COLECȚIA

Jubiri de poveste

CAROLINE LINDEN

Scandaluri ascunse

SERIA „POVEȘTI SCANDALOASE“

Olivia Townsend se află într-o situație aproape fără ieșire. Urmărită de un bărbat periculos aflat în căutarea unei comori pierdute, dar extrem de valoroase, despre care ea nu știe nimic, dar și vânată de el pentru a și-o face amantă, nu se poate baza decât pe niște însemnări ale răposatului ei soț și pe bărbatul care a fost prima – și singura – ei dragoste. Deși a suferit enorm când a fost obligată să accepte un soț impus de tatăl ei și să renunțe astfel la bărbatul iubit, Olivia s-a străduit din răsputeri să-și ascundă durerea în cei zece ani care s-au scurs de atunci. Dar acum, când el îi vine în ajutor și jură să rămână alături de ea orice se va întâmpla, nu se poate împiedica să spere că, de data aceasta, soarta va fi în favoarea lor.

James Weston s-a tot învinovățit pentru că nu a fost alături de Olivia atunci când aceasta avea mai mare nevoie și a jurat că nu are să repete acea greșeală. Din fericire, viața pe care a dus-o în cei zece ani și inteligența de care dă dovadă îi vor fi de ajutor în încercarea lui de a se descotorosi de ticălosul care o hărțuiește pe Olivia. Din nefericire însă, faptul că își petrece din nou mult timp în compania ei îl supune riscului de a-și dezvălui propriile secrete... chiar și pe acelea care ar trebui să rămână de-a pururi neștiute.

Caroline Linden este autoarea a 18 cărți distinse cu numeroase premii. Printre acestea se numără premiul Daphne du Maurier și faimosul premiu RITA din partea Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-1124-6
9 786063 311246
Alma

CAROLINE LINDEN

Scandaluri ascunse

Six Degrees of Scandal
Caroline Linden
Copyright © 2016 P.F. Belsley
Ediție publicată prin înțelegere cu HarperCollins Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Scandaluri ascunse
Caroline Linden

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LINDEN, CAROLINE
Scandaluri ascunse / Caroline Linden.
trad.: Diana Țuțuianu – București: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-1125-3

I. Țuțuianu, Diana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

CAROLINE LINDEN

Scandaluri ascunse

Traducere din limba engleză
Diana Țuțuianu

Alma

Partea întâi

Ia, rogu-te, comori de pe buzele mele,
şi eu voi smulge însutite de la tine.

Richard Brinsley Sheridan

Capitolul 1

1806
Sussex

Olivia Herbert știu că James Weston este genul care creează probleme încă de prima oară când el îi făcu cu ochiul, într-o dimineață plăcută de august în care fluturii zburau pe deasupra curenților de aer cald ce circulau prin ușa deschisă a bisericii St. Godfrey, iar domnul Bunce, preotul, tot vorbea și vorbea, la nesfârșit, ca și cum ar fi intenționat să îi adoarmă pe toți cei din biserică.

Ea se împotrivea tendinței de a face exact acest lucru uitându-se la fluturi. Dar, după cum se dovedi, James Weston se uita la ea. În timp ce Olivia urmărea cu privirea unul dintre fluturi – unul alb și delicat, cu pete albăstrui pe aripi, care intra în picaj și apoi parcă plutea fără pic de efort prin aerul încărcat de fum și de particule de praf –, ochii ei îi întâlniră pe cei ai lui James. Familia lui stătea pe banca alăturată, iar, când privirile li se întâlniră, băiatul acela nerușinat îi făcu repede cu ochiul.

Ea se uită imediat într-o parte. Nu numai că el îi văzuse impulsul de a se lăsa în voia gândurilor de ducă, căci tare și-ar fi dorit să se poată ridica ușor și să iasă din biserică precum fluturele acela, însă probabil că era un păcat în toată regula să faci cu ochiul în biserică. Cu ceva efort, încercă să se concentreze asupra slujbei, însă în numai câteva momente o albină zbură pe deasupra capetelor și, încă o dată, fără a ține deloc seama de orice dorință de a se comporta așa cum se cuvenea, ochii ei urmăriră insecta ce se îndepărta bâzâind direct spre banca din lemn pe care stătea Weston.

De data aceasta, când îi surprinse privirea, el zâmbi larg. Încet, ridică o mână și, cu mișcări discrete și precaute, se prefăcu

a îndepărta albina ce zbura pe lângă el. După care se strâmbă și mimă că a fost înțepat, scuturându-și degetul și băgându-l în gură.

Olivia nu se putu abține. Zâmbi, și un chicot ușor îi scutură umerii. Zâmbetul lui deveni mai larg, și-și mișcă de câteva ori sprâncenele, ridicându-le și coborându-le.

O lovitură bruscă din lateral o făcu pe Olivia să își întoarcă în grabă privirea înapoi la domnul Bunce, a cărui voce devenise o incantație pe o tonalitate joasă, ca și cum și el, la rândul său, era gata să adoarmă. Chiar lângă ea, mama o cerceta cu coada ochiului. Olivia își reprimă un oftat. Nici o lady nu chicotește în biserică, iar mama ei era hotărâtă să facă o lady din Olivia.

Într-adevăr, mama sa nu așteptă nici măcar până când ajunseseră acasă. Cearta începu chiar în timp ce plecau de la slujbă și se îndreptau spre trăsură.

– Olivia Herbert, ce e în capul tău? Să râzi în biserică! Cum să faci un lucru atât de vulgar, de obraznic?!

– Îmi pare rău, mamă!

– Și să îi faci ochi dulci acelui băiat. Mama ei nu făcu nici o grimasă, însă din ton se vedea cât era de indignată. Parveniții ăia din familia Weston.

– Poate că or fi ei parveniți, dar sunt bogați, vorbi tatăl ei pentru prima dată, măsurând-o pe Olivia cu privirea. Ar putea nimeri mai rău de atât.

Mama ei icni.

– Thomas Weston este *avocat*. Vreau ceva mai bun de-atât pentru fetele noastre, Sir Alfred.

– Și cu toate acestea trebuie să fii practică, doamnă. Tatăl așteptă până când servitorul îi ajută să urce în trăsură. Fetele noastre nu prea o să aibă cu ce să atragă un soț de sorginte nobilă.

– Doar cu frumusețea lor. Expresia mamei se mai îndulci în timp ce le măsura din ochi pe Olivia și pe sora ei mai mică, Daphne. Fața unei lady, pe lângă temperamentul ei plăcut și caracterul blând sunt cele mai de preț bunuri ale fetelor.

– Da, mamă, spuse cu hotărâre Daphne. O să te fac mândră de mine și o să mă mărit cu un duce din familia regală!

Mama lor râse ușor.

– Sunt sigură că așa o să faci, scumpa mea frumoasă.

Era deja clar faptul că Daphne o moștenea pe mama lor. Olivia nu era sigură dacă ea îl moștenea pe tatăl ei sau nu; bărbatul era adesea preocupat de poziția sa și de bani, și îi plăcea foarte mult să parieze la cursele de cai, ea nefiind atrasă de nici unul din aceste aspecte. Însă, în același timp, Olivia nu împărtășea nici interesul febril al mamei sale pentru modă sau pentru alte preocupări tipice doamnelor din înalta societate. Bănuia că putea deveni interesată de toate astea pe măsură ce avea să mai crească, însă la generoasa ei vârstă de zece ani nu era cine știe cât de preocupată de evaluarea unor potențiali soți.

Un ciocănit ușor din lateral îi întrerupse gândurile. Își aruncă rapid privirea pe fereastră și îl văzu pe băiatul care era cauza problemelor sale zâmbind larg în timp ce se ghemuia lângă trăsură.

– Îți place să te plimbi prin pădure? întrebă el șoptit.

Surprinsă, ea clătină din cap, deși chiar se plimba prin pădure ori de câte ori avea ocazia. Însă mărturisindu-i asta nu ar fi făcut decât să își provoace și mai multe probleme.

O expresie dezamăgită se așternu pentru scurt timp pe fața băiatului.

– Oh, bine atunci, spuse el retrăgându-se. La revedere.

Se duse înapoi la familia lui. Olivia se uită la ei plină de curiozitate. Tatăl lui era înalt și bine făcut, fără a fi deloc gras, iar soția lui era foarte drăguță și purta o rochie extrem de frumoasă. Două fete cam de vârsta lui Daphne stăteau lângă ea, deși fata cea blondă se fâțâia pe loc de plictiseală și o luă la fugă spre fratele ei în momentul în care acesta se apropie de ele. El râse la remarca ei, și râsul acela fără griji ajunse până la urechile Oliviei. Nici unul din părinții lui nu îi reproșă că râdea într-o zi de duminică.

În cele din urmă, vizitiul familiei Herbert pocni din bici și puse caii în mișcare. Olivia urmări cu privirea familia Weston în timp ce trăsura se îndepărta. Poate că erau ei parveniți, dar păreau niște parveniți fericiți.

Câteva zile mai târziu, când își termină lecțiile și reuși să se strecoare și să iasă din casă, aproape că uitase de acel băiat nerușinat. Mama ei nu ar fi fost de acord, însă plecase în oraș la croitoreasă, iar domnișoarei Willets, guvernanta, îi plăcea foarte mult să bea pe furiș câte un pahar de vin de Xeres și să tragă

un pui de somn după-amiaza când mama ei era plecată. Ceea ce le convenea de minune fetelor. Daphne se retrăgea în camera copiilor cu păpușile ei, unde le făcea rochii noi din bucăți de material provenite din rochiile mai vechi, aruncate de mama ei, iar Olivia fura o carte din bibliotecă și o pornea spre pădure. Mama lor spunea că Shakespeare este vulgar și prea înflăcărat pentru o lady, ceea ce o făcea pe Olivia și mai nerăbdătoare să îi citească piesele de teatru, chiar dacă era obligată să se ascundă ca să facă asta.

Undeva, nu prea departe de Kellan Hall, reședința familiei Herbert, era o mică vale liniștită, cu un copac căzut, și îndeajuns de însorită pentru a fi un loc plăcut, fără a fi sufocant. Așezată pe copac, cu picioarele proptite într-o piatră din apropiere, Olivia tocmai ajunsese la magnifica scenă în care Romeo își deschide sufletul în fața Julietei și își exprimă dragostea în cuvinte care i-ar fi sfâșiat inima oricărei persoane sentimentale... Deodată, cineva vorbi din spatele ei.

– Am crezut că nu te plimbi prin pădure.

Ea scoase un țipăt scurt și scăpă cartea din mână.

– Tu... tu, se bâlbâi ea, ușor confuză din cauza surprizei. Dar nu mă plimb!

Era o prostie să spună asta, însă el o întrerupsese într-un moment extrem de nepotrivit. Oare Julieta avea să răspundă dragostei lui Romeo?

– Oh, ai venit în pădure cu trăsura?

El sări peste trunchiul copacului și luă cartea de jos.

– Romeo, eh? Îți place?

Ea îl scrută cu privirea și se întinse după carte.

– Da.

El i-o dădu înapoi.

– N-a fost una dintre favoritele mele. Surorile mele au vrut să o pună în scenă în felul lor, însă Penelope nu s-a putut abține să nu chicotească, deși se presupunea că era pe moarte.

Ochii Oliviei se măriră. Pe moarte? Ce personaj murea? Ea spera să nu fie Julieta.

– Nu-mi mai spune!

– Însă mi-a plăcut aia cu Henric al V-lea, continuă el. A fost o bătălie nemaipomenită. Apropo, eu sunt James. James Weston.

Ea îi aruncă o privire plină de reproș. Nu se cuvenea ca un gentilom să se prezinte de unul singur unei lady, iar el ar fi trebuit să știe asta, chiar dacă nu era un gentilom.

– Știu.

El zâmbi larg. În lumina soarelui părul lui castaniu avea o tentă roșcată, iar ochii îi sclipeau vioi, plini de viață. Nu putea să aibă mai mult de treisprezece sau paisprezece ani, însă era deja înalt după părerea Oliviei.

– Și mai știu că tu ești domnișoara Olivia Herbert de la Kellan Hall.

– Da.

Ea își lăsă privirea spre carte, sperând că el avea să plece pur și simplu.

– Deci, spuse el după un scurt moment, dacă te plimbi prin pădure doar ca să găsești un loc de citit, probabil că știi de cascadă.

Ochii ei nu mai urmăreau cuvintele de pe pagină.

– Cascadă? întrebă ea, neputând să-și stăpânească mirarea.

El înălță capul și-i aruncă un zâmbet.

– Pot să-ți arăt.

Ea închise încet cartea.

– Este departe?

– Nu.

Și, înainte să își dea seama de ceea ce făcea, se trezi urmându-l de-a lungul unei poteci șerpuite printre copaci, spre locul în care un șuvoi mic de apă se revărsa peste o mulțime de pietre dispuse în pantă. Cascada nu era mai înaltă decât Olivia, însă îi aduse un zâmbet pe față. Locuise toată viața ei la Kellan Hall, dar nu o descoperise niciodată.

James își scoase cizmele, apoi ciorapii, iar după aceea – spre șocul total al Oliviei – se cocoță deasupra și se așeză pe cea mai înaltă piatră, lăsând spuma apei să i se scurgă peste picioare și să îi ude pantalonii.

– Nu vrei să urci?

Ea se uită cu jind la pietre. Gândul apei curgându-i peste tălpi și glezne era tentant, însă nu merita efortul.

– M-aș uda, iar mama ar fi nemulțumită.

– Păcat! Este foarte distractiv.

Încet, ea se uită în jos la pantofii ei și la ciorapii lungi. Poate că, dacă și-ar ridica poalele rochiei foarte sus... Dar și asta ar fi necuviincios pentru o lady.

– Mai bine nu.

– Oh, spuse el cu dezamăgire. Ești o fricoasă.

Ochii Oliviei se măriră.

– Cât de nepoliticos!

El ridică din umeri, dând cu piciorul în apă și împroșcând cu ea iarba.

– Îmi dau seama că vrei să vii aici sus, dar nu ești în stare să o faci.

– M-aș uda toată...

– Și ce? Poți să te plimbi pe-aici până când ți se usucă picioarele și rochia. Așa fac surorile mele.

Olivia aruncă pe furiș altă privire la șuvoiul de apă cu bulbuci.

– Surorile tale se urcă acolo sus?

– Și sunt chiar mai mici decât tine. Dar dacă ești prea speriată...

El începu să coboare.

Gura ei se încleștă. Nu, nu era speriată.

– Pietrele acelea sunt cam alunecoase. Nu vreau să cad.

El zâmbi larg, ca și cum ar fi știut că urma să aibă câștig de cauză.

– Te țin eu de mână.

Și așa și făcu. Olivia își scoase pantofii și ciorapii lungi, își ridică poalele rochiei cât de sus îndrăzni să o facă – până deasupra genunchilor – și păși cu grijă în apă. Inițial icni la impactul cu apa rece, însă era o zi călduroasă, și curând apa i se păru chiar plăcută. James o ținu de mână așa cum îi promisese și o convinse să stea pe cea mai înaltă piatră de la marginea cascadei. Reuși să-și găsească echilibrul pe piatra plată și lată, iar pe față i se așternu un zâmbet larg. Apa îi curgea șuvoi peste degetele de la picioare și peste glezne, și se gândi că nu făcuse în toată viața ei ceva atât de îndrăzneț.

– Cum de n-am descoperit niciodată asta?

Încă ținând-o de mână, James râse.

– Fetele cuminți stau acasă la ele.

– Așadar, eu nu sunt o fată cuminte pentru că am ieșit din casă și am venit aici?

– Nu, spuse el. Ești o fată curioasă. Îmi place acest gen de fată.

Asta puse capăt scurtului moment de îngrijorare al Oliviei. Curioasă nu suna atât de îngrozitor. Schimbă un zâmbet nesigur cu James.

Când le amorțiră picioarele, el o ajută să coboare de pe pietre și să ajungă înapoi pe iarbă.

– Încă te joci cu păpușile? întrebă el în timp ce se încălța la loc cu ghetele.

Olivia își scutură poalele rochiei, ușurată să vadă că reușise să o păstreze uscată cu excepția unui mici porțiuni din lateral.

– Câteodată.

– Bun. Vino după mine!

O porni din loc.

– Domnule Weston!

El se întoarse spre ea strigând indignat:

– Spune-mi Jamie. James dacă trebuie. Ai putea la fel de bine să vii să îmi cunoști surorile, care astăzi m-au scos din casă fiindcă m-au căpiat cât m-au tot rugat să mă joc cu păpușile. Mama mi-a spus că trebuie să le fac pe plac, dar adevărul este că nu prea le place modul în care mă joc eu cu păpușile. Se încruntă, ca și cum ar fi fost supărat. De ce nu poate o păpușă să se îmbrace cu o rochie drăguță și apoi să se lupte cu săbiile cu o altă păpușă? Ce altceva au păpușile de făcut toată ziua? Probabil că tu știi mai bine cum să te joci ca să le placă lor.

– Dar eu nu... nu pot...

– De ce nu?

– Nu mă pot duce la oraș fără permisiune, spuse Olivia în cele din urmă.

Adevărul era că era chiar curioasă să îi cunoască pe cei din familia Weston. Părinții ei considerau că majoritatea familiilor din împrejurimi nu erau de rangul lor, iar Oliviei și lui Daphne nu li se permitea să aibă prea mult de-a face cu alți copii. Chiar dacă nu petrecea atât de mult timp cu păpușile ca Daphne, își dorea totuși să vadă păpușile fetelor familiei Weston, care în mod sigur erau mai de calitate decât orice jucărie de la Kellan Hall. Însă, dacă o vedea mama ei, urma să aibă mari probleme.

El zâmbi larg, ca și cum ar fi anticipat o altă victorie.

– Noi nu mai locuim în oraș. Am intrat în posesia reședinței Haverstock, de dincolo de deal, chiar săptămâna asta.

Ea făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă. Reședința Haverstock era cea mai de soi casă din ținut și se afla între Kellan Hall și oraș. Îi aparținuse bătrânului conte de Malke, care de la moartea soției sale trecea arareori în vizită pe-acolo. Acum era proprietatea familia Weston?

– Acum, că suntem vecini, mă aștept ca mama să îi facă o vizită mamei tale în curând, continuă el. Pe urmă o să te lase să vii în vizită?

Olivia avea îndoieli în privința asta.

– Probabil că da.

Jamie Weston își mai arătă încă o dată zâmbetul lui larg plin de încredere.

– Pun pariu pe un penny că așa va face.

Spre surprinderea și încântarea Oliviei, mama ei aduse în discuție familia Weston în aceeași seară.

– Reședința Haverstock! exclamă ea. Au cumpărat reședința Haverstock! Toată lumea din oraș vorbește despre asta. Oare ce-o să se aleagă de zona în care locuim, Sir Alfred?

Tatăl ei își drese zgomotos vocea.

– Am auzit că domnul Weston a plătit o sumă frumușică pentru ea. Angajatul lui Lord Malke vorbea și despre niște căruțe pline de mobilier nou de la Londra.

Asta o făcu pe mama ei să exclame:

– Asta-i bună!

– Ți-am spus eu: sunt bogați. Tatăl își aruncă rapid privirea înspre ea, așa cum stătea în liniște într-un colț, cosând la goblen. Băiatului lor pare să îi placă de Olivia noastră.

În loc să protesteze că ea nu este decât o biată copilă, mama se întoarse ca să se uite la ea ca și cum ar fi fost străfulgerată de un nou gând.

– Chiar așa...?

Însă, deși Olivia era curioasă să audă la ce anume se gândise mama ei, discuția se sfârși aici.

În numai câteva zile, conform predicției lui Jamie, doamna Weston veni în vizită la Lady Herbert. Olivia nu o văzu decât la plecare, însă a doua zi Jamie în persoană veni la Kellan Hall.

O salută pe mama ei într-un mod foarte politicos, chiar șarmant, după care îi aruncă rapid o privire Oliviei.

– Am venit să o însoțesc pe domnișoara Herbert la reședința Haverstock.

Olivia nu putu să facă altceva decât să se holbeze prostește la el, dar mama ei zâmbi.

– Da, desigur. Olivia, ia-ți boneta! Doamna Weston te-a invitat să îi vizitezi fiicele, iar eu am fost de acord. O bună companie în societate este extrem de importantă dacă vrei să îi crești pe tineri cu bune maniere și cu un comportament adecvat!

– Da, doamnă, reuși ea să spună, căci își simțea inima bătând gata să-i sară din piept.

Fugi să își ia boneta cu bor larg ce se lega sub bărbie și mantaua îmblănită.

Jamie zâmbi larg în timp ce ieșeau din casa ei.

– Ți-am spus eu că o să vină mama.

Olivia nu putu să își rețină râsul fericit.

– Nici nu m-am gândit că până la urmă lucrurile vor sta așa!

Din acel moment, i se permisese să viziteze familia Weston aproape după placul inimii. Daphne fu și ea invitată, însă ea nu se duse decât de câteva ori și apoi renunță, după ce se contrazise cu Penelope Weston cu privire la întrebarea dacă unei lady ar trebui sau nu să i se permită să conducă o trăsură. Însă Olivia deveni în curând prietenă foarte bună atât cu Abigail, cât și cu Penelope, care în decursul anilor deveniseră pentru ea la fel de dragi precum niște surori.

Jamie era și el acolo, deși tot mai rar pe măsură ce anii treceau. Nu fusese trimis de-acasă la școală, așa cum se întâmpla cu majoritatea băieților, însă avea o mulțime de profesori și de instructori. Domnul Weston pleca deseori în călătorii de afaceri și își lua și fiul cu el. Oliviei i se părea o mare plictiseală, dar Jamie spunea că îi plăceau nespus călătoriile.

– Este categoric mai bine decât să stai acasă și să înveți verbele din latină, îi spuse el. Prefer să vizitez șantiere navale și fabrici și să văd cum sunt lucrurile făcute cu adevărat. Până și vizitele la bancheri sunt mai fascinante decât orice exercițiu la matematică.

Ea nu-și putu reține un zâmbet.

– Când pui problema astfel, probabil că trebuie să fiu de acord cu tine.

El râse.

– Mereu contează cum pun problema! Ești prea ușor de convins, Livie. Ai fi în stare să te lași ademenită de tot felul de lucruri, cum nu s-ar cuveni, nu-i așa?

„Numai de tine", se gândi ea. El fusese în stare să o ducă pe căi greșite încă din dimineața aceea de la biserică.

– Nu știu ce vrei să spui, comentă ea. Sunt o fată foarte respectabilă.

– Și cu toate astea mie tot îmi place de tine, replică el cu seriozitate.

Ea scoase limba la el, iar el o trase de unul dintre cârlionții care i se desprinseseră din coafură, exact cum ar fi făcut orice frate cu sora lui.

Capitolul 2

Când Olivia avea paisprezece ani, iar Jamie șaptesprezece, el plecă la Cambridge. La momentul respectiv, ea ajunsese să-și petreacă mai mult timp la reședința Haverstock decât acasă. Situația financiară se înrăutățise la Kellan Hall, iar Sir Alfred era mai mult decât fericit să o lase pe Olivia să ia lecții de franceză și de dans cu fetele familiei Weston. În acest fel, domnul Weston plătea pentru lecțiile ei, iar, când se întorcea acasă, el se aștepta să o învețe la rândul ei și pe Daphne. Soră-sa se plângea tot timpul că nu avea propriul profesor de dans, iar Lady Herbert o consola cumpărându-i niște rochii noi mai frumoase decât ale Oliviei, în ciuda avertismentelor lui Sir Alfred referitoare la banii din casă.

În timp, cei din familia Weston observară acest lucru. De mai multe ori, doamna Weston îi dădu Oliviei o bonetă sau o rochie, declarând că și-o comandase ei, dar că se răzgândise sau se îngrășase cam mult ca să mai încapă în ea. O implora pe Olivia să o scape de ele. Judecând după zâmbetele triumfătoare ale lui Abigail și ale lui Penelope, afișate ori de câte ori ea accepta lucrurile,

Olivia bănuia că era vorba despre o conspirație. Cu toate acestea, cum rochiile ei de-acasă deveneau din ce în ce mai strâmte și mai scurte, iar bonetele mai stâlcite și mai tocite, le era recunoscătoare. Era evident faptul că doamna Weston își permitea aceste cadouri. Reședința Haverstock, deși fusese de la început grandioasă, devenise acum cea mai elegantă și mai modernă casă din tot ținutul Sussex. Abigail spunea că părinții ei vorbeau despre varianta mutării permanente la Londra, dacă reușeau să găsească o casă care să le convină. Olivia știu în mod instinctiv că asta nu însemna o casă modestă pe care să și-o fi putut permite; însemna o casă îndeajuns de bună încât să îl tenteze pe domnul Weston, care era de-acum – dacă puteai să dai crezare zvonurilor referitoare la el – unul dintre cei mai bogați oameni din sudul Angliei.

Ea se cutremură la gândul că și-ar fi putut pierde prietenii. Familia Herbert nu avea să meargă la Londra, chiar dacă Olivia avea să fie în curând suficient de mare pentru a-și face debutul în societate cu ocazia deschiderii sezonului londonez. Lady Herbert vorbea de ani întregi despre acest lucru, planificând mai întâi debutul Oliviei și apoi al lui Daphne în societate, unde în mod normal aveau să atragă un număr de pretendenți eligibili și să aibă parte de niște căsătorii onorabile. Din când în când, Sir Alfred bombănea nemulțumit, dar Lady Herbert era hotărâtă în privința asta, și în general Lady Herbert îl ignora pe soțul ei. Singura problemă de data aceasta era faptul că într-adevăr nu mai erau bani.

În vara în care Olivia împlini șaptesprezece ani, indiciile dezastrului ce se apropia inevitabil crescură în mod amenințător. Creditorii veneau la Kellan Hall și solicitau să îl vadă pe Sir Alfred, care petrecea din ce în ce mai mult timp în biroul său de lucru, cu ușa zdravăn baricadată. Unul câte unul, servitorii plecau sau erau dați afară, iar casa se transformă într-un fel de cocină. Toate rugămințile lui Daphne referitoare la rochii noi erau acum refuzate. Lady Herbert alese să se ducă aproape zece kilometri până la următorul oraș ca să își facă cumpărăturile. Și zi de zi Olivia se strecura în tăcere până la reședința Haverstock, unde Jamie se întorsese de la universitate, acum înalt, bine făcut și mult mai chipeș ca înainte.

Chiar și așa însă, unele lucruri nu se schimbaseră, nu era deloc mai puțin direct sau pătrunzător.

– Ce se întâmplă la tine acasă, Livie? întrebă el într-o zi când se plimbau prin oraș, unde doamna Weston îl trimisese pe fiul său cu câteva comisioane.

Abigail și Penelope se ciorovăiseră toată ziua și erau pedepsite să stea în camerele lor și să compună eseuri pe tema afecțiunii familiale, așa că Olivia se hotărâse să plece cu el. Cu excepția unor vizite scurte făcute acasă, Jamie fusese plecat timp de trei ani. Și, oricât de mult le iubea ea pe Abigail și pe Penelope, îi simțise lipsa teribil. Îi făcea plăcere acum să se plimbe din nou cu el.

– De ce crezi că se întâmplă ceva? replică Olivia cu o surprindere afectată.

Familia Weston nu întrebase niciodată, și nici ea nu povestise niciodată despre ce se petrecea la Kellan Hall. Nu voia să afle cineva că familia ei se ducea încetul cu încetul de râpă. Probabil era o chestiune evidentă pentru oricine s-ar fi uitat mai atent, dar asta nu o făcea mai puțin stânjenitoare.

– Am auzit diverse lucruri. El își coborî și apoi își ridică întrebător sprâncenele spre ea. Cât de rău este?

– Unde ai fi putut să auzi aceste lucruri, James Weston? întrebă ea cu exasperare. Te-ai întors în Sussex de numai două săptămâni!

El sări peste un gard nu prea înalt și îi întinse o mână să o ajute să facă același lucru.

– Nu este nici un secret că Sir Alfred are datorii uriașe la fiecare comerciant din oraș. Părinții mei își fac griji în privința ta.

– A, da? Eu nu știam.

El îi răspunse scoțând un țâțâit dezaprobator și clătinând din cap.

– Nu te pricepi deloc să minți.

– Nu mă pricep deloc să fiu atât de nepoliticoasă încât să-i spun cuiva în față că este mincinos.

El nu râse, așa cum se așteptase ea.

– Sper că n-o să mă minți de-acum încolo.

Tonalitatea lui o puse pe gânduri. Adevărul era că nu îl mințise. Oricum ar fi fost imposibil, căci el își dădea întotdeauna seama când ea încerca să o facă.

– Nu te mint, spuse ea aproape în șoaptă. Nu cred că pot să o fac. Așa că îmi doresc să nu mă fi întrebat despre situația de-acasă.

El îi studie scurt expresia.

– Este atât de rău?

Olivia închise ochii și dădu aprobator din cap.

– Ei bine, spuse el apucând-o strâns de mână. În cazul acesta, trebuie să avem parte de puțină distracție.

– Dar cum rămâne cu comisioanele pe care trebuie să le faci? protestă ea în timp ce el o trăgea de mână pe cărarea ce ducea în pădure.

El flutură sugestiv din mână.

– Asta e mai important.

El o conduse prin pădure, dincolo de cascadă, de-a lungul șuvoiului de apă din poienița unde obișnuiseră cu toții să pescuiască și să înoate înainte ca el să plece de-acasă. Însă astăzi nu aveau nici undițe, nici momeală.

– Acum ce mai este? întrebă ea, protejându-și ochii cu mâna făcută streașină ca să se ferească de strălucirea apei.

El își scoase o cizmă.

– Hai să mergem să înotăm!

– Nu!

– De ce nu? El se descălță și de cealaltă cizmă și își scoase haina. De ani în șir înotăm aici.

– Asta era cu mult timp în urmă!

Olivia privi șocată cum el își scoase vesta și începu să își desfacă lavaliera de la gât. Ceea ce spunea el era adevărat, dar totuși... Fusese cu totul altceva pe când erau copii. În mod evident, crescuseră cu toții – dar, în timp ce el își scotea hainele, ea deveni în mod plăcut conștientă de cât de mult crescuse el.

– Ai uitat să înoți?

El își trase cămașa peste cap.

Olivia făcu un pas în spate. Pentru numele lui Dumnezeu, ar fi vrut să se ducă să înoate cu el, dar simțea totodată o dorință de nestăpânit de a-și arunca brațele în jurul lui. Nu putea să își dezlipească privirea de pieptul lui gol, și se simțea ca și cum plămânii i-ar fi fost strânși cu putere într-un pumn uriaș. Jamie fusese un puști chipeș și între timp se transformase într-un tânăr al naibii de atrăgător.

– Nu.

– Ești lașă?

– Nu sunt, replică ea din instinct.

Oricine afla destul de repede că a fi laș era inadmisibil pentru familia Weston.

– Atunci intră odată în apă, îmbrăcată sau nu!

Ea țipă și se îndepărtă țopăind departe de el, ca să nu o poată prinde, după care își scoase rochia și corsetul. Le atârnă de un copac din apropiere din motive de siguranță și își scoase ciorapii și pantofii. Jamie își dăduse deja jos pantalonii și se aruncase cu capul înainte în apă, îmbrăcat doar în indispensabili. Olivia se aventură și ea în helești și în curând se trezi că împroașcă apă în jur și se udă de-a binelea, simțindu-se din ce în ce mai tentată să intre și mai adânc în apă. Râseră și înotară, până când Olivia încercă să îi pună o floare de nufăr pe cap. Jamie jură cu voce tare că avea să se răzbune și începu să o urmărească, anunțând-o că avea să o arunce în capătul cel mai adânc al helești.

În cele din urmă, el o prinse și o imobiliză, cu spatele lipit de pieptul lui. Olivia țipă și începu să bată apa cu brațele. El strigă în timp ce ea îi împroșca pe amândoi cu apă și o cuprinse și cu celălalt braț.

– Te-am prins! se umflă el în pene. Am învins!

Ea râdea atât de tare, încât lacrimile îi curgeau în jos pe față.

– Ai trișat!

Ea se mai zvârcoli încă o dată, știind că era în zadar, iar, când el încercă să o țină și mai strâns, mâna lui îi alunecă peste sân.

Rămaseră amândoi nemișcați, respirând anevoios din cauza efortului. Degetele lui se mișcară ușor, ca de probă, rotindu-se pe carnea ei. Sub degetul lui mare sfârcul i se ridică ferm și parcă nerăbdător. Olivia se cutremură.

– Livie, șopti el, cu o voce mai profundă ca de obicei, iar apoi o sărută pe ceafă.

Ea își ținu răsuflarea. Cine ar fi bănuit că buzele unui băiat pe ceafă i-ar putea stârni o senzație atât de excitantă sau de captivantă? Spatele i se arcui, iar capul i se plecă involuntar. Alungă iute mica voce pe care o auzea șoptindu-i în urechi că acesta era un comportament nepotrivit și chiar șocant pentru fiica unui baronet și se abandonă fiorilor pe care-i provocau dezmierdările lui.

Buzele lui se mișcară de-a lungul gâtului ei.

– N-ar trebui să te sărut, îi șopti el la ureche. Știu asta, însă nu vreau să mă opresc, Livie...

Ea se răsuci în îmbrățișarea lui.

– Nu te opri!

Își încolăci brațele în jurul gâtului lui și se lăsă fericită pradă gurii lui ce o acapară înainte să termine de vorbit. Iar sărutul era exact cum trebuia să fie primul sărut al unei fete: tandru, dulce și dat de băiatul pe care ea îl iubea.

Brațele lui își schimbară poziția, ridicând-o mai mult. Ea chicoti până când el o sărută din nou. Susținute de apă, picioarele ei se ridicară și se încolăciră în jurul taliei lui. Umerii lui se ridicară, mâinile i se duseră la coapsele ei, trăgând-o și mai strâns lângă el, iar Olivia simți contactul cu o oarecare uimire. Întrerupse sărutul și își înălță capul. Jamie îi întâlni privirea, propriii lui ochii fiind acum măriți și clari. Gura i se strânsese într-o linie albă și fermă și părea a se chinui să-și controleze respirația.

– O să ies din helești eu, spuse el cu acea voce mult prea profundă.

Dacă ieșeau din apă, cămașa ei udă fleașcă, lipită de trup, avea să devină complet transparentă. Deja putea să simtă pielea lui prin inul subțire. El era fierbinte și puternic, și încă o ținea în brațe de parcă se temea să îi dea drumul. Acesta era cu-adevărat un comportament nepotrivit și șocant – chiar indecent –, dar, fără să spună vreun cuvânt, dădu aprobator din cap.

El ieși din apă cu pași lungi, dar precauți. Inima Oliviei parcă se opri preț de-o bătaie în momentul în care briza adie de-a lungul pielii ei ude și o făcu să tremure. Jamie observă asta, însă nu râse, nici nu o necăji. De îndată ce el ajunse la iarba înaltă și deasă, aflată la câțiva pași de apă, se lăsă în genunchi, încă ținând-o strâns încolăcită în jurul lui.

– Livie, spuse el, ochii lui căprui uitându-se sfredelitor în ai ei, dacă vrei să îți pui rochia pe tine, ar trebui să dai fuga și să o aduci.

– Și dacă nu vreau? întrebă ea în șoaptă.

El înghiți în sec.

– Atunci, nu o să mă pot abține și o să te sărut.

Un zâmbet se așternu pe fața ei.

– Eu vreau s-o faci.

El clipi, iar ea se înroși la față.

– Te rog!

Așa că el o făcu. Se rostogoliră în iarba încălzită de soare și se explorară reciproc cu atingeri inițial blânde și mângâietoare, apoi din ce în ce mai îndrăznețe. El o făcea să chicotească, iar ea îl făcea să se agite. În căldura zilei, lenjeria li se uscă rapid, și cămașa ei de corp se tot ridică până când mâna lui ateriză pe genunchiul ei gol.

– Livie. Părea fascinat de senzația pe care i-o dădea pielea ei. Îi urmări forma genunchiului, vârfurile degetelor lui rotindu-i-se pe deasupra. Livie, tu știi cum se face dragoste?

– Aaa... ooo..., reuși ea să îngaime cu stângăcie.

Elizabeth Miller, care era doar cu un an mai mare ca Olivia, însă era deja măritată, le împărtășise unui număr restrâns de tinere lady din oraș secretele vieții conjugale.

– Pu-puțin. Tu ai... Tu ai mai făcut dragoste?

Fața ei se înfierbântă doar punându-i întrebarea.

Jamie roși și el la rândul lui, din creștetul capului până la baza gâtului.

– Nu. Îi trasă o linie delicată de-a lungul coapsei interioare, trăgându-i cămașa mai sus. Cu toate că mă gândesc tot timpul că o fac cu tine. Ai crescut și te-ai făcut atât de frumoasă...

Ea simți că-i crește inima de bucurie. Acasă la ea, nimeni nu o considera frumoasă; cea frumoasă era Daphne, acea minunăție de copilă. Iar acum cel care îi spunea că este frumoasă nu era o persoană oarecare, ci Jamie, pe care ea îl iubea încă de pe vremea când avea zece ani.

– Te iubesc, Jamie, spuse ea iute, fără să se gândească prea mult.

El se uită la ea, fără să pară uimit, ci încântat.

– Și eu te iubesc. Te-am iubit dintotdeauna.

Ea scoase un sunet involuntar, apoi izbucni în râs.

– Da?

– N-ai știut asta?

Părea afectat, chiar ofensat.

– N-ai spus-o niciodată!

El zâmbi larg, ochii lui căprui scânteindu-i de sub chica încâlcită de păr ce încă nu i se uscase de tot.

– Ba tocmai am făcut-o, spuse el, și zâmbetul îi păli. Și nu mă pot împiedica să mă gândesc la tine. Tot timpul cât am fost plecat, Livie. Mi-a fost dor de tine.

– Am crezut că numai oamenii căsătoriți pot face dragoste, spuse ea ușor nesigură.

Poveștile lui Elizabeth referitoare la marea plăcere și la șocantele desfătări ale trupului îi răsunau în minte. Era tentant – atât de tentant –, dar era deopotrivă descurajant.

El nu păru câtuși de puțin înfricoșat.

– Dintotdeauna am știut că într-o bună zi o să mă căsătoresc cu tine. Ești cea mai bună fată din Anglia, Livie.

Olivia rămase cu gura căscată.

– Vrei... vrei să te căsătorești cu mine?

Jamie îi făcu cu ochiul.

– Bineînțeles că vreau!

Ea se încruntă, iar el încercă să își atenueze zâmbetul larg și încrezut.

– Ar fi trebuit să o fac cu mai multă îndrăzneală. Sau cu poezie. Fetelor le place poezia, nu-i așa? „Doar dacă cu mine te vei mărita, cât de fericiți vom fi tu vei afla."

Olivia pufni în râs. El o trase mai aproape de el.

– „Dacă te-ai hotărî și-ai spune da, atunci pe loc de tot te-aș dezbrăca."

Degetele lui urcară din nou de-a lungul coapsei ei interioare în timp ce ea se zbătu cu o indignare exagerată – și cu o excitare profundă și primitivă pe care o simțea pulsând în interiorul ei.

– „Cei mai minunați sâni din Britania tu-i ai, iar a ta piele aș săruta-o, pân-ai rămâne fără grai."

– Mi se pare dezgustător!

Olivia râdea atât de tare, încât abia dacă mai putea vorbi.

– Sper că te referi la poezie, nu la senzația în sine.

O prinse în timp ce ea se agita încercând să scape, ținând-o lipită de el. Mișcarea făcu ca mâna lui să îi alunece și mai sus pe piciorul ei, din ce în ce mai sus, până când Olivia păru a îngheța brusc. Bătăile propriei inimi îi răsunau în urechi. Degetele lui erau chiar acolo, dezmierdând un loc extrem de intim, iar pentru un moment scurt atingerea tentantă și chinuitoare o făcu să își țină răsuflarea.

Jamie rămase și el nemișcat. Încet, cu delicatețe, își trecu vârfurile degetelor peste pielea ei, alunecând în sus pe partea interioară a coapsei ei, însă oprindu-se brusc. Întregul corp al Oliviei se convulsionă în timp ce degetele acelea minunate o porniră înapoi. El dădu să tragă de tivul cămășii ei în jos.

– Îmi pare rău, Livie, nu trebuie să..., începu el, cu glasul răgușit și încordat.

– Nu. Ea se răsuci să se uite la el. Și eu vreau să mă mărit cu tine, spuse ea punându-și mâna pe pieptul lui gol. Chiar vreau, Jamie. Da.

El își lăsă capul pe spate și scoase un strigăt de bucurie înainte să o tragă și să o lipească de el, așa râzând din tot sufletul. O ținu lipită de el și o sărută pe gât și pe față cu nesaț, până când ea îl lovi cu pumnii în umeri.

– Oprește-te, spuse ea gâfâit, printre hohotele de râs. Oprește-te! El se conformă, iar ea își ținu răsuflarea. Era atât de frumos așa, cu părul răvășit și cu pieptul gol, iar ea nu se simțise niciodată atât de fericită. Fă dragoste cu mine!

Privirea lui deveni mai intensă.

– De-adevăratelea?

Ea încuviință din cap, cu inima dând pe-afară de-atâta iubire. Tatăl ei avea să își dea consimțământul – dacă nu din alt motiv, atunci măcar pentru averea familiei Weston –, iar după aceea ea avea să fie cu adevărat o Weston, și Jamie avea s-o facă mereu să râdă, sărutând-o nebunește și satisfăcându-i această nouă poftă a trupului ei.

– Vreau să faci dragoste cu mine.

– Departe de mine să refuz o lady. Trase de șiretul cămășii ei. Băieții de la școală spuneau că e nevoie de practică pentru a face asta așa cum trebuie.

– Dacă nu știi cum se face..., începu ea, însă el o întrerupse, urcându-se ușor pe ea și sărutând-o apăsat pe gură.

Faptul că simți trupul lui peste al ei o făcu să înceteze orice protest.

– Sunt genul care învață repede, promise el și se apucă imediat să îi dovedească asta, învățând ce atingeri o făceau să chicotească și care anume să se răsucească și să ofteze plină de dorință.

Cămașa ei fu dată jos, apoi urmă lenjeria ei intimă, iar el făcu dragoste cu ea sub soarele strălucitor al ținutului Sussex. O cuprinse un sentiment de mulțumire, chiar dacă fusese puțin ciudat și puțin dureros la început, însă el o trăsese spre el și se legănase împreună cu ea și se mișcase atât de tandru, încât ea se lipise de el până când el țipase și își dăduse capul pe spate în extaz. Iar când își dădu seama că ea nu avusese parte de aceeași încântare, începu totul din nou, încercându-i și torturându-i plăcut fiecare centimetru al pielii ei, până când învățătă secretul și o lăsă fără vlagă, tremurând și complet uluită și plină de adorație pentru tânărul care o ținea strâns în brațe.

– Oh, Doamne, gâfâi ea în timp ce el se prăbuși pe pământ lângă ea. Oh, Doamne, Jamie. A fost...

– Splendid?

El deschise puțin ochii și îi aruncă un zâmbet triumfător și leneș.

– Absolut! Dar așteaptă până ce căpătăm ceva experiență.

Mai târziu merse cu ea pe jos până acasă, mână în mână, și îi vorbi despre planurile sale – ca de obicei, Jamie avea un plan, și era unul grandios. Învățase de la tatăl lui și voia să își facă propriile investiții. Domnul Weston îi promisese o sumă generoasă de capital, iar Jamie spuse că probabil avea să-și poată întreține o soție într-un singur an. Olivia acceptă, înroșindu-se la față, să aștepte, deși probabil nu fără a continua cu acel mod minunat de a face dragoste, iar el o lăsă cu un sărut fierbinte pe poteca de la Kellan Hall. Olivia aproape că nu simți sub picioare iarba crescută excesiv pe potecă: era îndrăgostită, era logodită, urma să se căsătorească și totul în viață era perfect.

Mama ei o surprinse în timp ce se întorcea acasă.

– Olivia Herbert! Ce s-a întâmplat cu rochia ta?

Olivia se înroși; rochia își petrecuse după-amiaza întinsă pe o ramură de copac, asta se întâmplase.

– Și părul tău!

Mama ei se uită mai atentă și se încruntă.

– Ce-ai făcut la reședința Haverstock?

– Oh!

Ea își drese vocea:

– Jamie a fost trimis în oraș, și am mers și eu cu el...

– Și pe unde ați mers de vii acasă de parcă te-ai fi tăvălit prin iarbă? întrebă Lady Herbert.

Iar după aceea se opri. Ochii i se măriră brusc, iar gura îi rămase deschisă în forma unei litere O nerostite. Înainte ca Olivia să poată să spună un singur cuvânt ca explicație, mama o apucă de mână și o bägă în grabă în salonul alăturat, închizând ușa în urma lor.

– Băiatul acela a făcut ceva fără încuviințarea ta? întrebă mama ei pe un ton insistent. Să nu mă minți!

Fericirea încă îi sfârâia prin vene. Când avea să fie măritată cu Jamie, nu avea să mai fie nevoită să locuiască aici cu părinții ei sau să audă cât de frumoasă i se părea mamei ei Daphne, mult mai frumoasă decât ea, sau să își mai asculte tatăl plângându-se de cât de mult îl costau cele două fiice. Avea să-și facă un cămin cu un om pe care îl iubea – cu o întreagă familie de oameni care o iubeau – și nu avea să se mai întoarcă niciodată la Kellan Hall.

– Sunt îndrăgostită, spuse ea cu îndrăzneală. Iar el mă iubește, mamă.

Lady Herbert o apucă de braț, strângând-o cu putere.

– Te-a tăvălit? După cum arăți, asta s-a întâmplat.

Olivia simți cum se înfierbântă din ce în ce mai tare. Se trase și se eliberă din strânsoarea mamei sale.

– Vrea să se însoare cu mine.

– Ei, nu mai spune!

– Da, și știu că tata n-o să refuze, pentru că domnul Weston i-a promis lui Jamie o sumă frumușică, acum că și-a terminat studiile la universitate.

Lady Herbert se lăsă pe spate, clipind neîncrezătoare. Olivia se simțea invincibilă.

– Sunt logodită cu el, mamă, și l-am implorat să facă dragoste cu mine. Știu că el nu este vicontele cu care visai tu să mă mărit, dar încă o ai pe Daphne. Probabil că domnul Weston va fi generos cu aranjamentele, și o să fii în măsură să o duci la Londra să-și facă debutul și să participe la un sezon, așa cum ți-ai dorit dintotdeauna.

În loc să țipe sau să o ocărească, Lady Herbert bătu din palme.

– Olivia, spuse ea cu vocea gâtuită. Oh, draga mea! Tu o să fii salvarea noastră!

Și își aruncă brațele în jurul fiicei sale.

Timp de câteva zile, ea fu copila favorită a părinților ei. Lady Herbert o ținu acasă, spunând că se cuvenea să îl facă pe tânăr să vină la ea. Daphne, căreia probabil i se promisese deja un sezon drept rezultat al mariajului Oliviei pe cale să se producă, era iubitoare și plină de drăgălășenie. Până și tatăl ei o strânsese în brațe și îi spusese „dragă copilă", promițându-i să aștepte acasă zi de zi până când Jamie avea să îi ceară încuviințarea.

Însă singurul lucru care veni la Kellan Hall fu o scrisorică. Olivia își simți inima cuprinsă de neliniște în timp ce rupse plicul și îl deschise și văzu bine cunoscutul scris de mână al lui Jamie, deloc rotunjit, lăbărțat și nu prea îngrijit din cauza vitezei cu care scrisese. Pleca pentru câteva săptămâni și se ducea în Wiltshire să vadă un canal unde tatăl lui se gândea să investească. Își încheia scurta scrisoare cu obișnuitul lui rămas-bun, și, dacă nu i-ar fi scris numele cu litera O semănând în mod vag cu o inimă, Olivia s ar fi gândit că era o scrisoare de la o cunoștință aflată în trecere. Cu toate acestea, ea avea încredere în el, așa că puse scrisoarea deoparte și, când părinții o întrebară de ce el nu venise încă, ea le spuse adevărul. A spune adevărul, așa cum fusese ea învățată încă de la naștere, era o virtute, iar un copil ascultător nu își mințea niciodată părinții.

Însă, în scurt timp, Olivia își dădu seama că era cel mai prost lucru pe care l-ar fi putut face.

Capitolul 3

Tatăl ei dădu buzna în cameră la două zile după sosirea scrisorii.

– M-ai mințit? întrebă el pe un ton ridicat.

– Poftim? Nu!

El ridică mâna ca și cum ar fi vrut să o lovească, însă nu făcu decât să își strângă degetele într-un pumn tremurător.

– În legătură cu băiatul familiei Weston, mârâi el. Tocmai am fost la reședința Haverstock, iar Thomas Weston nu are nici cea mai vagă idee că fiul lui și-a luat angajamentul să se căsătorească cu tine.

Olivia rămase cu gura căscată, mai mult din cauza furiei tatălui ei decât a ceea ce făcuse Jamie. Jamie nu o minți niciodată.

– Dar... nu, tată, el chiar așa a zis. Îți jur! Probabil că încă nu i-a spus tatălui său, dar sunt sigură că atunci când se va întoarce îi va explica totul...

El îi trase o palmă.

– Nu este așteptat să se întoarcă timp de câteva săptămâni, probabil luni! Când o să aibă loc nunta?

– Nu mai devreme de un an, țipă ea, ferindu-se de el. Am fost amândoi de acord... nu o să aibă un venit suficient până atunci...

– Nu pot să aștept un an! O apucă de umeri. Te-a lăsat cu vreun prunc în pântece?

– Nu știu, spuse ea plângând în hohote.

Sir Alfred o împinse, iar ea căzu în patul din spatele ei.

– Dacă a făcut-o, toată povestea asta o să se încheie cu bine, bombăni el. Dacă nu...

Clătină din cap și ieși din cameră cu pași apăsați.

Olivia se ghemui buimacă în pat. Jamie probabil uitase să vorbească cu tatăl lui înainte să plece sau nu avusese cum să o facă, sau nu se gândise la asta ca la ceva urgent. Măcar dacă mama ar fi lăsat-o să se ducă la reședința Haverstock, ca de obicei...

Se repezi jos din pat și deschise capacul biroului de scris, după care scrise iute o scrisoare plină de patimă. Câteva lacrimi i se scurseră de-a lungul obrazului umflat din cauza palmei și șterseră cerneala, iar, când reciti ce scrisese, văzu cuvintele ilizibile, incoerente sau amândouă la un loc. Jamie avea să creadă că-și pierduse mințile. Olivia ezită, apoi rupse pagina în două și scoase o altă coală. Își șterse ochii și inspiră adânc, apoi scrise o scrisoare mult mai civilizată, întrebându-l când avea să ajungă acasă. Nu îi spuse de izbucnirea furioasă a tatălui ei, așa că pur și simplu îi ură noroc în călătoria lui și o semnă cu numele ei – având grijă să facă litera O să semene cu o inimă, să îi arate dragostea ei.

Simțindu-se mai bine, însă încă neliniștită, se duse pe jos până la reședința Haverstock. Nu era nici un fel de agitație acolo, așa că probabil domnul Weston nu se alarmase în urma vizitei tatălui ei. Mergea atât de des la Haverstock, încât majordomul pur și simplu îi spuse unde să le găsească pe Abigail și pe Penelope. Erau în grădină, Abigail desenând preocupată un trandafir, iar Penelope smulgându-i petalele altuia.

– Ia uită-te! strigă Penelope la apariția ei. Ne-ai abandonat de mai mult de o săptămână!

– Îmi pare rău! Olivia se așeză la masa la care lucrau ele. V-ați scris eseul?

Penelope își dădu ochii peste cap.

– Da, a fost îngrozitor. Mama ne-a pus să ni le citim reciproc cu voce tare la cina din acea seară, iar Jamie a râs de mine.

Olivia tresări la auzul numelui lui.

– Sunt sigură că nu cu răutate. Am... am înțeles că acum este plecat de-acasă, nu?

– Slavă Domnului, murmură Abigail, încă desenând.

– E pe drum spre Wiltshire, adăugă Penelope cu satisfacție. O să lipsească de-acasă câteva luni întregi.

– Oh? Vocea ei se ridicase cu o octavă. De ce atât de mult?

– Jamie nu se duce direct undeva anume, spuse Abigail. Ultima dată când tata l-a trimis undeva, i-au trebuit două săptămâni să ajungă. Se tot oprește să vadă biblioteci interesante sau depozite de-a lungul drumului. Și, după ce ajunge la destinație, se duce în altă parte decât unde se presupunea că trebuia să fie. Îndrăznesc să spun că nu o să-și petreacă nici jumătate din timp la lucrările de la canal; o să găsească el o modalitate să vadă atelierul constructorilor de nave și birourile bancherilor care au finanțat canalul și pe proprietarii de pământuri care locuiesc în apropiere. *Papa* spune că face treabă bună investigând toate astea, dar că se mocăie o veșnicie.

– Bine că a plecat, declară Penelope cu emfază. A fost ca un urs în cușcă săptămâna asta! După numai trei săptămâni în Sussex, de-abia aștepta să plece odată. Puse jos trandafirul distrus. Livie, ți-e rău?

– Nu, spuse ea cu voce pierdută. Doar că... aveam să îl întreb ceva. Aș putea să îi scriu?

Penelope ridică din umeri.

– Cine știe?

Olivia își umezi buzele, care erau complet uscate.

– Mama voastră este acasă?

Fetele îi spuseră să se ducă în salonul în care aveau loc activitățile curente dimineața, unde doamna Weston se ridică să o întâmpine.

– Ce mai faci, Olivia? A fost tatăl tău aici în dimineața aceasta.

– Știu.

– Era foarte agitat și a făcut aluzie la o căsătorie între tine și James. Dar nici tu, nici James nu ați adus vreodată în discuție așa ceva de față cu vreunul dintre noi, iar domnul Weston nu a știut ce să spună.

Pusă astfel problema, nici Olivia nu știu ce să răspundă. Jamie nu le spusese părinților săi. Surorile lui ziceau că de-abia aștepta-se să plece de-acasă. Își imaginase ea oare întreaga poveste?

Cum ea tăcea, doamna Weston se încruntă ușor, îngrijorată.

– N-am vrut să te supăr. Domnul Weston l-a amânat pe tatăl tău cu un răspuns, căci nu i-a venit să creadă că există mai multă afecțiune între tine și James decât știa el. Sunteți amândoi atât de tineri! Noi nu am încuraja niciodată o căsătorie între voi dacă inimile voastre nu ar bate una pentru alta.

– Nu, eu... eu țin foarte mult la Jamie, spuse ea cu voce șovăitoare. Foarte mult, doamnă Weston.

– Înțeleg.

Ochii femeii mai vârstnice erau pătrunzători și direcți, la fel ca ai fiului ei.

– El ți-a făcut vreun fel de promisiune, Olivia?

Fata își pierdu aparenta stăpânire.

– Nu sunt sigură, spuse ea încet.

Doamna Weston zâmbi și îi strânse mâna ușor.

– Eu nu aș fi dezamăgită, draga mea. Tu ești deja ca o fiică pentru mine! James n-ar putea să facă o alegere mai bună, și, dacă tu la rândul tău îl iubești, vei avea binecuvântarea mea... și pe a domnului Weston.

Asta o făcu să se simtă puțin mai bine. Inspiră adânc și scoase scrisoarea.

– Aș putea să îi trimit asta lui Jamie? N-am știut că va fi plecat atât de mult...

– Bineînțeles. O să facem tot ce e necesar. Dă-mi mie scrisoarea ta, iar eu o să i-o trimit odată cu una de-a mea. Bărbații din familia Weston pot fi complet rupți de orice nu-i interesează direct într-un anumit moment.

Recunoscătoare, Olivia îi dădu scurta ei scrisoare. Până în momentul în care ajunse acasă, se simțea din nou încrezătoare. Jamie avea să primească scrisoarea ei și avea să vină acasă; urma să vorbească cu tatăl lui, apoi cu tatăl ei, și totul urma să fie bine.

Doar că nu se întâmplă deloc așa. Peste o săptămână nu sosi nici un răspuns și nici Jamie nu veni. Mai trecu încă o săptămână exact la fel, iar Sir Alfred le ceru pe neașteptate să împacheteze. A doua zi aveau să se ducă la Tunbridge Wells. Nu li se dădu nici un fel de explicație și nu se toleră nici urmă de împotrivire. Întreaga casă fu cuprinsă de tăcere și de îngrijorare pe măsură ce toți se conformară, iar atmosfera tensionată nu se îmbunătăți nici când ajunseră la Tunbridge. Ba chiar Olivia se bucura că părinții nu vorbeau cu ea, până când descoperi motivul pentru care veniseră în oraș.

Într-o seară, un gentleman pe nume Walter Townsend luă cina cu ei, iar în următoarea seară îl aduse și pe fiul său Henry. Henry era un tip prietenos, oarecum chipeș și nu prea înalt, care stătea bucuros de vorbă cu toată lumea. Olivia fu așezată la masă lângă el, și, când se termină cina și tatăl ei o întrebă cum i se părea băiatul, ea recunoscu că era un tip fermecător.

– Foarte bine, spuse Sir Alfred. O să te căsătorești cu el lunea viitoare.

Olivia crezu că nu îl auzise bine.

– Poftim? Nu... eu sunt logodită cu Jamie Weston! Nu pot să mă mărit cu cineva pe care l-am cunoscut astă-seară!

– Ba poți. Walter Townsend este un vechi prieten de-al meu de la universitate. Fiul lui are nevoie de o mireasă, iar tu ai nevoie de un soț, spuse el fixând-o cu o privire dură. Îndeosebi de unul pe care nu îl deranjează că nu ești atât de neprihănită pe cât pari.

Ea se simți cuprinsă de panică.

– Nu o să mă mărit!

– Thomas Weston a spus că fiul lui este prea tânăr ca să se căsătorească. Băiatul însuși ți-a spus că vrea să mai aștepte un an. De ce crezi că a făcut-o? Nu a vrut altceva decât să aibă parte de ce ai sub fustă, Olivia. Ridică din umeri în timp ce ea se trăgea înapoi cu repulsie. Și nu e vorba doar despre el, e vorba despre toți bărbații. Ai fost o proastă să îl lași să ți-o facă, iar acum trebuie să plătești pentru asta.

Ea rămase nemișcată uitându-se șocată la el. Știa că nu era însărcinată, ceea ce însemna că nu exista nici un motiv să nu aștepte până se întorcea Jamie. Dar, pe de altă parte... „Nu pot să aștept un an", îi spusese tatăl ei. Aici nu era deloc vorba despre onoarea ei.

– Cât de mult oferă domnul Townsend pentru mine?

Tatăl ei se încruntă.

– Asta nu-i treaba ta.

– Ba cred că este. Vocea ei se ridică și căpătă o tonalitate stridentă: De ce trebuie domnul Townsend să apeleze la cumpărarea unei mirese pentru fiul său... Este nebun sau ce are? Oare o să sfârșesc ucisă la mine în pat?

– Nu fi absurdă! Henry este un om bun care are nevoie de o soție care să îl țină pe calea cea dreaptă. Tatăl se întoarse să plece, dar se opri. Iar răspunsul este patru mii de lire. O sumă frumoasă ce va salva Kellan Hall.

Când Olivia se duse la mama ei, primi același răspuns. Singura consolare ce veni din partea lui Lady Herbert fu faptul că se oferi să îi cumpere trusoul de nuntă din Tunbridge Wells. Contractul de căsătorie se semnă, zilele trecură în mare grabă, iar Olivia se rugă în fiecare noapte ca Jamie să sosească la timp. Dacă apărea, fie și numai cu un moment înainte să aibă loc cununia, avea să fugă împreună cu el și să dea naibii contractul nupțial. Trimise o a doua scrisoare, iar apoi o a treia, simțind însă în străfundul inimii ei că nu mai era îndeajuns de mult timp. Indiferent unde plecase el, scrisorile ei nu ajunseseră la el. Ea stătea trează noaptea făcându-și planuri să refuze să vorbească în timpul ceremoniei religioase, însă tatăl ei avusese grijă și de asta. Preotul fu plătit bine, așa că trecu peste tăcerea ei încăpățânată, făcându-se că nu observă. Cu o expresie confuză pe față, Henry îi strecură verigheta pe deget și gata, totul fu înfăptuit.

Șase zile mai târziu, sosi și Jamie. Olivia îi auzi vocea, răsunând imperios în casa cea mică a lui Henry, iar apoi îl auzi urcând cu pași hotărâți pe scări. Intră valvârtej în salon, plin de praf, cu părul răvășit și cu o privire sălbatică în ochi.

– Spune-mi că este o minciună, îi zise el pe un ton hotărât. Spune-mi...

Vocea i se stinse când ea își împreună în mod intenționat mâinile ca să îi arate verigheta.

Ea avusese șase zile la dispoziție să se pregătească pentru asta. Șase zile pentru a se obișnui cu ideea că Jamie nu avea să fie niciodată al ei, că ziua furată de lângă helești din pădure fusese doar un moment izolat de fericire și extaz, nu o mostră din cum avea să fie viața ei. Până acum nu i se păruse că era ceva în neregulă cu Henry – era atât de fermecător, încât toată lumea îl plăcea imediat și mai și beneficia de o alocație generoasă de la tatăl lui –, însă nu avea cum să se compare vreodată cu Jamie.

Și o parte din ea dădea vina pe Jamie pentru toate astea. El făcuse un legământ față de ea, după care plecase nepăsător fără să se asigure că tatăl ei era de acord cu logodna lor. Ce bine ar fi fost dacă ar fi venit să îl vadă pe tatăl ei imediat. Ce bine ar fi fost dacă n-ar fi plecat așa grăbit în provincie fără să facă minimul efort de-a o vizita de rămas-bun. Ce bine ar fi fost dacă ar fi stat la hanuri introduse în circuitul poștei, la care scrisorile ei să fi ajuns la el. Dar el nu făcuse nimic din toate astea, și acum ea era cea care plătea pentru asta.

– Bună ziua, domnule Weston, ce mai faceți? spuse ea pe un ton neutru. Nu luați loc?

– Nu! El străbătu vijelios încăperea, oprindu-se numai când ea făcu un pas în spate. De ce, Livie? Ce s-a întâmplat?

Suferința din vocea lui era reală și îi sfâșia inima. Indiferent de ce altceva mai era vinovat, lui Jamie chiar îi păsa de ea. Aparența de calm i se clătină puțin.

– Tatăl meu a aranjat căsătoria. Era îngrijorat de reputația mea.

El tresări violent, ca și cum l-ar fi lovit cineva în față, înainte ca privirea lui înspăimântată să se îndrepte asupra pântecelui ei.

– Dumnezeule. Nu ești...?

– Nu! Își aruncă privirea șovăitor spre ușă, însă un servitor isteț o închisese în urma lui Jamie. Nu sunt însărcinată cu copilul tău.

Pe chipul lui se citi ușurarea, urmată rapid de derută și furie.

– Și-atunci de ce atâta grabă? Chiar dacă el se temea de un asemenea lucru, eu ar fi trebuit să fiu cel căruia trebuia să i se adreseze.

– Dar tu nu erai aici, spuse ea abia stăpânindu-se. Ai plecat fără să spui nimic în legătură cu locul în care vei fi sau când anume te vei întoarce.

El ridică mâna într-un gest de iritare.

– N-am intenționat să lipsesc decât câteva săptămâni. Ți-am scris și ți-am spus asta.

– Dar nu i-ai dat nici un motiv să mai aștepte! Începuse să își piardă cumpătul. Nu ai venit niciodată să îi ceri voie să...

– De parcă ar fi refuzat, spuse Jamie în derâdere. Știm amândoi că l-ar fi stors pe tatăl meu până la ultima centimă și ar fi adus un preot de îndată ce contractul era semnat.

Era adevărat, iar asta o înfuria la culme.

– Oh, deci știi bine că și-ar fi dat acordul, dar, cu toate astea, nu te-ai putut deranja să vorbești cu el? Ce spune asta despre tine, James Weston?

El se înroși la față. Gura i se încleștă.

– N-am știut că este atât de nerăbdător să te mărite.

– Nici eu! Ea își duse mâinile la fața care îi ardea de supărare și umilință. Nici măcar nu le-ai spus părinților tăi... Probabil n-ai vorbit cu-adevărat serios când ai spus c-o să mergi până la capăt cu povestea asta, și acea zi n-a fost decât o simplă distracție pentru tine...

– Nu spune asta, o întrerupse el. Am crezut sincer în toate cuvintele pe care le-am spus!

– Dar tocmai asta este, au fost doar cuvinte, Jamie – nu ne-au legat cu nimic și nici nu însemnau nimic în fața banilor! Ea respira greu acum, vibrând de suferință. Asta-i tot ce voia tatăl meu – bani. Dacă ai fi fost aici, i-ar fi primit de la tine, însă tu n-ai fost, așa că i-a primit de la domnul Townsend. Și de-asta sunt măritată cu cineva pe care nici măcar nu îl cunosc.

Jamie se holbă la ea, uluit, furios și foarte tânăr. Pentru prima oară, Olivia se simți cea mai mare și mai înțeleaptă din ei doi; avea senzația că îmbătrânise zece ani în ultima săptămână.

– Nu am știut. Tu... tu nu mi-ai spus! Devenind din ce în ce mai agitat, își băgă hotărât o mână în buzunar și scoase scrisoarea ei, mototolită și pătată. Deja parcursesem tot drumul până la Wiltshire înainte ca asta să ajungă la mine... Mama o trimisese la un alt han. Nici măcar nu ai făcut vreo aluzie de genul acesta! Livie, m-ai întrebat doar când mi-am planificat să mă întorc acasă. Dacă în scrisoarea ei mama nu m-ar fi dojenit, n-aș fi fost deloc alarmat în privința asta. M-am întors, însă aș fi venit ca vântul și ca gândul dacă aș fi știut cât de urgent este... Clătină din cap, frustrat și perplex. Olivia, noi am vorbit să așteptăm un an. N-am crezut că este vreo grabă să vorbesc cu tatăl tău. Am vrut ca mai întâi să mă pun pe picioare.

– Ei, acum o să ai o grămadă de timp pentru asta, replică ea fără să se poată abține.

Ochii lui Jamie scânteiară.

– Nu mi-ai spus niciodată cât de rău stăteau lucrurile la voi acasă. Știam că tatăl tău este plin de datorii, dar n-am avut nici cea mai vagă idee că este atât de disperat.

Olivia râse deznădăjduit.

– Ei bine... Asta nu prea mai contează acum.

Ochii lui aveau o expresie sălbatică, de om nebun. După care rămaseră goi, întunecați. Privi lung nenorocita de scrisoare, trecându-și degetul mare peste ea, să îi îndrepte cutele.

– Nu. Bănuiesc că nu.

Pentru un moment lung, atât de lung încât păru a dura o eternitate, rămaseră tăcuți, unul în fața celuilalt. Furia Oliviei se topise fără veste, iar acum trebui să clipească des ca să își rețină lacrimile. Impulsul de a se arunca în brațele lui Jamie și de a-l implora să o ia de acolo era aproape copleșitor. Știa că nu avea nici un sens și că ar fi fost nedrept față de Jamie, însă, în clipa aceea, când viața părea că i se termina tocmai când crezuse că era gata să înceapă, simțea că ar renunța bucuroasă la orice șansă la o existență decentă și onorabilă dacă ei doi ar putea fi împreună.

– Jamie, începu ea, după care se opri.

Gata, de-acum nu trebuia să se mai gândească la el în acest fel.

– Domnule Weston. Sper că putem rămâne prieteni. Orice altceva între noi doi – îi tremură vocea și făcu o pauză – ar fi complet nepotrivit.

În zilele care trecuseră de la căsătoria ei, avusese timp să se gândească dacă voia să îi scoată pe Jamie și pe toți ceilalți membri ai familiei Weston din viața ei. Poate că i-ar fi fost mai ușor așa, dar oamenii ăștia erau totul pentru ea, de ani în șir. Propria ei familie nu o iubise niciodată așa cum o făcuse familia Weston, iar acum aproape că nu suporta să se gândească la părinții ei.

Însă, ca să își păstreze prietenia cu Abigail și cu Penelope, trebuia să păstreze o relație politicoasă cu Jamie. Și singura modalitate prin care putea să o facă era să îl țină la o distanță decentă, acum și pentru totdeauna. Să își piardă iubirea era groaznic, dar să piardă pe toată lumea la care ținea era absolut insuportabil.

Își spusese asta în sinea ei de numeroase ori în ultimele zile și de fiecare dată o apucase bocitul. Era ciudat cât de tare o durea acum, că trebuia să i-o spună și lui.

– Nu acesta este modul în care am sperat eu că va evolua relația noastră, continuă ea, chinuindu-se să articuleze fiecare cuvânt în parte, însă ce s-a făcut rămâne făcut. Ar fi cel mai bine dacă ne-am păstra regretele pentru noi înșine.

El înălță capul. Ochii lui erau complet lipsiți de vioiciune când îi întâlniră pe ai ei.

– Da. Dacă asta este ceea ce doriți, doamnă Townsend. Numele sună greu ca plumbul și urât pe buzele lui și îi trimise încă un spasm de durere prin corp. Îmi cer scuze că v-am deranjat. După cum spuneți și dumneavoastră, ce s-a făcut rămâne făcut.

Făcu o pauză și-i aruncă o privire cercetătoare, aproape ca și cum ar fi așteptat ca ea să-l implore să o ia de-acolo. Iar hotărârea Oliviei aproape că se spulberă. Dumnezeu să o ajute, dacă el îi spunea că ar trebui să fugă împreună, la naiba cu orice decență...

– Presupun că nu mai este nimic altceva de spus, zise el însă. Bună ziua.

Pașii lui răsunară greoi când se întoarse și plecă.

Peste câteva minute, Henry intră în încăpere.

– Cine a fost acest domn?

Olivia se retrăsese la fereastră. Dedesubt, Jamie își luă hățurile calului și se sui în șa. Fără să se uite măcar o dată în sus, se întoarse și se îndepărtă călare. Greutatea pe care o simțea ea în piept crescu până când avu impresia că urma să se sufoce. El pleca, iar toate speranțele și visurile ei zăceau în pulberea rămasă în urmă. Își lipi palma de sticlă ca și cum ar fi vrut să-l tragă astfel înapoi lângă ea.

– Ți-e rău, Olivia? întrebă Henry absent. Citea raportul privind cursele de cai și nici măcar nu își aruncă privirea spre ea. Te-a supărat individul acela?

Ea își șterse o lacrimă ce i se scurgea pe obraz. Jos, pe străzile de dedesubt, Jamie coti și dispăru din fața ochilor ei.

– Nu, șopti ea ca răspuns la întrebarea soțului ei. Sunt bine. Nu a fost decât un vechi prieten. Și nimic mai mult. Niciodată nimic mai mult.

Partea a doua

Și nimeni nu te știe,
Cum te-am știut eu...
De-a pururi jeli-voi după tine,
Mai mult decât pot exprima prin cuvinte.

Lord Byron

Capitolul 4

1822
Gravesend, Kent

Ceasul de deasupra biroului funcționarului se oprise, și la fel se oprise și timpul, după cum i se părea Oliviei Townsend.

– Mai durează mult la domnul Armand? întrebă ea.

O durea spatele; stătea pe scaunul tare de lemn de ore bune. Nu avea nici cea mai vagă idee câte anume, întrucât ceasul de perete se oprise, însă i se părea că trecuseră cel puțin câteva.

– Nu știu, replică funcționarul fără să își ridice privirea de la ceea ce făcea. Este un om foarte ocupat, doamnă.

Olivia se gândi că era adevărat. În timp ce ea stătuse acolo, cel puțin alți trei clienți veniseră și plecaseră, fiecare în parte conduși direct în biroul privat al domnului Armand la sosire. Funcționarul își plecase capul și le zâmbise afectat, dar altfel nu se ridicase de pe scaun decât pentru a pune mai mult cărbune pe foc sau pentru a aduce o cană de bere de la taverna de peste drum. Cum focul era de partea cealaltă a încăperii față de ea, iar bărbatul nu se oferise să îi aducă și ei ceva de băut, nici una din aceste acțiuni nu îi îmbunătățiră părerea Oliviei referitoare la el. Începuse să își imagineze cum îi smulge pana de scris din mână și i-o rupe înainte să intre valvârtej în biroul privat și să se confrunte cu avocatul. Ultimul client plecase cu ceva timp în urmă și nu mai apăruse altul. Dacă nu cumva funcționarul o mințise, domnul Armand știuse de prezența ei și o ignorase complet, încă de la amiază.

Funcționarul întoarse o pagină, pana lui de scris făcând fără încetare adnotări în registrul contabil. Probabil transcria o istorie a lumii, se gândi Olivia din ce în ce mai iritată.

– Ați putea, vă rog, să îi reamintiți că aștept și eu aici?

Nu se mai deranjă să ascundă nuanța de ironie din vorbele sale.

Funcționarul se uită atent la ea peste ochelarii de pe nas. Era un bărbat în vârstă și burtos, ce încărunțea vizibil, și era imposibil să ai vreun dubiu asupra dezaprobării din privirea lui.

– Știe asta, doamnă.

– Cred că a uitat! exclamă ea. Am venit ca răspuns la un pachet pe care dumnealui mi l-a trimis. A fost avocatul soțului meu ani și ani în șir...

– Domnul Charters a fost avocatul soțului dumneavoastră, doamnă Townsend, o întrerupse funcționarul. Domnul Armand doar a preluat cabinetul acestuia.

– Dacă nu se mai ocupă de asta, ar putea la fel de bine să îmi trimită mie toate dosarele și registrele soțului meu, spuse Olivia zâmbind la vederea expresiei neînduplecate de pe fața funcționarului. De vreme ce soțul meu a murit, sunt sigură că nu fac decât să adune praf. Dați-mi-le mie și o să plec fără să îl mai deranjez în vreun fel pe domnul Armand.

Bărbatul reveni la ceea ce scria mai înainte fără să dovedească măcar un minimum de politețe și să îi răspundă. Răbdarea deja pe sfârșite a Oliviei se epuiză. Femeia se ridică exact în momentul în care ușa de la capătul opus al încăperii se deschise.

– Doamnă Townsend, spuse domnul din pragul ușii. Poftiți înăuntru!

Străduindu-se să își domolească nervii, făcu o reverență politicoasă și, trecând pe lângă el, intră într-un birou mare, dar foarte dezordonat. Urmele de formă dreptunghiulară de pe pereți marcau locul de unde lipseau niște tablouri, iar rafturile erau goale. Domnul Armand murmură ceva pe post de scuză în timp ce scutura praful de pe un scaun, pentru ea.

– Am luat la rând lucrurile domnului Charters. A fost o sarcină laborioasă, căci dumnealui a fost avocat pentru mai bine de patruzeci de ani.

Olivia luă loc.

– Sunt sigură că e o treabă migăloasă. Dar sper să vă pot fi de ajutor într-un fel; m-am mirat foarte tare să aud că aveți niște hârtii de-ale soțului meu. Henry a murit acum câteva luni. Orice a fost al lui acum îmi aparține mie.

– Într-adevăr, spuse domnul Armand fără grabă.

Se așeză în spatele biroului său și afișă o expresie îndurerată.

– Trebuie să încep prin a-mi cere scuze, doamnă Townsend. V-am trimis un registru...

Olivia încuviință din cap, numai ochi și urechi la avocat.

– Acesta este motivul pentru care mă aflu aici.

Fusese motivul pentru care lăsase totul ca să vină la Gravesend în toiul iernii. După moartea lui Henry, devenise din ce în ce mai evident că el avusese secrete față de ea, ba chiar unele semnificative. Acest fapt în sine, luat separat, nu o mirase; întregul lor mariaj fusese unul mai degrabă distant; erau precum două cunoștințe care trăiau într-un fel de aranjament cordial. Henry nu i se confesase vreodată cu privire la afacerile sale, și, cum facturile erau întotdeauna plătite, Olivia nu făcuse niciodată presiuni în acest sens. Presupusese că trăiau din moștenirea rămasă de la tatăl lui, care fusese una substanțială.

Însă când Henry murise, în urmă cu doi ani, venitul ei secase în mod inexplicabil, chiar dacă trebuie să fi existat o anumită rentă pentru ea. Avocatul, domnul Brewster, nu putuse decât să îi spună că toate conturile erau goale și că renta ei fusese anulată. Nu avea nici cea mai vagă idee unde și cum își tocase Henry fondurile, și, fără Henry în persoană, se părea că acele fonduri dispăruseră. Și așa cum dispăruseră banii, așa dispăruseră și pretinșii prieteni ai lui Henry. Pe Olivia nu o deranjase acest lucru; știa că ea nu era deloc precum șarmantul și sociabilul ei soț, iar prietenii lui nu aveau timp pentru o văduvă cu statutul și veniturile în cădere liberă. De fapt, chiar își dorise ca toți prietenii lui Henry să dispară și să nu mai aibă de-a face cu ei, însă unul anume – Simon, vicontele Clary – refuzase să dispară, iar de la asta începuseră toate problemele ei.

Pulsul îi crescu brusc când se gândi la el, amenințându-i starea de calm. Cu un efort considerabil, Olivia își concentră atenția asupra domnului Armand. În urmă cu trei săptămâni, așa, din senin, primise un pachet de la el și înștiințarea că preluase biroul de avocatură al lui Richard Charters, acum decedat, care din câte se părea fusese unul dintre avocații lui Henry. În pachet, el pusese un registru, spunându-i că-l găsise printre dosarele domnului Charters și că avea o etichetă pe el cu numele lui Henry; acesta părea pentru toată lumea ca fiind parțial carnet de însemnări, parțial registru contabil, în care erau consemnate cu scrisul de mână atât de distinct al lui Henry plățile unor sume foarte mari. Mulțumită

aluziilor lui Lord Clary, Olivia începuse să suspecteze că soțul ei era implicat în ceva ilicit, chiar ilegal, iar acest registru părea să confirme asta, chiar dacă nu explica exact ce anume reprezentau acele activități.

Însă îi dăduse o speranță. Dacă putea să descifreze în ce fusese băgat Henry și cum fusese implicat Clary, poate reușea să schimbe raportul de forțe cu vicontele și să îl convingă să păstreze o distanță apreciabilă față de ea.

Sau așa spera ea. Dacă asta nu funcționa, nu avea nici cea mai vagă idee ce altceva putea să facă.

Domnul Armand își târî picioarele și se scărpină în bărbie.

– În legătură cu registrul, da. A fost o sarcină monumentală să triez dosarele domnului Charters. Dumnealui a practicat avocatura ani întregi, înțelegeți și dumneavoastră, și păstra o grămadă de informații pentru clienții săi...

– Înțeleg, spuse Olivia iute. Probabil sunteți nerăbdător să scăpați de toată hârțogăria. Eu sunt aici ca să preiau orice a lăsat soțul meu în posesia domnului Charters.

Trebuia să fie mai mult decât registrul cu însemnări. Mai trebuia să fie ceva.

– Ah... Vedeți dumneavoastră, doamnă Townsend..., începu el, după care făcu o pauză. N-ar fi trebuit să vă trimit deloc acel registru. Acest lucru s-a făcut dintr-o eroare, iar dacă ați fi atât de bună să îl înapoiați...

– Poftim?

Lui i se înroșiră vârfurile urechilor.

– Sunteți perfect îndreptățită să fiți surprinsă; îmi cer mii de scuze. A căzut dintr-un coș în altul, probabil în timp ce era mutat, și pe cale de consecință nu am înțeles caracterul informațiilor pe care le conține.

– Și care este acel caracter?

Pentru prima oară, Olivia era extrem de bucuroasă că lăsase registrul ascuns în căsuța pe care o închiriase. Se gândise să îl aducă cu ea, în caz că domnul Armand se oferea să o ajute să îi înțeleagă conținutul, însă intuiția sau altceva o făcuse să îl ascundă sub scândurile podelei. Cu toate acestea, se așteptase ca Clary să fie cel care umbla după el, nu avocatul care i-l trimisese.

Domnul Armand îi răspunse cu un zâmbet împăciuitor.

– Trebuie să insist, doamnă, să-l primesc înapoi.

Iar eu trebuie să refuz, spuse ea indignată. Eu sunt cea care trebuie să insiste să primească orice i-a aparținut soțului meu. Dacă a lăsat vreo datorie în urmă, sunt pregătită să o plătesc.

Palmele îi erau umede. Împrumutase o sumă mare de bani de la Penelope Weston exact pentru acest motiv, însă încă spera ca nu avea să fie nevoită să o folosească. Nu avea nici cea mai vagă idee cum i-ar putea înapoia vreodată suma respectivă prietenei sale.

– Nu este vorba despre vreo datorie. V-am trimis registrul din greșeală.

Olivia strânse din dinți și mai tare.

– După cum se știe, conține scrisul de mână al soțului meu. Negați că era al lui?

– Mă tem că această conversație vă supără, ceea ce nu a fost intenția mea. El ridică o mână, căci ea deschisese gura să-l întrerupă. Îmi cer scuze sincer pentru eroarea de a vă fi trimis registrul și de a vă tulbura astfel. Domnul Charters a păstrat informațiile clienților săi în regim strict confidențial, iar intenția dumnealui a fost ca această protecție să fie extinsă și dincolo de moarte. Acel registru ar fi trebuit să fie într-o cutie cu lucrurile pentru care domnul Charters a lăsat instrucțiuni să fie distruse după moartea sa.

Ei i se păru că podeaua se prăbușește sub picioarele ei.

– Domnule Armand, spuse ea cu grijă. Dacă aș fi avut vreo idee că soțul meu i-a lăsat bunuri personale și private domnului Charters, le-aș fi revendicat de acum doi ani. Acele documente îmi aparțin mie, nu domnului Charters sau dumitale. Vă rog spuneți-mi că încă le aveți și că mi le puteți da acum.

Avocatul se aplecă în față.

– Doamnă, nu ați înțeles. Documentele au avut tot timpul un caracter strict confidențial. Probabil că domnul Townsend și-a dorit asta, altfel domnul Charters nu ar fi lăsat asemenea instrucțiuni în privința lor.

– Aceasta este o simplă presupunere, replică ea. Vă asigur, domnule, că soțul meu nu avea de ce să-și dorească să le ascundă de mine.

Olivia nu avea nici cea mai vagă idee dacă era adevărat sau nu, dar nu i-ar fi mărturisit nici în ruptul capului avocatului acest lucru. Henry nu fusese cel mai bun soț din lume, dar nici nu fusese unul îngrozitor. Era sigură că Henry nu ar fi vrut ca Clary

să o intimideze și să îi facă rău, iar acum acest registru misterios și orice alte documente care ar fi putut aduce clarificări în privința lui puteau fi singura modalitate de a-l opri.

– Cu toate acestea, instrucțiunile domnului Charters au fost foarte clare: totul urma să fie ars. Și așa a și fost.

Ea clipi neîncrezătoare.

– Le-ați ars deja?

El încuviință din cap.

– Și trebuie să vă cer să înapoiați acel registru, astfel încât să poată fi la rândul lui distrus.

Olivia se uită lung la el, nevenindu-i să creadă.

– Nu se poate să vorbiți serios.

– Doamnă, eu nu vreau decât să vă scutesc de probleme. În notițele domnului Charters se preciza că orice chestiuni legate de acel registru se vor fi încheiat odată cu moartea domnului Townsend, ceea ce înseamnă că registrul nu poate decât să vă provoace tulburare și durere. Vă recomand să mi-l înapoiați și să vi-l scoateți din minte.

Nu. Nu era un răspuns la rugăciunile ei, ci doar un alt mister, o altă întrebare la care nu avea cum să obțină un răspuns rezonabil. Țeapănă, ea se ridică de pe scaun.

– Nu pot să fac asta, domnule. L-am lăsat în grija unui prieten de încredere de la Londra.

Dacă Henry fusese implicat în ceva atât de îngrozitor încât voia ca toate dovezile să fie distruse după moartea lui – ceva în care era posibil să fi fost la fel de implicat și Lord Clary –, exista posibilitatea ca vicontele să vorbească cu domnul Armand despre recuperarea acelui registru. Iar dacă Clary o urmărise până la biroul domnului Armand...

Trebuia să scape de avocat. El crezuse că ea era o femeie ușor de manevrat și sensibilă la chestiuni emoționale, așa că putea, la urma urmei, să profite de asta. Își scoase o batistă și își mușcă partea interioară a obrazului până când ochii i se umplură de lacrimi.

– Cred că nu știți ce înseamnă durerea unei femei, domnule Armand. Departe de a dori să uit totul despre soțul meu, eu rămân credincioasă memoriei sale. Orice a fost al lui, până și aceste lucruri atât de neînsemnate încât în mod evident dumneavoastră credeți că nimănui nu i-ar putea păsa de ele, îmi sunt mai dragi

ca niciodată, căci au fost cândva ale lui, iar acum el este pierdut pentru totdeauna pentru mine.

Se părea că Henry voise să-și ia secretele cu el în mormânt și să o lase pe ea să suporte consecințele. Henry însuși îi devenise din ce în ce mai puțin drag de la o zi la alta, dar ar fi dat aproape orice să îi vadă hârtiile care i-ar fi putut rezolva problemele.

Olivia lăsă un dram de isterie să răzbată din vocea ei.

– Dacă o să pierdeți vreodată pe cineva atât de iubit, veți înțelege ce simt eu! Documentele soțului meu îmi aparțineau, iar dumneavoastră nu aveați nici un drept să le distrugeți – în mod sigur nu fără să spuneți nimănui. I-aș fi zis același lucru și domnului Charters, dacă ar fi avut decența să mă anunțe că le deține. Nu pot să fiu de acord cu un avocat care ar lipsi o văduvă de bunurile soțului ei, și mă întreb ce încerca domnul Charters să ascundă prin arderea lor!

Domnul Armand se ridică la rândul său.

– Doamnă Townsend, spuse el cu voce condescendentă și aspră, dumneavoastră contestați o persoană onorabilă. Mi-e teamă că acum sunteți surescitată...

– Poate că sunt, țipă ea. Și sunt extrem de dezamăgită că ultimele bunuri ale dragului meu soț au fost distruse fără permisiunea mea. O zi bună, domnule Armand.

Își duse batista la gură și ieși din biroul avocatului, ignorând zâmbetul compătimitor al funcționarului în timp ce își smulgea în grabă mantia din cuier și pleca. Individul acela nesuferit trebuie să fi știut tot timpul cât ea așteptase ca șeful lui să îi dea niște vești atât de proaste.

Afară, vântul rece și înverșunat îi pătrunse prin haine. Olivia își trase gluga pe cap și își puse mănușile. O zi întreagă irosită, și, ce era chiar mai rău, nu știa ce să facă mai departe. Citise o parte din registrul lui Henry, însă era enervant de misterios – își pusese speranțele în documentele pe care le mai avea avocatul. În mod sigur trebuie să fi conținut o sumedenie de informații referitoare la bani, toți acei bani pe care Henry îi notase cu atâta grijă. Iar dacă toți acei bani trecuseră prin mâinile avocatului, probabil că el știa mai mult despre toate astea. Ei bine, se părea că domnul Charters știuse într-adevăr mult mai multe, iar acum domnul Armand arsese dovada. Nu avea ce să facă decât să citească registrul

cu mai multă atenție, întrucât se părea că este singura ei șansă să afle adevărul.

Orașul se pregătea pentru noapte. Lămpile străluceau la ferestrele caselor de-a lungul străzii principale, iar mirosul de carne prăjită o făcu să își ridice ușor nasul mai mult decât o dată. Își închiriase în mod voit o căsuță din afara orașului, însă acum stomacul care îi ghiorțăia de foame și mâinile reci o făceau să se simtă cât se putea de rău; avea mult de mers înainte să își poată savura cina lângă un foc care să ardă tihnit. Își retrase capul între umeri ca să se apere de vânt și o porni de-a lungul drumului ce ducea spre nord, către coastă.

Auzi pași în urmă în momentul în care ajunse la ultima cotitură spre casa ei. Își ținu respirația și ascultă: era un mers apăsat și greoi, al unui bărbat în cizme, ai cărui pași mari o ajungeau din urmă. Putea fi cineva care se grăbea să ajungă acasă după o zi lungă, și totuși... Inima ei aproape se opri și nu mai putu să respire în momentul în care îi trecură prin minte alte posibilități. Dacă Lord Clary o găsise într-un fel sau altul, o urmărise și descoperise că ea este singură aici, pe această potecă îngustă de la marginea orașului...

Mâinile i se strânseră printre faldurile mantiei. Nu, nu, nu! Dacă-și îngăduia să se gândească prea mult la asta, el avea să învingă. Bărbatul acesta petrecuse luni întregi încercând să o seducă, cu manevre din ce în ce mai intense de forțare, manipulare și intimidare. Dacă o pornise pe urmele ei până la Gravesend în toiul iernii, cu siguranță nu era dispus să fie refuzat din nou.

Acum sângele îi pulsa cu rapiditate, iar pașii ei își măriră ritmul în timp ce simțea furia curgându-i prin vene. Era atât de obosită – zece ani din viața ei pătimise din cauza bărbaților care o manipulaseră sau o obligaseră să facă ce doreau ei, fără să le pese deloc de dorințele ei. Mai întâi tatăl ei, apoi tatăl lui Henry, însuși blestematul de Henry, acel avocat uns cu toate alifiile, iar acum încarnarea diavolului, Simon Clary. Olivia se săturase până peste cap de toate astea.

Îl ura pe Clary. Și el o ura la rândul lui. Dacă nu și-ar fi dorit atât de tare să ajungă sub fustele ei, probabil ar fi pus deja la cale un fel de „accident", să se descotorosească de ea. La urma urmei, ce știa ea? Poate că în cele din urmă îi trecuse dorința arzătoare față de ea ca femeie, iar acum nu voia decât să scape de ea.

Chiar în față se afla o clădire abandonată. Fusese cândva un fel de gheretă a portarului, însă gardurile înalte dinspre pădure ce separau curtea de lumea înconjurătoare dispăruseră de mult, iar casa în sine era o ruină ce stătea să se dărâme. Dincolo de ea se întindea drumul spre casa ei închiriată, în sus pe poteca șerpuitoare, dincolo de deal. Însă, printre rămășițele uscate ale gardului viu crescut în neștire, lumina lunii scoase la iveală o formă familiară și bine-venită: coada unei lopeți.

Ea își pironi privirea asupra acesteia. Umbrele groase se legănau și se agitau la fiecare rafală de vânt și, dacă se uita într-o parte, era posibil să nu mai localizeze lopata. Pașii din spate încă o urmăreau, fără să o ajungă din urmă, dar și fără să se îndepărteze. Probabil că urmăritorul ei aștepta până când nu mai puteau fi absolut deloc văzuți dinspre oraș; de îndată ce ocolea ghereta portarului, un hățiș de fagi urma să o ascundă de privirea oricui s-ar fi uitat de la vreo fereastră din Gravesend. Nu că erau prea mari șanse să se uite cineva, dar altfel nu mai era nici o speranță de ajutor, ca să nu mai spunem de salvare. Aleea era pustie, întunecată, retrasă și bătută de un vânt rece ce îi sufla direct în față. Clary ar face cu ea ce își dorea și nimeni nu ar descoperi corpul ei neînsuflețit până la primăvară.

Însă acea lopată era acolo, sprijinită la întâmplare de zidul de piatră. Se rugă în gând ca lopata să mai aibă partea metalică și să nu se facă praf în momentul în care avea să o atingă. Se întâmpla adesea acest lucru cu obiectele lăsate în aer liber atât de aproape de mare. Chiar și așa, era singura ei speranță, și avea de gând să o folosească în orice fel posibil.

Așteptă până când ajunse la numai câțiva pași distanță. Până acum se mișcase cu un pas mai vioi, dar nu grăbit; acum o luă la fugă, lăsându-și mantia să zboare de pe ea. Temându-se că lopata ar putea fi blocată în masa aceea de vegetație crescută la întâmplare, o apucă și trase de ea, aproape pierzându-și echilibrul când lopata ieși fără nici un pic de dificultate. Ocoli rapid colțul casei și se lipi de zid, încercând să-și domolească respirația enervant de gălăgioasă.

Pașii din spate se opriră. Ea apucă cu putere coada, cu inima bătându-i gata să îi sară din piept și cu ochii ațintiți spre locul de pe alee unde urmăritorul trebuia să pășească dacă intenționa să se ia după ea. „Dă-i drumul", se rugă ea în tăcere. Chiar dacă n-ar

fi deranjat-o în vreun fel să îl vadă mort pe Clary, nu știa dacă avea tăria să îl lovească cu lopata până crăpa.

Omul spuse ceva. Vântul șuierător îi acoperi vorbele, risipindu-le printre zgomotele scoase de ramurile desfrunzite ale copacilor, însă era fără îndoială o voce de bărbat. Scârțâitul pașilor lui se auzi mai aproape.

Transpirația rece se prelingea pe tâmpla Oliviei. Ridică lopata așa cum ar ține cineva o bâtă de crichet. Cu brațele tremurându-i, strânse din dinți ca să se calmeze. „Numai unul din noi poate pleca pe picioare de aici", își repetă în minte. Dacă se avânta spre el să-l lovească și rata, probabil că Clary avea să o ucidă pe loc cu exact aceeași lopată.

Lumina se diminuă considerabil în momentul în care un nor trecu prin fața feței rotunde a lunii. Ea era mai greu de văzut, dar și el la fel. Olivia își propti cu grijă picioarele ca să aibă stabilitate pentru balans, dorindu-și ca bărbatul fie să se dovedească nevinovat și să se îndepărteze, fie să se dovedească vinovat și să apară de după casa asta nenorocită. I se părea tortură curată să stea acolo și să aștepte nemișcată, cuprinsă de teroare.

Un pas, după care un altul. O siluetă înaltă și neclară apăru de după colțul casei. Pălăria îi acoperea fața bărbatului, însă lumina lunii lucea grăitor pe țeava pistolului din mâna lui.

Olivia trase adânc aer în piept și își balansă corpul cu toată puterea.

El era înalt și se afla acolo pe alee, în timp ce ea nu era la fel de înaltă și stătea ca într-o găoace în grădina casei dărăpănate. Lopata îl lovi zdravăn cu toată suprafața metalică în braț, cu o forță care aproape o făcu să își piardă echilibrul. Pistolul zbură din mâna bărbatului și dispăru în întuneric. Bărbatul înjură și se încovoie. Înnebunită, Olivia trase lopata înapoi, ridicând-o ca să mai lovească o dată. Trebuia să îl împiedice să găsească arma.

– Oprește-te, strigă el, ridicându-și mâinile în timp ce cădea în genunchi. Așteaptă!

Cu brațele ridicate, cu inima bătându-i să îi sară din piept, Olivia recunoscu vocea la timp cât să se abțină să-l mai lovească o dată. Nu era Simon Clary. De fapt, nu era cineva care i-ar fi făcut vreun rău.

– J-Jamie? se bâlbâi ea neîncrezătoare.

El își lăsă capul pe spate în momentul în care norul trecu și descoperi din nou luna oferindu-i suficientă lumină încât să-i vadă fața sub borul pălăriei.

– Bună seara, Livie, spuse James Weston cu un zâmbet strâmb. Ce bine-mi pare să te revăd!

Capitolul 5

Nu pentru prima oară în viață, James Weston își dori să poată da anii înapoi și să-și dea singur o mamă de bătaie bună, încât să-i vină mintea la cap.

În urmă cu zece ani nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. Olivia ar fi fost fericită să îl vadă. Nu ar fi ascuns de el niște secrete periculoase și nu s-ar fi băgat singură într-o afacere nebunească, extrem de periculoasă. În urmă cu zece ani, ea ar fi venit la el înainte ca lucrurile să o ia complet razna și i-ar fi cerut ajutorul, căci avea încredere în el.

Desigur, acum zece ani ea chiar făcuse toate astea – iar el fusese cel care nu se comportase cum trebuie. Și, ceea ce era mai rău, se părea că ea încă suferea și suporta consecințele acelui eșec. Jamie bănuise că aceea era adevărul tot timpul de-atunci încoace, însă până în seara aceea nu avusese măsura reală a suferinței ei. Nu o acuza deloc că îl atacase cu o lopată.

Olivia dădu drumul lopeții de parcă i-ar fi ars mâinile.

– Ce faci aici?

Jamie se ridică.

– Te căutam, spuse el, scuturându-și mâna.

Brațul îi tremura și era inert de la cot în jos. Abia dacă își putea simți degetele de la mână.

Respirația ei se îngreună din cauza panicii.

– Cum de m-ai găsit? Se retrase în cel mai întunecat cotlon, albă la față. Cine știe unde sunt?

Frica aceasta disperată îl lovi acolo unde îl durea mai tare. Știa de cine se temea ea. Sora lui, Penelope, îi spusese o poveste incredibilă despre cum vicontele Clary o urmărea pe Olivia pentru niște motive necunoscute, dar fără îndoială sinistre, și de data aceasta

cu siguranță nu exagerase cu nimic. Olivia era îngrozită, chiar și după tot drumul parcurs până aici, în izolatul Gravesend. Iar asta însemna că Jamie o lăsase încă o dată baltă, deoarece Penelope îi mai spusese și că Olivia încercase să dea de el înainte să fugă din Londra. Era acum singură aici, silită să se apere cu o nenorocită de lopată, căci el nu fusese acolo când ea avusese nevoie de el.

– Nimeni, spuse el ca răspuns la întrebarea ei. Penelope mi-a zis câteva chestii și am făcut și eu niște presupuneri.

– Și asta a fost de-ajuns ca să mă găsești. Trase o gură de aer, agitată. Probabil că am făcut o greșeală undeva...

– Nu crezi că e posibil să fi fost eu al naibii de isteț? spuse el cu blândețe.

La fel de scurt precum lumina unui trăsnet, pe fața ei apăru un zâmbet parcă în pofida ei înseși. Ceva din tensiunea de pe chipul ei se evaporă.

– Da, greșeala mea.

El încuviință din cap.

– N-am crezut că te ascundeai de mine.

– Nu, murmură ea. Te-am rănit?

Jamie își scoase cu grijă mănușa și își înălță mâna spre lumina lunii, flexându-și degetele încă înțepenite.

– Ei, scrisul meu de mână nu va mai fi la fel o bucată de timp.

– Îmi pare rău!

– Și mie. Se crispă de durere în timp ce își punea mănușa la loc. Apropo, lovești foarte puternic. Unde s-a dus pistolul?

Ochii ei se măriră vizibil.

– Oh! Nu știu. Probabil că într-acolo.

Îi făcu semn spre partea opusă a drumului.

– Întrucât bănuiesc că erai pur și simplu speriată, iar eu nu sunt persoana pe care sperai să o ucizi, am face bine să-l găsim.

Păși prin iarba uscată care se întindea de-a lungul marginii opuse a aleii și se plimbă înainte și înapoi, ochii lui scrutând pământul întunecat.

– Dacă tu nu m-ai fi urmărit ca un ucigaș, cu o armă în mână, nu te-aș fi lovit.

Olivia i se alătură în timp ce el înainta cu greu prin vegetația crescută la întâmplare.

– N-am făcut decât să-l scot ca să-l am la îndemână, în eventualitatea că mai este ceva – sau cineva – aici care să te sperie.

O scânteiere metalică îi surprinse privirea, iar el se aplecă să își recupereze pistolul. Te-am strigat pe nume, sperând să te liniștesc.

– Nu te-am auzit din cauza vântului.

Jamie nu avea îndoieli în privința aceasta. Vântul se întețise din momentul în care o văzuse pe Olivia, grăbindu-se prin oraș cu gluga trasă peste față. Șuiera printre copacii dezgoliți de frunze și făcea ca zona să pară și mai abandonată, și mai izolată decât era.

– Nu contează. Trebuie să te aperi împotriva oricui te urmărește în întuneric.

Verifică pistolul și îl strecură la loc în buzunar:

– N-ai de gând să mă inviți înăuntru la o ceașcă de ceai?

Era complet nepoliticos, însă nu avea nici o intenție de a o lăsa să îl dea deoparte.

Olivia ezită, după care oftă.

– Desigur.

El i se alătură pășind în spatele ei, și merseră amândoi în tăcere. Poteca urca, iar la depărtare se vedea marea. Când ajunseră în vârful dealului, de unde li se arătă o căbănuță obscură chiar lângă marginea terenului mlăștinos din vecinătatea țărmului, vântul bătea în rafale suficient de puternice cât să o facă pe Olivia să se clatine. Jamie făcu o mișcare spre ea, însă ea își lăsă capul în jos și se adăposti în mantie.

Cu cât se apropiau mai mult de căsuța din piatră, cu atât lui îi displăcea mai mult. Era dispusă aproape de marginea unui faleze stâncoase nu prea înalte ce dădea înspre ocean – de fapt, înspre gura Tamisei, unde deschiderea largă de apă a estuarului se îngusta și forma râul atât de cunoscut ce traversa Londra, la aproximativ patruzeci și cinci de kilometri distanță. Un gard viu neregulat și câțiva arbuști pitici serveau ca adăpost ce mai domolea vântul, însă căsuța în sine era complet izolată, asigurând doar o vedere bună asupra râului.

Pașii lui își reduseră ritmul în momentul în care ajunseră la ea. Olivia se scotoci în buzunar, însă Jamie ridică o mână să o oprească.

– E foarte izolat locul ăsta.

– Știu.

Ea scoase cheia.

– Ești încredințată că este sigur?

Căsuța era izolată și greu de găsit, însă, odată localizată, nu ai fi avut de unde să primești ajutor la nevoie.

Ea scoase un râs forțat plin de amărăciune.

– Chiar deloc, însă bănuiesc că nu este mai rău decât oriunde altundeva, spuse ea arătând spre ușă. Am lăsat o bucățică de material în ușă. Dacă este tot acolo, acum că m-am întors, atunci mă gândesc că totul este în regulă.

Era o bucată din pânză de culoare albastră ce ieșea puțin în afară în zona încuietorii. Pe Jamie asta nu-l liniști deloc.

– Atunci nu o să ai nici un fel de obiecție dacă arunc o privire de jur împrejur, asta așa, în caz că a decis careva să folosească o fereastră în locul ușii, nu?

Ea dădu să zică ceva, apoi pur și simplu clătină din cap. Jamie întoarse cheia în broască și intră, cu pistolul în mână. Îi trebuiră câteva minute să verifice fiecare cameră a căsuței în parte; era o singură încăpere la parter și încă una deasupra ei, la care urcai pe o scară îngustă, cam ca o scară obișnuită ce putea fi mutată cu ușurință dintr-un loc în altul. Fiecare fereastră era fie bătută în cuie, fie acoperită cu scânduri, și nu exista nici un loc în care cineva să se fi ascuns, nici măcar sub pat. Asta explica motivul pentru care ea nu-și făcea prea multe griji.

Când se întoarse în camera de zi, constată că Olivia agitase focul mocnit din vatră și aprinsese două lămpi.

– Cum de-ai ajuns în locul ăsta? întrebă el.

– Este cabana unui pescar. Se duse cu ceainicul la butoiașul cu apă din colț și îl umplu. A dispărut pe mare în urmă cu mai multe săptămâni. Văduva lui nu și-a pierdut încă speranța și nu vrea să vândă căbănuța, dar s-a mutat cu familia în oraș. Bănuiesc că era prea izolat și i s-a părut prea greu să locuiască aici fără el.

Agăță vasul de fiert de cârligul care atârna deasupra focului ce revenea încet la viață.

– Din fericire pentru mine, i-a convenit să o închirieze pentru câteva săptămâni.

Olivia avea încă mantia pe ea, și nici lui Jamie nu-i venea să-și scoată haina. Era destul de frig în casă, iar el observă că erau cam puține lemne.

– O să mai aduc niște lemne. S-ar putea să avem nevoie de mai mult de o ceașcă de ceai.

Afară, cercetă rapid cu privirea terenul dimprejur. Lemnele uscate erau aranjate într-o grămadă nu prea departe de casă, însă trecu de ea, se duse până la marginea falezei și studie cu atenție ce se vedea dincolo. Jos, cam la trei metri sau trei metri și jumătate distanță, o potecă îngustă apărea din terenul mlăștinos, plantele marine rămase în urma mareei înălțându-se și căzând precum un val în vântul necruțător de-afară. Marea era o întindere întunecată și distantă, a cărei suprafață era din loc în loc brăzdată numai de coamele valurilor ce sclipeau în lumina lunii. La orele de flux, Jamie n-ar fi fost surprins dacă bărcile cu fundul plat puteau să ajungă până la marginea falezei. Avu sentimentul că această căbănuță fusese folosită și pentru altceva, nu numai pentru activități legate de pescuit.

Își umplu brațele cu lemne de foc. Îl supăra faptul că Olivia bătuse tot drumul până aici. Poate că se simțea în siguranță datorită izolării, însă, dacă Lord Clary o descoperea aici, ar fi putut să-i facă orice. Jamie decise să nu o lase singură aici. Se strecură la loc în casă și aranjă lemnele într-o grămăjoară chiar lângă ușă.

Ai vrea să mănânci ceva? Olivia aranjase două cești de ceai, iar acum săltă capacul de pe o farfurie ca să scoată la iveală niște felii de plăcintă cu carne. Meniul este modest, dar miroase bine, adăugă ea cu un zâmbet nesigur.

În lumina focului din ce în ce mai vioi, el reuși în sfârșit să se uite ca lumea la ea. Trecuseră aproape două luni de când avusese ocazia să o privească ultima oară. Olivia ținuse să ascundă orice fel de frământare sau suferință ar fi simțit, chiar și când Abigail și Penelope veniseră la el și-i povestiseră în taină că, după părerea lor, situația ei devenea din ce în ce mai încordată. Însă nu avea cum să ascundă cât de palidă și de trasă la față se făcuse, iar această imagine îi provocă o senzație acută de îngrijorare ce îi străbătu tot corpul.

– Doar ceai, mulțumesc frumos, spuse el. Mâncase o masă copioasă la han înainte să plece să o găsească pe ea, iar, dacă cineva avea nevoie de o felie în plus de plăcintă de carne, aceea era Olivia. Însă insist ca tu să-ți mănânci masa de seară.

Fața ei se relaxă, cu o expresie de recunoștință. Puse o felie de plăcintă într-o farfurie și apoi o aranjă pe grătar ca să se încălzească, în timp ce ceainicul începu să scoată aburi. Își făcu de lucru pregătind ceaiul în timp ce Jamie își agăță haina lângă mantia ei.

După aceea se așeză și se uită la ea, încercând să nu arate nici cât de fascinat, nici cât de vinovat se simțea.

Fascinat fiindcă trecuse o lungă perioadă de timp de când el și Olivia fuseseră singuri împreună. În primii câțiva ani ai mariajului ei, aceasta fusese în foarte mare parte din cauza lui; vederea ei era ca o săgeată înfiptă în inimă, o rană sâcâitoare care ar fi trebuit să îi fie fatală, dar din cine știe ce motiv nu fusese, iar el evitase să o vadă cât de mult fusese posibil. În cele din urmă, circumstanțele o aduseseră înapoi în preajma lui, chiar dacă senzația acută de pierdere a femeii iubite se mai diminuase. În străfundul inimii sale, Jamie suspecta că Olivia urma să aibă de-a pururi influență asupra lui. O cunoștea din copilărie, adică aproape de o viață, și o iubea cam tot de atâta timp. Când se reîntâlniseră, după ce ea era deja măritată de patru sau de cinci ani, nu se putuse abține să nu se întrebe dacă aceeași flacără de afecțiune ardea încă și în pieptul ei.

Aflase curând răspunsul la această întrebare. De fiecare dată când se întâlneau și erau obligați la vreun gen de apropiere – stând unul lângă celălalt la o petrecere sau așteptând afară la un magazin după una din surorile lui –, Olivia păstra cu fermitate conversația concentrată numai asupra unor subiecte sociale neutre. Nici cea mai mică aluzie sau trimitere la intimitate nu fusese vreodată permisă. Ar fi putut foarte bine să fi fost doi oameni obișnuiți, două cunoștințe oarecare ce se întâlniseră la un moment dat, nu doi oameni care cândva însemnaseră totul unul pentru celălalt.

Ceea ce lui nu îi lăsase nimic altceva decât povara amară a vinovăției. Dacă ar fi fost mult mai responsabil în tinerețe, mai puțin convins de capacitatea lui de a manipula totul după gustul și preferințele sale, Olivia nu s-ar fi măritat niciodată cu Henry Townsend, care, la rândul lui, nu l-ar fi adus vreodată pe Lord Clary în lumea ei.

Simplul fapt că acei doi bărbați fuseseră prieteni ar fi trebuit să îl alerteze pe Jamie, imediat după moartea lui Henry. Știa al naibii de bine că Clary era un om de evitat. Dar Olivia refuzase toate propunerile de apropiere pe care i le făcuse în ultimii zece ani și își ascunsese toate problemele pe care le avea cu Clary nu doar de el, ci și de surorile lui, în aceeași măsură. Nu dorise ajutorul lui – și de ce și l-ar fi dorit, când avea motive atât de bune să se îndoiască

de el? Pe de altă parte, faptul că îl căutase înainte să plece în mare grabă din Londra arăta că se schimbase ceva – în rău.

Gândul acesta îl făcu să se ridice și să-și ia pistolul din buzunarul hainei atârnate în cuier.

Îmi dau seama că lopata a fost aleasă într-un moment de inspirație, însă, dacă nu vrei să fii urmărită, trebuie să te înarmezi cum se cuvine. Puse pistolul pe masă în timp ce ea turna ceaiul în cești. Ar trebui să păstrezi ăsta.

Olivia se cutremură, ferindu-se să se uite la armă.

– Nu-l vreau.

– Este mult mai eficient decât o lopată.

– Ți-ai fi dorit să fi avut chiar acum o gaură în piept? întrebă ea și puse un bol cu zahăr în fața lui. N-am lapte.

Jamie îi făcu semn că nu era nevoie.

– Desigur, mă bucur că n-ai avut nici un pistol mai devreme, însă, dacă tot trebuie să te aperi singură, n-ar trebui să fii la cheremul sorții, să fii nevoită să te aperi cu o sapă, dacă găsești una. Știi cum se trage cu arma?

– Da, spuse ea oftând. În principiu.

– În principiu?

Bolul de zahăr era aproape gol. El luă o linguriță.

– Știu cum să încarc o armă și să apăs pe trăgaci. Cu toate acestea, țintesc foarte prost, iar detunătura mă aruncă pe spate de cele mai multe ori. În cazul în care aș reuși să trag un foc de armă, probabil aș rata și aș sfârși lungită pe spate, tușind de la praful de pușcă și complet neajutorată.

El îi aruncă iute o privire.

– Atunci, chiar nu știi cum să tragi cu arma. O să lucrăm la acest aspect.

– Ceea ce nu o să atragă deloc atenția asupra mea, spuse ea printre dinți.

– Hmm. Jamie se uită în sus printre gene în timp ce amesteca zahărul în ceaiul fierbinte. Iar noi nu vrem asta...

Întrebarea nerostită de el rămase suspendată în aer precum fumul lămpii: „De ce nu?"

Olivia se foi, cu o figură amărâtă.

– Trebuie să știi că nu vreau asta, spuse ea în cele din urmă pe o tonalitate joasă. Nu acum.

– Vrei să-mi spui de ce?

Ea își arcui o sprânceană.

– Nu știi? Dacă ai reușit să mă urmărești și să mă găsești, am crezut că știi totul.

El zâmbi larg ca reacție la tonul ei caustic. Adevărul era că știa câte ceva, posibil mai mult decât însăși Olivia, însă voia ca ea să îi spună – să aibă încredere în el. De data aceasta, nu avea de gând să o dezamăgească sau să o lase baltă. De data aceasta, nu avea să se despartă de ea până când Lord Clary nu ajungea în închisoare și toate secretele murdare ale lui Henry erau date în vileag și distruse, iar Oliviei îi dispărea acea expresie de oboseală și de încordare de pe față. Iar dacă ea putea fi convinsă să îi mai acorde o șansă, el nu avea de gând să o lase să îi scape.

– Totul? Cum ar mai râde Penelope la această idee. Nici măcar eu nu aș îndrăzni să susțin că știu *totul*.

Buzele ei se întredeschiseră, iar pentru un scurt moment el crezu că avea să izbucnească în râs. După care surprinderea de pe fața ei se mai atenuă, și Olivia păru să se facă mică în scaunul ei.

– Ce face Penelope?

Jamie își dădu seama de manevra de eschivă, dar decise să o permită pentru moment.

– Era foarte bine ultima oară când am văzut-o.

– Este... Este fericită? Cu Lord Atherton, vreau să spun. Eu... eu știu că a fost constrânsă să se mărite cu el fiindcă a încercat să mă ajute, iar eu de-atunci am fost chinuită de un sentiment de vinovăție...

Aha, corect. Penelope îl avertizase că Olivia avea să fie, probabil, îngrijorată. În urmă cu câteva săptămâni, Penelope o salvase în mod accidental pe Olivia de o aparentă întâlnire secretă cu Lord Clary. Drept răzbunare, Clary răspândise niște zvonuri urâte despre Penelope, care culminaseră cu căsătoria ei făcută în grabă cu Lord Atherton. Jamie fusese deopotrivă șocat și recunoscător pentru neînfricatul devotament și pentru loialitatea soră-sii față de prietena ei.

Penelope recunoscuse că era posibil să îi fi dat Oliviei impresia că nu era neapărat îndrăgostită de Atherton. Jamie știa că lucrurile stăteau fix invers, însă fără doar și poate Olivia fusese prea prinsă și adâncită în propriile griji ca să își dea seama de asta. Se aplecă în față, bucuros că putea să risipească una dintre temerile Oliviei.

Penelope este la fel de fericită pe cât am văzut-o eu întotdeauna, măritată cu bărbatul pe care îl iubește. Când am plecat de la ei, Atherton o cuprinsese în brațe, iar ea avea o expresie de parcă triumfase asupra întregii lumi.

Ochii Oliviei se măriră brusc.

Poftim? Bărbatul pe care îl iubește – nu, cu numai o lună în urmă, îl disprețuia!

Jamie plescăi din limbă cu tristețe.

Sunt singurul care observă ce se întâmplă de fapt? Cu cât Penelope neagă ceva cu mai multă înverșunare, cu atât acel lucru este mai adevărat – în majoritatea cazurilor. Îndrăznesc să spun că a zis că îl urăște, și poate chiar a încercat să îl urască, însă nu trebuie să te lași păcălită: dacă Penelope nu l-ar fi vrut pe Atherton, nimic pe pământ n-ar fi putut face posibilă această căsătorie. Mai degrabă soră-mea ar fi fugit cu piratii.

Pentru prima oară nu se mai citi nici o urmă de îngrijorare pe fața Oliviei. Părea ușor încurcată.

– Ei bine... sper că ai dreptate...

– Speri! pufni Jamie. Ca și cum n-ai cunoaște-o pe sora mea. Dă-mi voie să ghicesc! Pen ți-a spus că îl disprețuiește – că îl detestă – pe Atherton de o mie de ori și cu toate detaliile de rigoare. Însă într-un fel sau altul nu știu cum se făcea că se tot întâlnea cu el ca din întâmplare și avea parte de încă o interacțiune cu el despre care să poată pomeni apoi cu vorbe usturătoare. Noi doi știm bine că s-ar fi făcut nevăzută sau ar fi sărit afară pe geam ca să evite pe cineva pe care îl disprețuia din tot sufletul, așa cum spunea despre el.

Buzele Oliviei se mișcară ușor, ca și cum s-ar fi străduit să își reprime un zâmbet.

– Însă Lord Atherton... El ține la ea?

– Aș spune că este nebun după ea – așa cum ar trebui să fie orice bărbat, ca să se căsătorească cu Penelope.

Olivia icni indignată, iar Jamie râse.

– Am spus-o în cel mai bun mod posibil. Atherton îi este complet devotat. A sărit în Tamisa și și-a riscat viața ca să i-o salveze pe a ei când Lord Clary a împins-o peste bord.

Numele acestuia din urmă păru să o împietrească pe Olivia. Zâmbetul abia mijit îi dispăru de pe buze, iar lumina din ochii ei se transformă în buimăceală și groază.

– Lord Stratford, tatăl lui Atherton, a insistat ca ei să meargă cu el cu iahtul său de la Londra la Richmond, însă, până când n-au plecat de la chei, Penelope și Atherton n-au descoperit că Lord Clary stătea la pândă după ea sub puntea principală a ambarcațiunii.

Făcu o pauză, însă Olivia rămăsese ca o statuie, cu ochii adânciți în orbite și complet nemișcată.

– Voia să știe unde ești tu, Livie. Cum ea nu i-a spus, Clary a împins-o peste bord.

– Dumnezeule mare – ar fi putut să o omoare!

Corpul i se strânse convulsiv, ca și cum ar fi fost bolnavă, și păru a îmbătrâni brusc sub ochii lui.

– A încercat să o facă, încuviință Jamie fără menajamente.

Olivia se înfioră, însă el nu avea cum – nu putea sub nici o formă – să o cruțe de toate astea. Dacă nu înțelesese până atunci cât de periculos era de fapt acel om, avea nevoie să afle.

– Și a fost foarte aproape să reușească. Tamisa este rece ca gheața în această perioadă a anului. Dacă Atherton nu și-ar fi petrecut tinerețea înotând înainte și înapoi de-a lungul râului... Ridică din umeri. Nu mai e nevoie să spun că Atherton și Penelope îi vor capul lui Clary înfipt într-o suliță.

– Și ce bine ar fi dacă l-ar obține! spuse ea într-o izbucnire bruscă, revenind la viață. Nu mi-aș fi imaginat niciodată că...

– Că este atât de hotărât? Jamie clătină din cap enervat. Ba cred că da. Din ce motiv ai venit aici în Gravesend, încercând să nu atragi atenția asupra ta, când nimeni din Londra nu știe unde ești? Ajută-mă, Olivia! Clary a încercat să o omoare pe sora mea. Este căutat de poliție la Londra pentru asta, cât și pentru suspiciunea de a-i fi cauzat moartea lui Lord Stratford.

Ochii Oliviei se măriră brusc.

– Șocul de a-și vedea fiul și moștenitorul sărind în Tamisa, după câte se părea spre o moarte sigură, a fost prea mult pentru conte. A căzut neînsuflețit, sau cel puțin asta a spus Lord Clary lumii. Atherton suspectează faptul că tatăl său era în cârdășie cu Clary, ceea ce îl punea în postura de a-l demasca pe acesta. Însă se pare că tu știi chiar mai multe despre activitățile lui Clary, iar Atherton – sau ar trebui să îi spun noul Lord Stratford – mi-a cerut să te implor să îl ajuți. Și, întrucât îndrăznesc să spun că nu te-ar deranja nici măcar un pic să îl vezi pe Clary putrezind

în închisoare sau legănându-se atârnat de-o frânghie, sper sincer că o să ai încredere în mine și o să-mi spui cu ce mama naibii te amenință.

Capitolul 6

Înainte să plece din Londra, Jamie încercase să răspundă la trei întrebări vitale.

Prima îl implica pe Henry Townsend. Cu ani în urmă, chiar după ce Olivia se măritase cu el, Jamie se interesase suficient de mult cât să se convingă că acesta urma să aibă grijă de Olivia. Se asigurase că bărbatul ei avea un venit confortabil și o fire lipsită de vicii, iar după aceea încetase să se mai intereseze de el. Asta fusese vina lui: incapacitatea lui – refuzul lui – de a se gândi prea profund la ea alături de un alt bărbat.

De data aceasta voia să știe totul, și se dovedise că erau o grămadă de lucruri de știut. Departe de a fi gentlemanul onest și cinstit pe care-l crezuse Jamie, Townsend intrase într-o tovărășie dubioasă cu un grup care-l includea și pe rău famatul Lord Clary. Clary provenea dintr-o familie ilustră, faimoasă, fiind fiu de amiral și frate al unui comodor decorat. Se însurase cu fiica unui duce și se învârtea în cea mai bună societate posibilă cu o aroganță impunătoare care îi adusese un grad sporit de considerație și respect, însă foarte puțini prieteni... cu excepția lui Henry Townsend. Iar de când Henry murise, Lord Clary fusese foarte atent și curtenitor cu văduva lui.

Acest fapt conducea la cea de-a doua întrebare a lui Jamie: Oare care putea fi motivul interesului lui Clary față de Olivia? Nu avea îndoieli cu privire la cel mai evident motiv; Olivia era o femeie frumoasă, chiar mai încântătoare decât fusese pe vremea când era o simplă copilă. În ciuda aroganței sale, Clary avea reputația unui personaj convingător și fascinant atunci când dorea să fie, iar multe femei îl găseau chiar foarte atrăgător. Din descrierile lor, Jamie ajunsese să îl asocieze în minte cu un uliu: mare, puternic și necruțător. Însă, nu știa de ce, dar avea convingerea clară că Olivia nu ar fi implorat-o pe Penelope să îi dea două sute de lire

și să plece în grabă din Londra dacă Clary nu ar fi încercat altceva decât să o seducă.

Totuși, cea de-a treia întrebare îl condusese către cele mai interesante informații. Știa că Olivia renunțase la casa ei aflată în partea cea mai la modă și mai elegantă a orașului după moartea lui Henry; ca să profite la maximum de ceea ce îi rămăsese în calitate de văduvă, presupuse el. Dar se dovedise că Olivia nu avea nici un fel de rentă și, drept urmare, aproape nici un fel de venit. Renta care ar fi trebuit să îi asigure o viață confortabilă și lipsită de griji fusese rapid anulată după ce mai bătrânul domn Townsend murise, iar Henry pierduse întregul capital financiar la curse. Henry pierdea foarte mult la curse, după cum aflase Jamie, deși în același timp cheltuia cu generozitate pe haine, loje la teatru și continua să mănânce și să bea numai produse fine și de calitate. După un calculul făcut de Jamie, Henry își cheltuise probabil întreaga avere moștenită în decursul a trei sau patru ani – și cu toate acestea continuase să ducă același stil de viață extravagant timp de mai bine de doi ani fără să adune prea multe datorii. Numai chestiunea aceasta luată separat, și era motiv întemeiat de bănuieli. Totuși, când o adăugai la nebuloasa legată de Clary, imaginea creată era chiar mai întunecată și mai învăluită în mister. Jamie nu putea spune dacă Henry fusese lipsit de inimă sau pur și simplu un terchea-berchea, însă nu încăpea îndoială că individul acesta își lăsase soția fără un sfanț, la mila unui bărbat periculos.

Cea mai mare întrebare era de ce. Mulțumită lui Atherton, Jamie credea că știa răspunsul, însă avea nevoie de ajutorul Oliviei ca să îl dovedească.

– Ești gata să vorbești despre Clary? întrebă el cu blândețe.

Ea își împinse scaunul în spate și se ridică rapid, aplecându-se peste grătarul șemineului ca să verifice dacă s-a încălzit felia de plăcintă. Apoi o aduse înapoi la masă și fără grabă își aranjă tacâmurile și reumplu ambele cești de ceai, chiar dacă a lui era aproape neatinsă.

– Bănuiesc că nu te pot convinge că asta nu este problema ta și că nu ai vreo obligație să te implici în povestea asta, spuse ea în cele din urmă.

– Prostii, replică el aplecându-se spre ea. Individul ăsta a încercat să-mi omoare sora. Sincer, tu chiar crezi că eu aș sta cu mâinile în sân și l-aș lăsa să încerce același lucru cu tine?

Ea tresări din nou auzind de tentativa criminală a lui Clary asupra vieții lui Penelope. Lui James nu îi păsa. Era ușurat peste măsură de faptul că sora lui și soțul acesteia erau amândoi bine, dar în străfundul sufletului simțea că Clary nu avea să lase să îi scape ocazia dacă punea din nou mâna pe Olivia. O împinsese pe Penelope peste bordul ambarcațiunii probabil dintr-un impuls de moment, când ea refuzase să răspundă la întrebările lui. Olivia, pe de altă parte... Indiferent ce voia acest individ de la ea, era dispus să riște totul ca să-l obțină.

– Cândva aveai încredere în mine, continuă el. N-am venit decât ca să te-ajut, așa, ca de la un prieten vechi la altul.

– Știu. Ea făcu o pauză, ca și cum s-ar fi chinuit să își găsească cuvintele. Cu toate astea, nu mi-aș ierta-o niciodată dacă ți s-ar întâmpla ceva fiindcă ai încercat să mă ajuți.

– Atunci știi cum mă simt eu, replică el. Ar trebui să mă retrag și să te las să te expui la toate riscurile? Aș putea să-mi iert faptul că am stat cu mâinile în sân, iar Clary ți-a provocat foarte mult rău? Nu. Și, în plus... Îi făcu cu ochiul, încercând să diminueze tensiunea momentului. Atherton mi-a spus niște chestii care ne-ar putea ajuta să-i punem ștreangul de gât lui Clary. Nu uita asta: nu îmi ofer doar forța fizică, de bărbat, ci și istețimea, care s-ar putea dovedi atât de utilă.

Ea zâmbi ușor. Așa cum se întâmplase întotdeauna, asta îl făcu să își dorească să îi răspundă tot cu un zâmbet. Era ceva la fața Oliviei care se schimba când zâmbea; era scânteierea de amuzament din ochii ei sau probabil ușoara și atât de îndrăgita încrețitură dinspre colțul din stânga al gurii sau chiar modul în care bărbia îi cobora puțin. Indiferent de ce anume era vorba, chestia asta îl fermecase în ultimii aproape douăzeci de ani și încă o făcea.

– Cum ar putea cineva să reziste unei astfel de oferte?

– Bineînțeles că nu poți, fu el de acord, cu o expresie serioasă. Nimeni n-ar putea.

Ea își plecă ușor capul și împunse bucata din farfurie cu furculița, însă zâmbetul îi rămase pe buze.

– Ce pot să-ți spun? E posibil să știi mai mult decât știu eu.

– Ce vrea Clary de la tine?

– Nu știu, răspunse ea.

Jamie înălță neîncrezător dintr-o sprânceană, iar ea roși.

– Ei bine – da, inițial am crezut că știu ce vrea. După ce a murit Henry, Lord Clary a fost aproape drăguț. S-a oferit să mă ajute să pun ordine în afacerile lui Henry, să vadă dacă datoriile sunt plătite și așa mai departe. Eu îl aveam pe domnul Brewster – avocatul lui Henry din Londra –, așa că l-am asigurat pe Lord Clary că sunt mulțumită să las toate lucrurile astea în seama domnului Brewster. Își lăsă jos furculița și își împreună mâinile în poală. După care el mi-a oferit alte lucruri: loja sa de la teatru, acces la trăsura sa dacă aveam vreodată nevoie de una. Ezită. Când își dă silința, Clary poate fi aproape fermecător, chiar dacă e dominator și autoritar. În cele din urmă însă, probabil că s-a săturat ca ofertele să îi fie refuzate. M-a vizitat într-o zi și mi-a făcut o propunere complet lipsită de menajamente: voia să fiu amanta lui. Mi-a oferit o casă în St. John's Wood, servitori, credit la cele mai rafinate magazine...

Jamie se uită la pistol, dar reuși să-și țină gura. Cum putuse oare Olivia să nu spună nimănui că Clary o hărțuia?

– L-am refuzat cât de politicos am putut. În privirea ei se citea un zbucium tot mai mare. El n-a vrut să creadă asta. Cum de era posibil să nu îl dorească cineva în situația mea? Bănuiesc că lui Clary arareori i se refuză ceva ce-și dorește, iar el a crezut ori că sunt prea rușinoasă, ori că îl tachinez și mi-a promis orice îmi dorea inima dacă aveam să îl accept... însă a făcut-o într-un fel aproape amenințător. Nu-mi fusese niciodată teamă de el, însă în ziua aceea m-am speriat de-a binelea, iar el a văzut asta. Din acel moment am încercat să îl evit, însă a continuat să își facă apariția din când în când, să mă ia pe nepregătite. Nu mi-a mai cerut niciodată să îi fiu amantă...

„Slavă Domnului", se gândi Jamie înverșunat.

– ... În schimb a făcut ceva mai rău. Mi-a spus că Henry îi datora o mare sumă de bani, și, întrucât noi nu fuseserăm în măsură să găsim o soluție amiabilă – aproape se înecă de dezgust când rosti cuvintele –, nu avea altă alternativă decât să mi-i ceară mie înapoi. Bineînțeles că eu nu dispuneam de suma pe care a vehiculat-o el, însă nu m-a crezut. După ce i-am refuzat toate ofertele de a-mi da bani, probabil și-a imaginat că am vreun fond privat ascuns pe undeva.

„Sau poate că voia să te îngrozească și mai tare."

– Ți-a arătat vreo dovadă a datoriei lui Henry?

Ea râse disprețuitor.

– Bineînțeles că nu! I-am cerut să înceteze să mă mai viziteze și să mai deruleze vreo afacere prin domnul Brewster. A spus că e de acord dacă îi voi da hârtiile lui Henry. Făcu o pauză și își ridică ușor capul ca să se uite la el pentru prima oară. De ce ar vrea Lord Clary actele lui Henry? Henry abia dacă ținea vreun fel de document. Domnul Brewster plătea toate facturile. Henry avea puțină corespondență; nu avea răbdarea să stea jos la o masă de scris. Nu l-am văzut niciodată citind altceva în afară de rapoartele de la cursele de cai sau de ziarul cu știrile sportive.

„Ce individ deștept!" Jamie avea o vagă idee referitoare la activitățile în care fusese implicat Henry, iar o grămadă de scrisori ar fi reprezentat ceva extrem de periculos.

– Lord Clary nu a crezut nici asta, așa cum nu crezuse nimic din ce-i spusesem mai înainte. Își întoarse privirea la farfuria cu cina ei neatinsă. Încă nu știu ce vrea, dar mi-e teamă că o să mă vâneze până la moarte.

– Penelope mi-a spus că a întrerupt o confruntare dintre tine și Lord Clary la Londra.

Își alesese cuvintele cu grijă și vorbise cu blândețe, însă Olivia tresări.

– Da.

Vocea îi părea sufocată.

– A fost mai mult o... un fel de întâlnire în secret. Lord Clary începuse să spună din ce în ce mai insistent că o să mă dea în judecată pentru datoria aceea și că voi fi aruncată în închisoare. Insinua tot timpul că am ceva de valoare în posesia mea, pentru care se simțea dator să emită pretenții, dar eu nu am cedat! În cele din urmă am fost de acord să mă întâlnesc cu el într-o seară ca să îi dau explicații, o dată pentru totdeauna, dar în mod clar el a crezut că încep să cedez... O buclă de păr îi căzu de pe frunte și-i umbri fața, în timp ce ea își plecă ușor capul. Adevărul este că... așa și era. Am crezut că asta l-ar putea liniști și i-ar arăta că nu însemn nimic pentru el sau cel puțin nimic din ceea ce își dorea el cu adevărat. Însă chiar atunci... Penelope a deschis ușa. Iar eu am fugit ca o lașă, atât de repede, încât nu mi-am dat seama decât mai târziu că ea nu mă urmase. Clary nu îi îngăduise să vină. Am abandonat-o furiei lui, și...

El ridică o mână ca să o întrerupă.

– Penelope nu te învinovățește de nimic.

Olivia închise ochii, și pentru un moment păru să se simtă rău dintr-odată.

– Numai pentru că Lord Atherton a fost acolo să o salveze.

– Cu toții avem la un moment dat nevoie de cineva să ne salveze, spuse el cu blândețe.

Ezitantă, aproape precaută, ea își ridică privirea întrebătoare. Jamie îi răspunse la rândul lui cu o privire în care se citeau liniștea, siguranța și speranța că avea să fie crezut.

– Ce-a făcut Clary de te-a determinat să pleci în mare grabă la Kent? întrebă el.

Ochii de un albastru-intens ai Oliviei nu șovăiră când îi întâlniră pe ai lui.

– Nimic în mod direct. Pe neașteptate, am primit un pachet foarte ciudat de la domnul Armand, un avocat din Gravesend. Domnul Armand îmi scria că preluase de curând afacerea unui alt avocat, acum decedat, iar în procesul trierii vechilor dosare descoperise un carnet de însemnări, un fel de registru aparținându-i lui Henry, pe care mi l-a trimis în pachet. Am fost foarte surprinsă, deoarece nu l-auzisem niciodată pe Henry aducând în discuție vreun alt avocat. Domnul Brewster fusese angajat de tatăl lui Henry, iar el se ocupase de toate cele, după câte știam eu. Totuși, familia Townsend provenea din Kent, așa că era posibil ca acest avocat, domnul Charters, să se fi ocupat de afacerile lor din provincie. Însă carnetul de însemnări, registrul, era foarte... ciudat. Nu numai că Henry nu era genul care să țină un astfel de jurnal, însă nu conținea lucrurile obișnuite pe care le-ar fi consemnat un gentleman. Domnul Brewster își luase o mică vacanță și plecase la cabana sa din afara Londrei, însă am fost atât de curioasă, încât m-am dus să îl văd acolo. Mi-a declarat că nu știe nimic despre asta, deși nu sunt sigură că a spus adevărul. Își strânse buzele, amărâtă. Nu am putut participa la nunta lui Penelope din această cauză și nici n-am aflat nimic.

– Mai ai carnetul de însemnări?

Ea încuviință din cap.

– Cum domnul Brewster nu mi-a spus absolut nimic, am hotărât că ar trebui să vin să îl văd pe domnul Armand, care ar fi trebuit să fie în măsură să îmi spună mai multe. Sau măcar puteam să recuperez ce mai rămăsese din bunurile lui Henry și probabil

să aflu ceva din ele. Și... mărturisesc că eram extrem de nerăbdătoare să scap o vreme de atenția lui Lord Clary. Vocea i se înăspri. Însă netrebnicul acela de avocat nu numai că mi-a spus că arsese totul, dar mi-a cerut și să-i înapoiez carnetul de însemnări! A susținut că l-a trimis din greșeală. Domnul Charters lăsase instrucțiuni detaliate referitoare la ce urma să se facă cu documentele clienților săi după moartea lui, iar Henry fusese de acord ca totul să fie distrus după moartea lui. N-a avut niciodată obiceiul de a-mi explica intențiile sale, însă nu-mi vine să cred că a vrut să mă lase la mila lui Lord Clary, fără un bănuț pe numele meu!

Jamie își întinse picioarele. Din câte i se părea, Henry Townsend nu se gândise mai deloc la situația Oliviei. Își petrecuse două săptămâni întregi căutând cu multă perseverență orice fel de sursă de bârfe, zvonuri și informații ilicite. Sora lui, Penelope, și soțul ei îi oferiseră un punct bun de plecare, iar tot ce auzise de atunci nu făcuse decât să îi confirme acest lucru. Pe de altă parte, nimic din ceea ce spunea Olivia în seara aceasta nu contrazicea cercetările pe care le făcuse.

Lucrurile pe care trebuia el să i le împărtășească nu aveau să îi îmbunătățească părerea referitoare la soțul ei acum decedat, și nici nu era pe deplin sigur că astfel avea s-o ajute să scape de Clary. Singurul lucru de care era cu adevărat convins era că el și Olivia puteau rezolva asta împreună.

– Este foarte bine că ai avut atât de multă încredere în Penelope, spuse el. Iar faptul că ea s-a măritat cu fiul lui Stratford a fost un noroc chior. Când contele a murit – cel mai probabil din cauza șocului provocat de acțiunile lui Clary –, Atherton a devenit deodată dornic să împărtășească toate secretele tatălui său și, spre deosebire de Henry, contele de Stratford și-a păstrat documentele. Atherton de-abia a început să le trieze, însă deja îi este clar rolul important jucat de Clary în dobândirea de către taică-său a numeroase opere de artă prin mijloace dubioase. Ținând cont de interesul manifestat de Clary față de tine după moartea lui Henry, bănuiesc că răposatul tău soț făcea și el parte din această operațiune.

Pe fața Oliviei apăru o grimasă de confuzie.

– Ce operațiune?

Jamie zâmbi cu tristețe.

– Henry se ocupa cu contrabanda.

Capitolul 7

Olivia crezu că nu a auzit bine.

– Poftim? spuse ea din nou, prostește. Clătină din cap înainte ca el să îi poată explica. Nu, Henry aproape că nu părăsea Londra. Nu putea să facă contrabandă...

– Dar, când totuși pleca din oraș, se ducea acasă, în Kent, nu-i așa? Jamie încuviință din cap când vocea ei se stinse. Să viziteze casa familiei, să își salute vechii prieteni... probabil să verifice rețelele de oameni care aduceau marfa sa specială în Anglia.

Inima ei începu să bată cu putere. Acel registru, acel carnet de însemnări, ce trimitea cu gândul la consemnarea unor plăți... Un avocat secret în Kent, cu ordinul de a arde totul. Veniturile generoase care dispăruseră inexplicabil la moartea lui Henry.

– Ce vrei să spui? întrebă ea în șoaptă.

Jamie se lăsă pe spate în scaunul său. Lumina lămpii îi făcea părul castaniu să strălucească, ciufulit de vânt și transformat într-un amestec al naibii de atrăgător de cârlionți. Un val neașteptat de dorință o inundă în timp ce el își înălță capul la loc și îi zâmbi stingher.

– De fapt, nu știu nimic cu certitudine. O parte din toată povestea asta este pur și simplu o presupunere. Însă toate datele se potrivesc, și îndrăznesc să spun că Atherton va putea să răspundă la mai multe întrebări pe măsură ce va cataloga colecția tatălui său.

– Spune-mi care sunt presupunerile tale, zise ea.

Privirea lui o întâlni pe a ei, mâhnită și plină de compasiune.

– Nu este prea măgulitoare la adresa răposatului domn Townsend.

– N-are cum să fie mai rea decât cea la care mă așteptam deja, replică ea cu sinceritate.

Cea mai rea presupunere a ei fusese șantajul. Henry era în relații bune cu un număr foarte mare de oameni, și probabil cunoștea unele dintre secretele acestora.

Gura lui se strâmbă.

– Fără îndoială. Dădu din cap spre cina ei neatinsă. Nu o lăsa să se răcească!

Surprinsă, Olivia se uită la mâncarea ei, după care își luă furculița de pe masă. Perspectiva obținerii unor răspunsuri, sau cel puțin a unor informații, îi calmase stomacul.

Jamie rămase tăcut pentru un moment, cu privirea distantă, ca și cum și-ar fi făcut ordine în gânduri.

– Foarte bine. O să încep cu Lord Stratford, deoarece aceasta este partea pe care am auzit-o de la Penelope și de la Atherton. Stratford a fost un bine cunoscut protector al artei. Avea ochiul format pentru artiștii promițători, iar proprietatea sa de la Stratford Court este plină cu picturi și sculpturi de excepție. Atherton zicea că acesta mai avea și o galerie de artă privată, atât de privată, încât nimănui cu excepția lui Stratford însuși nu i se permitea accesul înăuntru. Atherton o văzuse de câteva ori pe vremea când era copil, înainte ca tatăl lui să decidă că gustul lui pentru artă nu era îndeajuns de rafinat. Acum însă, desigur, el este stăpânul la Stratford Court și poate să o viziteze după bunul-plac. Pe cât de în regulă este colecția de artă răspândită prin toată casa, pe atât de ilicite sunt lucrările din expoziția privată. Una din surorile lui Atherton s-a măritat cu un artist, așa că acesta a fost în măsură să îi confirme faptul că numeroase picturi sunt extrem de valoroase, cu toate că nu au nici un fel de indiciu privind proveniența lor. Nu există nici un fel de facturi sau de contracte de vânzare printre documentele contelui, nimic care să indice de unde provin, ceea ce este foarte ciudat în cazul lucrărilor de artă. În mod normal, ar trebui să existe corespondența purtată cu un intermediar, cu un proprietar anterior sau chiar cu artistul însuși. Este ca și cum picturile au apărut pur și simplu din neant la Stratford Court. Cealaltă poveste interesantă pe care mi-a spus-o Atherton este legată de o mică peșteră, aflată pe râu chiar lângă proprietatea sa din Richmond. Când Clary a încercat să o ucidă pe sora mea, iar Atherton a sărit în apă după ea, au ajuns la mal și s-au adăpostit în această peșteră. La lumina zilei, Atherton a dat de niște lăzi adecvate pentru transportul picturilor. Peștera este pe o bucată de pământ pe care bătrânul conte a cumpărat-o în urmă cu ani buni, și cu toate astea nu a îngrijit acel pământ, nu l-a vândut și nici măcar nu l-a vizitat vreodată. A fost lăsat necultivat și pradă vegetației sălbatice, iar Atherton crede că motivul ar fi fost dorința de a asigura ascunzătoarea necesară acestei peșteri. Orice picturi puteau fi transportate pe apă direct la Richmond, depozitate în peșteră

și apoi recuperate de conte sau de un servitor loial la un moment mult mai convenabil. Nimeni nu ar fi remarcat o ambarcațiune mică traversând râul, și, la urma urmei, este o călătorie destul de scurtă, care putea fi făcută noaptea.

– Dar Henry nu l-a cunoscut pe Lord Stratford, sublinie Olivia. Vicontele Clary era unul dintre cei mai de vază prieteni ai săi; sunt sigură că mi-aș aduce aminte un conte. Jamie își bătu ușor cu degetul tâmpla.

– Ai dreptate. Însă Clary îi cunoștea pe amândoi – și, înainte să o împingă pe Penelope peste bordul iahtului, Clary a spus că tu ai ceva ce vrea el și, mai mult de-atât, ce vrea și Stratford. Cred că Clary era legătura dintre contrabandist – Henry – și cumpărători – cei precum contele de Stratford.

Ei încă nu îi venea să creadă.

– Poate... Dar cum obținea Henry aceste obiecte de contrabandă? Și în primul rând de unde știa cu ce anume să facă contrabandă? Nu a manifestat niciodată vreun interes deosebit față de obiectele de artă.

Henry avea obișnuita educație a gentilomilor, ceea ce însemna că își petrecuse o scurtă perioadă de timp peste hotare ca tânăr învățăcel, însă, dacă lucrurile acelea stârniseră ceva în adâncul lui, Olivia nu văzuse vreo dovadă în acest sens. Ceea ce îl interesase în principal pe soțul ei fuseseră plăcerea și confortul; avea o pivniță plină de vinuri fine, și se așteptase de la ea să fie în măsură să îi asigure o masă îmbelșugată. Acordase mai multă atenție curselor de cai decât oricăror altor aspecte privind politica, știrile sau literatura, în ciuda faptului că era întotdeauna bine îmbrăcat, la patru ace. Adeseori Olivia se retrăgea în camera ei cu o carte bună în timp ce Henry se ducea în oraș la Vauxhall sau la teatru.

– Aceasta este pur și simplu o speculație și s-ar putea să fie complet eronată, o avertiză Jamie. Însă fratele lui Lord Clary este un comodor decorat, și, când războiul s-a încheiat, a fost numit comandant în portul Calais. Negoțul bazat pe contrabandă era în plină desfășurare la momentul acela, și dacă un comandant englez al portului putea fi convins să se facă a nu vedea când niște obiecte de contrabandă erau încărcate la bordul unei nave britanice cu destinația Anglia... Ridică din umeri. Un voiaj pe o mare facilă spre Gravesend, o mare plină de contrabandiști chiar din

pricina asta. Odată descărcate în Kent, obiectele puteau fi trimise cu multă discreție peste tot în Anglia.

– Dar care-i treaba cu contrabanda asta? întrebă ea din nou. Teoria ta poate explica modul cum ar fi ajuns lucrurile în Anglia. Dar de unde veneau?

– Din Paris, cel mai probabil. Grandiosul muzeu al lui Bonaparte, plin cu comori și cu bunuri de preț provenite din fiecare stat în parte pe care l-a cucerit. Wellington a ordonat ca toate obiectele de artă prădate să fie returnate, însă sute de piese fuseseră deja date dispărute până în momentul în care el a dat acest decret. Fără îndoială, numeroși colecționari din Anglia s-au supărat teribil când el a făcut asta și au fost în stare să profite de orice oportunitate de a pune mâna pe unele dintre acele obiecte de artă.

Olivia clătină din cap.

– Ceea ce descrii tu este o rețea vastă de hoți, de contrabandiști și de mincinoși. N-am crezut niciodată că Henry a fost un om de o moralitate impecabilă, însă povestea asta... nu pot s-o cred.

– S-ar putea să mă înșel, desigur, spuse Jamie cu lejeritate, ceea ce nu făcu decât să o convingă pe Olivia că știa mult mai mult decât îi spunea, și cu mai multă siguranță și precizie.

– Și, chiar dacă aș putea dovedi ceva din toate astea, ce-aș câștiga? Clary este încă o persoană cu multe relații; ar fi cuvântul meu împotriva cuvântului lui și al întregii lui familii. Iar dacă tu ai dreptate, anume că niște cetățeni britanici – cetățeni bogați și influenți – beneficiază de pe urma acestei activități de contrabandă, asta nu face decât și mai greu de crezut că are să se întâmple ceva. Lord Atherton ar putea fi dispus să dea în vileag rolul jucat de tatăl său, însă am îndoieli că alți oameni ar fi prea înclinați să facă la fel. Nu vor spune decât că sunt o mare mincinoasă.

Pentru un moment, Jamie nu îi răspunse în nici un fel.

– Ca să fiu foarte cinstit, spuse el în cele din urmă, aproape cu prudență, nu dau doi bani pe ei, indiferent cine or fi și indiferent de cât de mulți sunt. Obiectivele mele sunt simple: să îl văd pe Clary în închisoare și să te eliberez din încrengătura afacerii ăsteia necurate a lui Henry. Toți ceilalți complici se pot duce naibii, din partea mea, sau se pot retrage în obscuritate și să rămână acolo cu tablourile lor furate cu tot.

Ea râse deznădăjduit.

– Simplu! Ce n-aș da să-ți împărtășesc această viziune!

Cu o mișcare bruscă Jamie sări in picioare, făcând ca scaunul să-i zboare undeva în spate. Își propti mâinile pe masa aflată chiar în fața ei, pironind-o locului cu o privire cruntă.

– Să nu te îndoiești de mine, spuse el pe un ton autoritar. Nu știu ce va presupune asta, dar o să am grijă ca acest om să fie pedepsit pentru ceea ce ți-a făcut, și îți jur că te vei elibera și vei scăpa de toată bătaia asta de cap. Asta numai dacă nu... El se opri brusc, iar brațele i se îndoiră ca și cum ar fi vrut să arunce masa într-o parte și să o apuce cu putere pe *ea*. O să rezolvăm asta, Livie, spuse el cu vocea mai calmă. Îți dau cuvântul meu de onoare!

Cu ochii măriți, ea reuși să încuviințeze din cap.

Jamie o fixă o clipă cu privirea, apoi își recuperă scaunul și se așeză la loc.

– Ai spus că avocatul ți-a trimis un carnet de însemnări. Îl ai cu tine?

– Eu... da.

– Putem să aruncăm o privire, să vedem dacă reușim să deslușim ceva, ținând cont de această nouă teorie?

Inima ei încă bătea cu putere din cauza apropierii lui bruște. Olivia se ridică aproape pe nesimțite de pe scaunul ei, încercând să restabilească o oarecare distanță între ei, deși avu sentimentul că lucrurile nu aveau să mai fie niciodată la fel. O luase pe nepregătite, iar acum nu își putea șterge din minte imaginea siluetei lui conturându-se amenințător deasupra ei, cu ochii lui căprui scânteind plini de pasiune și cu brațele gata să o îmbrățișeze. Acesta fusese momentul în care se aflase cel mai aproape de el după ani buni.

O luă înainte spre un colț al încăperii unde era un dulap destul de grosolan cu farfurii și rufărie.

– Am găsit asta din întâmplare, spuse ea, îngenunchind lângă dulap.

Își băgă degetul în gaura unui nod dintr-una dintre scândurile podelei și trase. Scândura nu se ridică mai mult de doi centimetri și jumătate, însă după aceea o glisă ușor și o scoase de tot, dezvăluind privirii o scobitură îngustă făcută în stânca de sub casă. Acolo era carnețelul pe care i-l trimisese domnul Armand. Îl scoase și puse la loc scândura.

Jamie îi întinse o mână și o ajută să se ridice, însă Olivia se descurcă singură, prefăcându-se că nu îi observase gestul. Așa

cum stăteau acum, el era prea aproape de ea, și îi întinse la repezeală carnețelul de însemnări.

– Este un registru contabil, spuse ea. Până și eu pot să înțeleg asta, însă n-am reușit să interpretez nimic din el.

El îl deschise dintr-o mișcare ușoară.

– Presupun că numele lui Clary nu se află în el.

– Nu.

Vocea i se auzi foarte strident. El nu se îndepărtase, iar ea era prinsă între corpul lui și dulapul din spatele ei. Atenția lui era concentrată asupra carnețelului de însemnări, însă fiecare nerv al Oliviei părea tensionat, în alertă. Neputincioasă, se uită lung la mâinile lui în timp ce el răsfoia paginile. Mâinile lui frumoase care o ținuseră cândva cu atâta tandrețe și pasiune. Din senin, își aminti că el se pricepea să scrie și cu stânga, și cu dreapta; pe vremea când era un simplu flăcăiandru, le amuzase pe ea și pe surorile lui scriind mesaje absurde și prostești cu o mână și niște răspunsuri la fel de ridicole și de caraghioase cu cealaltă. Acum își îndoia în mod repetat, involuntar, una din mâini la câteva minute, încercând să scape de efectele faptului că fusese lovit cu o lopată – mânuită de ea.

Cu ceva efort, reuși să alunge lacrimile care-i umpluseră ochii. Legământul ei tainic de a nu-l mai atinge vreodată fusese unul greu de făcut, însă absolut necesar. Chiar și o simplă atingere, făcută pur și simplu din bunăvoință sau prietenie, ar fi fost o amintire arzătoare a faptului că el îi fusese cândva mai mult decât un simplu prieten.

– Cred că e o adevărată mană cerească, murmură Jamie, făcând-o să tresară.

În timp ce ea încercase să ascundă cât de multă influență încă exercita el asupra ei, Jamie citise carnetul de însemnări, străduindu-se să îi rezolve problema.

– Serios? replică Olivia, reușind să zâmbească. Sper să fie așa. În mod sigur norocul o să mi se schimbe curând.

Deja tardiv, tresări auzindu-se vorbind. Henry obișnuia să folosească expresia asta, rostind cuvintele cu foarte mare încredere, și iată că se înșelase atât de mult.

Jamie nu făcu decât să zâmbească ușor.

– O să rămân aici la noapte.

Ea se trase brusc înapoi, alarmată.

– Poftim?

– Nu, nu, spuse el rapid. Nu-i vorba... despre asta. Ar fi trebuit să îți cer permisiunea. Am vrut să spun că tu n-ar trebui să fii singură aici. Dacă Clary, sau oricine altcineva, a venit încoace și a descoperit unde stai, nu e nimeni prin apropiere să îți sară în ajutor.

– Am sperat că n-o să stau aici îndeajuns de mult încât să mă găsească...

Însă Jamie o găsise. El era inteligent și descurcăreț și o cunoștea foarte bine, însă Clary era nemilos și extrem de hotărât. Dacă Jamie reușise să o găsească, și Clary putea să o facă la fel de bine. Brusc, simți fiecare curent de aer ce șuiera prin căbănuța izolată, iar proporțiile colosale ale sarcinii ei se conturară amenințătoare asupra ei.

– Să sperăm că n-o s-o facă, spuse Jamie, însă, pentru orice eventualitate, m-aș simți mai bine dacă m-ai lăsa să dorm lângă foc.

Lângă foc. Desigur. Ea se înroși la față de îndată ce își dădu seama că în sinea ei se gândise că urma să împartă patul cu el. Bineînțeles că el nu voise să spună asta.

– Foarte bine.

La etaj era o saltea de paie, rulată și băgată la îmbinarea acoperișului cu podeaua. Jamie o aduse la parter și o întinse lângă șemineul larg al casei. Olivia strânse ce mai rămăsese din cina ei în timp ce Jamie organiză încăperea după bunul-plac. Închise obloanele și ușa, apoi împinse masa astfel încât să stea exact între saltea și ușă. Își verifică pistolul și îl puse în poziția gata de tragere. Olivia aduse cât de multe pături și perne avu disponibile și îi făcu patul acolo jos pe podea. Apoi îi aruncă o privire plină de mâhnire. Salteaua de paie era în mod sigur destinată copiilor casei, și arăta ridicol de mică pentru cineva de înălțimea lui Jamie.

– Mă tem că nu o să fie deloc confortabilă, spuse ea cu părere de rău.

– La adăpost de bătaia vântului și lângă foc: aceasta este definiția confortului în percepția mea. Adusese unul dintre scaune lângă foc. Mulțumesc, Livie.

Ea închise ochii. După ce dispăruse fără urmă, punând-o pe sora lui în pericol, apoi îl atacase cu o lopată când venise după

ea – ca s-o ajute –, acum Jamie îi mulțumea pentru că îl lăsa să doarmă pe podea.

– Este târziu, adăugă el cu blândețe. Ar trebui să te duci la culcare.

Ea ezită, după care încuviință din cap. Fusese o zi lungă, și deodată se simțea epuizată. De câteva săptămâni bune se simțise de parcă un nor întunecat ar fi plutit amenințător deasupra ei, coborând din ce în ce mai aproape de ea, până când abia dacă mai putea respira din cauza fricii că avea să fie sufocată de acesta. Și totuși, în decursul ultimelor ore, norul amenințător se mai retrăsese întru câtva, împins parcă de puternicul sentiment de încredere al lui Jamie. El o făcuse să râdă. Îi domolise grijile referitoare la Penelope. Iar acum jurase să o ajute să scape de afacerile încâlcite ale lui Henry, indiferent care fuseseră acestea, și să îndepărteze acel nor întunecat pentru totdeauna. Era aproape prea mult de înțeles pe deplin într-o singură zi. În plus, ea citise deja carnetul de însemnări al lui Henry și nu înțelesese prea mult din el. Probabil că era cel mai bine ca Jamie să îl parcurgă neinfluențat de frustrarea ei.

– Așa o să fac. Noapte bună.

Ea se duse la etaj și se pregăti de culcare. Când suflă și își stinse lampa, rămânând întinsă în întuneric, ascultând acum deja familiarul vânt șuierând cu jale pe lângă streașina casei, putu să mai audă ceva. Pașii lui dedesubt. O bufnitură ușoară, apoi alta, în timp ce el își scotea cizmele din picioare.

În mod spontan, în creierul ei reveniră amintirile legate de Jamie care își scotea haina, vesta, cămașa și pantalonii. Însă amintirile ei erau legate de tânărul adolescent, încă uscățiv și deșirat, dezbrăcându-se în lumina soarelui dintr-o după-amiază de vară. Jamie cel de astăzi se mai împlinise, era lat în umeri și puternic. În pofida împotrivirii ei, mintea i se opri la cum anume ar arăta el acum fără cămașă. La cum ar putea el să arate chiar în momentul acela, întins pe salteaua de paie în fața șemineului, cu lumina focului colorându-i pielea într-o nuanță aurie. Cât de diferită ar fi fost viața ei dacă...

Olivia își trase păturile peste cap ca să înăbușe orice fel de alte sunete provocatoare – sau gânduri – și într-un fel sau altul reuși să adoarmă.

*

Când se trezi după un somn liniștit și surprinzător de profund, soarele pătrundea prin ferestrele micuțe de sub acoperișul jos. Ceva o făcea să stea întinsă, nemișcată, abia respirând. O bufnitură răsună înăbușit în sus pe scări, apoi auzi ușa de la intrare deschizându-se sau închizându-se, iar ea își reaminti totul. Jamie era aici.

Olivia expiră aerul din piept. Era bucuroasă să-l știe aici, chiar era. O distrugea nervos să fie singură, făcându-și în permanență griji că Clary ar putea apărea în orice moment de după colț cu zâmbetul lui înspăimântător și cu aerul amenințător. Prezența lui Jamie îi întindea la rândul său nervii la maximum, însă din motive diferite. Nu avea nici un motiv să se teamă de el. Și, deși el nu avea cum să-l împiedice pe Clary să o găsească, tovărășia lui îi dădea curajul să poată supraviețui unei asemenea întâlniri.

Când ea coborî scările, îmbrăcată și aparent cât se putea de calmă, el se uită în sus cu un zâmbet larg.

– Bună dimineața.

Ea nu avu cum să nu zâmbească la rândul ei. El se aplecase deasupra focului în care tocmai vârâse lemne și plimba niște pâine pe deasupra flăcărilor cu o furculiță specială de prăjit pâinea. Plină de recunoștință, ea veni până la marginea șemineului – sus, la etaj, era suficient de frig încât să vadă cum îi ieșeau aburi din gură când respira – și inspectă îndeaproape ceea ce pregătea el.

– Pâine cu brânză?

– Dar nu orice fel de pâine cu brânză.

El scoase furculița lungă din foc și puse bucata de pâine pe o farfurie.

– Gustă, dar ai grijă: brânza este fierbinte.

Cu băgare de seamă, Olivia luă o mușcătură mică. Brânza, acoperită de niște bule maronii crocante, se topise peste pâinea prăjită.

– Este delicioasă, murmură ea și mai luă o îmbucătură.

– Știu.

Jamie luă cea de-a doua bucată de pâine de pe foc.

– Când eram un student trist și singuratic, departe de bucatele de pe masa mamei mele, eu și colegii mei eram dispuși să frigem orice deasupra focului când ne era foame. Merele și perele erau cele mai bune. Pâinea era și ea bună, însă în ziua în care am pus brânză pe ea...

Își închise ochii și mușcă din bucata sa de pâine, scoțând un zgomot gutural de plăcere în timp ce mesteca, cu o expresie de extaz întipărită pe față.

Ea se trezi cutremurată de un fior. Intimitatea pe care o simți brusc datorită faptului că lua micul dejun împreună cu el păru a impregna brusc aerul. În toți acești ani, așa ar fi putut să fie viața ei – așa și mai mult decât atât. Încă o dată, greutatea a tot ceea ce pierduse o apăsă direct pe inimă.

Jamie deschise ochii.

– În plus, erau al naibii de puține lucruri în cămara ta.

Poate că și el simțea vreo schimbare în atmosferă, dar nu o arăta.

– Mănâncă, Livie!

Ea își lăsă capul în jos și se conformă. Era deconcertant să te gândești că încă era bântuită de lucruri pe care el părea să le fi lăsat de mult în urmă. Adevărul era că ea fusese cea care insistase că ei pot rămâne prieteni și avusese mare grijă să mențină lucrurile exact în acest stadiu. Chiar își dorise să fie așa. Era prea târziu pentru orice altceva, iar ea trebuia să își amintească asta.

– Am citit carnetul lui Henry seara trecută. El făcu o pauză ca să prindă o bucată de brânză înainte să îi cadă de pe bucata lui de pâine. Dacă n-a fost contrabandist, a fost implicat în niște afaceri de altă natură, dar tot dubioase. După calculele mele aproximative, a achitat peste două mii de lire în decursul ultimilor săi doi ani din viață.

Olivia se înecă.

– Cât?

El îi împinse o cană peste masă, plină cu ceai fierbinte.

– Două mii două sute de lire. Nu există nici un fel de câștiguri, însă îndrăznesc să spun că acestea sunt consemnate în registrul de la domnul Brewster.

– El a spus că nu...

Jamie ridică din umeri.

– Nici eu n-aș fi recunoscut dacă aș fi fost în locul lui. Dacă prețul transportării bunurilor a fost două mii, îmi imaginez că totalul câștigurilor din vânzări depășește zece sau douăsprezece mii.

Ea își puse jos bucata de pâine.

– Asta-i imposibil!

– Ar trebui să trecem în revistă registrele domnului Brewster ca să aflăm asta, iar eu pot să fac pariu că până acum le-a ascuns foarte bine, dacă nu cumva le-a distrus. El se opri când văzu expresia de pe fața ei. Este imposibil pentru un om să cheltuiască *două mii în doi ani întregi? Ia gândește-te, Livie! Știi că nu este.* Îndeosebi dacă iei în calcul toți oamenii cărora trebuie să le cumperi tăcerea. Nu că asta mai contează acum.

Olivia gândea foarte repede. Cu amărăciune, ea își aduse aminte de renta ei anulată. Dacă lui Henry îi trecuseră atât de mulți bani prin mâini, nu prea avusese nevoie de veniturile ei derizorii, și totuși el i le luase și pe acestea.

– De ce nu?

– M-am gândit la asta toată noaptea. De ce te-ar căuta Clary cu atâta înverșunare? Se pare că Henry era o piesă vitală a operațiunii și, de îndată ce a murit, lanțul s-a rupt definitiv. Tu ai spus că toți ceilalți prieteni ai săi au dispărut și că nu i-ai mai văzut; numai Clary a continuat să dea târcoale. Lăsând la o parte orice... ăă... propuneri respingătoare, e limpede că voia ceva de la tine. *A conspirat cu Lord Stratford să o aducă pe sora mea la bordul unui iaht de unde ea să nu poată scăpa de insistențele lui de a* obține informații referitoare la tine și i-a spus că Stratford voia să te găsească la fel de mult ca el. Însuși Stratford i-a zis fiului său că tu ai informații pe care și le dorea. Întrucât nu l-ai cunoscut niciodată pe Lord Stratford, motivul pentru care te căuta nu putea fi unul personal. Clary și Stratford făceau probabil referire la altceva, vreun obiect despre care Clary crede că este la tine. Jamie făcu o pauză, căci Olivia se albi la față. Cred că Henry a adus ceva în Anglia prin contrabandă, chiar înainte de moartea sa, însă nu a mai apucat să livreze acest lucru, iar oamenii aceștia îl vor cu ardoare.

– Oh, asta-i culmea! exclamă ea cu furie. Bineînțeles că eu nu am nimic, însă ei nu vor crede niciodată asta!

– *Nu avem de gând să îl convingem pe Lord Clary să te lase în* pace, replică Jamie. Acest obiect – dacă există – nu-i aparține lui. Și, chiar dacă tu l-ai avea cu-adevărat, puțin probabil că l-ai invita să îl ia și apoi i-ai ura numai bine.

– Ai dreptate, spuse ea calmându-se puțin. Însă îmi imaginez că te gândești să folosești acest obiect misterios într-un fel sau altul. Cum anume?

– Mă cunoști prea bine, spuse el cu admirație. Sau înclinația mea spre șmecherii a devenit brusc mai evidentă?

Ea râse cu reținere.

– Sper că-i vorba despre prima variantă! Deși puțină șmecherie ar fi și ea de ajutor acum.

Ochii lui se întunecară, iar zâmbetul îi dispăru rapid, și pe față îi licări ceva ce semăna a tristețe, a durere. Însă dispăru aproape instantaneu, iar când vorbi vocea îi sună la fel.

– N-aș putea să-ți ascund vreodată ceva. Totuși, acesta nu este cel mai bun plan pe care l-am avut vreodată. El ridică o mână, începând să numere pe degete. Unu la mână, s-ar putea ca obiectul respectiv să nu mai existe; Clary s-ar putea să se înșele, dar, după cum spui și tu, ar putea fi aproape imposibil să îl convingi de asta. Doi la mână, chiar dacă există, noi nu știm nici cel mai vag lucru referitor la el. Trei la mână, nu dispunem nici de acest obiect, nici de orice altceva, cât de cât apropiat, care ar putea fi folosit ca să-l amăgească pe Clary și să îl determine să își facă apariția. Iar patru la mână...

– Patru la mână? continuă ea, căci el tăcu brusc.

– Patru la mână...

Jamie îi evită privirea concentrată.

– Căutarea lui ar putea atrage chiar și mai multă atenție. Habar nu avem cine altcineva ar putea suspecta că Henry avea lucruri ascunse bine de tot.

Oh! Olivia se așeză la loc, simțind cum norul întunecat se întindea din nou asupra ei. Ca și cum Clary n-ar fi fost o problemă destul de mare, mai puteau exista și alte persoane care să aștepte să vadă dacă ea deținea vreunul dintre lucrurile valoroase traficate prin contrabandă de Henry.

– Probabil ar trebui să fug în America, spuse ea amenințător. Nici c-ar putea fi o situație mai descurajantă de-atât.

– Nu dăunează cu nimic să ai un plan de rezervă.

Jamie împinse carnetul de însemnări în centrul mesei, iar Olivia se uită la el cu silă. Poate că la urma urmei chiar trebuia să îl arunce în foc.

– Însă cred că avem ceva sorți de izbândă. Cum îl cheamă pe avocatul care te-a expediat ieri?

– Domnul Armand. Însă a spus că a ars tot ce a rămas de la Charters, care a fost adevăratul avocat al lui Henry.

Jamie dădu din cap aprobator.

– Sunt sigur că ți-a spus asta. Tata a fost și el avocat. Ei nu distrug documentele clienților așa, cu una, cu două. Dacă e să-i considerăm responsabili pentru ceva, majoritatea avocaților sunt vinovați că păstrează chestii mult mai mult decât ar trebui. Este o sarcină foarte plictisitoare, chiar groaznică, să triezi ce anume ar trebui distrus și ce anume ar trebui păstrat, și este mult mai ușor să împachetezi lucrurile și să le pui pur și simplu deoparte. Chiar dacă domnul Armand știa că avea dovada unei activități ilegale pe care clientul său o dorea distrusă, e posibil să mai păstreze anumite acte – fie și doar ca să-și dovedească nevinovăția, dacă nu pentru altceva. Gândește-te la bănuielile ce ar plana asupra lui: a cumpărat dreptul domnului Charters de a practica avocatura, care s-a dovedit că ajuta și sprijinea contrabandiștii. Știa el asta când a preluat afacerea? Probabil că acesta a fost unul dintre motivele pentru care a vrut-o? Probabil își dorea să aibă acces la acei contrabandiști pentru propriile scopuri...

– Ei bine..., reuși Olivia să spună. Asta este în mod sigur o șmecherie.

– Cu atâția bani în joc, să nu excluzi niciodată această posibilitate.

Ea pur și simplu nu se gândise la asta. Abia dacă putea să înțeleagă cât de mare era suma de bani pe care o pomenise Jamie. Gândurile îi deveniră din ce în ce mai înnegurate pe măsură ce se gândea la toți mincinoșii și escrocii cu care fusese silită să aibă de-a face. Henry, nemernicul ăla egoist și bădăran. Clary, un criminal odios. Domnul Armand și posibil chiar și domnul Brewster, care o minți̦seră în mod intenționat, fără să le pese de pericolul – și de sărăcia – la care fusese ea expusă din această pricină, totul numai pentru a-și acoperi propriile lor acțiuni.

– Livie?

Vocea blândă a lui Jamie străpunse norul întunecat de furie ce o învăluia din toate părțile. Clipi și își concentră privirea asupra lui.

– Erai căzută pe gânduri, spuse el. Nu dispera. Mai există speranță.

Dacă lucrurile stăteau așa era numai mulțumită lui. Oricât de temătoare era Olivia, nu putea nega faptul că avea o șansă mai bună de a-l păcăli pe Clary cu ajutorul lui Jamie. Numai el credea

că ea putea ieși din încurcătura asta și era dispus să își rișteze propria siguranță pentru a o ajuta pe ea – chiar și după ce îl lovise zdravăn cu o lopată. O voce firavă din mintea ei îi șoptea că făcând asta își risca detașarea și indiferența față de el, câștigate cu atâta greutate, și că era posibil să regrete asta în toți anii care aveau să vină dacă Jamie îi sfâșia din nou inima. Însă, în acest moment, Olivia credea că merita să rișteze. La urma urmei, de zece ani încoace reușise să își mențină luciditatea și cumpătarea în preajma lui Jamie.

Ea se aplecă în față și îl fixă cu o privire hotărâtă.

– Ce-ar trebui să facem? Presupun că ai o idee, și trag nădejde că este una foarte șmecheră și la îndemână.

Sprâncenele lui se înălțară în semn de surprindere plăcută.

– Tragi nădejde?

– Dacă domnul Armand, Clary și tot restul mă pot minți, înșela, intimida și teroriza, eu, una, n-am nici un fel de mustrări de conștiință în a-i minți la rândul meu. Ce-o să facem?

Zâmbetul lui se lărgi și mai mult.

– Îmi place cum gândești. În mod categoric, o să spunem niște minciuni. Iar ei nu o se te mai intimideze și nici nu o să te mai terorizeze vreodată.

Capitolul 8

Planul pe care ei îl concepuseră era nemaipomenit de simplu, dar și înfricoșător de fragil și de nesăbuit.

Jamie stătuse până seara târziu citind carnetul de însemnări al lui Henry din scoarță în scoarță. Nimic din el nu îi contrazicea teoria conform căreia Henry fusese contrabandist, dar la fel de adevărat era că nici nu exista nimic care să i-o confirme. Fiecare notiță din listă reprezenta o plată făcută către altcineva, însă nu era consemnată nici măcar o singură sumă de plată primită. Trebuia să existe un carnet în care erau înscrise câștigurile și veniturile lui, care să conțină lista clienților lui Henry. Chiar dacă Lord Stratford și Clary reprezentau un eșantion reprezentativ, ceea ce era o informație periculoasă dacă era dată în vileag, Jamie credea

că era mai bine să știe decât să nu știe, măcar pentru a se apăra de orice alte amenințări ascunse, dacă nu și din alte motive.

Cu toate acestea, verificarea în profunzime a unei rețele de contrabandiști nu avea în mod obligatoriu să o ajute pe Olivia. Era puțin probabil ca Clary să își asume asemenea riscuri, dacă își dorea cu ardoare doar documentele personale ale lui Henry. Răspunsul logic era că el voia altceva, ceva mult mai valoros, însă avea nevoie de documente ca să găsească acel lucru. Asta însemna că Olivia trebuia să pună mâna pe ele înainte să le dea Clary de urmă.

– Iar acelea sunt documentele pe care le-a păstrat domnul Armand, bănui Olivia când el sublinie acest lucru.

Jamie ridică o mână.

– Probabil că da. Eu tot cred că avocatul de la Londra știe mai multe decât ți-a spus.

Maxilarul ei se încleștă, iar ochii îi scăpărară. Ceva dinăuntrul lui Jamie revenea la viață la vederea dispoziției în care era ea; dispoziția care îi readucea culoarea înapoi pe față și alunga aerul acela de îngrijorare care plutea în preajma ei.

– Însă Armand este mai aproape, așa că o să ne ocupăm de el mai întâi. În mod evident, el nu ți-ar fi trimis acest carnet de însemnări dacă și-ar fi dat seama ce era. Acest document confirmă în scris cel puțin valoarea a doi ani de contrabandă.

Olivia aruncă o privire înnegurată spre micul carnet de însemnări.

– Încă nu pot să cred...

– S-ar putea să mă înșel, recunoscu Jamie, deși avea îndoieli în această privință. Nu existau prea multe explicații plauzibile pentru însemnări de genul „zece lire și șase șilingi pentru Cap. B (Madonna)". Henry Townsend fusese cu siguranță un tip extrem de curajos dacă înregistrase în felul acesta plățile făcute diverselor contacte locale care fie ascundeau, fie transportau mărfurile ilicite. Iar Jamie aprecia acest lucru acum, căci avea să-i ușureze mult sarcina Oliviei.

– Însă tu crezi că nu a ars tot restul, spuse Olivia, revenind la ideea de bază. Tu crezi că domnul Armand încă are niște informații extrem de folositoare.

– Dacă ar fi să punem prinsoare, eu aș fi în stare să pun o grămadă de bani că da, are.

Ea își lipi buzele și le țuguie.

– Deci m-a mințit.

– Probabil că da.

– N-o s-o mai facă încă o dată, declară ea cu tărie. O să mă duc din nou la biroul lui.

Jamie zâmbi larg. Acesta era planul lui, și era mulțumit că Olivia fusese de acord cu el.

– Ar trebui s-o facem. Cred că putem să...

– Nu.

Ea îi evită privirea surprinsă.

– Nu putem, Jamie. Pot *eu* să fac asta.

El se încruntă instinctiv.

– Doar nu ai de gând să te duci singură?!

– Și de ce nu?

Ea luă carnetul de însemnări și păru a-l cântări în mâini.

– Am reușit să o fac până acum.

Pregătit să o contrazică, Jamie trebui să își strângă totuși pumnii și să își țină gura închisă. Bineînțeles că ea avea dreptate. Nu numai că rezistase intimidărilor lui Clary și desconsiderării lui Henry, dar își și luase soarta în propriile mâini când plecase în secret din Londra ca să își conducă propria anchetă – iar după aceea se apărase cu înverșunare când se simțise amenințată. Olivia avea o tărie de oțel, și majoritatea oamenilor nu-și dădeau seama de asta.

Cât despre el, dorința lui de a-i sări în ajutor și de a o scuti de alte lucruri neplăcute putea fi considerată nobilă, însă trebuia să-și aducă aminte că nu avea nici un drept să-i nesocotească voința. Mai mult de atât, dacă voia să îi recâștige încrederea, trebuia să se abțină să tabere asupra ei și să îi spună ce să facă. Oliviei nu îi plăcuse asta când fusese mică, iar el nu avea nici o îndoială că avea să-l pună la punct dacă încerca să o facă acum. În ciuda reținerilor, trebuia să cedeze.

– Dacă asta preferi, spuse el.

Ea îl străfulgeră cu o privire temătoare, iar el încuviință din cap, deși fără tragere de inimă.

– Păstrarea sub tăcere a faptului că ne cunoaștem ar putea fi cea mai bună idee. Clary nu mă cunoaște, ceea ce înseamnă că habar nu are despre modul în care gândesc sau acționez eu pentru a putea reacționa pe măsură.

De asemenea, îi mai trecu prin minte și că vicontele ar fi perceput probabil orice încercare a unui bărbat de a o ajuta pe Olivia să i se împotrivească și să îi pună bețe în roate exact ca pe un pistol în ceafă. Cu cât Jamie rămânea mai mult în umbră, cu atât se putea dovedi mai folositor.

Însă această stare de fapt nu lăsa loc prea multor variante de a obține ceva de la Armand, așa că în final se hotărâră asupra unei mișcări simple și îndrăznețe. Olivia își puse mantia și boneta, arătând hotărâtă și plină de încredere, și porni spre oraș. Jamie mai zăbovi puțin, după care o urmări de la o distanță sigură până când ea ajunse la marginea orășelului Gravesend, nu la mare depărtare de biroul avocatului. Putea să fie de acord cu faptul că ea era în măsură să îl înfrunte de una singură pe acest om, însă la naiba dacă era dispus să permită ca ea să se plimbe de colo-colo fără apărare câtă vreme Clary era în libertate. Dacă i s-ar întâmpla ceva, Jamie nu și-ar ierta-o niciodată.

Ea o luă pe după colț, îndreptându-se pe strada principală spre oraș, iar Jamie merse pe partea cealaltă, trăgându-și fularul în sus pentru a-și ascunde fața. Primul lucru pe care trebuia să îl facă era să o scoată pe Olivia afară din căbănuța aceea izolată. Dacă el o putuse găsi acolo, atunci o putea găsi oricine altcineva. Penelope îi dăduse o mică informație înainte ca el să plece în căutarea Oliviei, însă cel mai important indiciu de până atunci era faptul că familia Townsend se trăgea din Kent, mai precis din Rochester. Acest lucru îi restrânsese aria de căutare în mod considerabil, însă nu prea mai era un secret. Era un noroc neașteptat faptul că se dovedise că domnul Armand era relativ aproape de Londra, nu în vreunul dintre nenumăratele sate de contrabandiști împrăștiate de-a lungul întregii coaste a ținutului Kent. Însă acest noroc putea fi o sabie cu două tăișuri, și, cu cât Olivia pleca mai repede din Gravesend, cu atât era mai bine.

El ocoli orașul pe drumul ce se întindea de-a lungul coastei, oprindu-se în cele din urmă la o căsuță de la capătul unui șir de căbănuțe înguste, construite din bucăți și aflate în diferite stări de uzură. Jamie bătu la ușă și așteptă. Pe coș ieșeau vălătuci de fum, însă vopseaua de pe ușă se cojea, iar draperiile erau trase. După mai multe minute, o femeie deschise ușa. Legăna pe unul din șolduri un țânc ce saliva abundent și arăta puțin obosită, deși era abia dimineață.

– Aceasta este casa domnului William Hicks? întrebă el.

– Îhî, spuse femeia fără grabă. Cine întreabă?

În loc de răspuns, el îi dădu femeii un bilet împăturit. Ea se uită pieziș la el, după care dispăru în casă. Peste aproape un minut, ușa fu deschisă brusc, de această dată de un bărbat cam de vârsta lui Jamie. O cicatrice lungă, vindecată foarte rău, i se întindea pe partea laterală a feței, pornind de la bărbie și trecând prin urechea lui grav afectată, până la păr.

– Poftiți, domnule, spuse el, deschizând ușa mai larg și făcând un gest amplu cu o mână de la care îi lipseau trei degete.

James intră. Înăuntru era cald, însă aerul era greu, ca și cum casa fusese neaerisită mult prea mult timp. Femeia urcă în grabă cu țâncul și cu alt copil pe scara îngustă de la capătul încăperii mai mari, în timp ce două fete de aproximativ opt și zece ani scormoneau în focul din vatră și amestecau în conținutul cazanului atârnat deasupra focului. Șchiopătând greoi, William Hicks dădu la o parte niște cărți de școală de pe bancă și îi oferi lui Jamie scaunul din capătul mesei. Murmură ceva cu glas scăzut spre cele două fete, iar ele mutară cazanul pe un cârlig dispus mai în lateral, înainte să își urmeze mama în sus, pe scări.

– Mulțumesc că m-ai primit, spuse James, luând loc pe scaun.

– Orice îmi cere domnul locotenent Crawford eu îi voi da, spuse domnul Hicks imediat, încălecând banca. Puse biletul despăturit pe masă. Pe el scria: „Dă-i acestui om tot ajutorul care îți stă în putere, ca o favoare pentru mine. Lt. D Crawford". Nu trebuie decât să îmi cereți, domnule.

Jamie nu se uită la hârtie.

– Știu ce-a scris acolo, însă nu sunt aici ca să cer favoruri. Sunt pregătit să te plătesc cu dărnicie pentru deranjul dumitale.

– Nu-i nici un fel de deranj, nu pentru un prieten al domnului locotenent. Hicks stătea cu corpul țeapăn în felul acela tipic militarilor, cu privirea fixată pe fața lui James. Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

– Am nevoie de trei lucruri. El își ridică sugestiv degetele pentru a număra. O trăsură închisă, cât de repede poți să găsești așa ceva, care să permită o călătorie într-o oarecare intimitate, plus un cal bun sau doi care să o tragă.

– O să fac rost de una până mâine-dimineață, declară Hicks.

– Nimeni nu trebuie să știe că este pentru mine sau să audă numele meu.

Hicks ridică din umeri.

– Eu nici nu vă știu numele, domnule.

Jamie zâmbi larg.

– Chiar așa. De asemenea, mai am nevoie de un coș cu provizii, suficiente cât să hrănească un om pentru cel puțin trei zile. Îl poți pune în trăsură?

– Pot și o să-l și pun.

El încuviință din cap .

– Iar ultimul lucru de care mai am nevoie sunt câteva informații. Am înțeles că în Gravesend există un avocat pe nume Charters.

– A fost cândva, spuse Hicks. Acum e mort – probabil au trecut aproape patru sau cinci luni de-atunci.

– Da. Ce fel de persoană era? Văzu că Hicks ezită. Un om discret?

– Da, sosi imediat răspunsul. Așa era.

Se aplecă în față și coborî vocea.

– Genul în care s-ar putea încrede cineva implicat în comerțul liber?

Hicks se arătă îngrijorat la auzul numelui codificat al contrabandiștilor, însă aprobă încet din cap.

– Ar fi putut să fie. Eu n-am prea avut de-a face cu el.

– Însă în mod sigur ai auzit tot felul de lucruri.

Când Hicks ezită din nou, Jamie coborî și mai mult vocea.

– Omul e mort acum. N-am de gând să îi fac vreun rău sau să îi întinez în vreun fel memoria. I-a rămas vreo văduvă în urmă?

După expresia feței, Hicks se lupta cu propria-i conștiință. James așteptă. Daniel Crawford, prietenul său și sursa sa de informații din Londra, se jurase că Hicks avea să fie la înălțimea situației, însă devotamentul față de locul de baștină era prea puternic.

– Nu, îi răspunse el în cele din urmă oaspetelui său.

La naiba! Asta îl lăsa fără una dintre sursele lui principale de speranță: anume, că s-ar putea să existe dovezi ascunse la familia primului avocat.

– Un frate? insistă Jamie. O mamă? Nu avea pe nimeni?

– A avut o fiică, spuse Hicks după un moment de gândire. Pe undeva pe lângă Ramsgate, cred, însă n-am mai auzit de nimeni altcineva din familia sa.

Aceasta era o legătură, oricât de slabă.

– Îi știi cumva numele?

După un moment scurt, Hicks clătină din cap.

– S-a măritat cu un preot de țară, un vicar, asta-i tot ce-mi amintesc.

– Ce știi despre cel care i-a preluat biroul de avocatură?

Hicks se relaxă.

– Horatio Armand. Cred c-a venit din Rye.

Un alt paradis al activităților de contrabandă.

– E croit din același material precum Charters?

Gura celuilalt bărbat se deschise, apoi se închise. Ridică un umăr, cu o expresie de nepătruns.

Jamie își schimbă modul de abordare.

– Nu intenționez să folosesc această informație împotriva cuiva. De fapt, mă ajută mai puțin dacă cei doi au fost cinstiți și cetățeni de ispravă care respectă întocmai regulile impuse de cei care adună dările. Însă e vorba despre siguranța cuiva, probabil chiar despre viața cuiva.

Hicks oftă. Se uită la biletul de pe masă.

– Nu pot decât să repet niște zvonuri, înțelegeți? Eu n-am nimic de-a face cu asta.

– Bineînțeles că nu.

Jamie chiar știa că era adevărat. Hicks fusese plecat pe mare, un cadet sub comanda lui Daniel Crawford, până în urmă cu doi ani, când suferise aceste răni care îl desfiguraseră, undeva în Indiile de Est. Venise acasă să se recupereze și, când se făcuse bine, nu mai reușise să găsească altă navă în Marina Militară, deși Daniel îl considera cel mai responsabil și mai capabil om pe care îl avusese la bordul navei.

– S-a înregistrat oarece comerț liber în zona aceasta pe timpul războiului, spuse Hicks, cu vocea puțin mai sus decât o șoaptă. Bănuiesc că știți asta. Nu se compară cu ce era în urmă cu câteva zeci de ani, înainte ca potera să înceapă să patruleze pe-aici. Oricine este părtaș la așa ceva are nevoie de un om bun la mal care să îl ajute să își acopere urmele, da? Charters ar fi putut fi un asemenea om. Nu pot să bag mâna în foc pentru asta, însă nici nu aș avea

vreun fel de îndoieli. Este greu de crezut că și-ar fi vândut cabinetul de avocatură oricui altcuiva, însă nu știu nimic precis despre Armand.

Asta se potrivea cu imaginea care i se contura lui în minte.

– Ai auzit vreodată de o familie numită Townsend, din Rochester?

Hicks se încruntă gânditor.

– Nu, nu pot spune că am auzit.

Chiar nu se așteptase ca Hicks să spună că da, însă merita să întrebe.

– De asemenea, sunt interesat să știu dacă un anumit bărbat a fost în Gravesend, oricând în ultimii zece ani. Este un aristocrat și arată ca atare. Cam de înălțimea mea, având în jur de patruzeci de ani. Are părul negru, pielea deschisă la culoare și un nas proeminent. Cel mai probabil, umbla după Charters și după cineva numit Townsend.

– Eu, unul, nu l-am observat pe-aici prin oraș, însă pot să întreb, spuse Hicks. Care este numele său?

De data aceasta, Jamie fu cel care ezită, însă era prea important să afle dacă Clary îi dăduse de urmă Oliviei până aici.

– Am îndoieli că el și-ar folosi numele adevărat, așa că nu vreau să întrebi de el după nume. Nu-i menționa numele decât dacă este absolut necesar.

– N-o s-o fac, domnule, spuse Hicks zâmbind. Bănuiesc că domnul locotenent v-a spus că sunt de încredere și că-mi pot ține gura fără probleme.

– Acesta este motivul pentru care sunt aici, spuse Jamie întorcându-i zâmbetul. Numele acestui bărbat este Simon Clary – vicontele Clary. Este un individ periculos și este posibil să fie disperat.

– Am înțeles.

Ochii lui Hicks licăriră.

– Sunteți pe urmele lui sau fugiți de el?

– Îl evit cu orice preț. Dacă ai șansa să afli ceva, orice ar fi, despre el sau despre vreun bărbat care se potrivește descrierii făcute, aș vrea să știu și eu.

Hicks încuviință din cap.

– Unde vă voi da raportul, sir?

– O să vin mâine-dimineață după cal și trăsură. Scoase o pungă de bani din buzunar și o puse pe masă. Sper că este o sumă potrivită.

Hicks o ridică și se uită rapid înăuntru. Pentru un moment, buzele lui se mișcară ca și cum ar fi numărat, după care înălță brusc capul plin de uimire.

– Asta este o sumă de nu știu câte ori potrivită!

– Pentru deranjul dumitale. Jamie se ridică iute. Și pentru discreție.

– Sunt pe deplin în slujba dumneavoastră, domnule, spuse Hicks cu fervoare. Vă mulțumesc din suflet.

El își luă pălăria, apoi făcu o pauză.

– Nădăjduiesc să plec mâine din oraș, însă, dacă auzi mai apoi ceva cu privire la Clary sau la cineva numit Townsend, te rog să-i scrii locotenentului dumitale și să-i spui despre asta, bine? El îmi va transmite, indiferent despre ce este vorba.

– Așa o să fac, domnule. Însă dacă trebuie să vă vorbesc înainte să plecați?

– Stau la Stag and Hound la noapte, spuse James. Sub numele de Daniel Crawford.

Hicks tresări, după care pe față i se întipări un zâmbet discret.

– N-o să uit numele acesta.

Trăgându-și fularul mai sus în jurul gâtului, James își luă bun-rămas și ieși din nou afară în frig. Acum, că aranjase partea cu proviziile și cu transportul, se duse la han. Olivia îi spusese să aștepte timp de două ore; îl informase că avocatul o lăsase să aștepte timp de câteva ore bune în ziua precedentă. Fiindcă nu-i plăcea deloc ideea ca ea să stea de bunăvoie chiar în locul în care Clary ar fi putut să o caute mai întâi, Jamie argumentase împotriva acestui fapt. În cele din urmă, căzuseră de acord asupra unei singure ore, ceea ce acum îi asigura suficient timp să se bărbierească și să își schimbe cămașa.

Traversă curtea aglomerată și urcă în grabă pe scări, sărind câte două trepte deodată, spre camera sa. Stag and Hound era cel mai mare han din Gravesend, ceea ce îi permitea să vină și să plece fără să atragă atenția. Din focul din camera sa nu mai rămăsese decât cenușa, după cum era de așteptat, și se făcuse răcoare, însă nu era la fel de frig pe cât fusese în căbănuța de pescuit. Își alocă

timpul necesar să facă focul înainte să se dezbrace până la brâu ca să se spele și să se bărbierească.

Folosi cureaua de ascuțit briciul și se gândi la următoarea mișcare. Oare ea cum se descurca cu avocatul consultant? Se opri ca să își scoată ceasul de buzunar. Mai era o jumătate de oră până când avea să se întâlnească conform planului cu Olivia. Jamie își săpuni fața și folosi briciul, sperând ca ea să fi revenit din misiunea ei cu un teanc de documente. Atâta timp cât obținea ceva folositor de la Armand, această mișcare urma să merite efortul, însă, indiferent cum ar fi fost, aveau să plece din Gravesend înainte ca Clary să îi poată ajunge din urmă.

Simplul gând la viconte îl făcu să se taie la bărbie. Jamie blestemă și își șterse sângele de pe față. Îndârjirea lui Clary îl deranja. Jamie cunoscuse multe persoane dornice să facă orice era necesar pentru a-și duce la îndeplinire scopul propus, de îndată ce era stabilit. Dacă era deplin sincer cu el însuși, uneori acest lucru era valabil și în cazul lui. Însă el nu urmărise niciodată un scop anume dincolo de limitele rațiunii sau ale bunului-simț, iar Clary ar fi făcut exact asta dacă venea pe urmele Oliviei. Nu numai că încercase să o omoare pe Penelope și că jucase un anume rol în moartea lui Lord Stratford, însă pur și simplu nu exista nici un motiv pentru care Clary să aibă nevoie de Olivia. Dacă teoria lui Jamie era corectă, iar Clary era în căutarea unei lucrări de artă valoroase, trebuiau să existe niște modalități mult mai discrete de a o găsi decât să o terorizeze pe Olivia, îndeosebi după ce devenise clar că ea nu o avea.

Iar acest lucru nu făcea decât să îl îngrijoreze și mai tare pe Jamie. Asta însemna că Clary o voia pe ea la fel de mult pe cât voia obiectul misterios, iar asta îl făcea chiar și mai periculos.

Se șterse pe față și își schimbă hainele, după care ieși iarăși ca să se întâlnească cu Olivia. Chiar când se pregătea să părăsească barul hanului, hangiul îi ieși în întâmpinare.

– Domnule Crawford! Este o scrisoare pentru dumneavoastră, domnule, livrată în regim de urgență azi-dimineață.

Jamie se opri brusc. Singura persoană care știa unde se afla el și ce nume folosea era bărbatul care îi împrumutase acel nume. Dădu din cap spre hangiu în semn de mulțumire și luă scrisoarea cu el, nedorind să rateze întâlnirea cu Olivia.

Îi trebuiră doar câteva minute pentru a ajunge la locul în care fusese de acord să o aștepte. De acolo nu se vedea strada principală, însă găsi un loc ce-i oferea cât de cât adăpost împotriva vântului și o vedere destul de bună asupra străzii pe care ea avea să meargă, nu departe de locul în care îi ieșise în întâmpinare cu lopata în seara precedentă. Se uită din nou la ceas și în cele din urmă scoase scrisoarea.

Speranța referitoare la ceea ce avea să găsească scris în ea nu se dovedi una deșartă.

Răspunsul la întrebarea pe care mi-ai pus-o când ne-am despărțit este nu. Am împrăștiat toate zvonurile în cele mai îndepărtate cotloane și n-am găsit nimic. Totuși, toate sursele mele sunt alertate și vor raporta dacă veștile se schimbă. Sora mea îți transmite cele mai bune urări și te îndeamnă să te întorci în oraș de îndată ce poți să o faci.

Slujitorul tău credincios,

Crawford

Asta clarifica răspunsul măcar la o întrebare. Nimeni nu îl văzuse pe Lord Clary de când o împinsese pe Penelope în apă de pe iahtul lui Stratford. Pentru mintea lui Jamie asta însemna una din cele două variante distincte: fie Clary plecase în urmărirea Oliviei, fie se retrăgea încercând să ia, preventiv, măsurile necesare pentru a-și avertiza cunoscuții de orice posibile acuzații aduse de Atherton. Cum prima opțiune avea consecințe cumplite, Jamie plecase el însuși după Olivia în timp ce îl pusese pe Daniel să afle dacă cea de-a doua variantă ar putea fi adevărată. La urma urmei, dacă Clary își consolida alianțele din Londra, asta nu făcea decât să îi mai confere Oliviei niște timp pentru a se ocupa de secretele răposatului ei soț.

Însă nici una dintre numeroasele persoane ce-i furnizau lui Daniel ultimele zvonuri, din Londra și din jurul capitalei, nu îl văzuse și nu auzise nimic de Lord Clary în ultima vreme, iar Jamie știa că printre respectivele surse de informații se număra cel puțin un membru al Camerei Lorzilor. Asta nu însemna că Clary nu răspândea propria-i versiune despre ceea ce se întâmplase la bordul iahtului lui Stratford, însă reducea semnificativ

sentimentul de ușurare pe care-l simțise Jamie fiindcă o localizase pe Olivia atât de rapid.

Se uită din nou cât era ceasul. Ea ar fi trebuit să fi venit până acum, dar nu se vedea nicăieri. El își întinse gâtul și se uită de-a lungul potecii retrase ce dădea spre căbănuță, însă își promiseseră să se întâlnească aici. Cel care ajungea primul urma să aștepte, dacă era necesar, ascuns în tufișurile stufoase și înalte ce creșteau primprejur.

James o porni de-a lungul drumului și merse aproximativ o sută de metri. De acolo aproape se vedea Gravesend. Biroul avocatului era la câteva străzi distanță, iar Olivia ar fi avut puțin de mers înainte să apară în câmpul lui vizual. Unde era?

El se plimbă înainte și înapoi, oscilând între două alegeri neplăcute. Ea insistase că ajunsese atât de departe de una singură și că putea să facă asta pe cont propriu. El voia să o creadă, iar asta însemna să trebuia să aibă încredere în ea. Însă scrisoarea de la Daniel pe care o simțea mototolită amenințător la el în buzunar și gândul că Clary o aștepta afară, lângă biroul avocatului, făcură ca pașii să îl ducă și mai aproape de Gravesend.

Respirând greu, se opri brusc. Ea nu întârziase decât câteva minute. Dacă se năpustea în birou, avea să spulbere orice șansă de a păstra secretă asocierea lor. Aveau nevoie de orice avantaj oricât de mic ca să rămână cu un pas înaintea lui Clary, fie și unul atât de nesemnificativ cum era faptul că Olivia nu mai era o femeie fără vreun ajutor. Fără prea mare tragere de inimă, Jamie se întoarse la punctul de veghe, dar își ținu ceasul în mână. Peste un sfert de oră urma să se ducă după ea fără a se mai sinchisi că avea să se dea de gol.

Capitolul 9

Olivia deschise ușa biroului domnului Armand cu flăcări în ochi și cu dorința de răzbunare în inimă. Avocatul o expediase și o făcuse să se simtă ca o netoată cu o zi în urmă, și intenționa să îi plătească cu aceeași monedă.

– Bună dimineața, îi spuse ea funcționarului mut de uimire, gata să cadă de pe scaun la vederea ei. Am venit să îl văd pe domnul Armand.

– Nu este în birou, doamnă, protestă bărbatul.

Olivia continuă să meargă. Astăzi nu avea de gând să stea cu sfială și să aștepte ca bărbatul să catadicsească să o vadă.

– Voi aștepta la dumnealui în birou până când va sosi.

– Doamnă, strigă funcționarul, încercând – și nereușind – să fugă pe lângă ea și să blocheze ușa. Este complet nepotrivit să procedați astfel!

Olivia îl ignoră. Fără să reducă pasul, ea ajunse la ușa biroului domnului Armand și o deschise cu putere. Biroul era gol.

Funcționarul iritat își încrucișă brațele.

– V-am spus eu, doamnă.

– Iar eu ți-am spus că voi aștepta în biroul dumnealui. Își scoase pelerina și o aruncă pe scaun. Niște ceai ar fi nemaipomenit, mulțumesc.

Cu o expresie de jignire profundă și de ostilitate, funcționarul se retrase.

– Cum doriți, spuse el batjocoritor.

Olivia nu făcu decât să îi zâmbească și îi închise ușa în față, cu o mișcare fermă. Câteva momente mai târziu, auzi ușa de afară, de la intrare, cum se deschide și se închide cu zgomot. Probabil că individul o luase la fugă să îl aducă pe domnul Armand și să îl avertizeze că la el în birou era o femeie nebună.

N-avea decât. Olivia se simți puțin înfuriată, pe lângă faptul că era nerăbdătoare. Ultimul lucru pe care voia să îl facă era să aștepte aici toată ziua.

Conștientă de avertismentele lui Jamie, se strecură spre ferestrele care dădeau înspre stradă. Nu îi atrase atenția nimic deosebit, dar se retrase totuși și se îndepărtă de geam. Ar fi trebuit să stea jos pe scaun și să aștepte, însă... Acesta ar fi fost cel mai bun moment să vadă dacă se aflau la îndemână unele dintre documentele lui Henry. Astăzi dulapurile erau pline cu cărți groase de drept, iar cutiile cu documente pe care le văzuse cu o zi în urmă dispăruseră. Cu siguranță Jamie ar fi cotrobăit prin toate cotloanele biroului dacă ar fi fost aici. Însă Olivia era încă întru câtva șocată de faptul că atitudinea ei îndrăzneață funcționase până

atunci. Când domnul Armand intră în birou tunând și fulgerând, ea stătea calmă pe un scaun.

Fața avocatului era vineție.

– Ce vrea să însemne asta, doamnă Townsend?

Ea se ridică și îi răspunse cu cel mai frumos zâmbet posibil.

– Domnule Armand. V-am vizitat ieri. Poate că vă aduceți aminte. M-ați lăsat să aștept ore bune, după care ați avut nerușinarea să-mi spuneți că ați ars documentele soțului meu.

El clipi iute de câteva ori.

– Îmi pare rău că nu am avut cum să vă fiu de folos, doamnă Townsend, însă predecesorul meu...

– Da, domnul Charters.

Olivia se reașeză fără să aștepte vreo invitație. Armand rămase în picioare un moment, așteptând, ezitând puțin înainte să închidă ușa și să-l lase dincolo de ea pe funcționarul care urmărea ce se întâmpla. Apoi ocoli masa de lucru ca să se așeze pe scaun.

– Am înțeles că domnul Charters era întruchiparea discreției.

– Era, spuse Armand imediat.

– Complet devotat interesului clienților săi, desigur.

– Desigur. Însă, doamnă Townsend...

– Și m-ați mințit ieri.

Olivia îi zâmbi agreabil. Inima îi bătea cu putere. Își pregătise acest discurs în răstimpul în care parcursese drumul până aici, și, până atunci, spre uimirea și încântarea ei, Armand reacționa exact așa cum prevăzuse Jamie. Asta îi picura încredere în suflet, chiar dacă încă avea îndoieli că totul urma să meargă strună.

La acuzația ei, pe chipul lui Armand se citi indignarea.

– Sunteți supărată și surescitată. Permiteți-mi...

Ea ridică o mână.

– Mi-ați spus că ați ars tot ce i-a aparținut soțului meu. Știm amândoi că n-ați face niciodată un asemenea lucru.

El rămase cu gura căscată.

– Vă asigur că am făcut-o, vociferă el, revenindu-și.

Olivia se aplecă ușor în față.

– Așa să fie? Cred că nu, domnule. Cred că n-ați distruge niciodată ceva atât de valoros și de profitabil.

Domnul Armand rămase cu chipul lipsit de expresie. Olivia își îndreptă spatele și se străduí să își netezească rochia ca și cum n-ar fi avut nici un fel de grijă pe lume.

– Ieri am greșit fiindcă am presupus că nu sunteți familiarizat cu afacerile soțului meu. Bănuind că nu aveați cu adevărat cunoștință despre ele, am crezut că ar fi cel mai bine să nu spun prea multe. Însă după ce m-am gândit mai bine... Zâmbi. După ce m-am gândit mai bine, mi-am dat seama de poziția dumneavoastră. Sigur că nu v-ați asuma dreptul de practică al altui avocat și cabinetul lui fără să aflați totul despre ceea ce făcea. Și, din acest motiv, sunt foarte sigură că nici prin cap nu avea cum să vă treacă să ardeți documentele lui Henry. Unele, poate... dar nu pe toate.

Armand se uită fix la ea.

– Fiți rațională, doamnă Townsend. V-am spus că am ars documentele răposatului dumneavoastră soț, deoarece domnul Charters a cerut asta, iar domnul Townsend a fost de acord.

Olivia îi răspunse cu o privire de neclintit.

– Ar fi mare păcat să fie așa, din moment ce am sperat că documentele mă vor ajuta să iau legătura cu asociații lui Henry, care au fost atât de importanți pentru afacerea lui.

Ea își ținu răsuflarea, chiar dacă totul mersese foarte bine până atunci. Jamie credea că Armand n-ar fi ars totul, fie pentru că voia să poată dovedi că el nu avea nimic de-a face cu activitățile de contrabandă, fie pentru că știa totul despre afacerea asta și dorea să mușamalizeze lucrurile, ba chiar să se implice direct. Fusese ideea ei să îl facă pe Armand să creadă că-și dorea să continue operațiunile de contrabandă ale lui Henry. Dacă Armand nu voia decât să își dovedească nevinovăția, erau puține șanse ca el să îi dea documentele, indiferent de ce spunea sau făcea ea. Jamie îi sugerase că puteau să intre prin efracție în biroul lui și să le fure, însă Olivia se gândise că spusese asta doar în glumă.

Cu toate acestea, acum, că vedea limpede adevărul, Olivia se îndoia de faptul că domnul Armand nu știuse de ce era capabil și cu ce anume se ocupase domnul Charters; n-ar fi fost surprinsă să afle că activitățile de contrabandă fuseseră punctul de atracție principal al cabinetului acestuia. Jamie avea dreptate: „comerțul liber" fusese o preocupare foarte profitabilă cu mult timp înaintea războiului, care continua într-o oarecare măsură. Dacă domnul Armand știa despre asta și fusese atras spre acest birou de avocatură tocmai fiindcă domnul Charters își câștigase reputația unui om foarte prietenos cu cei implicați în comerțul liber, atunci

nu ar fi ars documentele lui Henry, ci ar fi folosit ocazia ivită pentru a profita și mai mult de această conjunctură.

Fața domnului Armand era o mască împietrită. Olivia rămase în așteptare, cu un zâmbet vag pe buze. Probabil și el se gândea cam la același lucru.

– Sunt convins că nu știu la ce vă referiți.

Ea își coborî vocea.

– Nu? Fără îndoială că n-o să vă surprindă să auziți că soțul meu n-a lăsat nici o avere în urmă. Am obosit să mă tot zgârcesc ca să trăiesc din partea cuvenită mie ca văduvă. Pe de altă parte, domnul Townsend a lăsat în urmă ceva mult mai valoros, și ar fi mult mai avantajos pentru mine să... reactivez întreaga operațiune.

Colțurile gurii lui zvâcniră.

– Și cum credeți că veți face asta?

Olivia își dădu seama prea târziu de scăparea din planul ei. Dacă Jamie avea dreptate, Henry fusese omul de legătură care nici nu alesese și nici nu primise bunuri ilicite. Ca ea să se ocupe de acele lucruri așa cum o făcuse el, ar trebui să spună că are cumpărători interesați în așteptare. Dacă nu cumva Jamie dorea să se dea drept unul dintre aceștia, ea nu avea absolut nimic.

– Probabil că readucerea la viață a întregii afaceri este puțin cam tardivă, spuse ea, improvizând. Ar fi trebuit să fiu mult mai iute. Mi-a atras atenția faptul că unii dintre clienții soțului meu au fost surprinși în mod neplăcut de moartea lui. La îndrumarea lor, Henry planificase să obțină ceea ce căutau ei; aceste planuri au fost în curs de a fi transpuse în practică și au necesitat manevre speciale. În mod deosebit, un gentilom aranjase ca o piesă anume să fie localizată și livrată. Din păcate, dragul de Henry a fost răpus de acea inflamare a plămânilor și a murit brusc, însă nu înainte să inițieze eforturile de a pune la adăpost, în siguranță, obiectul acestui gentilom. Cred că asociații lui au fost atât de eficienți, încât cel mai probabil l-au procurat și l-au adus în Anglia, doar ca să afle apoi că Henry murise și că nu mai era în stare să încheie transferul. Nu încape îndoială că de atunci s-a tot adunat praful pe el, iar eu intenționez să îl livrez și să respect promisiunile soțului meu.

Olivia nici măcar nu avu sentimentul că mințea. Henry fusese un om în floarea vârstei, chinuit doar de pasiunea sa pentru

băutură. Moartea lui fusese rapidă și neașteptată. Cu siguranță își derulase afacerile cu cercul lui de cunoscuți implicați în contrabandă chiar până la final, iar asta însemna că anumite obiecte erau fără îndoială în tranzit când murise. Logica lui Jamie chiar avea noimă.

Armand se lăsă ușor pe spate. Expresia lui nu se schimbase, însă Olivia putea să intuiască bine calculele pe care bărbatul le făcea, în ciuda privirii lui neclintite.

– A trecut mult timp de la moartea soțului dumneavoastră, doamnă.

– Așa este, încuviință ea. Trebuie să înțelegeți că, după cum era de așteptat, acest gentilom a ezitat să mă abordeze în această chestiune.

– După cum era de așteptat, repetă el sec. Însă deja v-am spus, doamnă, că am ars toate acele documente...

Oliviei îi venea să-i dea cu ceva în cap. Era sigură că mințea.

– Am înțeles. Speram să fi păstrat o parte dintre ele, măcar pe post de asigurare dacă nu pentru altceva. Această replică își atinse ținta, din câte-și putea da seama. Oricum, dacă ați ars cu adevărat totul și dacă rețeaua soțului meu este într-adevăr pierdută, atunci nu se mai poate face nimic. Dădu să se ridice, după care avu un moment de inspirație. O să trebuiască să îi spun gentilomului în cauză că ați distrus orice informație care ar fi putut duce la recuperarea obiectului său. S-ar putea să dorească să vorbească el însuși cu dumneavoastră, ca să se asigure de acest lucru. Pentru binele dumneavoastră, domnule Armand, aveți mare grijă! Nu este genul care să accepte ușor un refuz sau o dezamăgire.

– Nu pot face nimic, doamnă Townsend! Armand se ridică la rându-i, urmându-i exemplul. Nu o mai trata cu superioritate și părea mult mai moderat și mai rezonabil. Nu există nici un motiv pentru care n-ar trebui să-i dați numele meu acestui bărbat.

– Nu, dumneata chiar nu înțelegi, spuse ea cu toată sinceritatea. I-am promis că voi face tot ce este posibil pentru a găsi ceea ce caută – cred că i-a plătit în avans o sumă mare de bani lui Henry, probabil pentru că obiectul respectiv era foarte dificil de procurat –, dar acțiunile dumitale au distrus complet această speranță. Mare păcat!

Vorbea gândindu-se la Lord Clary. Dacă exista vreo modalitate prin care ar fi putut îndrepta furia și îndârjirea lui Clary asupra lui

Armand, nu ar fi ezitat să o facă. Asta numai dacă acest conflict cu vicontele nu ar fi fost atât de deranjant de personal.

Armand oftă. Acum nu era numai moderat și rezonabil, ci de-a dreptul implorator.

– Doamnă Townsend, trebuie să înțelegeți că asta nu o să ducă la nimic bun. Eu nu pot să-l ajut. Am ars totul!

– Chiar ați făcut-o? Îi aruncă un mic zâmbet prefăcut. Problema este, domnule Armand, că nu prea vă cred. Însă, indiferent cum ar fi, m-ați împiedicat să îmi țin promisiunea. N-am de gând să fac față de una singură mâniei acestui domn. Nu aveți decât să îi explicați că din cauza dumneavoastră și-a pierdut atât obiectul căutat, cât și banii pe care i-a plătit ca să îl procure. Nu că el și-ar vrea banii, când există o șansă foarte mare ca obiectul principal al dorinței sale să fi fost deja obținut, iar acum mai trebuie doar localizat.

Ochii avocatului se înnegurară, și, pentru o clipă, Olivia se temu că mersese prea departe. Dacă el arsese cu adevărat documentele lui Henry, chiar nu avea nimic să îi dea, iar ea se alegea cu un alt dușman. Domnul Armand se aplecă în față, proptindu-și brațele pe birou.

– Doamnă Townsend, spuse el cu voce scăzută. Nu sunt implicat în nimic din toate astea. Și nici nu voi fi. Veți fi mulțumită dacă voi reuși să dau de urma unora dintre documentele domnului Townsend?

Ea vru să trântească un „da" hotărât și să îi ceară documentele pe loc. În schimb, auzi în minte vocea lui Jamie: „Cere-i mai mult".

– Probabil că da. Dacă ele conțin suficiente informații pentru a putea localiza acest obiect.

– Nu pot garanta nimic...

Olivia oftă.

– Dacă o să-mi dați tot – *tot* – ce este legat de soțul meu, vă dau cuvântul meu că n-o să vă menționez numele, indiferent de informațiile din documente. Dar dacă nu voi avea certitudinea că mi le-ați înapoiat pe toate... Ea ridică din umeri. Vă rog să nu mă mai mințiți, domnule Armand!

Ochii lui Armand erau goi. Fusese prins, iar el știa bine acest lucru. Poate că nu credea întru totul amenințările ei voalate, însă se dăduse de gol că nu era complet neștiutor de cele întâmplate,

ba chiar complota la ascunderea cercului de cunoscuți ai lui Henry implicați în contrabandă.

– Detest să dezvălui un secret.

Ea îi zâmbi amabilă, în semn de victorie.

– Dar nu faceți deloc așa ceva. Soțul meu mi-a lăsat tot ce era al lui – adică aproape nimic –, iar dumneavoastră îmi transferați mie obligațiile de serviciu pe care le aveați față de el.

– O să necesite oarece efort să dau de documentele pe care le-aș putea avea...

– O să vin după ele mâine la prima oră.

Armand păru nemulțumit.

– De asemenea, există și un onorariu neplătit, dacă tot e să punem ordine în afacerile domnului Townsend.

– Foarte bine. Olivia își trase mănușile. O să pun eu ordine în ele pentru cincizeci de lire.

– Datoria rămasă este de o sută șaptezeci.

– O să plătesc o sută și nici un penny în plus. Ieri m-aș fi putut arăta mai îndatoritoare. Ne vedem mâine, domnule. Ieși din încăpere așteptându-se ca el să mai spună ceva. Funcționarul ursuz tocmai se așeza înapoi pe scaun, după ce stătuse, fără îndoială, lipit de ușă ca să tragă cu urechea. Olivia îi zâmbi și lui larg. Mă aștept să găsesc documentele soțului meu aranjate cu grijă în cutii și gata până mâine-dimineață. Sunt sigură că dumneata știi precis unde sunt.

Funcționarul se încruntă în timp ce domnul Armand apăru în pragul ușii.

– Să faci așa cum îți cere doamna, Tompkins, spuse avocatul cu voce searbădă. O zi bună, doamnă Townsend.

Olivia îi aruncă un alt zâmbet scânteietor, în timp ce ieșea. Jamie spusese că aveau să se întâlnească pe drumul spre căbănuță, aproape de locul în care ea îl atacase seara trecută. Își petrecu câteva minute imaginându-și cât de mulțumit avea să fie să audă cât de bine decursese întrevederea. Era adevărat că încă nu avea documentele, însă Armand recunoscuse că deținea o parte dintre ele. Se rugă ca ele să și conțină ceva, *orice* le-ar fi fost de folos. Ar fi fost insulta extremă ca Henry să-și fi pus avocatul să-i păstreze chitanțele diverselor cumpărături făcute sau niște scrisori oarecare în timp ce îi ardea informațiile cu adevărat importante.

Aproape că nu simți frigul de afară, deși vântul îi umfla pelerina. Îi venea să țopăie și să bată din palme cu voioșie. De prea mult timp ea nu avusese de ales decât să accepte ceea ce îi spunea lumea – bărbații. Astăzi își exprimase în sfârșit propriile dorințe și avusese câștig de cauză într-o chestiune esențială. Nu era o mincinoasă înnăscută, și probabil că avea să dureze câteva ore bune ca mâinile să i se oprească din tremurat, dar se simțea extraordinar de bine să iasă victorioasă de această dată, în loc să fie frustrată și îngrijorată, ca de obicei.

Din impuls, se hotărî să se oprească pe la brutărie. Îi promisese lui Armand să îi dea o sută de lire a doua zi, însă astfel rămânea cu aproape optzeci de lire din banii pe care îi împrumutase de la Penelope. Chiar roși ușor când se gândi că Jamie probabil avea să insiste să plătească el de-acum; toți cei din familia Weston erau așa. Însă amintirea lui Jamie făcând pâine prăjită deasupra focului o umplu de căldură. Puținul pe care-l putea face ea era să îi asigure niște mâncare decentă. Se strecură în magazin și inspectă tava cu bucățile savuroase de plăcintă. Sau poate ar fi trebuit să ia niște fileuri din mușchi de vită sau niște jambon.

Ușa se deschise în spatele ei.

– Aveți plăcintă cu carne? întrebă autoritar o voce de bărbat chiar în momentul în care femeia din spatele tejghelei întrebă:

– Ce doriți, coniță?

Olivia abia dacă auzi întrebarea. Vocea acelui bărbat i se părea cunoscută. Îndrăzni să arunce o privire scurtă pe sub borul bonetei sale și aproape că i se tăie răsuflarea. Era servitorul lui Lord Clary. Nu își putea aminti numele lui, însă îi livrase scrisori din partea stăpânului său de câteva ori. Și-l amintea bine, înalt, atrăgător și aproape la fel de arogant ca stăpânul lui, așteptând în salonașul ordonat al proprietăresei sale în timp ce ea scria la repezeală un răspuns la ultima solicitare a lui Clary.

– Coniță? întrebă femeia din nou, zorind-o.

– Aceasta, vă rog, spuse ea încet, indicându-i o franzelă la întâmplare.

Ar fi părut ciudat să facă orice altceva. Olivia spuse în sinea ei o rugăciune disperată ca omul lui Clary să nu își amintească fața și nici vocea ei sau să fie prea ocupat să își comande plăcintă de la femeia din brutărie, care venise din spatele tejghelei să îl servească personal. Cumva, reuși să numere monedele pentru pâine

și să iasă din magazin, încercând să își țină chipul ferit tot timpul. Bărbatul nu îi acordă atenție în afara faptului că se dădu într-o parte în momentul în care ea deschise ușa. Olivia se trezi din nou afară, deja înghețată, deși categoric nu din pricina vântului rece.

Clary trebuia să fie aici. Sau cel puțin pe undeva prin apropiere. Poate era în trăsura aflată pe partea opusă a străzii în timp ce servitorul lui cumpăra de mâncare. Gândul o făcu să simtă o gheară în piept. Respirația i se îngreună, iar mâinile începură să-i tremure violent. Voia să se uite, însă nu își putea ridica ochii, văzând numai cărarea în fața ei.

„Mergi", își ordonă în gând. Jamie o aștepta chiar la ieșirea din oraș – la insistența ei de-a dreptul stupidă. Se forță să meargă cu pași normali. Își trase gulerul pelerinei mai sus, în jurul obrajilor, și își afundă capul, ceea ce era perfect normal, ținând cont de vântul de afară. Însă bătaia inimii îi acoperea sunetul propriilor pași. Ajunse să și-l imagineze pe Clary strecurându-se în spatele ei și luând-o pe sus, înghesuind-o în trăsură și plecând de-acolo, astfel încât nimeni să nu o mai poată găsi vreodată. Iar cu nervii întinși la maximum, avea toate șansele să leșine pur și simplu și să nu fie în stare să se opună deloc.

Ghereta portarului i se părea acum la mai mult de cincisprezece kilometri distanță. Își ținu pelerina strânsă pe lângă corp, cu blestemata aceea de franzelă turtită sub braț. Ochii i se mișcau iute, plini de îngrijorare, dintr-o parte în alta. Unde era Jamie? Îi spusese că avea de rezolvat niște treburi. Dacă el întârzia? Și dacă Clary îi descoperise deja căbănuța? Probabil n-ar trebui să se întoarcă acolo... doar că toți banii ei și carnetul acela blestemat al lui Henry erau în cabană. Trebuia să meargă.

Până când ajunse la locul de întâlnire pe care îl convenise cu Jamie, se simțea amorțită. Nu era în stare să facă altceva decât să pășească înainte, iar când Jamie ieși de după colț, sări în sus de spaimă.

– Iată că ai venit! El se uită la fața ei, iar expresia i se schimbă. Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Buzele ei abia dacă se mișcară.

– C-c-clary, se bâlbâi ea.

Jamie o apucă și o trase de pe potecă, la adăpostul gheretei portarului și ferită de privirea oricui venea dinspre Gravesend.

Aici era aproape cald, cum zidul de cărămidă era în spate, blocând vântul, și mâinile lui Jamie îi frecau brațele.

– L-ai văzut? întrebă el pe un ton presant. L-ai văzut?

Ea clătină din cap. Pe sub mantie ea încă ținea strâns pâinea, ceea ce, din cine știe ce motiv, o făcea să se simtă mai bine. Oricât de groaznic de înspăimântată era, nu clacase.

– Omul lui, spuse ea, cu vocea tulburată. La brutărie.

Ea ridică franzela, dar el nu o băgă în seamă. Degetele lui Jamie păreau înfipte în coatele ei.

– Olivia, te-a recunoscut?

Simțurile îi reveneau treptat.

– Nu știu. Nu cred. A intrat și a întrebat de plăcintă cu carne, iar eu am plecat cât de repede am putut, ținându-mi capul plecat.

Un moment, el păru paralizat, apoi, tresărind, îi dădu drumul la mâini și făcu un pas înapoi.

– Bun. Trebuie să ne grăbim. Mai există altă potecă spre căbănuță?

– De-a lungul țărmului, însă n-o folosește nimeni iarna, conform spuselor doamnei Mason, proprietăreasa.

– Fiindcă este impracticabilă sau din cauza frigului?

– Din ambele motive.

– Bun. Își desfăcu și își scoase fularul răsucit în jurul gâtului și îl înfășură în jurul gâtului ei, băgându-i capetele pe sub gulerul pelerinei. Mergem până la căbănuță și luăm tot ce-i al tău. Nu vreau să rămână nimic care să indice faptul că ai fost pe-acolo. Dar trebuie să ne mișcăm rapid. Poți să faci asta sau stai aici și mă duc eu?

Gândul de a sta și a aștepta aici singură în timp ce Clary bântuia prin apropiere aproape că îi făcu inima să se oprească.

– Pot să merg. Ea îi întâlni privirea și dădu aprobator din cap. Pot.

Fără alte cuvinte, el o porni spre țărm, mergând atât de repede, încât ea abia dacă putea să țină pasul cu el. Olivia nu se plânse însă. Chiar mai rapidă decât pașii ei, inima părea să-i bată un marș zorit: „Grăbește-te, grăbește-te, grăbește-te". În timp ce mergeau, Jamie se tot uita în stânga, în dreapta și apoi din nou în spate. Din câte își dădea ea seama, căuta vreun loc în care să se ascundă sau alte poteci pe unde să se îndepărteze de căbănuță,

căci Clary putea să vină de-a lungul drumului din spate. Dacă vicontele începuse să pună întrebări în Gravesend, în mod sigur nu avea să dureze mult până să afle ceva despre o femeie brunetă care nu era din oraș și care sosise neînsoțită, așa, din senin. De fapt, probabil că auzise deja care era scopul ei, căci la rândul ei și ea pusese întrebări ca să îl găsească pe domnul Armand.

Armand. Îi sări inima din piept la gândul că Clary avea să ajungă la avocat până a doua zi dimineață. Dacă Clary punea mâna pe documentele lui Henry – și, nu știa de ce, dar Olivia se gândi că era mult mai probabil ca domnul Armand să i le dea lui Clary decât ei –, ea nu avea să rezolve niciodată enigma lăsată de Henry în urma sa. Și, chiar mai rău, era posibil ca Clary să găsească înaintea ei ceea ce căutau, indiferent despre ce era vorba.

Gândurile îi rămaseră blocate la această idee. Dacă Clary găsea acel lucru, oare avea să dispară și gata? Jamie spusese că Lord Atherton făcea presiuni să fie arestat Clary pentru ceea ce îi făcuse lui Penelope, ceea ce însemna că vicontele nu putea să se ducă pur și simplu acasă. Dacă Olivia ar fi fost în locul lui, ar fi adunat cât de mulți bani putea și ar fi fugit.

Gura i se strâmbă cu amărăciune; cam asta făcuse și ea. Iar acum fugea mai tare și mai repede ca niciodată. Și dacă Clary ar fi făcut același lucru, în direcția opusă... La urma urmei, dacă el ar face asta, ea ar putea să se oprească din fuga ei...

Însă Lord Clary nu se dovedise genul de om care să lase lucrurile în voia lor. În sinea ei, Olivia era îngrozitor de sigură că acesta avea să continue să o urmărească chiar dacă găsea cea mai prețioasă lucrare de artă pe care Henry o obținuse vreodată prin contrabandă. Ea îl refuzase și îi pusese bețe în roate luni în șir, așa că dorea cu siguranță să se răzbune.

Pe măsură ce se apropiau de căbănuță, Jamie reduse pasul, uitându-se după orice fel de semne că ar fi fost careva acolo.

– Semnul pus este încă la locul lui, șopti Olivia.

Arătă spre bucata jerpelită de cârpă de deasupra încuietorii. El luă cheia.

– Ia totul, spuse el în șoaptă. Cât de repede poți. Și aș prefera să lași căbănuța asta ca și cum n-ai fi călcat niciodată aici.

Olivia încuviință din cap. Cercetând încă o dată cu privirea totul în jur, Jamie se duse la ușă și o deschise.

– Du-te, îi spuse el.

Ea deja se năpustise în cameră și urca scările înguste. În dormitor, își luă în grabă rochiile de schimb și lenjeria de corp de pe rafturi și le îndesă în valijoara care era sub fereastră, acolo unde o lăsase. Slavă Domnului că nu își adusese mai multe lucruri cu ea, cu toate că motivul inițial fusese să aibă o valiză ușoară pe care să o poată cără fără probleme. Însă acum decizia ei se dovedi cât se putea de inspirată, căci împachetă totul în câteva secunde. De dimineață, Jamie adusese salteaua de paie înapoi la etaj, iar acum ea puse rapid păturile la loc în cufărul de unde fuseseră luate. Conștientă de avertismentul lui de a lăsa camera ca și cum nu ar fi trecut niciodată pe acolo, trase și întinse cearșaful de pe pat înainte de a coborî în grabă scările, cu valiza în mână.

Jos, Jamie deja pusese la loc cele câteva vase folosite la micul dejun și aruncase mizeria în vatra plină de lemne. Aerul de iarnă intra prin ușa larg deschisă, făcând să dispară și ultimele urme de căldură. Își puse valijoara pe masă și se grăbi să-și ia săculețul de mână, în care avea banii, pe care-l ascunsese în spatele unei pietre de la șemineu ce nu mai stătea fixată.

– Ai luat totul? întrebă Jamie, băgând și franzela în valijoară.

Olivia mai aruncă o privire prin încăpere și își înșfăcă șalul de lână din cârligul din spatele ușii.

– Registrul lui Henry, spuse ea, întorcându-se spre scândura slăbită din dușumea.

El se bătu ușor peste buzunarul hainei.

– L-am luat azi-dimineață, așa, pentru orice eventualitate. Hai să mergem!

Ea își strânse șalul în jurul umerilor, pe deasupra pelerinei, și ieși pe ușă după el. Abia în ultimul moment simți brusc o durere în piept, în clipa când încuie ușa pentru ultima dată. Închiriase căbănuța pentru două săptămâni și abia dacă petrecuse patru zile acolo. Toți acei bani în plus dați pe chirie i-ar fi fost foarte folositori.

Din nou, Jamie înainta cam prea repede pentru ea, însă, când ea rămase un pas în urmă, el se opri. Când își ridică întrebător o sprânceană, ea dădu aprobator din cap ca să-l asigure că era bine, chiar dacă călcâiele îi ardeau și simțea un junghi într-o parte. În tăcere, coborâră pe drumul noroios, cu capetele plecate, ca să se apere de vânt. Abia când ajunseră să vadă drumul principal

ce dădea spre oraș Jamie încetini pasul îndeajuns ca ea să-și tragă sufletul.

– Unde mergem? se gândi ea în cele din urmă să întrebe.

– Am tot încercat să rezolv problema asta, răspunse el, făcând-o să tresară, neplăcut surprinsă. Cred că nu prea avem de ales – de fapt, avem doar o opțiune.

– Unde? întrebă ea, căci el nu o lămurise.

Nu îi răspunse. Ochii îi erau ațintiți într-un punct din depărtare, iar ea își dădu seama că el asculta cu atenție. În ciuda faptului că-și ciuli urechile, nu auzi nimic în afară de vuietul vântului printre copaci și de bubuitul puternic al propriei ei inimi.

Brusc, fără nici un cuvânt, Jamie o împinse în afara potecii. Îi arătă încotro să o ia, iar Olivia înțelese mesajul. O luă la fugă, apucându-și pelerina și poalele rochiei, până când ajunseră la adăpostul gardului viu care șerpuia spre ghereta portarului. Jamie trase într-o parte o ramură mai zdravănă, iar ea se băgă prin gaura creată. Intră și el imediat după ea și lăsă ramura din gardul viu să revină la poziția inițială, exact în momentul în care un cal apăru de după casa abandonată.

Capitolul 10

Jamie își ținu răsuflarea în momentul în care calul se opri, chiar în locul în care Olivia îl lovise cu lopata. Bărbatul călare părea a încerca să se orienteze; se uită cu atenție în toate direcțiile înainte să își pună din nou calul în mișcare, pe drumeagul ce ducea spre căbănuța închiriată de Olivia.

Slavă Domnului că ea se oprise să cumpere pâine. Lui îi era mai mult decât lesne să-și poată imagina ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi făcut-o: s-ar fi dus înapoi la căbănuță, ar fi făcut ceva de mâncare și niște ceai. Probabil ar fi stat la masă, studiind carnetul de însemnări a lui Henry, în timp ce Olivia i-ar fi relatat vizita făcută avocatului, fără a bănui că aveau să fie întrerupți – ori, și mai rău, spionați.

Calul se apropie, oferind o vedere mai bună asupra călărețului său. Bărbatul purta o haină lungă, mănuși închise la culoare

și avea o eșarfă înfășurată în jurul gurii și al bărbiei, iar pălăria îi era trasă mult spre ochi. În momentul în care vântul dinspre mare îl lovi cu putere, calul se sperie, iar călărețul scoase o înjurătură care se auzi perfect înainte să-și îndemne calul să înainteze.

Lângă Jamie, Olivia stătea ghemuită, încordată și în tăcere. Îi dădu un ghiont ușor. „Acesta e bărbatul pe care l-ai văzut în oraș?" întrebă el din vârful buzelor, când ea îi aruncă o privire. Era destul de sigur că nu fusese Lord Clary în persoană, judecând doar după forma nasului.

Ea se lăsă în față, uitându-se concentrată spre drum. Fruntea i se încreți și întredeschise buzele, însă după aceea reveni la starea inițială. El îi citi în ochi regretul în momentul în care ea se întoarse spre el și își ridică și mâinile în semn de incertitudine.

Bun. Asta însemna că trebuiau să mai aștepte puțin. El se lăsă în jos pe pământ și îi făcu semn Oliviei să procedeze la fel. Solul era pietros și rece ca gheața, iar gardul viu nu prea reușea să oprească vântul. Își trase gulerul în sus până peste urechi, căci Olivia încă îi purta fularul, și se așeză lângă ea. Își spuse în sinea lui că locul era cald și că erau în siguranță, însă știa că o făcea în bună măsură mânat de propriile lui dorințe egoiste. Se aplecă spre ea. Parfumul pielii ei îl făcu să simtă cum i se strânge stomacul, și se trase și mai aproape.

– Ar putea fi omul lui Clary? șopti el, atât de aproape de urechea ei, încât mai că își frecă buzele de obrazul ei.

Olivia se cutremură.

– Da, dar nu sunt sigură. Știu că nu este Clary după voce.

Privirile li se întâlniră. Atât de aproape, Jamie putea să îi vadă fiecare mică schimbare a nuanței de albastru a ochilor ei, dilatați din cauza îngrijorării. Fuga de-a lungul câmpului deschis adusese o brumă de culoare pe pielea ei, și încă respira destul de greu. Probabil că inima îi bătea nebunește, la fel ca a lui – deși el avea îndoieli că din același motiv. Pentru o clipă, pornirea de a o lua în brațe aproape că îl copleși. Voia să o tragă spre el și să îi jure că avea să o protejeze și să-și pecetluiască promisiunea cu un sărut...

Însă după aceea își trase capul înapoi – cam la doi centimetri și jumătate de ea, însă ar fi putut la fel de bine să fie la un metru. El nu avea dreptul să se simtă atât de nefericit, însă nu exista un alt cuvânt pentru ceea ce simțea. Sub pretextul că verifica din nou drumul, se răsuci și se îndepărtă de ea, mai rece ca niciodată.

– Nu mai este nimic la capătul acestui drum în afară de căbănuță, nu-i așa? Când ea clătină din cap, el nu făcu decât să încuviințeze tăcut. Ar putea să fie doar cineva care s-a rătăcit.

Agitată, ea se uită în lungul cărării.

– N-ar trebui să plecăm acum, cât nu se mai vede?

– Nu ne putem mișca la fel de repede precum un om călare. Dacă pur și simplu s-a rătăcit, o să-și dea seama de greșeala făcută și o să se întoarcă în curând. Dacă nu... Îi zâmbi crispat. Prefer să am un loc în care să mă ascund în siguranță și de unde să îl văd cum pleacă.

Umerii ei se relaxară.

– Are noimă ce spui.

Asta îi lăsa expuși pentru mai mult timp frigului de-afară, însă nu se justifica nici un fel de risc dacă Clary își trimisese servitorul ca să o găsească pe Olivia. Jamie își dori să-l fi pus pe Hicks să le aranjeze un loc în care să stea în noaptea aceea. El se cocârjă și rezistă impulsului de a se duce din nou și mai aproape de ea.

– Ce s-a întâmplat cu avocatul? întrebă el ca să-i distragă atenția Oliviei, păstrându-și vocea joasă, dar calmă.

– Oh! spuse ea luminându-se la față. A mers perfect. A recunoscut că n-a ars chiar totul și a fost de acord să îmi dea ceea ce are pentru o sută de lire. I-am spus că mă întorc mâine-dimineață să iau tot. Ea se întunecă brusc la față. Dacă Clary este într-adevăr în oraș, e foarte posibil să îl găsească pe domnul Armand. Dacă pune primul mâna pe hârtiile lui Henry...

– Spune-mi cum l-ai văzut pe servitorul lui, o întrerupse Jamie. Te-ai întâlnit față în față cu el?

– Nu – nu chiar. Oftă. Eram atât de mulțumită de mine însămi, după ce-am negociat cu domnul Armand. M-am oprit pe la brutărie, gândindu-mă să cumpăr ceva pentru cină. Însă după aceea el a intrat, chiar în spatele meu, și a cerut niște plăcintă. Sper să fi crezut că nu eram decât o altă gospodină care a venit să ia pâine. Am cumpărat pâinea și am ieșit cât de calm am putut, chiar dacă îmi venea să o iau nebunește la fugă, căci îmi imaginam că Clary mă urmărise tot drumul.

Ea se cutremură din nou și se ghemui și mai tare înfășurată în pelerină.

– Foarte bine, spuse Jamie aprobator. Mă întreb dacă este singur aici.

Ea ridică din umeri.

– Ar putea fi, deși este servitorul personal al lui Lord Clary. Obișnuia să aducă mesajele lui Clary și aștepta afară răspunsul meu, așa că nu puteam evita să îi trimit unul. Nu-mi pot închipui că ar sta departe de stăpânul lui prea mult timp.

Nu prea avea sens ca un bărbat să fi călărit pe poteca aceasta izolată pur și simplu din întâmplare. Cu toate acestea, Jamie voia să vadă cât de hotărât era acest individ. Calculă în minte cât de mult i-ar trebui bărbatului să ajungă călare la căbănuță și înapoi și își scoase ceasul de buzunar să vadă cât de mult stătea de fapt vizitatorul lor.

– Jamie? Olivia se uită la el cu îngrijorare în privire. Crezi că Armand i-ar da documentele acelea lui Lord Clary?

– Mă îndoiesc, deși este posibil.

Spre deosebire de Olivia, Clary era capabil să amenințe oamenii pentru a obține ceea ce dorea.

– Se pare că Clary te caută înainte de toate pe tine, nu pe avocat.

– Dar, dacă întreabă de mine, ar putea descoperi faptul că eu îl căutam pe domnul Armand. Clary și-ar putea da seama de ceea ce caut.

Ceea ce era foarte adevărat, dar nu puteau face nimic în privința aceasta.

– Armand nu știe unde ești, iar mâine noi vom fi plecați din Gravesend orice s-ar întâmpla.

– Dar dacă domnul Armand nu îmi dă mâine documentele?

– Tot o să plecăm.

Dată fiind surpriza neplăcută provocată de apariția servitorului lui Clary, Jamie ar fi fost fericit să plece chiar atunci. Fără prea multă tragere de inimă, recunoscu că le-ar fi mult mai bine dacă ar avea lucrurile lui Henry, și oricum nu aveau deocamdată trăsură.

– Unde stăm până mâine-dimineață? întrebă Olivia cu vocea tot mai încordată. Nu putem rămâne toată noaptea aici în gardul viu.

Și nici nu putea să o ia cu el la han. Era foarte posibil ca Clary să fi poposit și el acolo.

– Am făcut niște aranjamente, îi zise el, spunând o rugăciune în minte să poată apela la domnul Hicks mai mult decât o făcuse deja.

Jamie crezuse sincer că era cu mult în fața lui Clary din multe puncte de vedere, însă acum își dăduse seama cu uimire că vicontele le călca deja pe urme.

Ca să o împiedice pe Olivia să se mai gândească la asta, îi mai ceru și alte detalii despre vizita făcută avocatului. Până în momentul în care văzu calul coborând înapoi pe potecă, aproape că rămăsese fără întrebări și nu își mai putea simți picioarele. Oliviei probabil îi era și mai frig, deși își băgase poalele rochiei sub ea. Îi făcu semn să tacă și urmăriră calul și călărețul îndepărtându-se înapoi spre oraș, de data aceasta la un galop mai energic. Jamie se uită la ceas; individul stătuse la căbănuță aproape douăzeci de minute, timp suficient să scotocească bine locul, după care, fără să piardă timpul, se întorcea în oraș. Jamie ar fi vrut să îl urmărească și să vadă unde se ducea, dar nu putea să o lase pe Olivia să își poarte singură de grijă. Când călărețul dispăru din câmpul lor vizual, mai așteptă puțin, apoi se ridică și îi întinse o mână.

Ca de obicei, Olivia se prefăcu că nu o vede în timp ce se ridica singură. Ea nu îi lua niciodată mâna întinsă sau brațul oferit. Ceea ce nu era decât un alt semn subtil, dar negreșit de respingere, un semnal ce-i amintea că ea nu se putuse baza pe el altă dată, când avusese nevoie de el.

Ca și cum ar mai fi avut nevoie de ceva care să îi amintească acest lucru.

– Ți-ai pus și un voal în bagaj? întrebă el, dând deoparte acest gând. Când ea încuviință, el deschise valijoara. Ar trebui să îl porți până plecăm din Gravesend.

Ea îl scoase din bagaj și îl puse peste bonetă, înfășurându-i capetele de jur împrejur, ca să le prindă unul de celălalt.

– Unde ne ducem? întrebă ea, cu trăsăturile abia vizibile prin plasa voalului.

– O să trebuiască să ai încredere în mine.

Trase de gardul viu, astfel ca ea să poată ieși de-acolo.

– N-am făcut asta până acum?

El zâmbi la schimbarea voită a tonului ei.

– Ba ai făcut.

O duse la casa lui Hicks, fiind atent tot drumul la orice ar fi putut semnala prezența lui Clary sau a omului său. De data aceasta, ușa fu deschisă de una dintre fetele care se ocupaseră mai devreme de foc. Când o întrebă de tatăl ei, ea clătină din cap.

– E plecat de-acasă.

Asta nu era bine deloc. Totuși, înainte să poată reacționa, ușa se deschise și mai larg, iar doamna Hicks, de data aceasta fără copilaș, apăru în pragul ei.

– De ce este ușă deschisă? Îl văzu pe Jamie și icni. Domnule, intrați! Grace, lasă-l pe domnul înăuntru!

Recunoscător, el o îndemnă pe Olivia să intre la rându-i. Doamna Hicks ștergea băncile din jurul mesei largi.

– Veniți aici, lângă foc, domnule – și doamnă, adăugă ea în momentul în care o văzu pe Olivia. Grace! Pune apa pe foc, la fiert.

– Nu-mi place să vin din nou aici nepoftit, începu Jamie, dar femeia ridică ambele mâini, cu fața ei subțire numai zâmbet.

– Soțul meu mi-a spus că v-a trimis domnul locotenent Crawford. Will s-a dus să se ocupe de unele dintre cererile dumneavoastră, domnule. Puteți să-mi cereți orice, fac tot ce îmi stă în putință să vă ajut.

James ezită, uitându-se la Olivia. Voalul îi ascundea expresia feței. Prea târziu își dădu seama că ar fi trebuit să îi împărtășească planul lui, însă, cum nu vedea o altă variantă, spera să nu conteze prea mult.

– De data aceasta este vorba despre un mare serviciu pe care am venit să vi-l cer, însă unul de extremă importanță. Prietena mea – această lady care este cu mine – are nevoie de un loc sigur în care să stea la noapte.

Olivia făcu o mișcare bruscă.

– Nu...

– O să vă dau propriul meu pat, milady, spuse doamna Hicks cu zel. Aruncă o privire la fața lui Jamie și făcu o reverență stângace. Pot să înțeleg dacă aveți nevoie de un moment singuri. Grace, vino cu mine, copilă!

Își duse fiica de acolo cu un schimb animat de șoapte. Olivia își smulse vălul.

– Ce faci? întrebă ea pe un ton aspru, cu vocea tremurându-i de îngrijorare. Să stau aici? O cunoști pe femeia aceasta?

El ridică o mână, făcându-i semn să tacă.

– Un prieten – un om în care am deplină încredere – m-a pus în legătură cu soțul ei și s-a pus chezaș pentru el. Nu pot să te iau cu mine la hanul unde am o cameră, și, dacă omul lui Clary întreabă

de o femeie singură în oraș, cât de mult crezi că i-ar lua să te găsească la orice alt han?

Oricum nu mai erau decât încă două, fapt pe care probabil că Olivia îl știa. Dacă se ducea la oricare din ele, Clary avea să o descopere înainte de miezul nopții.

– Plecăm imediat după ce îl vizitezi pe Armand mâine; aranjamentul acesta nu este decât pentru o noapte.

Ea se uită într-o parte, spre scările pe unde se duseseră doamna Hicks și fiica ei. Își răsucea voalul cu o strânsoare atât de puternică, încât i se albiseră încheieturile degetelor.

– Tu n-o să stai aici.

Era o afirmație, nu o întrebare, însă lui îi făcuse inima să îi sară din loc. Părea că asta o întristase profund.

– Vreau să aflu cât de aproape este Clary, și e posibil să atragă atenția dacă evit să dorm două nopți la rând în patul meu de la han.

– Știu.

Cu un efort, ea își ridică bărbia:

– Foarte bine. Bănuiesc că nu prea am de ales.

Din păcate, nu avea. Pentru o clipă, Jamie simți greutatea deciziei pe propriii umeri. Pe de-o parte, se părea că el o găsise la timp, dacă omul lui Clary ajunsese într-atât de departe și îi dăduse de urmă. Pe de altă parte, nu se putea spune că o proteja foarte bine, forțând-o să își petreacă noaptea cu niște oameni care erau niște străini pentru amândoi. Se jură să se descurce mai bine, începând de-acum.

– Acest loc este sigur pentru tine. Eu mă întorc mâine-dimineață la prima oră.

Ea îi răspunse încuviințând prosteşte din cap, uitându-se lung la foc. El îi lăsă jos valiza, apoi ezită. Se întinse să o atingă – doar o dată, ca sprijin și alinare –, însă îi trecu prin cap că nu știa dacă putea să suporte ca ea să se retragă. Părea atât de fragilă și de singură, cu brațele înfășurate în jurul taliei. Mișcând simplu din cap în semn de bun-rămas, își îndesă pălăria pe cap și se duse spre ușă.

– Jamie?

Șoapta ei îl opri. Se întoarse în grabă, încordat.

– Vrei să-mi lași registrul lui Henry?

Obrajii ei palizi căpătaseră o tentă trandafirie de la căldura focului, însă evita să-l privească în ochi.

– Pentru că nu ne rămâne mult timp la dispoziție, aș vrea să-l citesc din nou.

– Desigur.

Inexplicabil de dezamăgit, el i-l dădu, iar de data aceasta ea îl lăsă să plece fără nici un alt cuvânt.

El o porni înapoi spre centrul orașului, trecând pe lângă grajdul de unde se închiriau cai, unde reuși să dea de domnul Hicks, care abia închiriase o trăsură de călătorie cu o pereche de cai pentru a doua zi. Îl invită să bea ceva împreună într-o tavernă din vecinătate, unde se așezară la o masă mai ferită de mulțimea nu prea numeroasă, iar Jamie îi spuse ce îl aștepta acasă. Hicks nu făcu decât să încline din cap la auzul faptului că o femeie străină avea să își petreacă noaptea în casa lui. Protestă ușor când Jamie îi dădu și mai mulți bani, pe sub masă, însă îi luă când Jamie îi spuse că erau pentru o cină în toată regula în acea seară. Olivia avea nevoie să mănânce. Faptul că el îi dăduse suficient cât să îi ajungă pentru o lună întreagă de cine în toată regula însemna că Hicks avea să continue să îl ajute.

– Sunteți într-o mare încurcătură, nu-i așa? întrebă Hicks.

James zâmbi serios și își duse halba la gură.

– Ce te face să crezi asta?

Celălalt bărbat îi aruncă o privire sugestivă.

– De parcă n-am fi avut cu toții momentele noastre. Locotenentul nu s-ar da înapoi de la nimic.

– Nu, n-ar face-o.

Hicks întoarse berea pe loc și se uită la mișcarea necontrolată a spumei.

– El e bine?

James se gândi la Daniel Crawford, pe care îl cunoștea încă din facultate. Daniel fusese întotdeauna un tip extrem de îndrăzneț și de aventuros, indiferent dacă făcea farse pe seama decanului sau se îndrepta direct în bătaia focului inamicului la bordul uneia dintre corăbiile Maiestății Sale. Jamie nu îl văzuse niciodată mai fericit decât atunci când era implicat într-o chestiune interzisă sau într-o operațiune secretă. Daniel se bucura de intrigă și de subterfugii, iar o cursă nebună pentru a localiza bunuri furate

și a prinde un viconte periculos gata să ucidă era exact genul de misiune care i-ar fi trezit interesul lui Daniel.

– Aș spune că da.

Hicks dădu aprobator din cap.

– Eram la bordul lui *Charlotte Alice* când am fost scufundați lângă insula Corfu. Pot spune că mai am piciorul doar fiindcă el a reușit să țină pistolul în mână și să amenințe că îl va ciurui pe oricare chirurg care ar îndrăzni să taie piciorul vreunuia dintre noi.

James clipi. Daniel fusese rănit foarte grav în Corfu, iar chirurgii în mod sigur îl operaseră, tăindu-i mâna de la cot.

– Oh?

Celălalt bărbat făcu o grimasă sugestivă.

– Asta a fost după ce i-au amputat brațul. Le-a spus tuturor tare și răspicat că țintea foarte bine și cu o singură mână și că nu avea să mai piardă nici o altă bucată din corp fără ca oamenii responsabili de asta să plătească.

– O remarcă tipică pentru bărbatul pe care îl cunosc.

Jamie era sigur că Daniel împănase acea amenințare cu suficiente înjurături, rostite într-o grămadă de limbi străine, încât să obțină cel mai de efect limbaj marinăresc posibil.

– Iar acum dumnealui v-a trimis la mine.

Hicks îl măsură cu privirea.

– N-am avut o slujbă constantă de aproape doi ani, iar acum am în săculețul cu bani echivalentul salariului pentru un an întreg. Mi-a făcut mult bine.

– Nu, domnule Hicks, nu trebuie să vă gândiți astfel la asta. Mi-a făcut mie o favoare.

– Bun.

Hicks își ridică halba de bere ca pentru a toasta.

– Atunci, pentru recunoștința noastră reciprocă.

După ce Hicks plecă, James dădu o raită prin oraș. Mai vizită încă trei cârciumi, fără să îl vadă pe bărbatul care urcase călare spre căbănuța Oliviei și abia apoi se întoarse la hanul lui. Se opri să comande o tavă cu mâncare care să îi fie trimisă sus în cameră, iar hangiul îi dădu altă scrisoare, spunându-i că venise cu poștalionul de seară. Ascunzând senzația neplăcută pe care o resimți – se părea că era o zi plină de surprize nefericite –, se pregătea să o ia în sus pe scări, când un străin de la bar întrebă nerăbdător și cu voce tare unde era berea lui.

El lăsă să îi cadă mănușa pe podea și aruncă o privire rapidă prin cadrul ușii în timp ce se aplecă să o ridice. Clientul cel setos era înalt și bine făcut, având o expresie arogantă pe față, și, când își întoarse capul să se rățoiască la fata care servea și care venea în mare grabă spre el, i se păru cunoscut.

Jamie își luă mănușa de pe jos și își continuă drumul spre cameră. Omul lui Clary stătea chiar în acest han, ceea ce era perfect. Slavă binecuvântatului Dumnezeu că nu îndrăznise să o aducă pe Olivia aici.

Sus, desfăcu scrisoarea. Trebuia să fie ceva urgent dacă Daniel îi scria de două ori în aceeași zi și trimitea cea de-a doua scrisoare în regim de urgență. Însă această scrisoare nu era de la Daniel Crawford, ci de la sora lui.

Trebuie să protestez la acest abandon complet și total al înțelegerii noastre. Au trecut două săptămâni, iar tu nici măcar nu mi-ai dat un indiciu despre când o să poți să îți reiei munca. În mod sigur în călătoriile tale poți estima timpul; călătoriile lungi cu poștalioanele sunt nesfârșite și plictisitoare, asta dacă nu cumva cineva este implicat într-o activitate mai fascinantă decât admirarea peisajului. Și, chiar dacă nu ai nici un fel de compasiune pentru societate în general, gândește-te la Dan, care este într-o dispoziție foarte proastă pentru că a fost lăsat fără obiectul muncii. Întreaga acțiune a apărut datorită riscului și efortului lui, iar acum tu l-ai abandonat. Te implor, nu-l lăsa baltă!

Bathsheba

Jamie se încruntă. Bathsheba era neobosită până la punctul de a fi enervantă când voința îi era împiedicată în vreun fel. Femeia discutase în contradictoriu cu el, protestase, ba chiar plânsese în hohote când el plecase din Londra, iar acum se hotărâse să încerce să-i trezească sentimente de vinovăție. Cu toate acestea, fratele ei fusese întru totul de acord că Jamie trebuia să plece în ajutorul Oliviei, indiferent de costuri sau de posibilele neplăceri de orice natură. Jamie își spuse că nu avea nimic de regretat.

Ceea ce nu prea funcționă însă. Spinul sentimentului de remușcare era ascuțit și intrase foarte adânc. Absența sa îl lăsase pe Daniel fără obiectul muncii și, după cum subliniase Bathsheba, îl mai făcea și să piardă bani.

Băgă scrisoarea în interiorul carnetului său de însemnări. Acum nu putea face nimic în privința asta, nu când avea lucruri cu mult mai presante în privința cărora să își facă griji. Bathsheba știa de ce anume plecase el din oraș. Doar nu credea cu adevărat că el s-ar fi putut ocupa de activitățile sale obișnuite în timp ce cutreiera Anglia, în căutarea Oliviei, ferindu-se de Lord Clary și încercând cu disperare să descopere obiectul care să pună capăt necazurilor Oliviei.

Când fata care servea îi aduse cina, stătu câteva minute de vorbă cu ea, în speranța că putea afla cum stătea treaba cu servitorul lui Clary. Din câte se părea, bărbatul, domnul Jakes, se dovedise deja a fi o pacoste, iar pe ea nu o deranja absolut deloc să se plângă de cât de dur fusese cu soția hangiului din pricina așternuturilor de pe pat sau de faptul că îl pocnise pe băiatul care îi lustruia cizmele.

– Ce mitocan, spuse Jamie cu compasiune. Dar un singur bărbat, călătorind fără însoțitori, nu are cum să stea prea mult.

Fata își dădu ochii peste cap.

– De pe-o zi pe alta urmează să vină și stăpânul lui, așa zice. I-a spus verde în față domnului Blackman că va fi sub demnitatea stăpânului lui celui mare și tare să stea într-un loc murdar precum acesta. Baftă lui, zic eu! Poate că Stag and Hound nu este cel mai bun hotel, dar este cel mai bun din Gravesend. Aș vrea să văd cum se va simți după câteva nopți petrecute în paturile pline de purici de la Red Boar. Ăia nu-și aerisesc niciodată lenjeria, nici măcar o dată.

– Atunci pare locul perfect de cazare pentru el.

Îi făcu cu ochiul și îi dădu o monedă. Fata zâmbi larg.

– Și eu cred asta, din tot sufletul, domnule! Vă doresc noapte bună.

El mâncă și apoi își făcu bagajul, propunându-și să se trezească devreme. Dar asta îi lăsă prea mult timp de gândire. Oare cum își petrecea Olivia seara? Familia Hicks în mod sigur se purta bine cu ea, dar îi displăcea că o lăsase singură acolo. La naiba, îi displăcea

să o lase singură în general, îndeosebi acum când ea îi acceptase ajutorul și compania, după atât de mulți ani.

Jamie se foi încolo și încoace prin încăpere, atât de neliniște. Chiar și după toți acești ani de separare, era surprinzător cât de confortabil se simțea cu Olivia. În ciuda rezervelor ei, se întrevedea suficient din fata pe care o cunoștea – și pe care o iubise cu atâta ardoare –, încât speranțele lui amenințau să depășească judecata. Probabil nu era de mirare; cât timp ea fusese soția altcuiva și de neatins pentru el, Jamie știuse că era cea mai bună tactică să stea deoparte. Toate eforturile lui de a-și șterge sentimentele o dată pentru totdeauna dăduseră greș, ceea ce fusese exact motivul pentru care avusese grijă să nu petreacă prea mult timp în preajma ei în ultimii zece ani. Era nevoie doar de câteva ore petrecute împreună, chiar și la evenimentele sociale cu mulți invitați și chiar dacă ea îl trata cu o curtoazie formală, pentru ca el să simtă acea atracție fatală față de ea – și asta era de-ajuns ca să știe că venise timpul să plece. Familia lui știa că era un pribeag, incapabil să se stabilească la casa lui, dar nu era adevărat. Cutreieratul era ultimul lucru pe care ar fi vrut să îl facă, însă era singurul lucru pe care *trebuia* să îl facă.

Însă de data aceasta... De data aceasta Olivia nu îl ținea la distanță. De data aceasta era hotărât să o ajute, cu orice preț. Noaptea trecută ea îi spusese să se ducă acasă și să o lase pe ea să se ocupe de tot, însă astăzi ezitase când venise vorba că trebuia să se despartă de el. Ceea ce părea a fi un progres, fie și unul deosebit de lent. Iar gândul că ar fi putut să aibă o altă șansă la fericire pe care cândva o considerase de la sine înțeleasă, înainte să o piardă atât de brusc...

Aruncă o privire la carnetul său de însemnări, aflat încă pe valiză. Scrisoarea de la Bathsheba ieșea puțin în afară la un colț, parcă tachinându-l. Înjurând printre dinți, smulse carnetul de însemnări și îl deschise. Pagina albă părea să mustească de posibilități. Da, la naiba, probabil că trebuia să facă ceva. Agitat, pregăti o pană de scris și aproape că vărsă cerneala când răsuci capacul călimării. Înmuie pana și o scutură ușor, acordându-și un ultim moment de gândire.

După care puse pana pe hârtie și începu să scrie.

Capitolul 11

Olivia petrecu o noapte ciudată în casa familiei Hicks. Când ușa se închise în urma lui Jamie, se simți extrem de expusă. Era obișnuită să fie singură – într-un fel, era singură de aproape zece ani –, dar nu să se lase la mila străinilor. Destul de agitată, se duse să vorbească cu neașteptata ei gazdă care nu avea nici o vină și își ceru scuze pentru modul în care făcuseră cunoștință.

Cu toate acestea, Mary Hicks era foarte amabilă. Nu întrebă absolut nimic despre problemele Oliviei și nici măcar care era numele ei. Domnul Hicks veni în curând acasă cu o bucată mare de jambon și cu un sac de napi, ceea ce dezlănțui strigăte de bucurie printre membrii familiei sale. Nu îi trebui mult timp Oliviei să ghicească că oamenii aceștia trecuseră prin niște momente foarte grele, probabil din cauza rănilor domnului Hicks. Înainte ca el să ajungă acasă, Mary îi murmurase un avertisment rapid, aproape ca scuză, și adăugase că el fusese rănit când servise în Marina Militară. Olivia îl urmări legănându-și fiicele în brațe, zâmbind larg cu mândrie și bănui că Jamie îi dăduse o sumă însemnată de bani. Chiar dacă știa bine că acest lucru fusese făcut pentru ea, nu putea să îi pară rău, dat fiind rezultatul.

Când veni vremea de culcare, Mary vru să îi dea Oliviei propriul ei pat, însă Olivia refuză cu fermitate. În cele din urmă, William Hicks aduse jos una din saltelele fiicelor lui și o întinse în fața focului. Apoi aranjă cărbunii, o întrebă dacă avea nevoie de ceva, iar, când ea îi spuse cu recunoștință că nu, el și Mary îi urară noapte bună și se duseră la etaj.

Singură lângă foc, Olivia se simți în cele din urmă în siguranță, dacă nu calmă și liniștită. Aici, în această căsuță unde nimeni nu s-ar fi gândit vreodată să o caute, cu o ușă zăvorâtă cu fermitate și cu ajutor la îndemână, putea în sfârșit să respire în voie.

Ceea ce nu dură decât până când scoase registrul lui Henry. De data aceasta îl deschise de la sfârșit, acolo unde șirul de adnotări se încheia. Jamie spusese că îl citise din scoarță în scoarță, însă ea era interesată de ultimele însemnări. Dacă teoria lui Jamie era corectă, ceea ce dorea Clary era cel mai probabil menționat aici. Însă indiferent de câte ori îl citi, carnetul nu dezvălui mai mult

decât până atunci. Tot felul de sume de bani, urmate însă numai de inițiale.

Puse caietul deoparte și oftă. „Oare cu ce te ocupai, Henry?" întrebă ea în tăcere cărbunii incandescenți. „Și de ce n-ai putut să-mi spui și mie, nici măcar când erai pe moarte?"

Răspunsurile la aceste întrebări, la fel ca somnul, o ocoliră. Olivia se ridică de pe saltea și se îmbrăcă înainte ca vreunul dintre membrii familiei Hicks să se scoale a doua zi dimineață. Cu cât avea să recupereze mai rapid documentele lui Henry și să plece în grabă din Gravesend, cu atât mai bine, îndeosebi dat fiind faptul că omul lui Clary era aici. Se forță să mănânce micul dejun împreună cu familia Hicks, zâmbind când le văzu pe fetițe cum se desfătau cu jambon și cu felii de pâine din exact același tip de franzelă ca aceea pe care o cumpărase Olivia cu o zi în urmă, însă, când auzi un ciocănit ușor în ușă, sări în picioare. Domnul Hicks se ridică să deschidă ușa, iar Jamie intră, frecându-și mâinile și scuturându-și un strat subțire de zăpadă de pe cizme.

Pentru o clipă, ea simți cum contururile camerei se estompează. Emoția puternică pe care o simți crescându-i în piept atunci când îl văzu o luă pe nepregătite. Nu era pur și simplu vorba despre speranța de a-și rezolva încurcăturilor create de Henry sau despre ușurarea de a face ceva în loc să stea cu mâinile încrucișate. Era vorba nici mai mult, nici mai puțin decât de bucuria faptului că Jamie era acolo.

Se gândi că probabil avusese această reacție față de el de la început. Timp de zece ani, reușise să o reprime sau să o ignore, însă astăzi tot sistemul ei de apărare dispăruse. Nici un bărbat nu îi făcuse inima să-i crească de bucurie așa cum reușea el.

Bineînțeles, pe de altă parte, nici un bărbat nu îi frânsese vreodată inima așa cum o făcuse el.

Privirea lui o întâlni pe a ei din partea cealaltă a încăperii.

– Ești gata?

– Da, răspunse ea.

Bine sau rău, de data aceasta își lega soarta de a lui. În câteva minute, își împachetă lucrurile și își luară rămas-bun de la domnul și doamna Hicks, care le urară numai bine, cu multă căldură.

Merseră grăbiți, pașii lor scârțâind pe stratul subțire de gheață ce acoperea pământul. Măcar de data aceasta vântul nu era la fel

de tăios, iar zăpada afânată zbura în jurul lor. Pe măsură ce se apropiau de biroul avocatului, Jamie își încetini mersul.

– O să fiu la zece pași în urma ta, tot timpul, spuse el. Imediat ce ajungi la ușa lui Armand, aduc trăsura. Deja am verificat și este pregătită și în așteptare, exact așa cum a promis Hicks. Uită-te afară pe geam la ce se întâmplă și nu pleca până când nu apar și eu.

Inima ei începu să bată neregulat.

– Este aici, nu-i așa? Clary?

Jamie își plimba privirea pe străzile din jurul lor, chiar dacă erau puține persoane care să umble pe-afară. La întrebarea ei, privirea îi reveni brusc asupra ei.

– Nu prea cred, dar nici n-o să riscăm în vreun fel. Omul lui stă la Stag and Hound.

Ridică ușor capul spre marele han dispus pe partea cealaltă a străzii.

Olivia nu spuse nimic, respirația cristalizându-i-se la propriu pe tulul fin al vălului pe care îl purta pe deasupra bonetei. Chiar dacă acesta o ferea oarecum de priviri curioase, ea nu se simțea protejată de el. Merse tot înainte, menținându-și atenția concentrată asupra clădirii care găzduia biroul domnului Armand. În interiorul buzunarului mantiei, apucă săculețul în care erau exact o sută de lire. Avocatul nu avea să primească nici un sfanț în plus de la ea.

De fapt, el nici nu încercă asta. De data asta, funcționarul se dovedi mult mai puțin ursuz și morocănos decât până atunci și îi făcu semn cu mâna spre ușa de la interior deja deschisă.

– Mergeți și intrați direct, doamnă. Domnul Armand vă așteaptă.

Olivia abia reuși să-și tragă sufletul în timp ce străbătea încăperea, expirând aerul din piept când văzu încăperea folosită exclusiv de domnul Armand. Cu ceva efort, și-l scoase din minte pe Clary.

– Bună dimineața, domnule. Am speranța că aveți totul pregătit.

Domnul Armand îi aruncă o privire ca și cum s-ar fi așteptat ca ea să îndrepte o armă spre el.

– Da. Împinse un pachet foarte bine legat cu sfoară, dispus de-a curmezișul biroului său. Așa cum ați cerut.

Ea zâmbi.

– Excelent. Nu vă deranjează dacă arunc o privire, nu-i așa? N-aș vrea să plec cu documentele altcuiva, din greșeală.

Se simți aproape nepoliticoasă spunând asta, indicându-i în mod fățiș că nu avea încredere în el, însă Armand încercase deja să o mintă. N-ar fi fost deloc surprinsă dacă el i-ar fi înmânat un pachet de hârtii vechi, fără valoare.

– Nu am făcut nici un fel de greșeală, doamnă Townsend, spuse el, cu fața împietrită. Însă faceți cum doriți.

Atentă la timpul avut la dispoziție, desfăcu sfoara și trecu iute în revistă documentele din pachet, suficient cât să recunoască scrisul de mână al lui Henry.

– Vă mulțumesc, domnule Armand.

El împinse o hârtie spre ea.

– Vreți să aveți bunăvoința să semnați că ați intrat în posesia lor?

Când ea ezită, el îi zâmbi placid, lipsit de umor.

– Pentru evidențele mele.

– Desigur.

Ea mâzgăli ceva ce semăna vag cu numele ei și scoase ceva din poșetă.

– Iar dacă dumneavoastră o să binevoiți să îmi dați o chitanță, putem să ne încheiem afacerea acum.

Învățase prea bine să fie foarte atentă cu banii ei.

Până când funcționarul termină de scris în silă o chitanță, Olivia îl văzu pe Jamie pe stradă. Abia dacă l-ai fi recunoscut, cu fularul tras peste față, în timp ce regla frâiele a doi cai, ce păreau foarte puternici, înhămați la o trăsură solidă, cu două roți. Când ea ieși, cu pachetul strâns la piept, el deschise imediat ușa trăsurii, iar ea se urcă iute, cu capul plecat. Trăsura se balansă în momentul în care Jamie sări pe locul vizitiului, și caii porniră înainte ca mijlocul lor de transport să își revină din balans.

Ziua era mohorâtă și cerul înnorat, însă Olivia smulse învelitoarea cu care era înfășurat pachetul. Pe rând, una câte una, apropie foile de geam, trecându-le rapid în revistă cu privirea în căutarea a... ceva. Însă foile nu conțineau nimic. Scrisori între Henry și domnul Charters privind chestiuni cotidiene, chitanțe pentru diferite cheltuieli făcute și buletine meteo. Cu o disperare crescândă, Olivia căută și mai adânc în pachet. Acesta nu era gros,

iar ei nu îi trebui mult ca să ajungă la capăt, fără să găsească nici măcar o singură informație folositoare.

Pentru un moment, rămase acolo, șocată, legănându-se ușor concomitent cu mișcarea trăsurii. De ce dorise Henry ca aceste documente să fie arse? De ce mințise Armand și spusese că le arsese? Nu aveau nici o valoare – erau niște prostii. Tot efortul depus degeaba – și banii irosiți... Pentru o clipă, îi trecu prin cap să le arunce cu totul pe geam și să lase vântul să le ducă până la mare.

Sunetul vocii lui Jamie ajunse până la ea; vorbea cu caii, însă vocea lui acționă precum o mângâiere asupra nervilor ei întinși. Nu putea să cadă pradă deznădejdii atât de repede. Jamie văzuse ceva în caietul de însemnări al lui Henry, ceva ce ea nu fusese în măsură să vadă; el avea să citească fiecare foaie în parte din tot pachetul acesta, iar ea nu avea nici o îndoială că într-un fel sau altul avea să dea de ceva folositor. Își presă tâmplele cu degetele și așteptă timp de un minut ca să revină la o stare de spirit mai bună, după care luă din nou hârtiile. Trebuia să existe un motiv pentru care avocatul le păstrase.

Până în momentul în care Jamie încheie prima bucată de drum, ea citise fiecare foaie în parte de două ori. Dacă nu cumva foloseau un fel de cod, scrisorile lui Henry către domnul Charters nu conțineau nimic care să poată fi de ajutor. Făceau în mod indirect referire la „asociați" însă nu în termeni prin care să îi identifice pe vreunul din ei, ca să nu mai vorbim despre ceva care să-i incrimineze clar, și făceau referire doar în cei mai vagi termeni posibili la tranzacții comerciale. Rapoartele privind cheltuielile erau la fel de neconcludente, reprezentând nimic altceva decât niște chitanțe pentru plăți făcute acelor asociați necunoscuți. Buletinele meteo erau pur și simplu de neînțeles. Și nu exista nici cea mai subtilă indicație asupra genului de obiecte pe care Henry le adusese prin contrabandă în Anglia, cu atât mai puțin asupra a ceea ce era foarte probabil să lipsească încă.

Ușa se deschise.

– Ai găsit ceva? întrebă Jamie.

Olivia oftă.

– Nu.

El dădu aprobator din cap, ca și cum s-ar fi așteptat la asta.

– Coboară, hai să bem o ceașcă de ceai în timp ce ni se schimbă caii.

Ea își adună poalele rochiei și coborî pe scara trăsurii, clipind des în vreme ce privea stratul gros de zăpadă albă din jur.

– Unde suntem?

– La ceva mai mult de douăzeci de kilometri de Gravesend. El se uită pieziș la cerul încărcat. Vremea ne cam încetinește.

Agitată, Olivia se uită peste umăr, ca și cum Clary s-ar fi putut materializa din zăpada învolburată. Drumul din spatele lor era gol cât vedeai cu ochii – adică nu prea departe. Ea tremură și își strânse mantia în jurul ei.

– Încotro mergem?

– Către est.

– De ce?

Olivia își aruncă rapid privirea spre el și își dădu seama că era pe jumătate înghețat; zăpada se adunase pe pălăria și pe umerii lui, chiar și pe gene. În timp ce ea stătuse confortabil în trăsură cu o pătură înfășurată în jurul ei și cu cărămizi fierbinți la picioare, el fusese expus la vremea de-afară.

– O să-mi spui mai târziu, zise ea înainte ca el să îi poată răspunde. O să aranjez să stăm într-un salonaș privat.

Își apucă poalele rochiei și intră în grabă.

Însă, de îndată ce Jamie intră după ce vorbise cu grăjdarul și se așezară lângă un foc cu câte o ceașcă de ceai fierbinte în față, ea reveni la întrebarea anterioară.

– De ce mergem spre est?

– Pare o direcție la fel de bună ca oricare alta.

Jamie își rezemă picioarele de grilajul protector al șemineului și luă ceașca de ceai cu ambele mâini. Obrajii îi erau roșii, iar când el tresări în vreme ce sorbea din ceai, Olivia simți un zvâcnet în inimă înțelegând câte era el dispus să facă pentru ea.

– N-ar avea mai multă noimă să ne ducem înapoi la Londra și să discutăm față în față cu domnul Brewster, ca să vedem dacă el are cealaltă jumătate de însemnări de ordin financiar?

El se lăsă pe spate în scaunul său.

– Ai găsit ceva care să îl indice pe el?

Când veni vorba despre documente, Olivia se înroși.

– Nu încă.

– Fac pariu că n-o să găsești.

Ridică nepăsător din umeri la vederea expresiei ei.

– Henry se pricepea la treaba asta. Ar fi fost o prostie să lege astfel cele două ramuri ale operațiunii. Am ales estul întrucât pare mult mai probabil ca acolo să fi operat contrabandiștii, aducând transporturi pe mare. S-ar putea să mă înșel, dar, chiar și așa, măcar am scăpat de oricine încerca să ne urmărească.

Rămaseră în tăcere timp de câteva minute, Jamie încălzindu-și picioarele, iar Olivia simțind norul întunecat adunându-se în jurul ei, ca și cum s-ar fi confruntat deja cu un alt obstacol. Îl blestemă pe Henry. Din cauza șireteniei lui, ei se agitau pe-aici prin provincie în toiul iernii, nesiguri încotro să se ducă sau pe cine să caute, cu Clary conturându-se amenințător asemenea unei năluci în urma lor.

– Ce facem, Jamie? întrebă ea, uitându-se lung la foc. Nu știm ce căutăm, nici măcar nu știm unde ne ducem.

– Dar ne îndepărtăm de Clary, spuse el. Și vom afla sigur încotro ne îndreptăm din hârtiile lui Henry.

Ea simți un nod în stomac.

– N-am găsit nimic folositor.

– Nu? Hai să aruncăm o privire! I-am spus grăjdarului că o să stăm o oră, adăugă el.

Gândul că el ar putea dibui vreo informație utilă într-un timp atât de scurt, după ce ea își petrecuse ore bune cercetând cu atenție fiecare pagină în parte, o făcea să-i vină să plângă. Fie reușea să găsească ceva, dovedind că ea era ineptă sau stupidă, fie nu reușea, iar ei nu ar fi nicicum mai aproape de finalul acestui coșmar.

Dar dacă nu aflau ce dorea Clary? Și dacă obiectul respectiv nu exista? El putea să fie pe urmele lor chiar în acest moment, nestingherit de zăpadă și fără îndoială furios fiindcă nu dăduse de ea în Gravesend. Și dacă servitorul lui o văzuse în dimineața aceasta, iar el și stăpânul lui îi urmăriseră toată ziua? Clary putea să îi aștepte să plece din acest han. Dacă Jamie pornea la drum, și nimereau în mijlocul unui viscol, lui Clary i-ar fi fost foarte ușor să îl împuște...

Se ridică brusc. Deja, în mintea ei, vicontele căpătase puteri supranaturale, monstruoase. Chiar dacă își dădea seama că probabil era doar efectul surescitării, sentimentul era de nezdruncinat, și avu nevoie de un moment pentru a se liniști.

– Ar trebui să rămânem aici în seara asta.

Jamie se încruntă.

– Eu mai degrabă m-aș distanța cât mai mult de Gravesend.

Ea clătină din cap. Pe deasupra umărului lui, putea vedea dincolo de fereastră peisajul creat de viscolul ce se întețea. Drumurile ar fi fost aproape la fel de periculoase precum Clary.

– Ninge, iar noi nu avem nici cea mai vagă idee unde să ne ducem până când punem în ordine toate acele hârtii. O să merg să vorbesc cu hangiul.

Fără să mai aștepte răspunsul lui, ieși în grabă din încăpere.

Când o găsi pe soția hangiului, femeia dădu din cap cu înțeles.

– Și eu m-am gândit la asta. Ninge mai tare ca niciodată și cred că nici măcar poștalionul nu va reuși să răzbată prin viscol. Toată lumea ne cere să rămână. Însă mai am o cameră bună la etaj, coniță, iar omul dumitale poate să găsească un pat deasupra grajdurilor.

Numai simpla idee că Jamie ar putea să fie atât de departe de ea o lovi pe Olivia precum un pumn în piept. Inima îi sări în gât, și simți o gheară în piept, așa că fu nevoită să își prindă mâinile laolaltă ca să le oprească tremurul. Nu. Noaptea trecută îndurase asta, însă numai fiindcă Jamie considerase că ea era în siguranța în casa familiei Hicks. Acesta nu era decât un han de-a lungul drumului spre Canterbury, unde nimeni nu s-ar fi gândit de două ori să răspundă sincer și fără rețineri dacă cineva întreba de ea. Lord Clary putea fi la două zile distanță în urma lor, neavând nici o idee încotro se îndreptau, sau putea la fel de bine să fie la două ore distanță. El – sau cel puțin omul lui – îi dăduse de urmă până la Gravesend și putea să o urmărească fără opreliști până aici.

Își impuse să respire adânc. Din nou, panica era cea care îi punea în mișcare gândurile, iar ea nu trebuia să cedeze în fața ei. Altfel avea să paralizeze de spaimă. Încercă să vadă umorul situației actuale: femeia tocmai îi oferise o cameră bună la etaj unei văduve fără un ban în buzunar, în timp ce trimitea un bărbat înstărit să doarmă în grajduri cu servitorii. Chiar mai amuzant era faptul că Jamie ar fi fost în stare să accepte. Nu fusese niciodată genul care să se cramponeze de chestii protocolare sau de statut și se descurca de minune având de-a face cu tot felul de oameni. Bineînțeles că ea nu putea să îl lase să doarmă în grajd – ningea, pentru numele lui Dumnezeu. Însă, când deschise gura să-i explice, nu reuși să spună decât:

– Este soțul meu.

Proprietara hanului păru la fel de surprinsă pe cât se simțea Olivia.

– Oh, îmi cer scuze, coniță! Am bănuit, pentru că mâna caii, că probabil este... Însă o să mă ocup ca lucrurile dumneavoastră să fie duse imediat la etaj. Doriți să serviți și cina?

Rămasă fără glas din cauza șocului vorbelor pe care tocmai le rostise, Olivia încuviință din cap. Se duse înapoi în salonaș, însă ezită cu mâna pe ușă. Legământul făcut de ea de a menține distanța între ei fusese încălcat. Dar la urma urmei... oare încă dorea să o facă? Jamie sărise în mare grabă în ajutorul ei, fără să ia în seamă cheltuielile apreciabile sau neplăcerile de natură personală. Jurase să o protejeze și să o ajute. Avea încredere în el fără nici un fel de rezerve – exceptând aspectele care aveau de-a face cu propria ei inimă.

Se convinse să intre. Jamie aștepta, în picioare și fără haină pe el.

– Îmi pare rău, Livie, spuse el fără întârziere. Ar fi trebuit să mă consult cu tine. Singurul meu gând a fost să plecăm din Gravesend cât mai rapid posibil.

– La fel m-am gândit și eu.

Ea își frecă mâinile de rochie, încercând să nu observe cât de lați păreau umerii lui prin cămașă și nici cât de chipeș era cu părul dat pe spate, ondulându-se la gulerul cămășii, acolo unde se udase de la zăpadă. De ce spusese că era soțul ei? Oare nu își petrecuse zece ani din viață încercând să își alunge această dorință din minte?

– Nu era treaba mea să hotărăsc în locul tău ce-ar trebui să facem, continuă el. Ai trecut prin atât de multe...

Ea simți un impuls copilăresc de a pufni în râs.

– Sunt bine.

El zâmbi.

– Știu că ești. Asta este fata pe care o cunosc: întotdeauna puternică și de nezdruncinat.

Întotdeauna puternică? În momentul acesta nu se simțea deloc puternică. Curajul începuse să-i pălească; încă putea să fugă după proprietăreasă și să îi ceară altă cameră...

– Ai dreptate, ar trebui să ne petrecem noaptea asta aici. Chiar avem nevoie de timp pentru a decide care este următoarea noastră destinație, iar tu ar trebui să ai parte de un somn bun.

Asta ar fi fost aproape imposibil, ținând cont de ceea ce îi spusese soției hangiului. Îi fusese greu să adoarmă când Jamie se aflase la câteva trepte distanță, la căbănuța izolată de lângă mare. Avea să-i fie cu mult mai greu să îl știe în aceeași încăpere... chiar în același pat.

Olivia inspiră sacadat. După zece ani în care își spusese în sinea ei că n-ar mai putea exista niciodată ceva între ei, acum nu se putea gândi la nimic altceva. Pentru prima oară într-un deceniu, era singură cu el. Nimeni nu știa unde se aflau și nimeni din preajmă nu știa cine erau ei. Probabil că aceasta era șansa de a șterge totul cu buretele...

Dacă nu cumva era prea târziu pentru asta.

Își apăsă fruntea cu o mână. Era la fel de nesigură și de confuză de parcă ar fi avut din nou șaisprezece ani. Cel puțin înainte între ei nu fuseseră decât tinerețea și timiditatea.

– Olivia, spuse Jamie răsunător, ca și cum i-ar fi rostit numele de mai multe ori.

Ea își mișcă brusc corpul și îi întâlni privirea plină de îngrijorare.

– Crezi că-ți vine să leșini? Te-ai albit la față.

– Nu există decât o singură cameră, spuse ea pe negândite.

Ceea ce nu era o minciună. În momentul de față, exista doar o singură cameră rezervată pentru ei.

Expresia lui se schimbă.

– Ah. O să găsesc o grămadă de paie în grajd...

– Nu! Ea se înroși la față. Refuz să permit așa ceva. Ai stat afară în frig toată ziua.

Pentru un moment scurt, el nu spuse nimic.

– Trebuie să existe ceva...

– I-am zis proprietăresei că ești soțul meu, spuse ea în grabă. Am crezut că o să fie mai simplu așa.

Pentru o fracțiune de secundă, fața lui păru golită de expresie, iar el rămase mut de uimire.

– Bine, spuse după un moment. O să ne descurcăm noi și cu asta. Înainte ca Olivia să poată întreba ce însemna acest lucru, el se întoarse într-o parte. Ar trebui să începem să descâlcim toate

iţele astea, spuse el fără să se uite la ea. Ţinea în mână una dintre hârtiile lui Henry. Trebuie să fie importante, de vreme ce Charters şi mai apoi Armand le-au păstrat. Ai descoperit ceva?

Ea se înmuie. Se simţea deopotrivă dezamăgită şi cu adevărat uşurată să schimbe subiectul. Până seara, îşi spuse în sinea ei, avea să decidă cum să rezolve problema împărţirii aceleiaşi camere.

– Nu.

– O să descoperim noi ceva. El se întinse după cutia din mahon cu instrumente de scris pe care o adusese cu el. Hai să începem punând în ordine carnetul de însemnări al lui Henry.

În următoarele câteva ore, sortară fiecare hârtie în parte luată de la domnul Armand, împrăştiindu-le pe masă. La un moment dat, Jamie scoase un carneţel şi începu să ia notiţe. Pe Olivia o luă durerea de cap; conţinutul hârtiilor i se părea lipsit de sens, chiar şi când era corelat cu adnotările din carnetul de însemnări al lui Henry. Cele mai obscure dintre toate erau buletinele meteo. Printre scrisori şi chitanţe erau nişte rapoarte, inexplicabil de detaliate, cu privire la vânt, ploaie, maree şi ceaţă.

– Ăsta e un fel de cod? întrebă ea în cele din urmă, exasperată.

Jamie citea încruntat una dintre descrierile referitoare la vreme.

– Nu prea cred – sau cel puţin nu în sensul obişnuit al cuvântului. Îi înţeleg importanţa – orice vine de pe mare, îndeosebi pe ascuns, se bazează foarte mult pe vreme.

Ea oftă.

– Însă cum ne mai pot fi ele de folos acum, atâtea luni mai târziu? Luă una la întâmplare. Aceasta nu este nici măcar pentru vremea din Gravesend sau din oricare alt oraş din vecinătate. Este vorba despre zona insulei Thanet, care probabil că se află la aproape optzeci de kilometri de-aici.

– Dacă vremea era importantă pentru Henry, spuse Jamie tărăgănat, aceste buletine meteo corespundeau, probabil, transporturilor de pe mare – celor importante. El îşi plimbă din nou degetul de-a lungul unei pagini din caietul de însemnări al lui Henry, aruncându-şi privirea la alt buletin meteo. La puţin timp după asta, Henry i-a plătit douăsprezece lire căpitanului P. Asta-i mai mult decât sumele obişnuite. Majoritatea plăţilor sunt sub zece lire.

– Probabil a riscat mai mult.

– Probabil, murmură Jamie, părând nesigur.

Oliviei îi stătu inima. Cheltuise jumătate din banii împrumutați de la Penelope ca să obțină aceste hârtii, și ele nu făcuseră decât să încurce situația și mai tare. Probabil că lui Clary nu avea să-i ia mult timp să îl găsească pe domnul Armand, care nu avea să ezite vreun moment să-i spună numaidecât vicontelui ce se întâmplase. Singura alinare pe care o simțea era faptul că Clary nu părea să cunoască mai bine decât ea locul în care să găsea comoara dispărută a lui Henry.

– Probabil plătea mai mult dacă vremea era rea, spuse ea pe jumătate în glumă. În mod sigur te-ar costa mai mult să descarci o corabie pe ploaie sau pe ceață deasă. Bănuiesc că nu puteau intra într-un port și acosta la chei.

El încă stătea aplecat deasupra grămezii de hârtii de pe masă.

– Probabil că așa-i.

– Ar trebui să facem o listă?

Ea avea nevoie să facă ceva, să scape de sentimentul din ce în ce mai pregnant că Henry își ascunsese urmele prea bine. Fără a face vreun comentariu, Jamie își împinse carnețelul de însemnări peste masă. Olivia își făcu de lucru trasând cu grijă un tabel pe o pagină și apoi trecu în el fiecare adnotare de ordin fiscal, fiecare buletin meteo și fiecare scrisoare. Jamie îi dădea hârtiile în ordine cronologică și din când în când se plimba prin încăpere în vreme ce se gândea. La un moment dat veni o servitoare, iar el comandă cina și vin de băut, ultimul ajungând exact când Olivia termină de completat tabelul.

– Ce avem acum?

Jamie turnă vinul și îi dădu și ei un pahar. Ea își întinse degetele pătate cu cerneală.

– Singurul lucru pe care îl observ este faptul că toate buletinele meteo coincid cu plățile făcute.

El își ridică mâna, iar ea îi dădu carnețelul de notițe.

– Da, murmură, el, parcurgând pagina de sus în jos. Iar căpitanul P. a fost plătit mai mult decât oricine altcineva.

– Măcar dacă am ști cine este acest domn, mormăi ea.

– Și... El își ridică privirea. A fost una dintre ultimele persoane plătite – chiar înainte ca Henry să moară.

Ceea ce tot nu îi ajuta să știe cine era omul sau pentru ce anume fusese plătit. Olivia bău niște vin și se lăsă în voia gândurilor înverșunate la adresa răposatului ei soț.

Pe neașteptate, Jamie se lăsă pe spate în scaunul lui, târșâindu-și picioarele cu zgomot pe podea.

– A existat vreun buletin meteo pentru ultima plată făcută?

– Da.

– De unde?

Ea își trecu un deget peste hârtii până când găsi ce căuta.

– Încă una pentru districtul Thanet; în dreptul ei se menționează „Tranzacție".

– *Ramsgate*, spuse el respirând. Adaugă în tabel locul la care se referă buletinele meteo, în dreptul fiecărei plăți, îndeosebi în dreptul celor făcute către al nostru căpitan P.

Interesul ce răzbătea din vocea lui o făcu să se ridice iute.

– De ce?

– N-am nici cea mai vagă idee, zise el în timp ce răsfoia hârtiile în căutarea fiecărui document referitor la starea vremii.

În timp ce el le citea cu voce tare, ea nota locația fiecărui buletin meteo. Până la sfârșit, chiar și ea reuși să întrevadă un tipar.

Majoritatea buletinelor meteo erau colectate între Gravesend și Sheppey, pe coasta nordică a regiunii Kent. Cu toate acestea, fiecare buletin meteo din Thanet – de pe coasta estică – corespundea cu o plată făcută misteriosului căpitan P. – care era cu câteva lire mai mare decât toate celelalte plăți.

Expresia de pe fața lui Jamie era de-a dreptul triumfătoare.

– Bătrânul Charters n-a lăsat nici o văduvă în urmă, însă am aflat că avea într-adevăr o fată. S-a măritat și s-a mutat în Ramsgate.

Ea rămase cu gura căscată.

– Iar soțul ei era comandant de navă?

– Nu, vicar. El văzu expresia de pe chipul ei. Cine altcineva ar fi mai bine poziționat ca să acționeze pe post de intermediar cu comandanții de nave din zonă?

Pentru Olivia asta nu era deloc o dovadă solidă.

– Bănuiesc...

Jamie era de neclintit.

– Buletinele meteo ar putea fi o modalitate de a indica că un anumit lucru a fost adus cu succes la mal – iar vremea ar conta

pentru niște lucrări de artă valoroase, care ar putea fi distruse la contactul cu apa. Toate informațiile referitoare la mare calmă, ceață, nopți fără lună ar putea facilita descărcarea mărfii. Eu tot cred că plățile au fost făcute în schimbul punerii la adăpost a bunurilor aduse pe mare. Plățile mai mari ale căpitanului P. ar putea însemna că el a luat cele mai valoroase obiecte. Și cine ar bănui că vicarul ar putea face parte din această operațiune?

Ea încuviință ascultătoare din cap, deși nu fiindcă era convinsă de spusele lui. Gândul de merge până în cea mai îndepărtată parte estică a ținutului Kent, în căutarea unui vicar al cărui nume nu fusese pomenit și care ar putea ști ceva – sau nimic – despre activitățile de contrabandă ale lui Henry nu era încurajator. De fapt, ei nu aveau absolut nici o dovadă că fusese implicat în contrabandă, nici una palpabilă. Poate ar fi fost mai bine să folosească banii lui Penelope pentru a face rost de un pistol cu care să-l împuște pe Clary în inimă, ca apoi să își cumpere un bilet pentru un voiaj pe mare spre America, lăsând uneltirile lui Henry să fie date uitării. Se întinse după paharul ei.

– Cred c-ar trebui să mergem la Ramsgate. Ochii lui Jamie sclipeau de un entuziasm înnoit. Hai să-i dăm de urmă fiicei domnului Charters și să vedem dacă ea știe ceva.

– Și dacă nu știe nimic?

El ridică din umeri, ca și cum întrebarea ei nu ar fi sugerat nicicum faptul că ar fi o pierdere de vreme.

– Atunci o să știm că această pistă a investigației noastre este inutilă și o să ne orientăm spre altceva.

„Ar fi mult mai ușor să-l împușc pe Clary în inimă", se gândi ea, șocată de propriile gânduri. Probabil că vinul îi amplifica starea de îngrijorare; în mod normal, ea nu s-ar fi gândit să recurgă la violență împotriva cuiva, nici măcar a lui Clary.

– Nu ești de acord, Livie?

Jamie o urmărea atent. Fie asta, fie încă reușea să-și dea seama de ceea ce gândea ea după expresia-i întipărită pe față.

– Mi-e teamă că n-am face decât să pierdem vremea. Ea își ridică paharul, își dădu seama că era gol și îl puse jos cu un oftat. O călătorie lungă, prin frig, la capătul căreia nu ne așteaptă altceva decât o mare dezamăgire. Oricum, eu nu am o idee mai bună. Dacă ai dreptate, iar Henry chiar a lăsat un obiect valoros nelivrat, bănuiesc că aceasta este singura cale de a-l descoperi.

– Însă tot nu ești sigură.

Ea își răsuci paharul gol.

– Charters n-ar fi livrat ceva adus prin contrabandă în Anglia, chiar și după moartea lui Henry?

– Nu dacă nu a fost plătit pentru asta. Jamie se lăsă la loc pe spate în scaun. Amintește-ți că numai el se ocupa de această parte finală. Presupun că Henry i-a trimis fondurile necesare, însă nu avem nicăieri menționat acest lucru. Dacă Charters a încetat să mai primească bani când Henry s-a îmbolnăvit, poate că nu s-a mai simțit obligat să livreze nimic. Poate că n-a mai știut cui să livreze; Henry s-a străduit să țină partea care primea banii – contrabandiștii – separată de partea care făcea plata – posibil Lord Clary.

– Dar dacă Charters le-a cerut tuturor să distrugă orice trebuia distrus când a aflat că Henry a murit? Dacă ei nu aveau să fie plătiți și nu știau cui anume să îi livreze obiectul cu pricina, de ce l-ar mai fi păstrat?

– Deoarece știu că valora ceva pentru cineva.

Se auzi un ciocănit în ușă, iar el strigă:

– Intră.

În timp ce servitoarea aduse o tavă cu mâncare, el adună toate hârtiile laolaltă, aranjându-le în ordine, cu carnetul de însemnări deasupra.

– Scoate-ți asta din minte și mănâncă, o îndemnă pe Olivia pe un ton mai binevoitor. Ne-ajunge pentru o singură zi.

Servitoarea adusese două porții zdravene de tocană și pâine proaspăt scoasă din cuptor, alături de o altă carafă de vin. Ei mâncară în tăcere, Olivia încercând să-și înăbușe sentimentul că nu obținuseră nimic. După expresia preocupată a lui Jamie, se gândi că el plănuia călătoria lor spre Ramsgate și cugeta la modul în care aveau să dea de fata domnului Charters. Era atât de tipic pentru el să fie hotărât și neînfricat.

Și poate că avea dreptate. Predicția lui despre domnul Armand fusese cât se poate de precisă, iar intuiția care-l ajutase să-i dea Oliviei de urmă se dovedise la fel de bună. Ar trebui să admită că el știa mai bine ca ea ce trebuie făcut.

Bineînțeles, propriile ei acțiuni erau cele care îi rețineau peste noapte aici, în acest han, într-o cameră pe care erau nevoiți să o împartă.

Ca și cum s-ar fi gândit exact la același lucru, Jamie se trase departe de masă. Terminaseră amândoi de mâncat și stăteau de ceva vreme cufundați în tăcere.

– Probabil ești extenuată. De ce nu te duci la culcare?

Ei i se tăie răsuflarea. Își frecă mâinile de fustă.

– Și tu?

El nu îi întâlni privirea.

– O să-mi termin vinul și o să văd dacă o să-mi vină în minte niște idei nemaipomenite referitoare la locul unde l-am putea găsi pe misteriosul căpitan P., zise el și ridică deasupra paharului carafa de vin.

Ea ar fi trebuit să spună ceva, să îi explice de ce acționase așa cum o făcuse. Ar fi trebui să clarifice ce anume nădăjduia sau intenționa, după ce luase o singură cameră pentru amândoi. Din nefericire, nu-i venea nici o explicație în minte; de fapt, nici un cuvânt. Dând aprobator din cap, se ridică și se depărtă grăbită.

Hangiul o direcționă spre o cameră de la etaj, acceptabilă ca mărime, unde focul era deja făcut. Valiza ei și un alt bagaj, aparținându-i probabil lui Jamie, erau așezate cu grijă lângă lavoar. Chiar în spatele acestuia era patul, mare, lat și ispititor.

Vederea acestuia o făcu să se oprească.

Vreme de zece ani încercase să uite cum era să fie cu Jamie. Trei zile în compania lui o făcuseră să își amintească totul. Nu numai plăcerea fizică – în ciuda tinereții lui și a lipsei de experiență, Jamie făcuse dragoste cu ea cu o înflăcărare și cu o tandrețe remarcabile –, ci și bucuria și alinarea de a fi iubită atât de profund și de sincer. Nu mai găsise niciodată pe cineva căruia să îi pese în felul acela de ea. Abigail și Penelope îi erau ca niște surori, însă erau lucruri pe care lor nu li le putea spune. Jamie, pe de altă parte... Știuse dintotdeauna că lui putea să i se confeseze cu privire la orice și avea încredere în el cu toată ființa ei.

Însă, în vreme ce stătuse la geam în acea zi îngrozitoare, în Tunbridge Wells, cu inima frântă și singură cu un bărbat care era în mare măsură un străin pentru ea, uitându-se cum bărbatul pe care îl iubea se îndepărta călare, Olivia se gândise la ea însăși ca la cea mai stupidă creatură în viață. Dacă n-ar fi avut atâta încredere în Jamie și n-ar fi fost atât de deschisă cu el, acesta n-ar fi reușit niciodată să o rănească atât de tare. Acelea fuseseră momentul și locul în care jurase să nu îl mai atingă, să nu rămână singură cu el,

să nu discute cu el altceva decât banalități. Nici măcar nu dorise să știe ceva despre activitățile lui; în mod sigur nu era decât o chestiune de timp până când el avea să se îndrăgostească și să se căsătorească cu altcineva, iar Olivia nu era convinsă că putea să suporte așa ceva. Era mult mai ușor să ridice un zid între ei.

Brusc, își dori să nu fi făcut asta. Își protejase astfel inima tânără și rănită, însă cu prețul unei prietenii care fusese un adevărat reazem pentru ea încă de pe vremea când era o simplă copilă. Dacă nu l-ar fi îndepărtat, Jamie ar fi putut să o ajute să îndure mai bine mariajul ei plin de singurătate și lipsit de iubire. Lui Henry nu i-ar fi păsat. Iar Olivia știa asta, știa că, dacă i-ar fi cerut-o, Jamie ar fi sfătuit-o ce să facă atunci când Clary începuse să o urmărească. Același sentiment de mândrie ce o împiedicase cu zece ani în urmă să îi dezvăluie cât de disperată era situația financiară a tatălui ei o împiedicase să îi spună lui Jamie – și tuturor membrilor familiei Weston – că era într-un mare necaz.

Olivia expiră cu putere. Voia să își rezolve propriile probleme, însă prin faptul că nu ceruse ajutor la nevoie nu făcuse decât să înrăutățească lucrurile. Și, de îndată ce Jamie aflase cum stăteau lucrurile, venise, hotărât și dispus să își rișteze propria siguranță ca să o ajute pe ea.

Nu mai era nici o șansă să dea vremea înapoi, însă ea avea ce învăța din asta. Olivia se pregăti pentru culcare, simțind un firicel de speranță strecurându-i-se în piept. Era posibil să fie prea târziu pentru a mai spera la orice altceva, însă cele trei zile petrecute alături de Jamie îi reamintiseră cât de în largul lor se simțeau amândoi împreună. Dacă ar reuși să readucă la viață prietenia lor, ar fi ca și cum ar repara și ar pune la loc o bucată din inima ei. În timp ce se băga în pat, se rugă în sinea ei ca și el să simtă la fel.

Capitolul 12

Jamie rămase lângă foc mult timp.

Ea îi spusese hangiului că erau căsătoriți și că aveau să stea în aceeași cameră. Jamie se străduia să își amintească – în mod repetat – să nu facă mare caz din asta. Ea nu voia să fie singură.

Trecuse printr-o încordare și o tensiune de neimaginat în ultima vreme. Dacă printr-o pură întâmplare Lord Clary înainta prin zăpadă și îi ajungea din urmă, descoperea ce cameră aveau și dădea buzna prin ușa încuiată în miezul nopții, ar fi fost un lucru foarte bun ca Jamie să fie acolo ca să o protejeze.

El își frecă fața cu mâinile. Asta era aproape la fel de puțin probabil cum era ca Olivia să se arunce în brațele lui și să îl lase să facă dragoste cu ea. El băgase de seamă – și încă foarte bine – că ea nu voia să-l atingă, nici măcar când avea de trecut printr-un gard viu. Nu, acțiunile ei din această seară erau în mod sigur motivate de teama de a fi singură și neajutorată, iar el își jurase să o protejeze, nu să îi amplifice îngrijorarea. Ceea ce însemna că acțiunile lui din noaptea asta aveau să fie dictate de decență și onoare. Dacă el profita chiar și în cel mai neînsemnat mod de această situație, nu avea să fie mai breaz decât Clary – ci, de fapt, de o și mai joasă speță.

Servitoarea veni să ia tava.

– Mai doriți o sticlă de vin, domnule? întrebă ea.

Suna tentant. Clătină din cap și se ridică de pe scaun.

– Nu, mulțumesc.

– Noapte bună, domnule.

Ea ieși, lăsând ușa deschisă în urma ei, ca un indiciu că și el trebuia să meargă sus, la etaj. O scurtă privire aruncată la ceasul de buzunar îi arătă cât era de târziu. Când deschise oblonul unei ferestre, văzu un câmp alb, zăpada încă depunându-se consistent în curtea pustie a hanului. În eventualitatea redusă în care servitorul lui Clary reușea să vină după ei și să le dea de urmă, James vorbise cu grăjdarul care îl ajutase să bage caii în grajd despre eventualii vizitatori care ar putea veni după ei. Cu zăpada care căzuse toată ziua, cu toate că nu din abundență, în mod clar era puțin probabil să îi poată urmări careva – deocamdată. Era o ușurare că puteau dormi liniștiți în această noapte.

Ei bine – pe cât era posibil de liniștiți, ținând cont că trebuiau să împartă camera.

El inspiră adânc, cu hotărâre. Dacă putuse îndura opt ani să o vadă pe Olivia măritată cu un alt bărbat, putea să îndure o noapte în aceeași cameră cu ea. Cu toate acestea, termină până și ultima picătură de vin înainte să strângă hârtiile și să o pornească spre scări.

Încăperea era învăluită în întuneric când el intră. O singură lampă stătea pe polița căminului, cu fitilul reglat astfel încât să asigure doar un strop de lumină. Era însă de-ajuns cât să se vadă grămada de pături împăturite cu grijă și puse pe masă, ceea ce îl umplu cu un amestec de dezamăgire și ușurare. Chiar nu se așteptase să împartă patul cu ea, dar totuși posibilitatea i se fixase în minte ca un spin.

Se auzi foșnetul unei cămăși de noapte în momentul în care Olivia se mișcă.

– Jamie?

El strânse din dinți. Sperase ca ea să fi adormit deja.

– Da.

– Ai descoperit ceva folositor?

Vocea ei era blândă și moleșită, puțin răgușită din cauza somnului.

– Nu.

În minte i se zugrăvi imediat imaginea Oliviei vârâte în pat, cu părul ei brunet și lung încolăcindu-se pe deasupra pernei, cu corpul relaxat și îmbrăcat numai în cămașa de noapte – sau chiar cu mai puțin de-atât. Își imagină ochii ei albaștri, limpezi și scânteietori, în timp ce îi zâmbea dimineața. Cu o smucitură bruscă, el își întoarse capul spre pat, dându-și seama că se uita lung la silueta ei abia perceptibilă în timp ce ea încă își făcea griji cu privire la trecutul plin de nereguli al lui Henry care acum o ajungea din urmă.

– Nici nu mă așteptam să găsești ceva, spuse ea, aproape consolator. Mi-e teamă că totul se va transforma într-un fiasco.

El își scoase haina și se așeză ca să își dea jos cizmele.

– Eu nu renunț atât de ușor.

– Oh!

Ea se ridică în fund. El putea să spună asta după scârțâitul funiilor prinse de cadrul patului, pe care era așezată salteaua.

– Nu asta am vrut să spun. Acum chiar se pare că ai avut dreptate în privința lui Henry; n-a vrut să dezlege careva această enigmă și a făcut-o aproape imposibil de rezolvat.

Una din cizme îi ieși din picior; el o puse lângă șemineu.

–De-abia am început. Nu trebuie să cazi pradă deznădejdii.

– Nu sunt deznădăjduită, spuse ea. Ci ușor... sceptică.

Bineînțeles că era sceptică. Olivia avusese mult prea multe lucruri în viață de care să se îndoiască – inclusiv de el. Îndeosebi de el, ca să fie cinstit. Jamie așeză a doua cizmă lângă prima și se apucă să-și desfacă nasturii vestei.

– Suntem departe de a ne da bătuți. Am senzația clară că toate acele buletine meteo reprezintă elementele-cheie pentru a descoperi ceva ce a fost scăpat din vedere după moartea lui Henry. Un drum făcut până la Ramsgate va rezolva problema într-un fel sau altul și o să-ți diminueze îngrijorările.

– Ramsgate este atât de departe...

– O să merite tot drumul făcut dacă o să găsim ceva. Cred c-ar trebui să mergem.

El spuse asta ferm și plin de încredere, deoarece chiar nu aveau alternativă. Dacă o lucrare de artă adusă prin contrabandă încă lipsea, erau prinși într-o cursă contracronometru, pentru a o găsi înaintea lui Clary. Olivia îi sugerase să îi facă o vizită avocatului lui Henry din Londra, însă puteau face asta oricând. De îndată ce Clary găsea orice lucrare de artă adusă prin contrabandă în țară, aceasta avea să dispară. Dacă acest individ mai avea un pic de creier, urma să-și ia premiul clandestin și să fugă, fără să mai pună vreodată piciorul în Anglia.

James nu voia asta. Locul lui Clary era la pușcărie, nu într-o vilă retrasă din Italia, trăind de pe urma profitului obținut din vânzarea unei capodopere furate.

Ea rămase tăcută timp de câteva minute, până când el începu să creadă că adormise la loc. Oricum, asta era ceea ce spera. Imaginația lui devenise insuportabil de activă, în vreme ce îi asculta vocea în întuneric, știind că urma să-i audă respirația cât era noaptea de lungă. Trase de lavaliera de la gât, nefiind sigur dacă acesta era raiul pe pământ... sau iadul.

– Poate că ai dreptate. Sunt sigură că planul acesta va suna mult mai bine de dimineață.

De dimineață. Nu încăpea îndoială că trebuiau să plece la răsăritul soarelui, ceea ce avea să fie mult mai ușor după o noapte de somn. Singura problemă era cum anume avea el să fie în stare să se odihnească în timp ce îi asculta fiecare oftat și fiecare murmur.

Îi trebuiră numai câteva minute să întindă păturile și să își facă un culcuș pe podea, în fața focului. Nu era prea confortabil, însă

dormise și în condiții mai rele. Își întinse picioarele, închise ochii și încercă să nu asculte foșnetul cămășii ei de noapte în timp ce Olivia se foia în pat.

– Jamie?

Vocea ei îl făcu să tresară. Se uită în sus, chiar la fața ei, ce privea în jos la el peste marginea patului.

– Probabil regreți că ai venit după mine.

– Ba deloc, spuse el imediat. Nici măcar să nu te gândești la așa ceva.

Ea își lipi obrazul de marginea saltelei. Coada lungă a părului ei i se încolăcea peste umăr, capătul ondulat atârnând chiar deasupra capului lui. Jamie încercă să nu se holbeze la ea plin de fascinație.

– Îmi imaginez cât de mult efort ai depus și cât ai cheltuit și nu pot să exprim cât de mult apreciez totul – ai fi fost întru totul îndreptățit să pleci după ce te-am lovit cu o lopată.

– Ei, asta chiar a fost o greșeală.

– Iar astăzi aproape că ai înghețat mânând caii prin zăpadă, continuă ea. Probabil ești extenuat, și totuși vrei ca mâine să plecăm spre Ramsgate.

Acum nu îi era frig – departe de el această senzație – și nici nu era sigur că putea să doarmă vreo clipă. Un val de amintiri legate de acea după-amiază însorită și toate visurile spulberate cărora trebuise să le supraviețuiască de-atunci i se învârteau în minte, tentante, sâcâitoare, sarcastice. Probabil un gentilom ar fi fost în măsură să reprime toate acele gânduri imorale, însă el nu se simțea gentilom, nu acum.

– Culcă-te, Olivia!

– Desigur. Ea oftă. Îmi pare rău! Eu spun cât de obosit trebuie să fii și cât de mult meriți o noapte bună de somn, însă te-am făcut să te cuibărești aici pe podea, iar acum stau și pălăvrăgesc cu tine.

El nu se putu abține să nu zâmbească.

– Am dormit pe niște podele mult mai rele decât aceasta și îmi place pălăvrăgeala ta. Pare c-a trecut atât de mult de când am stat de vorbă cu adevărat.

– Nu-i așa? Vocea ei deveni mai călduroasă. Aș fi vrut să fi avut subiecte mai bune de discuție decât...

– Spune-mi despre familia ta, o întrerupse el. Sper că sunt bine cu toții.

Ceea ce spera el cu adevărat era ca familia ei să fi devenit mai bună și mai binevoitoare cu ea după ce se căsătorise. Surorile ei îi povestiseră una, alta despre familia Herbert.

– Așa cred, spuse ea după un scurt moment. Sora mea s-a măritat cu Lord MacLaren din Edinburgh. Pentru ea a fost o partidă extraordinară: un conte, și pe deasupra atât de bogat. A fost suficient de drăguț încât să le cedeze părinților mei un mic conac aflat în proprietatea sa. Cred că sunt foarte fericiți acolo. Asta reieșea din ultima scrisoare a mamei, de-acum câțiva ani, când s-au stabilit la acea reședință.

– Nu mai ai vești de la ei de câțiva ani?

O expresie ciudată, ceva între dezgust și ușurare, se așternu pentru scurt timp pe fața ei.

– Mi-au transmis condoleanțele lor când a murit Henry.

Jamie respiră pe nas. Sir Alfred își vânduse fiica pentru câteva mii de lire lui Henry Townsend, iar apoi o abandonase? Nici măcar Jamie nu crezuse că putea fi atât de josnic.

– În cazul acesta, au renunțat la Kellan Hall?

– Cred că și-au luat un chiriaș. Vocea ei căpătă o tentă ceva mai nostalgică. N-am mai fost acolo de zece ani. Chiar dacă ei ar fi fost acolo, tot nu m-aș fi dus.

– Din cauza lui Henry?

Întrebarea îi ieși pe buze înainte să o poată opri. De zece ani în șir, Jamie își tot spusese în sinea lui că nu voia să știe nimic despre căsătoria Oliviei și despre soțul ei. Bineînțeles, această ignoranță deliberată îl ajutase să se aline cu gândul că avea cine să aibă grijă de ea, că ea însăși era în stare să-și poarte singură de grijă. Chiar și când știuse care era situația de fapt, încercase să se limiteze la a cerceta numai activitățile ilicite ale lui Henry, fără a trece și la chestiuni de ordin personal. Se foi pe podeaua tare și își spuse că trebuia să pună mai multe întrebări, aducând în discuție și subiecte asupra cărora nu prea voia să insiste. Nu mai putea permite alte neînțelegeri, de orice natură.

– Henry n-a avut nimic de-a face cu asta, sau nu în mod direct. El nu m-ar fi împiedicat să mă duc, însă presupun că el este motivul pentru care n-am vrut niciodată să merg. Nostalgia dispăruse din tonul vocii ei. Tata a folosit banii domnului

Townsend – aranjamentul făcut pentru nunta mea – ca să îi ofere lui Daphne un sezon strașnic la Londra. Mama mi-a povestit despre toate rochiile de calitate pe care le-a purtat și despre toți pretendenții pe care i-a avut. Daphne a devenit frumusețea la care se aștepta toată lumea și a avut mare succes. Ea făcu o pauză. Nu cred că ai fost în Londra în anul acela.

– Nu, spuse el după un moment. N-am fost.

După acea zi devastatoare pentru el, din Tunbridge Well, în care o văzuse purtând pe deget verigheta altui bărbat și o auzise spunând că ar trebui să-și țină regretele pentru ei, Jamie se dusese acasă și îi zisese tatălui său că voia să fie oriunde altundeva în lume cu excepția Londrei sau a oricărei alte părți din sud-estul Angliei. Surprins, tatăl său îi sugerase să se ducă în Devonshire și să facă cercetări în legătură cu zvonurile cum că exploatarea minelor de cositor aveau să ia mare avânt. Așa că Jamie își petrecuse următorul an acolo; propria lui avere se năștea pe măsură ce își dădea seama de semnificația celor descoperite. Tehnicienii învățaseră cum să sape mai adânc în panta dealurilor și să găsească zăcăminte de cositor în mine care zăcuseră abandonate ani întregi. În același timp, un tip din Londra dezvoltase o metodă de păstrare a mâncării în cutii de conserve cositorite, ceea ce crescu cererea de cositor, îndeosebi din partea armatei și a marinei, cu miile lor de soldați și marinari care aveau nevoie de provizii. Jamie se implicase pe deplin în această afacere și învățase cum să încheie parteneriate cu proprietarii de pământ și să negocieze salarii corecte cu muncitorii. Totul se dovedise a fi o treabă foarte bănoasă. Încă avea acțiuni la unele dintre acele mine.

Și această preocupare îl ținuse departe de Olivia și de soțul ei.

– Așadar, sora ta s-a măritat bine, spuse el, descotorosindu-se de amintirile din acea perioadă. Mi-aduc aminte că, de fapt, cea mai mare dorință a mamei tale era ca ea să se mărite cu un lord.

Lady Herbert dorise probabil același lucru și pentru Olivia, cândva. Nu că asta o determinase să facă vreo încercare să împiedice căsătoria ei cu Henry Townsend, care în mod categoric nu avea nici o legătură, de vreun fel, cu nobilimea.

– Da, mama noastră a fost foarte fericită pentru această partidă: un conte, știi și tu. MacLaren era chipeș și potrivit pentru căsătorie, chiar dacă este scoțian, și mai avea și o ditamai averea. Tot ce își doreau mama și tata, spuse ea crispată. Daphne părea

și ea la fel de mulțumită de el. El era mai mare cu câțiva ani buni ca ea și îi făcea toate plăcerile. Cred că singurul lucru împotriva lui a fost faptul că a preferat să rămână pe proprietățile sale din Scoția. Daphne a fost sigură că îl poate convinge să se întoarcă la Londra pe durata sezonului, însă din câte știu n-au mai făcut-o.

El se încruntă ușor.

– Nu știi cu certitudine?

Ea rămase tăcută pentru un moment prelung.

– Nu eram foarte apropiată de părinții mei. Mama ar fi venit dacă aș fi chemat-o, îndeosebi după ce Henry a luat casa din St. James Square, care ei i se părea o zonă foarte la modă a orașului. Ea voia ca eu să fiu bucuroasă de triumful lui Daphne, însă mi s-a părut... dificil.

Deoarece ei i se refuzase orice fel de reușită similară, ca să nu mai spunem de posibilitatea de a alege. Cum ar fi putut Lady Herbert să se aștepte ca Olivia să se bucure de căsătoria surorii sale, când acest lucru fusese posibil prin năruirea propriilor speranțe la fericire? Strânse din nou pumnii și avu nevoie de câteva guri zdravene de aer ca să înăbușe valul de scârbă și de dezgust pe care le simțea față de propria-i persoană. Chiar și mai tânăr fiind, știuse că soții Herbert nu erau niște părinți la fel de buni și de iubitori ca ai lui, dar tot o lăsase pe ea să îi înfrunte de una singură. Ce idiot fusese!

– Olivia, Henry a fost bun cu tine? spuse el foarte calm.

Ea nu răspunse. Lumina unei vâlvătăi a focului îi licări pe față, ascunzându-i expresia.

– Nu vreau să îmi bag nasul în treburi care nu mă privesc, continuă el, și nici să reînvii niște amintiri neplăcute. Însă întotdeauna... m-am întrebat asta.

Oftatul ei abia se auzi.

– Nu a fost rău și hain. Dacă voiam o bonetă nouă sau un abonament la bibliotecă, el era de acord fără ezitare. Era generos cu banii lui. N-am avut nici cea mai vagă idee, desigur, că a cheltuit și ultimul bănuț în timpul vieții și că mie nu mi-a lăsat nimic... Ea se opri brusc. Nu m-a lovit și nu și-a bătut niciodată joc de mine. La început, am încercat să ne purtăm frumos unul cu celălalt, dar nu a trecut prea mult timp până când ne-am dat amândoi seama că nu va fi nicicând mai mult de atât între noi. Henry... era un bărbat

fermecător și amuzant, dar detesta să stea acasă seara. O serată sau o ieșire la teatru îi făcea mult mai multă plăcere, și era de-a dreptul pasionat de cursele de trăsuri sau de luptele de cocoși. Tatăl lui mi-a spus deschis că spera ca această căsătorie să-l facă pe Henry să-i vină mintea la cap, dar îmi închipui că a fost cumplit de dezamăgit. Nu am avut nicicând genul de influență asupra lui care să-l fi făcut să se schimbe. Domnul Townsend – tatăl lui – o avea însă; asta până la moarte, căci Henry trăia pe banii lui și era cumva conștient de acest fapt. Dar, după ce domnul Townsend a murit, Henry și-a pierdut de tot interesul pentru economie sau echilibru. Iar eu, departe de a fi în stare să-l împiedic să facă asta, nici măcar nu am conștientizat ce se întâmplă.

– Și crezi că l-ai fi putut opri dacă ai fi conștientizat?

– Nu, răspunse ea imediat. Dar măcar asta m-ar fi pus în gardă pentru ce avea să urmeze. Acesta este singurul lucru pentru care nu-l pot ierta. Când a murit, m-am așteptat să fiu nevoită să trăiesc mai chibzuit. Dar nu m-am așteptat niciodată să mă trezesc...

Se opri din vorbit, dar Jamie putea ghici ce cuvânt avea să urmeze: „săracă".

– Dar familia ta nu s-a oferit să te ajute? întrebă el, sperând din toată inima, deși fără să creadă cu adevărat în asta, că nu fusese prea mândră să le ceară ajutor.

Cu siguranță familia Herbert îi datora măcar atât. Știa că ea refuzase ajutorul pe care familia lui, și mai ales surorile lui, încercaseră să i-l dea.

Dură atât de mult până să primească răspuns, încât începu să creadă că ea nici nu avea să-i răspundă.

– Nu, spuse ea în cele din urmă, pe un ton pe care el cu greu i-l putu recunoaște: plat și lipsit de orice nuanță. Și, chiar dacă ar fi fost dispuși să mă ajute – ceea ce mă îndoiesc profund –, nu aș fi vrut să o facă. În ziua în care m-am căsătorit cu Henry, am jurat să am cât mai puțin posibil de-a face cu ei pe viitor. Tata nici măcar nu s-a putut uita în ochii mei în ziua aceea. Era pe deplin conștient de ceea ce făcea, iar eu eram îndârjită, dar foarte bucuroasă că se simțea rușinat de asta. Mi-a plăcut să-l văd pe Lord MacLaren ținându-i la mila lui. La rugămințile insistente ale lui Daphne, le-a dat un conac, dar pe undeva prin sălbăticia Scoției, departe de orice zonă elegantă sau interesantă. Mama s-a

agitat considerabil din pricina asta, și tata a bombănit din cauza zgârceniei de neam prost a lui MacLaren, căci le-a dat numai dreptul de a folosi casa, nu și veniturile provenite de pe moșie. Râse scurt și amar. Îmi vine foarte greu să le plâng de milă. Au primit exact ce și-au dorit: un ginere bogat și cu titlu nobiliar. Au presupus că vor găsi unul maleabil și generos, dar asta s-a dovedit a fi greșeala lor.

Jamie încuviință în tăcere. Știa că avusese noroc în viață, din punct de vedere financiar, dar tatăl lui își construise el însuși destinul, ca avocat care se folosise de propria minte ca să-și adune averea pornind de la niște venituri mai mult decât modeste. Nu-l împiedicase nimic pe Sir Alfred Herbert să încerce să facă același lucru. Însă, în loc de asta, bărbatul pariase la curse și se bazase pe căsătoriile încheiate de fiicele lui ca să-l salveze de la un trai plin de lipsuri. Lui Jamie nu-i părea deloc rău pentru el, dat fiind că avea parte de un conac în care să locuiască gratis și de renta de la moșia lui din Sussex.

– Dar eu am trăncănit o grămadă și tu probabil ești mort de oboseală. Olivia părea ușor stânjenită. Și încă despre niște subiecte atât de anoste.

– Am ascultat cu plăcere, spuse el cu sinceritate. Eram curios în legătură cu toate astea, și nimic din ce mi-ai spus nu a fost anost.

Enervant, da, dar anost, nu. Nici o conversație cu ea nu ar fi avut cum să fie anostă.

– Chiar așa? Își trase brațul și își sprijini bărbia în palmă. Tu ai o viață mult mai interesantă. Mi-au povestit Abigail și Penelope.

El râse ușor.

– Ar trebui să tratezi orice spun surorile mele cu o doză considerabilă de scepticism.

Ea zâmbi.

– Da, mereu m-am gândit că e imposibil ca adevărul să nu fi fost chiar și mai spectaculos. Sunt convinsă că nu le-ai spus niciodată mamei sau surorilor tale părțile mai interesante.

Jamie se încruntă, prefăcându-se jignit.

– Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești.

– Mi-a spus Penelope că te-ai scufundat într-o mină inundată ca să ajuți la salvarea minerilor.

Cu ani buni în urmă. El se miră că ea știa despre asta.

– O dată. Nu era inundată foarte adânc, dar unii dintre oameni nu știau să înoate.

– Și că ai condus o trăsură cu aburi.

El zâmbi larg.

– Da. Și a fost extraordinar de interesant să înaintez fără ajutorul cailor sau al altor oameni. Prevăd lucruri mărețe care vor ieși de pe urma trăsurilor cu aburi.

– Lucruri mărețe? Dar sunt periculoase! Un poștalion normal nu ar exploda!

Jamie ridică din umeri.

– Nici trăsurile cu aburi nu explodează dacă sunt manevrate corect. Aspectele economice nu sunt deloc de ignorat: un singur om poate conduce o mașină capabilă să transporte bunuri – sau oameni – pentru care ar fi nevoie de șase căruțe. Niște meseriași mai buni și niște oameni pricepuți care să le conducă le vor face mai sigure, și apoi toată lumea le va folosi.

Ea clătină din cap zâmbind.

– Nu-mi pot închipui așa ceva! Dar, dacă spui tu că așa va fi, eu te cred. Își umezi buzele. Mi-au mai zis că la un moment dat au crezut că ești îndrăgostit de o vicontesă franțuzoaică. Abigail susținea că era frumoasă.

Jamie închise gura brusc. De unde știuse familia lui despre Marie? Relația lor fusese foarte discretă.

– Surorilor mele le place să bârfească aiurea.

– Atunci, nu ai fost niciodată îndrăgostit de ea?

– Nu, spuse el scurt.

Nu fusese niciodată îndrăgostit, nici de Marie, nici de altă femeie. Nu că ar fi vrut să discute despre asta cu Olivia. Trase aer în piept, pregătindu-se să schimbe subiectul, dar ea interveni, anticipându-i manevra:

– Pot să-ți pun o întrebare deplasată?

Încurcat, el încuviință din cap. Oare ce ar fi putut fi mai deplasat decât să pună întrebări despre iubitele lui?

– Mereu m-am întrebat de ce nu te-ai căsătorit niciodată, spuse ea încet.

– Pentru că nu m-a vrut nimeni, replică el imediat. Era o întrebare ușoară. Nu am deloc succes la doamne cu discernământ și cu bun-gust.

– Motivul real, nu ce-ți zice Penelope ca să te necăjească.

Avea o nuanță de reproș în glas, dar și de curiozitate sau chiar mai mult de atât.

El întoarse capul și privi lung la cărbunii care ardeau în vatră, până ce simți că-l ustură ochii. Un răspuns la fel de neserios i se topi pe buze. În cele din urmă, foarte încet, spuse:

– Știi de ce.

Ei îi luă o clipă să reacționeze, și chiar și apoi el abia de-i auzi respirația întretăiată.

– Dar eu eram măritată...

Jamie închise ochii resemnat.

– Din câte se pare, asta nu a contat prea mult.

Se pregăti să primească reproșuri din partea ei sau chiar să nu primească decât o tăcere apăsătoare. De-a lungul anilor, ea îi sugerase cât se putea de clar că între ei nu trebuia să existe altceva decât distanță și bună-cuviință. Și, cum ea fusese cea care păstrase distanța, ea trebuia să fie cea care să o înlăture, fie prin vorbe, fie prin fapte...

Tresări când îi simți atingerea pe umăr. Degetele ei îl căutaseră ezitând, ca și cum ar fi fost gata să și le tragă înapoi în orice secundă, dar măcar fusese prima oară după ani buni când pusese mâna pe el. Înainte ca ea să aibă timp să se răzgândească, el îi prinse mâna în mâna lui, ca și cum ar fi fost o ancoră de salvare ce ar fi putut dispărea fără veste. Degetele ei erau moi și reci, și el simți un nod în gât. Zece ani. Timp de zece ani, visase la ea, și acum ceva atât de banal ca o simplă atingere a mâinii ei amenința să-l facă să-și piardă cumpătul.

– Îți mulțumesc, șopti ea.

Sentimentul de vinovăție îl străpunse în inimă mai puternic și mai adânc ca oricând.

– Nu...

– Îți mulțumesc că ai venit după mine, continuă Olivia. Dacă n-ai fi făcut-o, probabil că până acum aș fi fost deja la mila lui Clary. Nu am înțeles nimic din registrul lui Henry, avocatul acela a refuzat să mă ajute, aș fi fost chiar complet neajutorată când omul lui Lord Clary a apărut călare la căsuța izolată pe care am făcut prostia să o aleg...

– Oprește-te! Se răsuci pe o parte ca să o vadă mai bine și îi strânse mâna pe care o avea încă în mâna lui. Tu ai fost cea care m-a atacat cu o sapă când ai crezut că sunt Clary. Tu ai fost cea

care l-a convins pe avocat să îți dea hârtiile lui Henry. Tu l-ai recunoscut pe servitorul lui Clary în oraș și ne-ai dat astfel șansa să scăpăm de el. Ești mult mai puternică decât crezi, Olivia. Se întinse, ținându-și respirația, de teamă că ea se va trage înapoi, dar Olivia nu se mișcă în clipa când el îi atinse obrazul, degetele lui abia mângâindu-i pielea. Să nu te subestimezi niciodată. Eu sigur nu o fac.

– Ești prea drăguț.

Un zâmbet trist îi apăru pe buze.

El simți cum îi sare inima din piept. Îi dădu drumul la mână și se ridică în cot, apropiindu-se și mai tare cu fața de fața ei.

– Nu sunt prea drăguț, spuse el încet.

Degetele lui îi mângâiară obrazul de parcă s-ar fi mișcat singure.

– Ești puternică, Livie. L-ai ținut pe Clary departe de tine atâta timp fără să ai la dispoziție nimic altceva decât istețimea și hotărârea ta. Ai fugit din Londra fără să-și dea nimeni seama; a fost al naibii de greu să dau de urma ta. Singura ta vină a fost că ai avut o părere prea bună despre Henry. Altfel ai fi ghicit ce punea la cale.

Ea își plecă privirea, dar se vedea limpede că vorbele lui își atingeau ținta.

– Am crezut că șantajează oameni...

– Vezi? Jamie zâmbi. Până la urmă, ți-ai fi dat singură seama. Nici eu nu am rezolvat enigma de unul singur; Atherton mi-a dat ideea. Deși sunt perfect dispus să-mi asum singur întregul merit, dacă insiști.

După cum sperase, ea izbucni într-un râs ușor tremurat, dar neprefăcut.

– Dar ai venit tu singur.

– L-ai fi preferat pe Atherton? întrebă el blând. Am crezut că Penelope a făcut tot ce i-a stat în putință să te facă să îl detești, dar îi pot scrie...

– Nu!

Zâmbetul ei era acum mai larg.

– Desigur, ar trebui să rămână cu Penelope.

„Iar eu ar trebui să rămân cu tine, de-a pururi." Gândul acesta îi mocnea în minte. Era ca și cum ar fi fost ars cu fierul roșu direct pe suflet. Își ținea în continuare palma pe obrazul ei și îi despărțeau doar câțiva centimetri. Pentru o clipă, avu senzația că nu trecuseră

de fapt zece ani în care stătuseră despărțiți și se cutremură. Ar fi dorit ca ea să reducă distanța dintre ei, dar, adevărul fie spus, era destul de aproape să o sărute...

Necruțător, Jamie își înăbuși acel gând.

– Dormi. Trebuie să plecăm devreme.

– Desigur. Noapte bună, Jamie.

Dar nu se clinti. Nu, își întoarse capul ușor, ca și cum s-ar fi desfătat cu atingerea palmei lui. Pentru o clipă, se bucură și el de asta, apoi, cât se poate de încet, împotriva voinței lui, își retrase degetele de pe obrazul ei. Pregătit să se confrunte cu cel mai mic semn de retragere, îi prinse din nou mâna.

– Noapte bună, Livie, șopti el.

Ea îl urmări cu ochii ei albaștri mari cum îi ridică mâna și o sărută.

Și pe urmă îi dădu drumul. Inima îi bătea cu putere, ca și cum ar fi fugit un kilometru, și își simțea pielea vie, furnicându-l de la atingerea ei. În lumina difuză a focului, se mai uitară unul la celălalt încă o clipă.

„Ai încredere în minte", o imploră Jamie în minte. De data asta nu o să te mai dezamăgesc." Nu spera că ar putea avea din partea ei altceva decât încredere, dar... ea îl atinsese. Îl lăsase să îi sărute mâna. Îi spusese hangiului că aveau să stea în aceeași cameră și îi mulțumise că venise după ea. Era un început.

– Noapte bună, șopti ea iar și se făcu nevăzută.

Jamie ascultă foșnetul așternuturilor când ea se răsuci și își aranjă pernele din nou. Cu siguranță era epuizată. El, pe de altă parte, se simțea încordat ca un arc, și se gândi că mai degrabă s-ar fi întins pe cărbuni încinși pe dușumea decât să doarmă în cel mai moale pat, în cel mai frumos hotel din lume. Și și-ar fi dat și mâna dreaptă dacă Olivia s-ar fi aplecat peste marginea patului și i-ar fi șoptit o invitație cu vocea aceea răgușită ce îi bântuise visele de când avusese nouăsprezece ani. „Vreau să faci dragoste cu mine", îi spusese în ziua aceea fabuloasă lângă helești eu. „Te iubesc, Jamie."

De-a lungul anilor, încercase să o uite sau măcar să nu-i mai pese că o pierduse. Cea mai simplă cale era să evite Londra; cu cât o vedea și vorbea cu ea mai puțin, cu atât petrecea mai puține nopți treaz și chinuit de dorință. Îl ajutase și să se afunde în muncă sau în aventuri. Dacă se epuiza fizic, mintea lui avea mai

puțină energie să revină la ea și să se întrebe ce făcea sau dacă îi trecea vreodată prin minte amintirea acelor câteva zile când fuseseră logodiți, dacă era nefericită alături de Henry și dacă ar fi dispusă să fugă cu el. Un lung șir de amante îi ostoiseră dorința trupească, dar nu și sentimentul de singurătate. Nici măcar una dintre ele nu luase locul Oliviei în inima lui, deși, ca orice tânăr furios și dezamăgit, făcuse tot ce-i stătuse în putință să găsească una care să o poată face.

Toate acestea zburaseră acum pe fereastră. Nu putea – nici nu voia – să o evite până nu rezolvau cumva amenințarea pe care o reprezenta Clary. Aceasta era și singura problemă care îi ocupa mintea în momentul acesta. Cât despre amante... Cu mult timp în urmă se văzuse nevoit să recunoască faptul că Olivia era în continuare singura femeie pe care o dorea.

Se scurse vreo oră sau chiar mai mult de când stătea întins pe podea, ascultându-i respirația și încercând să nu-și imagineze cum ar fi să se întindă lângă ea, să o atingă, să facă dragoste cu ea. În cele din urmă, abandonă încercarea de a adormi și se ridică în liniște. Mai bine făcea totuși ceva în noaptea asta. Aprinse lampa, dar îi făcu flacăra cât putu de mică, apoi scoase caietul. Trecu peste tabelul Oliviei, peste scrisorile de la Daniel și Bathsheba și deschise caietul la o pagină nouă, goală.

Olivia se întoarse scoțând prin somn un oftat ce-l făcu să înghețe. Cu pana deja pregătită, Jamie se uită spre pat, dar ea dormi mai departe. În lumina slabă, văzu umbrele pe care le aruncau genele ei pe obraji, degetele pe care și le ținea pe nasturii de la gât. Își simți inima zvâcnindu-i în piept, și degetele îi înțepeniră. Cât de ușor ar fi fost să se aplece să o sărute, să-i desfacă nasturii aceia și să-i îndepărteze cu o mișcare grijile și teama care o chinuiseră vreme de câteva ore bune care i-ar lăsa pe amândoi storși de puteri, dar fericiți...

„Nu fi idiot", se certă singur. Era una să se gândească la asta, și cu totul altceva să facă ceva în sensul acesta, și cu siguranță asta ar fi fost calea cea mai sigură să distrugă legătura fragilă pe care o simțea crescând din nou între ei. Dacă era să se mai întâmple și altceva între ei, trebuia să fie doar din inițiativa ei.

Olivia se răsuci din nou, întorcându-se cu spatele la el, iar Jamie își scutură pana și se puse pe treabă.

Capitolul 13

Olivia se trezi ușor dezorientată. Se afla într-o cameră necunoscută, pentru a doua dimineață la rând. Întoarse capul și dădu cu ochii de masa de lângă cămin pe care era așezată cutia cu instrumente de scris a lui Jamie și asta o făcu să coboare ochii la bărbatul întins pe podea, adormit profund.

Fără să facă zgomot, ea se trase spre marginea saltelei și se desfătă cu priveliștea. Dormea întins pe spate, cu fața întoarsă în direcția opusă de locul în care era ea și cu un braț deasupra capului. Părul bogat, un maroniu plăcut, se contura frumos pe perna albă, dar știa că avea străluciri roșietice în lumina soarelui. Cămașa cu care era îmbrăcat era deschisă la gât, oferindu-i șansa de a-i vedea gâtul și pieptul unde păturile se dăduseră la o parte. Ochii Oliviei îi mângâiară pielea dezgolită, ridicându-se și coborând la fiecare respirație, și trebui să-și încleștеze mâna ca să se împiedice să se întindă să-l atingă din nou.

Avusese dreptate: era foarte periculos să se afle lângă el. Conversația pe care o avuseseră noaptea trecută, în intimitatea întunecată a unui dormitor cu draperiile trase, nu reușise decât să revigoreze legătura pe care o simțise între ei cu atâta amar de vreme în urmă. Ani în șir se așteptase – sperase, chiar – ca aceasta să pălească și să dispară, dar în dimineața aceasta își dădu seama că nu se întâmplase deloc asta; negase și ignorase totul, dar sentimentele erau în continuare acolo.

Și acum nici nu-i mai părea rău pentru asta. Când el îi mărturisise că ea era motivul pentru care nu se căsătorise niciodată, aproape că-i sărise inima din piept. Când îi sărutase mâna, aproape că izbucnise în lacrimi. Indiferent de ce o atrăgea spre el, și el simțea același lucru – deocamdată. „Nu este prea târziu", șopti o voce firavă și veselă din interiorul ei.

Știa că asta nu însemna că puteau pur și simplu relua totul de acolo de unde rămăseseră. Indiferent care erau sentimentele lor, între ei se scurseseră zece ani de distanță și de regrete. După atâta vreme, era posibil să descopere că dorul lor se baza mai degrabă pe amintiri decât pe adevăr și că amândoi se transformaseră în niște oameni atât de diferiți, încât orice reconciliere era sortită

eșecului. Mai era și problema cu Lord Clary și cu acea comoară misterioasă pe care o voia, plus faptul că mergeau în necunoscut, fără să aibă habar ce căutau, unde era acel lucru și nici măcar cine i-ar putea ajuta să îl găsească.

Având în vedere cum stăteau lucrurile, era cel mai nepotrivit moment să se lase distrasă de probleme sentimentale, și, cu toate astea, nu se putu împiedica să nu se holbeze la Jamie ca o puștoaică îmbătată de dragoste și să simtă că-i venea să cânte de fericire.

În cele din urmă, i se păru că era frig în cameră, iar, dacă ei i se părea frig, era foarte probabil ca Jamie să fi înghețat de-a binelea pe podea. Cu grijă, se dădu jos din pat, gândindu-se să facă focul, dar primul scârțâit al unei scânduri sub piciorul ei îl făcu să se trezească brusc.

– Ce e? aproape că răcni el, sărind în sus.

– Nimic, șopti ea. E frig...

Făcu un semn spre căminul plin de lemne. Jamie clipi spre ea nedumerit și extraordinar de drăguț. Se frecă la ochi și-și aruncă pătura de pe el.

– Lasă-mă pe mine!

Avea vocea gravă și răgușită, de om de-abia trezit din somn.

– Nu, nu e nevoie...

Glasul i se stinse când el se ridică. Cămașa scoasă din pantaloni îi atârna liberă pe umerii lați. Un crac de la pantaloni i se ridicase, lăsând să i se vadă piciorul gol până la genunchi. Maxilarul îi era acoperit de barba nerasă, și părul îi căzu ciufulit pe frunte când își întinse brațele și spatele. Apoi aruncă o privire spre Olivia, care rămăsese în picioare uitându-se la el ca în transă.

– Bună dimineața, murmură el.

Ea trebui să-și umezească buzele.

– Bună dimineața.

Nici unul din ei nu se mișcă.

În capul ei pulsa un singur gând: erau singuri, într-un dormitor, ea în cămașa de noapte subțire și uzată, el pe jumătate dezbrăcat... și cu o erecție evidentă. La nivel teoretic, Olivia știa că asta era o chestie foarte comună la un bărbat abia trezit din somn, dar, când ochii lui Jamie zăboviră asupra ei, uită că îi era frig sau că aveau orice altceva de făcut astăzi în afară de...

El își drese glasul, privind în altă parte.

– Focul.

– O! Da.

Înroșindu-se, se dădu în grabă la o parte din drum, adăpostindu-se în spatele paravanului îngust din colț în timp ce el îngenunche în fața căminului și zăngăni cu vătraiul pe grătar. Înfrigurată din nou, ea smulse o pătură de pe pat și și-o înfășură în jurul umerilor, oferindu-i în același timp spațiu și intimitate să se îmbrace – deși i se părea că nu prea mai era cazul să-și facă griji acum pentru intimitate, de vreme ce dormise la doar câțiva pași de el, se holbase la pieptul lui dezgolit și se gândea în continuare la cât de excitat fusese.

Și, ceea ce era și mai rău, la cât de excitată era ea.

– Ai dormit bine? întrebă el.

Auzea zgomotul hainelor pe care și le punea în ordine.

– Da, răspunse ea.

Era adevărat. Faptul că știuse că el era aproape o făcuse să doarmă mai bine decât i se întâmplase de săptămâni întregi.

– Tu?

Se auzi un zgomot înfundat, apoi un altul. „Cizmele lui", se gândi ea.

– Destul de bine. Am avut niște scrisori de scris, sper că nu te-am trezit.

– Nu. Scrisori pentru cine?

– Am un prieten la Londra care se interesează de noutățile care ne-ar putea fi de ajutor. I-am scris ca să-l anunț unde mă va putea găsi de acum încolo.

Olivia se înfășură și mai strâns cu pătura.

– Înțeleg...

– Este demn de toată încrederea, adăugă Jamie. Dar, dacă Clary face ceva în Londra sau în împrejurimi, chiar și discret, o să aflăm despre asta.

Ea nu spuse nimic. Dacă Jamie avea încredere în omul acela, atunci avea și ea, deși... Ochii i se îndreptară spre fereastră, unde drumul se întindea liber peste văi înspre Londra, ca o frânghie care se desfăcea dintr-un ghem în urma ei, gata să o tragă înapoi în orice moment.

Probabil că Jamie îi simți neliniștea.

– Dacă drumurile sunt libere, avem șanse să ajungem în Ramsgate înainte de căderea nopții. Trimit după trăsură ca să putem pleca de aici cât se poate de curând.

Olivia își lipi fața de geam. Totul era acoperit cu un strat alb, dar cerul era senin, de un albastru pur și înghețat. Răsuflarea i se condensă pe sticla ferestrei, și ea tremură.

– S-a oprit ninsoarea.

– Ceea ce este un început bun.

Ea zâmbi nervos și îndrăzni să arunce o privire pe după paravan. Acum el era îmbrăcat complet. Când o văzu, îi zâmbi scurt în timp ce își încheia nasturii de la vestă.

– O să comand micul dejun. Te descurci?

Olivia încuviință din cap, și el își luă haina înainte de a pleca.

Camera rămase în urma lui, tăcută și nemișcată – sau poate era doar inima ei ce reacționa la absența lui. Ca prin vis, ea se mișcă prin încăpere, spălându-se pe față și pieptănându-se, îmbrăcându-se și vârându-și cămașa de noapte înapoi în valiză. Nu mai avea nimic de făcut; Jamie își strânsese lucrurile și lăsase valiza și cutia cu instrumente de scris lângă ușă. La fel ca întotdeauna, fusese pregătit și meticulos, iar ea se simți rușinată că se îndoise de el oricât de puțin.

Privirea ei poposi la grămada de pături în care dormise el, și fiori calzi o traversară. Cu o mișcare bruscă le adună, inhală profund mirosul lui înainte să întindă păturile pe pat și să îi pună perna lângă a ei. Mâna îi zăbovi pe ea în timp ce netezea pânza.

În noaptea aceasta... spera că avea să doarmă lângă ea.

Plecară cu trăsuri diferite. Jamie voia să nu lase semne clare privind mișcările pe care le făceau ei doi și, în acest scop, semnă în registru cu o mâzgălitură neinteligibilă. Trăsura cea nouă era deschisă în față, dar îi permitea să stea lângă ea în timp ce o conducea, iar Olivia considera asta o schimbare în bine. Aerul era în continuare înghețat și zăpada plutea în nori strălucitori stârniți de goana cailor, dar drumurile erau curate – și la fel și cerul.

Jamie avea fularul înfășurat strâns în jurul feței, ceea ce îl cam împiedica să vorbească. Și asta îi convenea Oliviei. Îi lăsa libertatea de a se bucura în voie de apropierea și de căldura trupului lui lipit de al ei și să viseze cu ochii deschiși la ceea ce era posibil să-i aducă viitorul.

Ca și cum i-ar fi putut citi gândurile, Jamie îi luă mâna în mâna lui și i-o strânse. Amândoi purtau mănuși, iar el trebui să îi dea drumul o clipă mai târziu ca să controleze caii, dar gestul îi făcu Oliviei inima să vibreze. Ridică privirea spre el, iar el îi făcu cu ochiul, ochii lui de culoarea alunei strălucind deasupra fularului. Olivia se ghemui și mai aproape de el, simțind că momentul acesta era cel mai fericit de care avusese parte de zece ani încoace, în ciuda aerului rece ce o izbea în față și a amenințării că Clary se putea afla pe urmele lor. De fapt, alungă în mod deliberat din minte orice gând legat de viconte. Era prea încântată, în vreme ce înaintau prin Kent, prin frig, și nu avea să-l lase să-i răpească bucuria aceasta.

Fiindcă drumul se dovedi bine întreținut, ajunseră în timp rezonabil la periferia orașului Ramsgate și se opriră la un han ce arăta promițător. O firmă îngrijit făcută îi anunța numele: The Three Sails, și, undeva în depărtare, se auzeau slab clopotele corăbiilor care coborau ancora în port.

– Ia o cameră pentru cel puțin două nopți și închiriază un salonaș pentru cină, îi spuse Jamie în timp ce cobora valizele. Am putea foarte bine să rămânem aici în timp ce îi căutăm pe fiica lui Charters și pe misteriosul căpitan P. Nu sunt sigur că mai sunt în stare să conduc încă un kilometru prin gerul ăsta.

– O să cer ceai fierbinte imediat, îi făgădui ea.

Acum, că el pomenise de ger, își simți și ea picioarele amorțite. Cărămizile fierbinți de la picioarele lor, pe care Jamie le înlocuise de fiecare dată când se opriseră să schimbe caii, se răciseră de mult, iar cizmele ei nu făceau față iernii din Kent.

Strângând în mână cutia cu instrumente de scris, Olivia se grăbi să intre. De data asta nu mai ezită să-i dea hangiului un nume nou: domnul și doamna Collins doreau o cameră pentru următoarele două nopți. Dacă își schimbau numele și trăsurile de fiecare dată când se opreau, își făcuse Olivia socoteala, avea să-i fie mult mai greu lui Clary să dea de ei.

Dat fiind modul în care fugiseră din Gravesend, la care se adăugau zăpada și vremea rea și geroasă, cu siguranță vicontele se afla la cel puțin două zile în urma lor. Cu puțin noroc, domnul Armand avea să îi umple capul cu aiureli și să îl trimită pe o pistă falsă sau putea chiar să refuze să îi spună ceva. Chiar dacă Clary afla într-un fel sau altul că ea plecase din Gravesend, nu avea

de unde să știe încotro se îndrepta. Mulțumită vremii, drumurile erau aproape pustii. Abia dacă văzuseră vreo șase trăsuri trecând pe lângă ei toată ziua.

Desigur, vremea rea era și pentru ei un obstacol. Dacă ar fi fost frumos, probabil că Jamie s-ar fi forțat să ajungă chiar până la Ramsgate cu o zi în urmă. Pentru o clipă, se gândi cum ar fi putut folosi timpul acela ca să îi găsească pe fiica lui Charters sau pe necunoscutul căpitan P., care era posibil să dețină cheia întregii tărășenii. Olivia se întrebă ce aveau de câștigat de pe urma misteriosului obiect; Jamie era convins că aceasta avea să-l facă pe Clary să iasă din vizuină și astfel se va reuși arestarea lui, dar ea nu era pe deplin sigură de asta. În primul rând, ea îl cunoștea pe viconte mai bine decât Jamie și se îndoia că avea să cadă într-o capcană atât de evidentă. Clary era un monstru, dar nu era idiot. Probabil fusese convins că exista ceva ce putea găsi, înainte chiar de a începe să o hăituiască. Asta nu însemna însă că ea și Jamie erau în stare să găsească acel ceva, iar asta urma să o aducă exact în situația de la început: incapabilă să-l convingă pe Clary că nu avea acel ceva căutat de el.

Jamie intră, scuturându-și zăpada de pe umeri, înainte ca gândurile ei să devină prea apăsătoare.

– Avem cameră?

– Da, domnule Collins, spuse ea ferm.

El nici măcar nu clipi la auzul numelui.

– Foarte bine, draga mea.

Hamalul le luă bagajele, iar hangiul, domnul Hughes, îi conduse într-un salon privat, unde îi urmă curând o servitoare cu o tavă pe care se aflau ceaiul și cina.

Seara aceasta era complet diferită de cealaltă. Seara aceasta părea cu adevărat că se aflau în punctul de a face progrese reale. Cu siguranță nu avea cum să fie o coincidență faptul că fiica domnului Charters locuia aici sau că Henry considerase că rapoartele privind starea vremii erau îndeajuns de importante pentru a fi păstrate, când toate celelalte hârtii fuseseră arse. Cu siguranță răspunsurile nu erau prea departe.

Olivia nu-și îngăduia să creadă altceva.

– Sper că nu te-a costat prea mult, îi spuse lui Jamie în timp ce luau cina. Probabil a fost o mare bătaie de cap să vii după mine.

Știa că el călătorea mult și că trebuia adesea să umble de-a lungul și de-a latul Angliei în interes de afaceri. Penelope spusese în mai multe rânduri că pe fratele ei nu-l interesa decât să cutreiere ținuturile ca să facă bani. Olivia nu era de aceeași părere, dar nu se putea împiedica să nu se gândească la faptul că renunțase la stilul său de viață ca să plece cu ea în cursa asta nebunească.

– Niciodată nu aș considera că e o bătaie de cap ceva ce are legătură cu tine.

Mai turnă puțin vin.

– Îmi pare rău că nu eram în oraș când ai venit să mă cauți.

– Oh. Da. Ea zâmbi melancolic. Nu mi-a plăcut să apelez la Penelope.

– Te iubește ca pe o soră, spuse Jamie. Și ea, și Abigail.

– Și eu le iubesc la fel! exclamă Olivia. De când eram mici! Dar... nu voiam să o bag în toate astea. Deja Clary i-a făcut atâta rău.

– Iar eu știu că soră-mea nu te-ar fi iertat niciodată dacă ai fi plecat fără să-i ceri ajutorul, când ea era atât de dornică să ți-l ofere. Se opri puțin. Dar mie ce mi-ai fi cerut, dacă aș fi fost acolo?

Ea își plecă ușor capul și studie fața de masă. Lângă paharul de vin era o pată aproape ștearsă, și o frecă ușor cu unghia. Îi ceruse bani lui Penelope și refuzase să-i spună pentru ce avea nevoie. Asta doar pentru siguranța lui Penelope – deși nu o scutise deloc de mânia lui Clary.

– Să-mi dai un sfat, spuse ea cu voce scăzută. Să mă liniștești.

Scaunul scârțâi când Jamie se aplecă înainte.

– Și de ce nu și altceva?

– Altceva? Ridică ochii surprinsă. Ce altceva?

– Ajutor, spuse el, privind-o intens în ochi. Nu voiai ajutorul meu sau nu credeai că ți-l voi oferi?

– Și una, și alta!

– Nu ți-ar fi fost de mare folos doar să-ți dau sfaturi sau să te liniștesc, spuse el hotărât.

– Nu aveam nimic la momentul acela, așa că orice ajutor, oricât de mic, ar fi însemnat foarte mult.

– Dar mie nu mi-ai fi cerut ce i-ai cerut lui Penelope.

– Bani? Nu. Zâmbi tristă. Ai fi fost dispus să-mi dai pur și simplu două sute de lire și să nu mă întrebi nimic, cum a făcut ea?

– Sigur că nu.

– De asta nu ți i-aș fi cerut.

El rămase tăcut mult timp. Lumina focului i se reflecta pe față, în vreme ce fixa flăcările cu o expresie pierdută.

– Te-am dezamăgit o dată. Groaznic! Și mi-a părut rău pentru ce am făcut de-atunci încoace, Olivia, mai mult decât ți-aș putea spune vreodată. Iartă-mă!

Nu avea cum să-l contrazică. Faptul că nu reușise să confirme logodna lor, chiar așa informală cum fusese, îi schimbase în rău întreaga viață.

– Nu mai contează. Nu-mi place să mă gândesc la asta.

– Nici mie, că mare prost am fost.

Olivia nu se clinti din poziția în care se afla.

– De ce ai plecat? întrebă ea după un lung moment, cu vocea slabă.

Jamie trase adânc aer în piept și își îndreptă umerii. Aceasta era șansa lui de a-i explica – chiar știind că nu exista nici o scuză. Îi datora asta.

– Totul în viața mea mersese după bunul meu plac, începu el. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că va interveni ceva care să-mi dea planurile peste cap – și aveam atâtea planuri. Mai întâi, evident, urma să fac avere din banii pe care mi-i promisese tata, după care să mă însor cu tine și împreună să călătorim și să facem dragoste unde și când aveam chef. Își trecu palma peste față, înțelegând acum câtă aroganță dovedea asta. Cu exaltarea dată de vârsta de douăzeci de ani, avusese impresia că totul în viață era la îndemână și-l aștepta pe el. Îmi închipuiam că o să am la un moment dat un conac la țară, o mulțime de copii și prieteni inteligenți și interesanți... „Și pe tine", încheie el în gând. Toate visurile lui o includeau pe Olivia care să strâmbe din nas amuzată și să-i zâmbească de partea cealaltă a mesei și să facă dragoste cu el noaptea.

– Nici măcar nu ai venit să îmi spui că pleci, zise ea, întrerupându-i șirul gândurilor și adăugând un strop de vinovăție pe sufletul lui deja împovărat.

– Ți-am trimis un bilet, spuse el, știind că asta nu era deloc o scuză. Eram nerăbdător să plec; aveam nevoie de un venit al meu, să fac bani ca să pot întreține o soție. Era prima dată când tata mă trimitea să mă ocup de o investiție singur, și eram nerăbdător să-i dovedesc că eram demn de respectul lui...

Glasul i se stinse. Nu-și amintea absolut nimic despre canalul acela în care taică-său se hotărâse să nu investească până la urmă. Și care îl costase ceva mult mai de preț decât stima tatălui lui.

Ea se mișcă.

– Înțeleg. Mi se pare rezonabil...

– Ba nu a fost deloc, răspunse Jamie imediat. A fost nepoliticos și foarte urât din partea mea.

– Ei bine...

Ea își drese vocea.

– S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

– Așa este, murmură el. Parcă în altă viață. Și mi-a dat o lecție foarte dură.

Olivia părea fascinată de degetele ei. Le strângea și le desfăcea în poală.

– Poate că nu ar fi contat oricum. Tata... Avea nevoie disperată de bani, după cum știi. Nu cred că ar fi fost dispus să aștepte un an, așa cum ne doream noi.

Cu efort, el reuși să se abțină să nu pufnească. Sir Alfred ar fi acceptat pe dată chiar dacă îi considerau pe cei din familia Weston niște parveniți. Jamie văzuse, cu brutalitatea și ascuțimea date de tinerețe, că baronetul era ușor de cumpărat, și pentru asta Jamie îl disprețuise din inimă. Dacă și-ar fi făcut fie și cea mai mică grijă în legătură cu obținerea binecuvântării lui Sir Alfred, s-ar fi dus imediat la el și i-ar fi cerut permisiunea să o curteze pe Olivia. În loc de asta însă, plecase ca din pușcă spre Wiltshire, cât se poate de încrezător că Sir Alfred avea să aștepte până ce Jamie binevoia să-l viziteze.

Dar, deși Jamie era dispus să recunoască că era vina lui – ceea ce era deja un fapt extraordinar –, refuza să îl absolve pe tatăl Oliviei de vina lui.

– Erai prea tânără să te măriți, cu mine sau cu oricine altcineva. Nici un tată nu ar trebui să-și mărite fiica, indiferent de motiv, când aceasta are abia șaptesprezece ani. Ar fi trebuit să îmi spună mie, sau oricărui alt pretendent, să aștept un an.

Chiar și în lumina focului, o văzu cum roși.

– Nu eram prea tânără să fiu cu un bărbat. Nu eram prea tânără să fac dragoste.

Dumnezeule! Asta era. Faptul care îi făcea plecarea de neiertat. Era posibil să o fi lăsat însărcinată cu copilul lui, să se descurce

în timp ce el umbla de colo-colo prin țară. Dacă fusese îndeajuns de bărbat să facă dragoste cu ea, ar fi trebuit să fie îndeajuns de bărbat și să se ducă drept la tatăl ei și să facă orice îi stătea în putință să se asigure că avea să primească mâna ei. Comportamentul lui nu fusese cu nimic mai demn decât al ultimului nemernic din Londra care se bucura de plăcere pentru ca apoi să plece și să lase femeia să se confrunte cu consecințele.

Și cu toate astea...

– Nu-mi pot cere iertare că am făcut dragoste cu tine, spuse el, atât de încet, că abia își putea auzi propriile vorbe.

Roșeața ei se accentuă, dar Olivia ridică brusc capul și îl privi drept în ochi.

– Nu ți-am pretins să îți ceri iertare.

Un ciocănit ferm în ușă îi făcu pe amândoi să tresară. Olivia lovi marginea farfuriei, făcând argintăria să zăngănească.

– Intră, strigă Jamie, ștergând vinul pe care-l vărsase la auzul ciocăniturii.

Nici măcar nu își dăduse seama că avea în continuare paharul în mână.

Apăru camerista.

– Am venit să vă spun că aveți camera pregătită, domnule Collins, spuse ea făcând o reverență rapidă. Și să iau vasele de aici, dacă ați terminat cina și sunteți gata să urcați.

El deschise capacul ceasului și se sperie când văzu cât de târziu era.

– Da, spuse el când Olivia împinse scaunul în spate. Suntem gata.

O urmară pe cameristă, întâi Olivia, apoi Jamie. Privirea lui poposi pe șoldurile ei în timp ce urca treptele. „Nu ți-am pretins să îți ceri iertare." Voia să știe de ce nu. Voia să știe de ce nu ar fi apelat la el pentru ajutor. Voia să știe de ce spusese ea că-i înțelegea motivele pentru care o părăsise cu zece ani în urmă. Și, mai ales, voia să știe ce-și dorea ea acum.

Camera era mare și curată, cu puțină mobilă, dar cu un foc viu în cămin. Lângă fereastră era un birou, în fața focului se aflau două fotolii, și un pat lat ocupa spațiul de vizavi de cămin. Jamie se apropie de birou ca să lase cutia cu instrumente de scris. Ferestrele dădeau spre curtea cu grajd. Aruncă o privire afară, dar

nu văzu nici un semn că ar mai fi venit cineva. Închise obloanele, întrebându-se cât de departe în urma lor putea să fie Clary.

Ușa se închise. El se răsuci și o văzu pe Olivia sprijinită de ea, uitându-se la el. Brusc, toate gândurile despre Clary, comoara pierdută și contrabandiști i se risipiră din minte și nu o mai văzu în fața lui decât pe ea, privindu-l cu ochii aceia albaștri și senini. „Plini de încredere", se gândi el.

„Nu ți-am pretins să îți ceri iertare."

– Probabil ești obosită. Se întoarse spre birou și își făcu de lucru cu lampa. O să începem mâine dis-de-dimineață cu vicarul de aici, din localitate. Dacă avem puțin noroc, o să știe el unde putem da de domnișoara Charters.

– Ar fi și cazul să avem puțin noroc, murmură ea.

Jamie încuviință din cap fără să se întoarcă. Lampa era aprinsă, dar el încă îi potrivea fitilul.

– O să ies puțin ca să te las să... Își drese glasul, încercând să nu și-o imagineze descheindu-și rochia și scoțându-și ciorapii, unul câte unul. Să te pregătești pentru somn.

– Nu e nevoie, sosi răspunsul ei calm. Hangiul crede că suntem căsătoriți. Pot să mă duc după paravan.

El ridică ușor capul.

– Sigur.

Încercă să-și concentreze atenția asupra cutiei cu instrumente de scris care se afla în fața lui. În timp ce Olivia își deschidea valiza și își desfăcea părul, se sili să compună o scurtă notiță către Daniel Crawford, în care să-i spună unde erau. Nu mai ajunseseră la el alte scrisori de la Londra, deși, dat fiind modul în care goniseră prin țară, nu era de mirare. Dar Jamie se aștepta să rămână în Ramsgate cel puțin o zi sau două, adică suficient timp pentru ca Daniel să trimită printr-un mesager rapid orice vești ar fi avut. În plus, îi dădea și un pretext bun să părăsească încăperea în timp ce Olivia se dezbrăca. Coborî să aranjeze ca scrisoarea să-i fie trimisă în regim de urgență la Londra cum se lumina de ziuă. Apoi vorbi cu hangiul despre trăsură, înainte să o ia din nou înapoi în sus pe scări.

Ea stătea în fața focului, pieptănându-și părul. I se revărsase în valuri pe spate și peste umeri ca o mătase întunecată, ondulându-se la vârfuri, în timp ce își trecea pieptenele prin el. Jamie se opri brusc în ușă. Nu o văzuse cu părul desfăcut de zece ani – din

ziua aceea de la helești când își trecuse degetele prin el în timp ce făcea dragoste cu ea.

Auzindu-l intrând, Olivia ridică privirea.

– Scrisoarea ta poate pleca mâine?

El își simți limba la fel de paralizată ca mintea.

– Da, reuși în cele din urmă să spună, silindu-se să-și ia ochii de la ea. La prima oră.

– Și te aștepți ca prietenul tău să aibă vești?

– Dacă are, vreau să știe unde să le trimită.

El închise și încuie ușa.

– Vino să stai lângă foc, spuse ea.

El își scoase haina și se așeză pe celălalt fotoliu, încercând să-și concentreze mintea asupra unor subiecte de discuție cuviincioase și nu asupra faptului că Olivia era deja îmbrăcată cu cămașa de noapte, un veșmânt atât de subțire și de uzat, că i se vedea conturul picioarelor în timp ce se mișca. Mai încercă și să nu bage de seamă că pe podea nu exista nici un culcuș din pături în așteptarea lui. Inima îi bătea gata să-i spargă pieptul, în timp ce se aplecă să-și scoată cizmele.

„Nu ți-am pretins să îți ceri iertare."

– Jamie.

– Hmm?

El își îndoi brațul și strânse pumnul, băgat încă în așternuturi, până ce îi amorțiră degetele. Oare voia să-l lase să doarmă lângă ea în pat? Nu, așa ceva era imposibil – Olivia nu avea cum să nu-și dea seama că asta însemna să ceară prea mult de la el. Ar fi dormit mai bine aici, pe scaunul tare de lemn.

– Am ceva să-ți spun, zise ea, iar el percepu în cele din urmă nota ușoară de tensiune ce i se simțea în voce.

Își încordă pe dată simțurile.

– De ce? Ai văzut ceva? Ți-ai amintit ceva?

Zâmbetul ei era ușor stânjenit.

– Nu, nu, nu are nici o legătură cu Clary. Ea își făcea de lucru cu franjurii șalului mare și gri pe care îl avea înfășurat în jurul umerilor. Timp de zece ani te-am învinovățit că m-ai părăsit.

Replica îl izbi ca un pumn în plex. Jamie clipi de câteva ori, simțind o durere aproape fizică la auzul acestei mărturisiri, o confirmare a unui adevăr pe care îl bănuise – și de care se temuse – de atâta timp.

– Livie, spuse el, din nou devastat.

– Lasă-mă să termin! Avea aerul cuiva care se chinuia să-și adune curajul, dar privirea lui era cel puțin la fel de chinuită. Nu am avut dreptate.

El o privi fix.

– Ba nu. Ai avut.

– Am avut dreptate doar în parte, rectifică ea, cu o privire dojenitoare din cauza întreruperii. A fost mai ales vina tatălui meu și a domnului Townsend. Tata voia să se încheie o căsătorie, iar domnul Townsend voia pe cineva care să-l țină din scurt pe Henry. Chiar Henry însuși a fost vinovat, căci știa că prin căsătorie desfăcea băierile pungii lui taică-său și probabil și-a dat seama că eu nu mă voi opune nicicum purtării lui. Dar eu m-am supărat cel mai tare pe tine. Era ușor să mă gândesc că totul era din vina ta, că nu ai vorbit cu tata înainte să pleci, deși acum nu mai sunt atât de sigură că ar fi contat prea mult.

Fiecare cuvânt era ca o lovitură de bici. Fiecare cuvânt. Jamie stătea țeapăn în fotoliu, spunându-și că merita toate astea. Nu ar fi trebuit să se agațe de gândul că ea s-ar putea arăta mai înțelegătoare față de el, că mai era vreo șansă să o ia de la capăt.

– Dar, continuă Olivia mai încet, m-am mai gândit și la alte lucruri pe care mi le-ai spus zilele astea și am ajuns să-mi dau seama și de rolul meu în toată povestea. Când tata a spus că trebuie să mă căsătoresc cu Henry, m-am dus în camera mea și am bocit. Tu mi-ai zis că Penelope ar fi fugit cu piratii numai să nu se căsătorească cu un bărbat pe care nu îl voia, însă eu am intrat în biserică alături de el, știind bine ce mă așteaptă. Aș fi putut fugi – la familia ta, dacă nu chiar să mă ascund în păduri –, dar nici măcar nu am încercat.

– Te rog, nu! Țâșni de pe scaun. Erai doar o fetiță...

– Și tu aveai doar trei ani în plus, ripostă ea. Nu aș spune că erai mult mai mare și mai înțelept.

Jamie se strâmbă.

– Nu e același lucru.

– Ei, nu e! Ridică din sprâncene. Pentru că ești bărbat? Pentru că aveai bani? Pentru că dorințele tale erau mai importante decât ale mele? Era viața mea, eu eram la mijloc. De ce ar fi trebuit să caut salvarea la tine? Azi-noapte ai spus că sunt puternică. E nevoie de putere să recunosc că am greșit, nu crezi?

Așa era. Dar lui nu îi păsa.

– E o nebunie să crezi că ar fi trebuit să fugi, o contrazise. După cum spuneai și tu, eram îndeajuns de matur să fac dragoste cu tine, și, dacă m-aș fi purtat mai responsabil, tu nu te-ai fi căsătorit niciodată cu Henry – și nici nu te-ai fi aflat vreodată în necazurile în care te afli astăzi.

– Tata a fost cel care m-a făcut să mă mărit cu Henry. Nu tu. Incapacitatea lui de a se întinde cât îi este plapuma sau de a face compromisuri, sau măcar de a ține seama de dorințele fiicei lui, acestea au fost motivele care l-au împins de la spate. Îi păsa numai de bani, nu de mine; și situația a fost mereu la fel. Nu cred că, dacă aș fi fugit, s-ar fi schimbat ceva din toate acestea, dar măcar am fi avut ceva mai mult timp.

Timp pentru ca el să se întoarcă acasă și să facă într-un final ceea ce se cuvenea. Jamie nu se simțea deloc absolvit de vină.

– Am glumit când am spus că Penelope ar fi fugit cu piratii. Și, în orice caz, tu nu ești deloc ca ea.

– Știu. Își acoperi ochii cu mâna, făcându-l să se simtă chiar mai prost. Nu te învinovățesc pe tine pentru ce s-a ales de viața mea de atunci încoace.

Jamie murmură o înjurătură și se duse cu pași mari până la foc și înapoi, simțind că brusc încăperea devenise prea mică și prea strâmtă în jurul lor.

– Henry și Clary sunt ticăloșii în povestea asta, spuse Olivia. Vocea aproape i se stinse când rosti numele vicontelui. Dar eu mă fac vinovată pentru că m-am încăpățânat să te țin departe de mine timp de zece ani, crezând că este pentru binele meu. Problema este că asta m-a costat mai mult decât m-a ajutat.

Cutremurat de groaza că ea se simțea întru câtva vinovată pentru ce se întâmplase, aruncă o privire către ea, nefiind sigur că auzise corect.

– Cum așa?

Ea își plecă ușor capul, și părul i se lăsă în față, ca o perdea strălucitoare de bucle ce îi ascundea chipul.

– Tu ai fost cel mai important om pentru mine, aproape de-a lungul întregii mele vieți. Nu am iubit niciodată pe nimeni așa cum te iubesc pe tine și să te pierd m-ar durea mai mult decât pot suporta.

Cuvintele părură că răsună ca un ecou în aerul încremenit și tăcut, iar și iar, la infinit. „Nu am iubit niciodată pe nimeni așa cum te iubesc pe tine."

Iubesc. Nu trecut, prezent.

Ea se ridică de pe fotoliu în timp ce el rămase înțepenit, cu sângele zvâcnindu-i nebunește în urechi. Șalul îi alunecă de pe umeri.

– Te rog, mă poți ierta, Jamie?

– Să te iert...? El cătină din cap ca și cum ar fi vrut să-și limpezească mintea. Livie, nu am nimic pentru care să te iert.

– Eu te iert pe tine.

Jamie se dădu un pas înapoi. Olivia îl privea fix.

– Deci? Poți?

– Da, dacă am avut vreodată sentimentul că mi-ai făcut vreun rău.

– Atunci nu îți pasă că am refuzat să vorbesc cu tine în toți anii aceștia.

El dădu să spună ceva, dar închise gura fără să rostească un cuvânt. Olivia făcu un pas în față.

– Dacă nu poți, o să înțeleg. Știu că vrei să-l dai în judecată pe Clary pentru ce i-a făcut lui Penelope și că ajutorul dat mie poate fi o chestiune secundară sau ceva ce consideri că îmi datorezi fiindcă te simți vinovat.

El își trecu mâinile prin păr, și îi veni din nou să înjure. Cum naiba putea să-i spună ei că o ierta, când el era singurul vinovat? Dar tot ce spunea ea îl făcea să creadă – să spere...

– Nu asta am...

– Și dacă insistența mea de a te ține departe a distrus orice șansă de-a mă mai vrea vreodată...

Gândul acesta îi îndepărtă instantaneu ceața de care păruse cuprins. Să nu o mai vrea?

– Niciodată, spuse el și o cuprinse pe după talie, trăgând-o cu putere spre el. Să nu crezi vreodată că nu te vreau.

O sărută, incapabil să se abțină, dar dorindu-și s-o facă rapid, căci mai rămăseseră lucruri de spus între ei, dar ea își puse mâinile pe obrajii lui și-l ținu strâns, răspunzându-i la sărut într-un fel care aproape că îi făcu inima să i se oprească.

Vorbitul mai putea aștepta.

O ridică în brațe și merse cu ea spre pat, fără să se uite pe unde călca. Ea se agăță de el, cu brațele petrecute în jurul gâtului lui și cu degetele afundate în părul lui, iar el simți că-i clocotea sângele în vene. O puse pe pat și se aplecă odată cu ea înainte să rupă sărutul, împingându-se în ambele brațe.

– Spune-mi să mă opresc, gâfâi el în urechea ei chiar când trăgea de panglica ce-i ținea închisă cămașa de noapte. Dacă nu vrei să fac dragoste cu tine, te rog, spune-mi...

– Nu te opri, zise ea, și ochii ei albaștri străluciră. Nu te mai opri niciodată.

Timpul păru să-și încetinească scurgerea. Un moment, lumea lui păru că se rotește în jurul ei, și o ținu chiar și mai strâns, ca să nu se prăbușească în abis. Voia să se bucure de momentul acesta și să o facă să înnebunească de pasiune... și voia să șteargă cumva anii de suferință afundându-se acum în ea, făcând-o a lui atât de deplin, de complet, încât nimeni să nu mai poată sau să mai îndrăznească să nege vreodată asta.

– Eu vreau, spuse ea, punându-și palma pe pieptul lui. Nu am dorit nici un bărbat așa cum te doresc pe tine.

Mușchii lui zvâcniră. Ușor, își trecu un deget pe gâtul ei, unde i se simțea pulsul, și desfăcu cămașa de noapte suficient cât să dea cu ochii de sfârcul unui sân plin. Olivia își ținu răsuflarea și scoase un geamăt slab, de plăcere. Lui începu să îi tremure mâna cu care dădea la o parte pânza.

Lui Jamie i se perindară prin minte imagini cu ziua aceea în care fuseseră pentru prima oară împreună. Chiar și atunci, așa necopt cum era, știa că nu fusese deloc o performanță strălucită. Nici unul din ei nu știa prea bine ce făcea, și era destul de sigur că experiența aceea fusese mult mai plăcută pentru el decât pentru ea. Toate celelalte femei cu care fusese de atunci încoace fuseseră mai experimentate și mai înzestrate fizic, dar nimic nu se compara cu senzația de a o ține în brațe pe fata pe care o iubea sau cu senzația extraordinară de a o aduce la climax. Să facă dragoste cu Olivia, chiar așa cum era atunci, un puști de douăzeci de ani plin de el, care credea că avea tot timpul din lume să învețe cum să se poarte cu ea, fusese cel mai fericit lucru din viața lui. Iar acum avea șansa să facă totul cum trebuia și nu putea irosi această ocazie.

Olivia văzu furtuna din ochii lui Jamie când acesta privi jos înspre ea. Oare la ce se gândea? Spera că nu la trecut – ea, una, o terminase cu trecutul –, dar el păruse atât de chinuit cât timp ea vorbise. Din impuls, își strânse mâna pe obrazul lui.

– Fă dragoste cu mine, îi ceru ea.

Nu încăpea îndoială că era hotărâtă să-l seducă; să nu-l mai lase niciodată să se întrebe dacă îl dorea cu adevărat.

Expresia lui încordată se îmblânzi un pic.

– Am așteptat zece ani să te mai aud o dată spunând asta...

Ea zâmbi. El își plecă ușor capul și o sărută, în timp ce mâna lui se strecură în cămașa de noapte desfăcută și îi găsi sânul. Atingerea și sărutul lui erau blânde, delicate, stârnind o senzație chinuitoare de dorință. Nerăbdătoare, Olivia trase de cămașa lui; voia să-și pună mâinile pe pielea lui. Jamie se opri din sărut; se dădu înapoi și își trase cămașa peste cap.

Cu inima bătându-i nebunește, Olivia își scoase cămașa de noapte. Aerul rece îi dădu fiori pe piele, dar nu simți deloc frigul cu privirea lui Jamie ațintită asupra sânilor ei.

– Acum ești chiar mai frumoasă, spuse el încet.

Nimeni altcineva nu o făcuse vreodată să se simtă atât de frumoasă cum o făcea el. Cuvintele lui Jamie îi trimiseră un curent de dorință pură prin trup. Fără să se ferească, se uită la pieptul lui gol, acum având mușchii mai pronunțați decât și-i amintea, acoperit ici, colo de păr. Fără cuvinte, clătină din cap; arăta extraordinar.

– Vino aici!

Se întinse spre ea, iar Olivia se ridică din nou înspre brațele lui, desfăcându-și picioarele. Mâinile lui îi cuprinseră fundul și îi traseră șoldurile puternic spre el. Olivia îi simți mădularul umflat, erect și scoase un geamăt când el se mișcă, gata să intre în ea. Îl apucă de umeri ca să-și țină echilibrul și repetă mișcarea, arcuindu-și spinarea pentru ca el să se potrivească exact în locul dintre picioarele ei desfăcute larg.

Jamie își dădu ochii peste cap.

– Vrăjitoareo, șopti el, trecându-și o mână pe sub ceafa ei ca să o tragă mai aproape. Sirenă ce ești!

Olivia râse ușor, cu gura lipită de gura lui. Își încolăci brațele în jurul gâtului lui și picioarele în jurul mijlocului lui.

– Iubito!

– Iubire!

Buzele lui le găsiră pe ale ei, posesive, înfometate. Mâinile îi trecură pe pielea dezgolită, explorând, tachinând, apăsând-o chiar și mai tare în el. Când palmele lui alunecară în sus pe coapse și degetele îi pătrunseră în cârlionții umezi care-i acopereau sexul, ceva fierbinte, clocotitor păru că explodează înăuntrul ei.

Ea se trase în sus, în genunchi.

– Te vreau, gâfâi ea, trăgând de pantalonii lui. În mine.

– Nu o să mă pot ține, scrâșni el printre dinți.

O apucă de încheietură.

– Jamie. Olivia își dădu deoparte părul de pe față ca să îl vadă mai bine. O roșeață strălucitoare îi acoperea chipul, până jos la gât, iar ochii îi sclipeau în lumina focului. Dacă nu s-ar fi aflat goală în brațele lui, extrem de conștientă de cât de excitat era el, ar fi putut crede că era cuprins de un acces de febră. Avem toată noaptea la dispoziție.

Îi luă un moment, dar buzele i se curbară într-un zâmbet rapace.

– Chiar așa.

Își descheie nasturii dintr-o mișcare, dădu materialul la o parte și Olivia îi cuprinse mădularul tare cu ambele mâini, ghidându-l între picioarele ei până ce îl auzi trăgând aer adânc în piept.

– Olivia...

Ea se cutremură lăsându-se înspre el. Jamie se împinse într-un braț, cu mușchii încordați la maximum. Cealaltă mână i se lăsă mai jos, între picioarele ei, chiar în punctul unde trupurile li se uneau. Capul i se lăsă în față, privirea lui arzătoare fixându-i-se pe același punct.

Prima atingere o făcu să se crispeze. Se simțea încă întinsă și umplută, neobișnuită să aibă un bărbat înăuntrul ei, și toți nervii părură a prinde viață la atingerea îndrăzneață a degetului lui care se rotea, apăsând ușor. Îngrijorarea o umpluse mai devreme de tensiune, care se transformase acum într-o dorință imposibil de stăpânit. Jamie o atinse, și ea se zvârcoli, călărindu-l cu mișcări scurte, sacadate ale șoldurilor.

Pe neașteptate, chiar când Olivia se simțea tot mai mult cuprinsă de febra anticipației, Jamie o dădu jos de pe el, pe spate. Se ridică deasupra ei și se înfipse în ea, înainte ca ea să poată articula o întrebare coerentă. El își trecu un braț pe sub umerii ei,

îi apucă șoldul cu cealaltă mână și se împinse în ea cu atâta putere, că ea țipă.

Olivia își lipi un picior de spatele lui și îl propti pe celălalt în saltea, împingându-se ca să primească fiecare zvâcnire. Funiile patului scârțâiau. Broboane de transpirație apărură pe fața lui Jamie. Ochii Oliviei se umpluseră de o strălucire aparte în timp ce se apropia de punctul culminant și își simți inima gata să explodeze de iubire.

Și, când termină, se avântă, ca și cum și-ar fi luat zborul, agățându-se de brațele lui și incapabilă să mai scoată vreun sunet. Jamie îngheță, tare și umflat în interiorul ei, și expresia de pe față i se șterse pur și simplu și apoi se contură la loc, ca și cum ar fi trecut de la agonie la extaz găsindu-și la rându-i eliberarea.

– Livie! Își odihni fruntea pe fruntea ei, cu respirația întretăiată. Draga mea!

Fără cuvinte, ea îl îmbrățișă. Drag. Iubit. El era toate astea și mult mai mult decât atât – era totul pentru ea.

După o clipă, el se rostogoli, luând-o cu el. Olivia își odihni obrazul pe pieptul lui, zâmbind când părul lui o gâdilă.

– Mă ierți? șopti ea somnoroasă.

Jamie nu răspunse.

– Da, spuse el în cele din urmă. Ție nu-ți pot refuza nimic.

Buzele lui se duseră la tâmpla ei, și ea închise ochii, simțind că nu mai cunoscuse nicicând o asemenea pace și bucurie depline.

Olivia adormi lipită în continuare de el. Jamie o urmări, absorbind fiecare fluturare a genelor, fiecare ridicare și coborâre a pieptului ei. Buzele îi erau întredeschise, și obrajii aveau o îmbujorare senzuală. Ușor, îi dădu de pe frunte o șuviță de păr mătăsos, și ea nu se mișcă.

Voise să o apere; acum, era gata să omoare balauri pentru ea. Ea îl iertase – și îi ceruse iertare. Și deși el se simțea de departe cel mai mare vinovat, Jamie înțelese că nu avea dreptul să îi ignore sentimentele. Poate că era ceva adevăr în cuvintele ei; îl ținuse la distanță ca să îl pedepsească. Faptul că el meritase asta nu însemna că ei nu îi părea rău.

El oftă ușor. Nu i se părea nimic mai potrivit în clipa asta decât să o ducă în brațe la cel mai apropiat vicar, să facă ceea ce ar fi trebuit făcut cu zece ani în urmă. Dar de data asta mai avea și alt obstacol în calea lui în afară de nepăsarea tinereții.

Când Olivia se căsătorise cu Henry, Jamie fusese convins că șansa lui de a avea o viață fericită și convențională îi scăpase printre degete. Mânat de furie și de o inimă cu adevărat frântă, se simți eliberat de obligațiile tipice ale unui gentleman din lumea bună. Tatăl lui era încă în floarea vârstei, în putere și perfect capabil să-și gestioneze averea și proprietățile, așa că Jamie nu avea responsabilitatea de a purta de grijă familiei sale. Nu erau la mijloc nici titluri sau domenii rămase moștenire, așa că nu avea nici o obligație să își asigure un moștenitor. Prin urmare, luase asta ca un semn că era liber să facă întocmai ce voia, să-și urmeze orice poftă a inimii, după bunul-plac, și să-și asume orice risc i se părea tentant. Și chiar asta făcuse, până ce primise o scrisoare de la Penelope care-l anunța că Olivia avea necazuri.

Olivia îl cunoștea prea bine: el nu povestise propriei familii nici jumătate din ce făcuse în ultima vreme. Nu numai lucrurile obișnuite pe care le făceau tinerii cu bani – jocurile de noroc, băutura, compania femeilor ușoare –, ci și lucruri care i-ar fi șocat pe toți cei care îl cunoșteau. De data asta se amestecase în niște treburi care l-ar fi putut distruge de-a dreptul – și pe el și pe soția lui... dacă ar fi avut una. Olivia îndurase deja viața alături de un soț care nu era așa cum crezuse ea, care o expusese la pericole și la scandaluri ținând secrete anumite aspecte ale vieții lui. Jamie refuza să facă la fel. Înainte să îi ceară ei să-i încredințeze inima și mâna, trebuia să-și pună viața în ordine.

– Draga mea Olivia, murmură el, chiar dacă ea dormea dusă. Spune-mi că mă mai iubești. De data asta nu te mai las să pleci. Îi încolăci cârlionțul în jurul degetului, trăgându-l o clipă și ținându-l strâns înainte să-i dea drumul. Și de data asta voi fi demn de încrederea ta.

Capitolul 14

A doua zi dimineață, soarele strălucea puternic pe cerul senin, de un albastru atât de luminos încât ai fi zis că raiul însuși le zâmbea. Sau cel puțin așa i se părea Oliviei, care se bucura de acea sclipire de fericire pe care o simțea în continuare în suflet.

Jamie o trezi cu un sărut, ceea ce i se păru un semn bun pentru ceea ce urma.

Găsiră vicariatul din zonă fără nici o problemă. Din nefericire, vicarul se dovedi a fi un burlac mai în vârstă care nu auzise niciodată de domnișoara Charters, deși recunoscu cinstit că, dacă aceasta se căsătorise cu mai mulți ani în urmă, era posibil să fi uitat. Amabil, le oferi o listă cu parohiile din vecinătate, notându-le pe acelea unde preoții vicari erau căsătoriți.

Cum ziua era rece, dar nu geroasă, iar Insula Thanet nu era prea mare, hotărâră să viziteze cât se putea de mult. Erau în jur de șase kilometri până la Margate, pe un drum bun, așa că o luară spre nord cu gândul să coboare spre sud mai apoi. Dar se dovedi că nici un vicar și nici un ajutor de preot pe care îl vizitară nu putea sau nu era dispus să-i ajute.

– Nu sunt sigură că o cred, spuse Olivia oftând în timp ce se întorceau la trăsură în parohia St. Peter's, unde o lăsaseră pe soția vicarului să îi urmărească din prag cu o privire neclintită.

Femeia, doamna Palmer, fusese destul de politicoasă până când îl pomeniseră pe domnul Charters din Gravesend, moment în care atitudinea ei devenise rece, rezervată, chiar neinteresată.

– Nici eu.

Jamie, cu fața la biserică, își ridică privirea. Olivia i-o urmă, dar văzu numai turla bisericii, turnul acela cenușiu proiectându-se, impasibil, pe cerul indigo al iernii.

– Hai să ne oprim să mâncăm ceva, spuse el, oarecum absent.

Nu dură mult până găsiră o tavernă cu înfățișare respectabilă. Pe o tăblie bătută de vreme ce se legăna în față scria The Anchor, iar Jamie se opri. Când intrară, mirosul îmbietor de carne friptă și pâine coaptă îi făcu stomacul Oliviei să se agite. O mulțime de gentlemeni mai în vârstă erau așezați lângă foc, și, spre mirarea Oliviei, Jamie alese o masă destul de aproape de ei. Comandă mâncare și băutură, apoi se lăsă pe spate pe scaun.

– Mă întreb dacă ne-am îndreptat căutările în direcția potrivită.

– Ce vrei să spui? întrebă Olivia încet, aruncând o privire temătoare peste umăr.

Jamie nu-și coborâse glasul, astfel că l-ar fi putut auzi oricine.

– Avem atât de puține informații, spuse el cu voce tare. Dar mi-a trecut prin cap că suntem în căutarea unui om care locuiește probabil foarte aproape de coastă.

– A, da? Pentru că...?

Ridică din sprâncene în loc să continue. Probabil era doar imaginația ei, dar i se păru că discuția din spatele lor devenise considerabil mai puțin animată, ba chiar aproape se stinsese de tot.

– Din mai multe motive. Mai întâi, ca să știe cum e timpul pe coastă. Știm bine că vremea avea o importanță crucială. Mai apoi, să fie gata oricând.

Ea se mișcă ușor stânjenită. Oare ce naiba făcea el?

– Poate că ai dreptate, murmură ea.

– S-ar putea să ne grăbească oarecum căutarea, spuse el. De vreme ce avem atât de puțin timp.

Olivia încuviință din cap, mult mai ușurată când femeia care servea la mese se întoarse cu farfuriile pline cu mâncare. Ușurarea i se evaporă însă instantaneu când Jamie o întrebă pe femeie dacă știa vreun vecin care să fi provenit din Gravesend.

– Nu, spuse ea fără să ezite.

– Chiar așa? se prefăcu surprins Jamie. Doamna Palmer, de la biserica St. Peter's, m-a asigurat că, după părerea ei, trebuie să fie pe aici.

– Nu am de unde să știu eu, i-o reteză ea scurt și se îndepărtă fără să privească în urmă.

Ei i se strânse stomacul de îngrijorare; avea senzația că toată lumea din încăpere se holba la ei.

– Ce faci? șopti ea.

El se aplecă înspre ea până ce frunțile aproape li se atinseră.

– Ne încercăm norocul. Dacă nu funcționează...

Ridică din umeri. Simțindu-se puțin mai liniștită, ea încuviință din cap. Mâncară într-o relativă liniște.

– Jamie, spuse Olivia încet. La St. Peter's te-ai uitat în sus, spre cer. La ce te gândeai?

El goli halba și o puse jos. De data aceasta, vocea îi sună la fel de scăzută ca a ei.

– Biserica aceea are o turlă foarte înaltă. Îmi închipui că se vede de pe mare. Și asta m-a făcut să mă gândesc la ce gen de om căutăm: pe cineva care trebuie să-i fi cunoscut pe cei care fac contrabandă sau să se fi ocupat chiar el cu asta.

– Crezi că soția vicarului făcea contrabandă?

El zâmbi ușor la auzul șoaptei ei șocate.

– Nu neapărat. Dar poate că făcea. Indiferent dacă e vorba despre domnișoara Charters sau despre altcineva, la urma urmei căutăm pe cineva care se ocupa cu contrabanda.

– Nu se-ntâmplă prea des ca o zi răcoroasă ca asta să aducă doi londonezi tocmai până aici, în Thanet, se auzi o voce puternică.

Se întoarseră amândoi. Un gentleman cu o privire cinstită, înalt și cu părul alb, se ridicase și îi privea zâmbind.

– Mare păcat, spuse Jamie. E un ținut foarte frumos.

– Da, chiar este. Deși, în anotimpul acesta, e puțin cam târziu pentru scăldat în mare.

– Noi suntem neînfricați, îl asigură Jamie.

Străinul râse și făcu semn din cap spre halba lui Jamie.

– Mai vrei niște bere, prietene? Patten face bere foarte bună.

Jamie încuviință, iar bărbatul îi făcu semn cu mâna femeii. Fără să-l întrebe ce dorea, ea încuviință din cap și dispăru.

– Și ce v-aș putea oferi dumneavoastră, drăguță doamnă?

Noul lor prieten zâmbi plăcut și se înclină galant către Olivia.

Ea își umezi buzele și încercă să zâmbească, dar își simțea inima bătându-i tare, plina de groază, în piept. Aruncă o privire către Jamie, care se uită sugestiv spre scaunul de vizavi de ea.

– Puțină conversație, domnule. Vreți să luați loc alături de noi?

– Da... vă mulțumesc.

Se așeză când femeia se întoarse cu două halbe de bere.

– Martha, draga mea, îmi bucuri inima.

– Ba este numai efectul halbei de bere, îi răspunse ea scurt, punând băutura pe masă și îndepărtându-se imediat.

El râse.

– Foarte adevărat! Și la fel și compania unei doamne drăguțe.

Îi zâmbi Oliviei încă o dată.

– James Collins, spuse Jamie, înclinându-și capul. Și soția mea. E o plăcere să vă cunoaștem, domnule...

Făcu o pauză, dar noul lor companion ignoră această aluzie de a-și spune numele.

– Ce căutați în Thanet în perioada aceasta a anului? E destul de departe de Londra, care fără îndoială suferă din pricină că este lipsită de prezența încântătoare a frumoasei dumneavoastră soții.

– Niște probleme de familie, spuse Jamie relaxat. Fratele soției mele a murit și a lăsat niște documente cam curioase, care au stârnit ceva agitație în sânul familiei. Normal, suntem cu toții disperați să aflăm mai mult despre ele, și am reușit să dăm de un avocat din Gravesend care se ocupa de afacerile lui. Din nefericire, și bărbatul acesta a murit de curând. A lăsat în urmă o fiică, și speranța noastră este ca ea să fi moștenit de la tatăl ei care ar putea să ne răspundă la unele întrebări în legătură cu intențiile lui Henry.

Când se apucaseră de vizitat parohiile, hotărâseră că era mai bine să continue să se dea drept soț și soție, ceea ce însemna că le era mai lesne să vorbească despre Henry ca fiind fratele ei. Olivia și-ar fi dorit să-i fi fost la fel de simplu să aibă de-a face cu el și în realitate.

– Ce păcat când în urma omului rămân necazuri, spuse nou-venitul compătimitor. Condoleanțele mele, doamnă!

Olivia își plecă ușor capul.

– Sunteți foarte amabil, spuse Jamie. Singurul lucru pe care îl știm despre această doamnă, din nefericire, este că e căsătorită cu un vicar lângă Ramsgate. Tatăl ei se numea Charters, dar nu știm numele soțului ei.

Celălalt bărbat sorbi din halba cu bere.

– N-aveți mare lucru ca punct de plecare.

– Nu, încuviință Jamie, dar mama soției mele este atât de distrusă din pricina morții fiului ei, că a trebuit să ne începem căutările de undeva.

– Desigur. Ridică din umeri. Dar n-o să găsiți nici o doamnă pe nume Charters pe-aici.

– Se poate să fi trecut ani buni de când a venit.

– Eu m-am născut și-am crescut în Thanet, veni răspunsul prompt. Și, întâmplarea face, chiar aici, în Broadstairs. Nu am auzit niciodată despre o femeie pe nume Charters. Se aplecă în față. De ce voiați să o găsiți?

Olivia se încordă. Pe sub masă, bâjbâi să găsească mâna lui Jamie, cu care el o strânse liniștitor – sau ca avertisment, nu era sigură de motivul real. Încă o dată, avea impresia că toate urechile celor aflați în tavernă erau ciulite ca să le asculte conversația.

– Sperăm că ne poate ajuta, răspunse Jamie.

Bărbatul scoase un pufnet, mutându-și privirea la Olivia.

– Ăăă, în legătură cu fratele dumneavoastră, doamnă. Cum se numea?

Ea își umezi buzele.

– Henry.

Bărbatul mai în vârstă zâmbi.

– Sunt o mulțime de oameni pe nume Henry pe-aici. Despre care vorbiți mai exact?

Înainte să apuce să se controleze, se uită la Jamie. Oare putea să aibă încredere în bărbatul acesta? Jamie încuviință ușor din cap, dar asta nu reuși însă să-i calmeze starea de anxietate. Însă avea încredere în Jamie, așa că răspunse cu o șoaptă:

– Townsend. Henry Townsend.

Privirea lui cercetătoare nu se clinti.

– Probabil se ocupa cu niște chestii necurate, judecând după expresia de pe fața dumneavoastră. Am impresia că vă este teamă chiar și să-i rostiți numele.

Și chiar îi era. Bătuseră tot drumul până în Thanet fără să știe exact ce căutau, iar Jamie tocmai îi amintise că de fapt se aflau pe urmele unui contrabandist, nu ale unei blânde soții de vicar. Un contrabandist putea să nu reacționeze cum trebuia dacă era găsit și luat la întrebări, și nici pomeneală să îi ajute în vreun fel. Nu ar fi mirat-o deloc pe Olivia să afle că toată încăperea era plină de contrabandiști chiar în momentul acela. Se lăsase noaptea, ei erau străini în acel oraș, nimeni nu știa unde să-i găsească, și mai jos, la capătul străzii, se găsea un ocean albastru, întins, gata să înghită orice necugetat care se băga unde nu-i fierbe oala, în loc să lase trecutul să rămână trecut...

Probabil ceva din tot ce-i trecea prin minte i se oglindi pe față. Înainte să poată răspunde, bătrânul gentleman îi zâmbi ușor stânjenit.

– Văd că am deschis un subiect sensibil, spuse el pe un ton amabil. Poate că ar trebui să vă las în pace și să nu mai trăncănesc așa ca o babă clevetitoare...

Dădu să-și tragă scaunul înapoi și să se ridice.

– Nu. Olivia își puse mâna pe masă. Vă rog. Nimeni altcineva nu voia să vorbească cu ei. Pe de altă parte, cu siguranță nu avea să i se pară mai ușor să vorbească cu nici un alt localnic, și, chiar dacă omul acesta îi abordase cu intenția de a-i descuraja, măcar

părea prietenos. Dacă știți ceva ce ne-ar putea ajuta, vă rog frumos să rămâneți.

Un moment îndelungat, el rămase locului privind-o fix, semănând foarte tare cu un bunicuț de treabă, așa cum își împreunase mâinile pe masă. Părul lui alb îi cădea pe frunte, iar ochii verzi surâseră când bărbatul zâmbi. Avea haine frumoase și bine croite, observă ea într-un târziu, iar mâinile îi semănau mai mult cu ale unui gentleman decât cu ale unui muncitor.

– Adevărul este că mi se pare teribil de dificil să rezist rugăminților unei femei frumoase, doamnă...?

Își coborî bărbia, în așteptarea răspunsului.

Olivia înțelese că bărbatul știa că mințeau. Inima îi bătea gata să-i spargă pieptul când trase aer în piept cu răsuflarea întretăiată. „Ne încercăm norocul", spusese Jamie.

– Doamna Townsend, spuse ea într-o șoaptă abia auzită. Văduva lui Henry.

Expresia lui nu se schimbă.

– Așa mă gândeam și eu. Nici un frate nu merită așa un efort.

Nici Henry nu merita.

– Și numele dumneavoastră, domnule? se simți ea îndeajuns de stăpână pe ea ca să întrebe.

Dacă ea trebuia să-și dezvăluie secretele, era cazul să facă și el același lucru.

– Pike, doamnă. Charlie Pike la dispoziția dumneavoastră.

Olivia aruncă o privire spre Jamie chiar în momentul în care se uită și el la ea. Probabil îi trecea prin cap exact același lucru ca ei: oare era posibil ca omul acesta să fie căpitanul P. însuși? Ar fi fost cel mai mare noroc pe care îl avuseseră de săptămâni întregi.

– Eu... noi... credem că Henry a lăsat ceva sau a pierdut ceva ce nu era cunoscut decât de avocatul lui. Găsirea fiicei avocatului, domnișoara Charters, ar putea fi singura noastră speranță de descifrare a misterului.

– A pierdut ceva? chicoti domnul Pike. Singurul lucru pe care l-am pierdut eu și l-a găsit un avocat au fost banii, și încă o sumă considerabilă, să știți. Dar mă îndoiesc că veți recupera fie și numai o para chioară de la un avocat, doamnă. Sunt niște ticăloși de primă clasă cu toții.

– Nu e vorba despre bani, murmură ea.

Avea mâinile strânse pumn și și le pusese în poală, închipuindu-și că fiecare persoană din încăpere trăgea cu urechea la discuția lor. Jamie însă părea calm, chiar dacă se vedea că e în alertă, așa că rămase concentrată asupra bărbatului de vizavi de ea.

– Nu e vorba despre bani! Ce altceva ar putea dori o femeie de la un avocat?

– Ceva de valoare. Ceva rar sau unic. Ceva... Ea ridică mâna și-și întinse degetele în semn de neputință. Ceva secret.

– Rar și secret, eh? Mi se pare că sună periculos. Și de ce sunteți atât de hotărâtă să găsiți lucrul acesta?

Domnul Pike se aplecă spre ea, cu ochii lui verzi strălucitori fixați asupra ei pe sub bretonul de păr alb și des.

Olivia respiră adânc.

– Cineva crede că e la mine, mărturisi ea cu voce joasă. Și îl vrea atât de tare, încât e în stare să-mi amenințe viața pentru a-l obține.

– Ce nenorocit, spuse domnul Pike pe un ton aproape jovial. Și de unde știe că îl aveți dumneavoastră? Mă iertați, dar îmi face impresia că habar nu aveți ce căutați.

– Nu știu precis, răspunse ea încet, fără să-și desprindă ochii din ochii lui.

Domnul Pike știa mai multe decât recunoștea, era sigură de asta. În plus, avea senzația că este supusă unui test, un test pe care era absolut vital să îl treacă. Simți că în clipa aceasta Jamie nu o putea ajuta; se întrebă dacă era conștient și el de asta, căci de câteva minute nu mai spusese nimic, deși îl simțea atent lângă ea, urmărindu-i fiecare cuvânt rostit.

– Dar cred că este vorba despre o operă de artă de mare valoare, continuă ea, alegându-și cuvintele cu grijă. Poate ceva din vechime, opera unui mare maestru. Pentru că doar o adevărată comoară l-ar putea face pe bărbatul acesta să mă urmărească așa cum a făcut-o, să mă sperie și să mă atace...

Pe neașteptate, își simți glasul tremurându-i și se opri puțin ca să și-l domolească.

– A încercat să-i facă rău unei bune prietene de-ale mele fiindcă a refuzat să-i spună unde am fugit ca să scap de el. Și îmi este teamă că e în stare de lucruri mai rele de-atât în ceea ce mă privește dacă mă prinde înainte să găsesc acel obiect.

– Ce ticălos! exclamă domnul Pike compătimitor. Părea în continuare destul de puțin impresionat de povestea ei. Deci planul dumneavoastră este să găsiți comoara și să i-o oferiți ca să vă cruțe atât pe dumneavoastră, cât și pe cei din jur de mânia lui.

Ea simți că începea să o părăsească curajul. Poate că bărbatul era doar un moșneag obișnuit căruia îi plăcea să stea la taclale și care nu avea cum – și la urma urmei nici nu voia – să o ajute. Poate că pentru el era doar o altă istorioară amuzantă pe care avea să o ia cu el lângă foc, să o povestească celorlalți tovarăși de-ai lui și să râdă bine pe seama ei după ce îi gonea pe ea și pe Jamie de acolo. Poate că era încă un bărbat indiferent la încercările ei de-a se salva de nenorocirile prin care era silită să treacă din cauza altor bărbați. Din partea ei, putea să-i ia ciuma pe toți, până la unul, pe toți bărbații din lume – în afară de Jamie. Simți că o apucă furia și că se înroșește.

– Domnule Pike...

Lângă ea, Jamie se mișcă ușor, modificându-și poziția. Dar genunchiul lui apăsă ușor pe al ei, ca avertisment sau în semn de încurajare, nu știa. Olivia o luă drept încurajare. Spera să fie asta. Totuși, se aplecă în față și coborî vocea, chiar dacă nu încercă să-și ascundă intensitatea sentimentelor.

– A trebuit să plec de acasă, în miezul iernii, numai cu ce am putut pune într-o singură valiză, și m-am dus până la capătul Angliei. Mulțumită răposatului meu soț care s-a dovedit a fi cel mai josnic nemernic pe care mi l-am închipuit vreodată nu am nici bani și nici un loc în care să-mi pun capul să mă odihnesc în siguranță. Bărbatul care umblă după mine m-a făcut să-mi pierd prietenii, casa, aproape tot ce iubesc. Și dumneavoastră credeți că aș fi în stare să trec prin toate acestea numai ca să-i dau de bunăvoie un obiect de valoare cuiva care mi-a distrus viața? Niciodată.

Pike își înclină capul în direcția lui Jamie.

– Nu sunteți chiar singură. Pare un om pe care te poți baza, dacă nu vă supărați că vă spun.

Ea se întoarse ca să se uite la Jamie. Ochii lui plini de hotărâre îi întâlniră pe ai ei și, din privirea lui fermă, ea înțelese că o încuraja să continue.

– Dacă nu ar fi fost el, nu aș fi reușit niciodată să ajung atât de departe, spuse ea cu sinceritate. Dar, pentru că m-a ajutat, se află la fel de mult ca mine în pericol. Se întoarse din nou spre domnul

Pike. Nu aș vrea să îi dau comoara balaurului, ci să i-o înapoiez proprietarului său de drept, acolo unde balaurul nu ar putea ajunge s-o atingă. Dar mai repede aș arunca-o în ocean înainte să îl las pe omul acela îngrozitor să pună mâna pe ea.

Bărbatul zâmbi larg, parcă cu toată fața.

– O domniță gata să se bată! Îmi plac femeile curajoase – și cele care fac totul să se răzbune. Asta îi face pe bărbați să fie vigilenți. Îi făcu cu ochiul lui Jamie. Semănați foarte tare cu Mary a mea, chiar așa, să nu vă supărați că vă spun. Putea să se pună cu un întreg regiment din trupele Maiestății Sale și să le trimită înapoi dincolo de dune cu capul plecat de rușine. Bătu cu palma în masă. Vreți și dumneavoastră un pahar de vin de soc, doamnă Townsend?

Olivia oftă, gata să renunțe și să refuze oferta. Dar, când deschise gura să spună ceva, văzu o strălucire în ochii domnului Pike – nu doar umor sau veselie, ci și o nuanță de încântare; cu siguranță găsise în ea un adversar redutabil.

Sau un spirt înrudit.

Capitolul 15

Două lucruri îi trecură prin minte în timpul cât îi trebui să-și tragă răsuflarea. Mai întâi, că domnul Pike știa cu siguranță mai mult decât îi dezvăluise până atunci și, foarte posibil, mult mai mult decât știa ea. Și, în al doilea rând, că era dispus să o ajute. Nu era chiar sigură de ce, dar ar fi fost în stare să-și parieze și ultimul bănuț împrumutat pe asta. Pur și simplu îi plăcea să fie rugat și să se țină cineva de capul lui.

Așa că, în loc de un refuz politicos, ea spuse:

– Vă mulțumesc, domnule. Foarte amabil din partea dumneavoastră. Ne-ar face mare plăcere.

El râse zgomotos.

– Știam că sunteți o femeie cu judecată! *Ne-ar face*, într-adevăr. Se ridică și îi oferi mâna. Eram pregătit să vă ofer mantia mea,

fiindcă e ceva de mers și e ger pe stâncile astea, dar bănuiesc că el s-a ocupat deja de asta înaintea mea, nu-i așa?

Din nou înclină ușor capul spre Jamie. Olivia se întinse să-și ia boneta.

– Am propria mea mantie, domnule Pike. Apoi renunță la postura regală când surprinse privirea lui Jamie în timp ce își strângea fularul gros în jurul gâtului. Dar el s-a ocupat deja de tot înaintea oricui altcuiva.

Bătrânul râse iar și se duse să-și ia propria mantie și pălăria, făcându-le cu mâna tovarășilor săi adunați în continuare în jurul focului. Jamie se apropie de ea în timp ce arunca pe masă câțiva bănuți pentru băuturi.

– O să mă faci să roșesc.

Ea îl privi direct în timp ce-și lega boneta strâns sub bărbie.

– Ți-am spus acum mult timp asta.

Nu mai existase nici un alt bărbat care să o tenteze sau care să-i atingă inima în vreun fel. El fusese singurul căruia îi spusese vreodată „Te iubesc".

El se apropie și mai tare.

– Nu de mirare, șopti el. De bucurie, Livie. Nu o să obosesc niciodată să aud asta.

Îi aruncă o privire înflăcărată, iar Olivia se legănă înspre el.

– Și o să mă ajute să mă simt puțin mai bine când te aud pe tine flirtând cu noul nostru amic.

– Flirtând? Ea se opri brusc, uluită. De ce?

– Pentru că am impresia că ne va aduce multe foloase.

Ea își puse mâna pe brațul lui în timp ce porneau spre ușă.

– Jamie... tu crezi că el știe ceva și e dispus să ne ajute?

Privirea ei se îndreptă din nou spre bătrânul care se înfofolea cu tot ce avea, lângă foc.

– Sunt înclinat să cred că da, murmură Jamie. Aruncă o privire spre ea. Adică, fie e asta, fie vrea să ne ducă undeva în pustietate, unde să scape de mine și să-ți facă ție curte cum trebuie.

Olivia clipi de câteva ori nedumerită, apoi se strădui să-și înăbușe râsul nervos.

– Nu!

– Nu aș zice că nu e în stare de așa ceva.

Jamie îi atinse mijlocul, în timp ce o conducea afară din cârciuma caldă și îmbâcsită de fum.

– Mi se pare un bătrân foarte agil și, după câte se vede, apreciază mult o femeie frumoasă cu spirit și curaj.

Ea roși în timp ce domnul Pike îi aruncă un zâmbet voios.

– Nu fi prostuț, îi șopti lui Jamie.

El nu spuse nimic, ci zâmbi.

Vântul îi atacă deodată cu furie când ieșiră pe poteca pietruită de afară. Un zid lung de piatră mărginea drumul spre stâncile suspendate deasupra apei, iar domnul Pike îi conduse într-acolo. Olivia simți cum îi lăcrimează ochii din cauza vântului rece care o izbea în față și își plecă ușor capul.

– E cam liniște în seara asta, remarcă domnul Pike. Își aruncă un capăt al mantiei dintr-o parte pe celălalt umăr, dar altfel păru neafectat de temperatura scăzută. Cele mai întunecate nopți posibil se găsesc aici, în Thanet.

Din instinct, Olivia se uită în sus, la lumina argintie a lunii. Cerul era plin de stele, care semănau cu niște scânteieri de gheață.

– Dumneavoastră nu păreți deloc înfrigurat, spuse ea pentru a-și potoli clănțănitul dinților.

Jamie mergea cocârjat lângă ei. Oliviei i se păru că se postase în așa fel încât să-i ofere într-o oarecare măsură adăpost de vântul care dădea să o izbească cu forță, ceea ce îi încălzi inima, chiar dacă nu reuși să-i încălzească și restul trupului.

– Îi mulțumesc lui Dumnezeu, nu am probleme, le răspunse călăuza lor. M-am născut și am crescut în aerul acesta de mare. Îți face sângele mai fierbinte și te ține vioi.

Ea nu putu rata privirea sugestivă pe care i-o aruncă el.

– Și limba mai ascuțită, replică ea.

El încuviință din cap, recunoscând că așa era.

– Încă un lucru foarte util pe care să-l ai pe-aici, pe coastă.

Ea nu se putu abține să nu zâmbească. Era într-adevăr un bărbat foarte abil. Aflase de la ea întreaga ei poveste – chiar și cum se numea în realitate – fără să-i spună nimic în schimb. Cu toate astea, reușise cumva să o facă să iasă de bunăvoie din cârciumă cu el și să plece în necunoscut. Nu era oare asta nebunie curată? Probabil că da. Sau cel puțin era disperare; până și Jamie părea să-și cam fi epuizat ideile privind pistele pe care să le urmeze.

– E departe de aici?

– Câțiva pași buni. Își îndoi brațul către ea. Îi pot oferi unei doamne un braț puternic? Poate fi alunecos pe aici din cauza gheții.

Olivia ezită, apoi își puse mâna pe manșeta hainei lui. Domnul Pike o trase imediat mai aproape, deși gestul nu păru deloc necuviincios. Dacă ar fi fost Jamie, nu ar fi deranjat-o deloc.

– A trecut mult timp de când am condus o frumoasă doamnă pe poteca aceasta, spuse Pike. Și tare îmi lipsește asta! Ești un bărbat foarte norocos, tinere, spuse el fără să-l privească pe Jamie.

– Și eu simt în fiecare zi cât de norocos sunt, răspunse el.

Olivia se gândi la sugestia lui Jamie de-a filtra și se hotărî să încerce.

– Iar eu simt cât de norocoasă sunt chiar în acest moment, cu doi domni atât de drăguți care se oferă să mă adăpostească de vânt.

Pike râse.

– Așteptați până beți o înghițitură din vinul acela de soc! Vă scoate frigul din oase cât ați zice pește.

Cotiră pe o potecă îngustă, în cealaltă direcție față de The Three Sails. În urma lor, satul rămase un mănunchi de case din piatră și stuf, iar în față câmpia se prelungea spre apă, presărată ici, colo cu colibe de pescari, cu ferestrele lor luminate la fel de strălucitoare ca stelele de deasupra. Când vântul se calma pentru o clipă, auzea în depărtare zgomotul valurilor care se spărgeau de țărm.

Din fericire, nu dură mult până ce domnul Pike se opri în fața unei porți dintr-un zid jos de piatră. Îl deschise și o pofti pe Olivia să treacă, după care așteptă să o închidă în urma lui Jamie. O casă robustă din piatră se ridica între ziduri, cu un turnuleț îndesat într-o parte și cu acoperiș cu marginile abrupte. Domnul Pike deschise ușa și se mișcă într-o parte și-n alta, aprinzând lămpile.

– Împingeți ușa mai tare ca să nu se facă curent, îi spuse lui Jamie, care stătea încă în prag. Intrați, intrați! Eu o să aprind focul.

Se făcu nevăzut în camera de alături.

Olivia își desfăcu mantia în timp ce Jamie măsura cu atenție ușa din priviri înainte de a o închide cu grijă. „Trebuie să fii mereu atent la ce se află în jurul tău", reflectă ea, apoi își alungă acest gând din minte. De data aceasta voia să aibă încredere în instinctele ei. De prea multe ori le ignorase și își spuse că era o prostie să suspecteze toți bărbații de intenții dubioase. Un bărbat de rangul

lui Clary nu s-ar fi coborât într-atât încât să o hărțuiască. Henry nu ar fi comis acte criminale. Avocații, domnul Brewster și domnul Armand i-ar fi spus adevărul.

Bănuia că și domnul Pike ascundea ceva, dar se gândi că de data aceasta lucrurile puteau funcționa în favoarea ei. Pe drum îi trecuse prin cap că și bărbatul acesta era sau cel puțin fusese contrabandist. Unul care crescuse pe coastă, care era capabil să vorbească cu niște străini și să-i descoasă fără a dezvălui nimic despre el, unul care nu fusese deloc uimit de povestea ei despre comori furate și balauri. În loc să fie alarmat sau nepăsător, se arătase cât se putea de interesat.

În orice caz, în momentul acesta nu avea nimic de pierdut. Își agăță mantia în cuier și intră cu Jamie în salon.

La intrarea lor, domnul Pike se îndreptă, cu vătraiul în mână, lângă căminul unde stârnise focul. Cărbunii din vatră trosneau readuși la viață. Făcu un gest spre un portret de deasupra căminului ce înfățișa o femeie tânără, cu părul blond, cu o privire sinceră și cu gura strânsă într-o linie fermă. Era îmbrăcată după moda de acum câteva zeci de ani.

– Mary a mea, spuse el mândru. Era o fetișcană tare frumoasă. Și mai și trăgea foarte bine cu pistolul.

– O invidiez pentru asta, murmură Olivia.

I-ar fi fost tare util să fi știut să țintească atunci când Lord Clary devenise amenințător.

Pike îi aruncă o privire.

– Chiar așa? Fiecare femeie ar trebui să știe să folosească un pistol. Mi-ar face plăcere să vă arăt eu, dacă domnul dumneavoastră nu și-a făcut treaba ca lumea.

Jamie își drese glasul. Olivia zâmbi, prinzând sclipirea amuzată din ochii lui.

– Domnule Pike, cred că Mary a dumneavoastră a fost o femeie pe cinste care să vă țină pe calea cea dreaptă.

El izbucni în râs.

– Ați vorbit ca o nevastă adevărată! Dar veniți, așezați-vă lângă foc. Eu mă duc după vin, și pe urmă puteți să vă gândiți la oferta mea cu pistolul.

Făcu cu ochiul și ieși din încăpere.

Olivia se răsuci spre Jamie.

– Doar n-o să vină acum cu un pistol să ne împuște, nu?

Jamie zâmbi, deși nu-și dezlipi ochii de la ușă.

– Nu-mi fac griji din pricina asta. Își trecu mâna peste palton, pe deasupra buzunarului, lăsând să se vadă conturul unui pistol. Sper doar că nu plănuiește să ne țină aici toată noaptea înainte să înceapă să ne spună ceva util.

Ea se apropie și mai tare de el, uitându-se spre ușă.

– Am senzația că e posibil să se fi ocupat și el cu contrabanda.

– Nu m-ar mira, murmură Jamie, tocmai când domnul Pike intră înapoi în salon, ținând o tavă cu o sticlă și trei pahare.

– Ca să vă scoată gerul din oase, spuse domnul Pike, turnând un pahar și întinzându-i-l Oliviei.

Dintr-o înghițitură pe care o sorbi cu precauție își dădu seama că vinul de soc era acrișor și aromat, plin de savoare.

– E delicios, spuse ea.

El zâmbi mândru.

– E producția mea proprie. Ingredientul secret este puțin vin bun de Bordeaux pe care să-l torni în amestec.

Ea mai luă o înghițitură.

– Nu mi-aș fi închipuit niciodată.

Domnul Pike se lăsă în față.

– Trebuie să rămână secretul nostru, doamnă Townsend. Amos Harding încearcă de ani buni să-mi smulgă o asemenea dezvăluire. Vinul lui de soc este slab și nu are așa o aromă ca acesta.

Olivia ridică din sprâncene și zâmbi.

– Un secret! Ce onoare să aveți atâta încredere în mine!

– Bănuiesc că e de-ajuns să vă vadă careva o clipă ca să-și mărturisească și cele mai negre păcate. Se uită la Jamie. Nu-i așa, prietene?

– Ba da, chiar așa, încuviință acesta încet.

– Dar ceea ce mă frământă este că vă interesați deschis de diverși ticăloși și bandiți de pe-aici, continuă Pike. Se lăsă pe spate pe scaun și o fixă cu o privire dojenitoare. Nu e sigur să puneți asemenea întrebări, doamnă Townsend. Există unii care nu ar reacționa așa respectuos ca mine.

Cu grijă, ea își puse paharul pe măsuța de lângă scaunul ei.

– Știu, răspunse ea. Dar nu am de ales.

– Ceea ce este și mai rău, nu știți exact ce căutați. Asta ar putea reprezenta o tentație pentru unii să înșire baliverne, sperând

să profite în vreun fel de pe urma lor. Să ceară de exemplu o recompensă atunci când nu au nimic de oferit, mă înțelegeți.

– Este un risc pe care trebuie să mi-l asum. Se întoarse fixându-l cu privirea cea mai deschisă și mai sinceră de care era în stare. Dar cred că dumneavoastră nu mă veți minți.

El zâmbi, fără să confirme, dar și fără să o contrazică.

– De ce credeți că un moșneag lipsit de minte ca mine ar ști ceva care să vă fie de folos?

Olivia nu ezită.

– Fiindcă nu cred că sunteți deloc un moșneag lipsit de minte. Bănuiesc că știați despre activitățile soțului meu, chiar dacă nu îi cunoșteați neapărat numele. Nu m-ar mira deloc dacă ați ști despre absolut tot ce se petrece pe-aici. Aruncă un ochi spre tablou și i se păru că privirea lui Mary cea bălaie era chiar mai mândră și mai aprigă. Nici o femeie ca aceea nu ar suferi un soț lipsit de minte. Aș spune că, dimpotrivă, l-ar vrea pe cel mai îndrăzneț și mai întreprinzător bărbat din Broadstairs.

Pike o privi în tăcere un moment care păru interminabil, zâmbindu-i în continuare cu blândețe amestecată cu regret.

– Există unii care ar putea fi jigniți de o asemenea remarcă. Nu e nici un secret că Broadstairs a adăpostit o serie de liber-profesioniști în ultimii ani, printre care unii destul de periculoși.

– Iar dumneavoastră ați spus că ei nu-i era frică nici măcar de un întreg regiment de soldați, îi ripostă Olivia.

Pike își înclină capul.

– Asta este adevărat.

– Sper că era la fel de aprigă și când se confrunta cu răul. Sper că nu ar fi vrut ca o altă femeie să fie hărțuită și asaltată de vreun bărbat, cu atât mai puțin unul atât de crud ca acela care mă urmărește pe mine. Sper că ar fi vrut să îl strivească în orice mod ar fi fost în stare.

Pike nu se mișcă.

– Și asta este cât se poate de adevărat, spuse el încet, aproape pentru sine.

Olivia așteptă, ținându-și răsuflarea, neîndrăznind să-și ia ochii de la el. Pe fața domnului Pike se așternuse o expresie imposibil de descifrat, ca și cum s-ar fi gândit foarte intens la ceva. „Te rog", imploră ea în gând. Te rog, nu te dovedi și tu doar o altă fundătură..."

– Ei bine... Pike se plesni peste genunchi, făcând-o să tresară. Este târziu și probabil sunteți obosită, doamnă Townsend. Vinul a fost pe placul dumneavoastră?

– A... da, reuși ea să spună. A fost foarte bun.

– Excelent!

Zâmbetul acela larg i se zugrăvise din nou pe chip.

– Poate treceți mâine pe la mine să bem o ceașcă de ceai?

Olivia se holbă la el, uimită și dezamăgită.

– Ar fi minunat, spuse Jamie de lângă ea, făcându-i un semn discret cu piciorul. Vă mulțumim, domnule.

– E plăcerea mea, cu totul și cu totul plăcerea mea!

Zâmbi în timp ce Olivia se ridică încet, fără să pară a pricepe ce se întâmplase, și continuă să zâmbească în timp ce ei ieșiră și-și luară mantiile.

– Pe mâine atunci, spuse el, luând mâna Oliviei și ridicând-o la gură pentru un sărut extravagant. Dar ai face bine să tocmești o trăsură, tinere. O să fie tot o zi crâncenă, la fel ca asta, și o frumusețe precum doamna nu ar trebui să fie prea mult expusă intemperiilor.

Îi păstrase mâna în mâna lui.

– Vă mulțumesc, domnule Pike, murmură ea.

Nu îi spusese nimic care să-i poată fi de folos, dar *era tot atât de adevărat* că îi invitase din nou. Asta probabil însemna ceva, nu-i așa? Ce bine ar fi fost dacă ar fi știut ce.

Așteptă până ce ea și Jamie ieșiră pe ușă și se îndepărtară destul de mult și abia apoi puse întrebarea:

– Tot crezi că ne va ajuta?

El își ridică gulerul și mai sus.

– Da.

– Cum? întrebă ea impacientată.

– Asta nu știu. Îi apăsă mâna pe care și-o trecuse strâns pe sub brațul lui. Dar, indiferent ce face, va fi numai și numai meritul tău. Ai fost extraordinară, Livie!

Ea oftă, prea tensionată chiar și pentru a aprecia complimentul.

– Nu va avea nici o importanță dacă nu are nimic semnificativ să ne spună.

– Deja ne-a spus destule, replică Jamie. A fost căsătorit cu o femeie aprigă care putea – și poate chiar a și făcut-o – să se confrunte cu soldați și să-i pună pe goană, așa cum ar fi putut face

soția unui contrabandist. Te place, poate puțin cam prea tare. Joacă rolul unui moșneag senil, dar nu este. Nu a pus nici măcar o dată la îndoială acuzațiile de contrabandă și nici nu a negat că știe ceva despre ele. Mie mi se părea limpede ca lumina zilei că te încerca, să vadă dacă știi într-adevăr ceva sau pur și simplu pui niște întrebări. Sunt aproape doi ani de când a murit Henry, la urma urmei, și se prea poate ca nimeni să nu se fi interesat de treburile lui de-atunci încoace. Și eu aș fi precaut dacă ar apărea din senin cineva care să pună întrebări de-astea.

O luară cu pas grăbit înapoi spre The Anchor, unde își lăsaseră trăsura. Vântul vuia și le trăgea de haine, iar Olivia se ținu cât putu de aproape de Jamie fără să-și încetinească pasul.

– Și invitația lui la ceai?

– Dacă n-are nimic să ne spună, de ce ne-ar mai fi chemat înapoi?

– Pentru că îi place să aibă companie.

– Se poate, recunoscu Jamie. Dar, pentru moment, el este principala noastră speranță.

Exact așa stăteau lucrurile: nu prea mai aveau indicii. Dacă domnul Pike se juca pur și simplu cu ei... nu prea mai conta. Nu aveau unde în altă parte să se îndrepte.

Probabil că Jamie ghici gândurile ce-i treceau prin minte. Se opri brusc, întorcându-se cu fața spre ea.

– Oricum ar fi, să știi că nu s-a terminat, spuse el, mângâind-o pe obraz cu mâna lui înmănușată. S-ar putea să dureze ceva să găsim o altă cale, dar nu trebuie să disperăm.

Ea se aplecă spre mâna lui, și, pentru o clipă, vântul păru să se oprească.

– Ești atât încrezător...

El zâmbi, dezvelindu-și dinții albi în întuneric, și o sărută rapid și cu putere pe gură.

– Și la fel ar trebui să fii și tu. Pentru că noi doi, împreună, cu siguranță reprezentăm un adversar redutabil pentru Lord Clary – sau pentru căpitanul Pike.

Jamie riscase de multe ori în viața lui, dar parcă niciodată nu simțise că exista ceva ce depindea atât de mult de un rezultat al unei acțiuni.

Pe de-o parte, era mulțumit – încântat, chiar – că încercarea pe care o făcuse, jocul pe care îl jucase în cârciumă, dăduse roade.

Charlie Pike era exact genul de om de care spera să dea, și ar fi pus pariu pe bani mulți că Pike știa mult mai mult despre activitățile lui Henry decât lăsase să se înțeleagă.

Pe de altă parte însă, faptul că știa nu însemna și că urma să le zică și lor. Reticent, după cum era de înțeles, era posibil ca Pike să le spună că întreaga operație încetase odată cu moartea lui Henry, indiferent dacă asta era adevărat ori nu. Sau era posibil să le mai dea un indiciu, o altă pistă de urmat, ceea ce ar fi necesitat un timp pe care Jamie se temea că nu-l mai aveau la dispoziție. Și, dacă Pike îi avertiza să nu tulbure apele care se liniștiseră, Jamie nu știa ce avea să facă.

Când paria pe un cal, nu avea de pierdut decât bani. Când se abătea de la cărarea bătătorită, se simțea capabil să se apere. Când făcea o investiție, avea destul timp să investigheze și să-și cântărească opțiunile și, de asemenea, să negocieze un târg rezonabil.

De data aceasta însă, avea foarte puține opțiuni și chiar și mai puțin timp. Jamie știa al dracului de sigur că nimic nu l-ar fi putut convinge vreodată pe Lord Clary că Olivia nu îl putea conduce la comoară. Probabil avea impresia că o deținea deja. Iar Jamie se temea că lui Clary i-ar fi fost foarte la îndemână să-și verse frustrarea pe ea într-o mulțime de moduri cât se poate de îngrozitoare dacă nu îi dădea *ceva*.

În timp ce Jamie se gândea că scopul final al lui Clary erau de fapt banii, vicontele era motivat și de obsesia sinistră pe care o avea pentru Olivia. Așa că simțea că era nevoie de mai mult decât de găsirea unei comori ca ea să se elibereze de bărbatul acela.

Ei nu îi spuse nimic din toate acestea. Când se întoarseră la han, ea începuse deja să creadă că Pike intenționa să le ofere un ajutor crucial. Avea timp să-și facă griji în legătură cu Clary după ce puneau mâna pe comoară. În noaptea aceasta însă, se puteau concentra asupra acestei prime chestiuni presante și unul asupra altuia. O duse în pat și o ținu strâns lângă el. Ea se potrivea atât de bine acolo, lângă el. Îi răspunse la sărut ca și cum ultimii zece ani dispăruseră precum rămășițele unui vis urât. Îl iertase. Avea din nou încredere în el – poate chiar putea să-l iubească din nou. Jamie o ținu în brațe, în întuneric, și simți cum i se strânge inima la gândul că era posibil să nu mai merite ceea ce primea – din nou.

Capitolul 16

Dimineața următoare se ivi rece și zgomotoasă, cu vântul zguduind ramele geamurilor și cu o ploaie torențială care izbucnea din când în când. Olivia se trezi când Jamie se strecură jos din pat. Auzi scârțâitul ușor când el sparse gheața din lighenașul din baie, zâmbi la înjurătura înăbușită pe care o scoase el când își dădu cu apă pe față și apoi se ghemui și mai bine sub pleduri ascultând cum întețea focul. Până când el se întoarse în pat, ea simțea deja primele adieri călduțe dinspre cămin – ceea ce nu atenuă șocul pe care-l simți când mâinile lui înghețate se întinseră spre ea.

– Ești rece, icni ea.

– Nu pentru mult timp, șopti el, strecurându-și mâna în decolteul larg al cămășii ei de noapte.

Olivia țipă ușor când palma lui îi găsi un sân. Sfârcul i se întări sub degetele lui reci.

– Am crezut că dormi.

– Chiar dormeam!

Se zbătu în brațele lui, deși fără să încerce cu adevărat să se desprindă de el.

– Atunci, dă-mi voie să fiu eu cel dintâi care să-ți urez bună dimineața, iubita mea.

Îi mușcă ușor lobul urechii, și Olivia se cutremură, dar de data aceasta nu de frig. Genunchiul lui îl îmboldi pe al ei, și imediat își desfăcu picioarele. El se lipi de ea cuprinzând-o, cu mădularul erect, mare și insistent, chiar lângă spatele ei.

Când începu să tragă de partea de jos a cămășii ei, ea dădu să se întoarcă spre el, dar el o ținu pe loc, așa cum era.

– Nu te mișca, zise el cu gura aproape lipită de umărul ei. Îmi place să te văd așa, atât de moleșită și de somnoroasă. Lasă-mă să-mi închipui că încă dormi, ca să te pot trezi cum trebuie...

Prima dată când degetele lui se duseră spre zona dintre coapsele ei atingerea fu atât de ușoară, că îi tăie răsuflarea. Dacă ar fi adormit, nici măcar nu ar fi simțit-o. Încă o dată, degetul lui coborî, de data aceasta alunecând ușor printre cârlionții întunecați. Olivia nu-și imagina cum ar putea el să-și închipuie că ea era

moleșită și somnoroasă; se simțea cât se putea de trează și tensionată din cauza așteptării.

În timp ce degetele lui o tachinau încet, gura lui îi acoperea cu sărutări ușoare toată ceafa. Simțea că parte din ea voia să se topească pradă senzației de adorație pură pe care o simțea, în timp ce altă parte ar fi vrut să-și împingă șoldurile spre mâna lui pentru o plăcere și mai intensă. De fiecare dată când se mișca însă, el o ținea strâns, la locul ei, cuibărită între brațele și picioarele lui.

Ea se cutremură când degetele lui o atinseră în sfârșit, și de data aceasta tot ușor, dar cu o intenție clară. El gemu, cu răsuflarea fierbinte pe pielea ei.

– Ești deja udă și fierbinte...

– Da, scânci ea, în timp ce el o mângâia, mult prea încet încă. Te rog, Jamie...

El râse ușor.

– Răbdare, frumoasa mea adormită.

Olivia închise ochii și se lăsă în voia lui. Voia să o trezească; păcat că nu știa că o făcuse deja. După zece ani, se trezise în sfârșit din starea vecină cu moartea care-i amorțise inima pentru a nu mai simți durerea. Avea senzația că fusese înfășurată în zeci de pături ca să se ferească să mai simtă ceva și, în doar câteva zile, Jamie reușise să le îndepărteze pe toate. Chiar și cu amenințarea pe care o reprezenta Clary, chiar și cu șocul de a descoperi acțiunile ilegale ale lui Henry, lumea căpătase o anumită claritate și prospețime pe care nici nu o bănuise înainte. Simțea chiar că putea să vadă și să gândească mai clar; toate senzațiile pe care le avea erau mai vii și simțurile mai treze.

Mai ales când o atingea el. Când începu să tremure, la mângâierile lui delicate, Jamie își modifică poziția.

– Atât de frumoasă, oftă el. Atât de încântătoare.

Își împinse genunchiul mai în față și mădularul lui erect se lipi de ea, o străpunse. Olivia își arcui spatele și se împinse mai tare spre el. De data asta lui i se tăie răsuflarea, și, pentru o clipă, nu se mișcară deloc, cuprinși de senzația amețitoare de a se simți ca unul.

Gemând puternic, Jamie îi trase coapsa înapoi, ridicându-i piciorul până ce putu să-l treacă peste al lui. Făcu o pauză ca să-și lingă degetele, după care începu din nou să o mângâie în timp ce șoldurile împingeau cu putere înainte și înapoi în șoldurile ei.

Din nou, ea încercă să se răsucească, dar degetele lui se înfipseră în umărul ei, în timp ce ea îl trăgea cu putere înspre ea, până ce trupul ei rămase arcuit și expus. Funiile patului scârțâiră în timp ce el se avântă înainte, iar și iar, până ce lacrimi începură să se prelingă pe obrajii ei. Nu putu decât să-și înfigă mâinile în cearșafuri în timp ce în ea începuse să crească vârtejul. Încercă să se abțină, încercă să reziste pentru a termina odată cu el, dar el nu îi permise. Îi supse pielea din spatele urechii și îi ciupi sfârcul, totul în timp ce penisul lui intra cu putere în ea și degetele lui insistente, dezmățate, sfârșeau prin a-i stârni un orgasm extraordinar, aproape orbitor.

Ea cedă cu un suspin lung și cu un tremur care îi zgudui trupul. Jamie nu se opri decât ca să apuce o pernă și să i-o îndese sub șolduri înainte să o rostogolească pe abdomen. Înfipt în continuare cu totul în ea, o apucă de șolduri și începu să întețească ritmul. Ametită încă, Olivia își băgă mâinile sub bărbie și îl lăsă să o călărească. De fiecare dată când trupul lui se împingea în al ei, simțea cum tremurul dinlăuntrul ei creștea. Și, când în cele din urmă el înțepeni și gemu dându-și drumul, un zâmbet visător, aproape somnoros, îi apăru pe buze.

Jamie se lăsă peste ea. Buzele lui îi atinseră umărul, și ea își dădu seama că el tremura.

– Bună dimineața, spuse el răgușit. Bănuiesc că acum te-ai trezit cu adevărat și ești bine.

Olivia zâmbi și se întinse sub el.

– Și dacă nu sunt?

El nu spuse nimic preț de o clipă, apoi izbucni într-un râs zgomotos.

– Aș mai încerca o dată. În câteva minute.

Se dădu la o parte și se prăbuși pe saltea lângă ea, cu fața îngropată în pernă.

Ea se ridică pe o parte și se ghemui mai aproape de el, dându-i cu o mișcare blândă părul umed de pe frunte. Își simți inima bătându-i mai tare când văzu zâmbetul ușor ce-i apăru pe buze la atingerea ei. „Te iubesc", se gândi ea. „Mereu te-am iubit și te voi iubi mereu." Probabil că i se citea asta pe față, i se vedea în strălucirea din ochi. Simțea iubirea ca un foc ce-i ardea în piept, încălzind-o din interior.

Dar, așa cum i se întâmplase de atâtea ori în viață, undeva în apropiere pândeau niște umbre. Ea și Jamie nu erau ca orice pereche obișnuită, liberi să se îndrăgostească și să trăiască o viață fericită fără griji. Nu încă, și poate că nu aveau să fie niciodată. „Aș muri dacă Clary i-ar face lui ceva din cauza mea."

Ca și cum ar fi auzit-o, pleoapele lui se mișcară, și Jamie deschise ochii. O clipă, rămaseră unul lângă altul, privindu-se reciproc.

– Nu-ți face griji, spuse el încet.

Olivia își dădu ochii peste cap cu sfială.

– Mă cunoști prea bine.

El ridică ușor din umeri.

– Adevărul este că tu ești subiectul meu de studiu preferat.

Ceea ce nu prea avea cum să fie adevărat, având în vedere ultimii zece ani. Ea privi într-o parte, trecându-și degetele peste spatele lui lat și puternic.

– Niciodată nu am putut să-ți ascund ceva.

– Și de ce ar trebui?

Se întoarse într-o parte și, ridicându-se într-un cot, îi luă mâna și i-o duse la buze.

– Întotdeauna trebuie ca o doamnă să aibă secretele ei.

În loc să zâmbească la răspunsul ei spus în glumă, el se întunecă la față.

– Da. Bănuiesc că noi toți avem.

Olivia așteptă, confuză, dar el nu mai spuse nimic.

– Crezi că domnul Pike ne va fi de ajutor? îndrăzni ea să întrebe.

– Eu... Jamie se opri. Expresia de pe fața lui era senină, dar Olivia îl cunoștea prea bine. Îi ascundea ceva. Eu așa sper.

– Și eu la fel, zise ea ferm. Dar, dacă nu găsim niciodată comoara pierdută a lui Henry, eu voi considera că e vina lui Henry – nu a ta. Dacă Lord Clary continuă să mă vâneze, o să consider că e vina lui – nu a ta. Dacă domnul Pike doar se joacă cu noi... Se sili să zâmbească. Nu voi fi prea surprinsă.

Jamie șuieră, eliberând tot aerul din piept.

– Nu știu ce o să facem dacă nu ne poate da vreo informație.

Olivia nu mai spuse nimic. Era prima oară când recunoștea că avea îndoieli cu privire la șansele lor. Dar cu siguranță el analizase deja orice posibilitate, își dădu ea seama o clipă mai târziu. Doar că nu vorbise cu ea despre asta. Deși încrederea lui nestrămutată

fusese ceea ce o susținuse și o însuflețise în ultimele câteva zile, se bucura că fusese sincer cu ea.

Și poate că îl putea răsplăti, la rândul ei. Îi sărută din nou încheieturile degetelor, apoi îi lăsă mâna.

– Azi mă simt norocoasă. Tu nu?

Ochii lui sclipiră de surprindere amestecată cu precauție.

– Ba da.

– Hai să ne închipuim că domnul Pike ne va ajuta. Pentru că, dacă nu poate, o să ne facem griji pentru asta diseară.

Zâmbetul care îi apăru lui pe buze și îi cuprinse încet toate trăsăturile era minunat: aprig, mândru, hotărât.

– Exact așa vom face. O sărută o dată, apăsat, după care dădu în lături pledurile. Hai să mergem!

Până când mâncară și se îmbrăcară, pe mare se terminase furtuna. Vântul era în continuare tăios, dar soarele dădea să iasă din nori când plecară cu trăsura. Cu cărămizi fierbinți sub picioare și cu mâna Oliviei băgată în buzunarul lui ca să nu sufere de frig, Jamie ieși din curtea hanului și o luă în sus, pe coastă, spre marginea îndepărtată a Broadstairs. Era un sat mic, dar le luase ceva să meargă de la casa din piatră a lui Pike până la tavernă. Refăcu în minte traseul pe care-l parcurseseră, sperând din tot sufletul că de data aceasta drumul avea să fie cu folos.

Domnul Pike deschise ușa în halat, cu o scufie asortată pe cap.

– Poftiți, poftiți! Iertați-mi ținuta lipsită de pretenții, dar bătrânele mele oase au suferit de frig azi-noapte.

Se plesni cu palma peste șold și zâmbi, dar Jamie observă că nu șchiopăta absolut deloc.

Masa era deja pusă în salonul unde stătuseră seara trecută. În mod clar, Pike deja îi aștepta. Se întoarse spre Olivia.

– Te deranjează să ne pregătești ceaiul, draga mea? Am observat că o doamnă reușește întotdeauna să facă asta mult mai bine decât ar putea spera orice bărbat să reușească.

Ea îi zâmbi veselă.

– Desigur, domnule.

Astăzi era îmbrăcată cu rochia ei albastră, cea care îi făcea ochii să sclipească și-i punea în evidență părul negru și pielea albă. Pike părea la fel de fascinat de ea pe cât se simțea Jamie. Dacă

o îmbrăca în mătăsuri și o acoperea cu bijuterii, Olivia putea să aibă Londra la degetul mic.

– O să fie o zi frumoasă pentru navigat, spuse Pike în timp ce Olivia le servea ceaiul. Vă pricepeți să navigați, domnule Collins?

– Numai așa, de plăcere, ca sport.

Jamie nu adăugă că, după părerea lui, navigatul nu era un sport de vară.

Pike încuviință din cap gânditor.

– Da, tot ce se poate. Eu mi-am petrecut toată viața pe mare; aproape toată lumea din Broadstairs e la fel. Nu am priceput niciodată ce ar putea face un bărbat să stea tot timpul la o fermă. Pământul e la fel, în fiecare zi. Oceanul, pe de altă parte... Oceanul este o lume nouă de fiecare dată când te aventurezi pe el, calm într-o zi, aprig și periculos în următoarea.

– Ați fost vreodată într-un pericol foarte mare? întrebă Olivia.

Se uita la domnul Pike intens, cu un viu interes, iar Jamie aproape că văzu cum bărbatul mai vârstnic se umflă în pene sub privirea ei. Fără îndoială, Pike era un bătrân singuratic, cu mult interes pentru doamne.

– De fiecare dată, doamnă Townsend, de fiecare dată! Îi făcu cu ochiul. Tocmai în asta constă farmecul.

În timpul orei ce urmă îi delectă cu povești despre aventurile lui pe mare, deși fără să spună vreodată concret ce afaceri îl chemau pe apă. Olivia turnă mai multe cești de ceai, ca și cum ar fi vrut să-l facă să-și dea drumul la gură, și, ușor, ușor, destule detalii se strecurară în poveste ca să-l facă pe Jamie să se gândească că presupunerea lor era întemeiată: Pike se ocupase cu contrabanda. Și încă, judecând după ce spunea, cu mult entuziasm și cu dibăcie.

Cum fusese atunci când se aruncase în mare să lege la loc butoaiele care o luaseră din loc. Sau atunci când ajunsese agățat în largul mării în mijlocul furtunii, când trebuiseră să coboare pânzele în cea mai mare grabă. Sau cum descria vameșii care uneori urcau la bordul vasului lui și-i hărțuiau oamenii.

– Să nu credeți că tipii ăștia cu taxele au vreun grăunte de creier, spuse Pike disprețuitor. Niște idioți cu toții, le place numai să facă probleme.

Olivia încuviință din cap cu sinceritate.

– Oh, da. Am citit în ziare despre un bărbat care i-a păcălit de atâtea ori, încât nu l-au mai arestat.

Pike chicoti.

– Da, probabil că e vorba despre Joss Snelling. N-ai să vezi tip mai norocos ca el. Nu cu mult timp în urmă, tipii ăștia cu taxele i-au întins o capcană. Și-au lăsat caii pe culme și s-au dus să-l aștepte în vale. Bătrânul Joss tocmai acosta, dar culmea a cedat și i-a prins dedesubt, așa că el a putut pleca acasă nestingherit. Clătină din cap admirativ. Cred că o să-l păcălească și pe diavolul însuși când o să vină să-i ia sufletul.

– Se ocupă în continuare cu contrabanda? se minună Olivia.

O expresie îngrozită îi traversă chipul, de parcă nu intenționase să spună asta cu voce tare.

– Până în ziua de apoi, cel mai probabil, spuse Pike nepăsător. E o chestie înnăscută în noi, cei din Thanet.

„Întreabă-l acum", îi trecu lui Jamie brusc prin cap. Își fixă privirea asupra Oliviei și încercă să comunice cu ea. Deja îl făcuse pe Pike să-i mănânce din palmă. Dacă acum punea întrebarea care trebuia, era foarte posibil să deslușească misterul...

Ea îi văzu privirea. Într-o clipă intensă, păru ca și cum între ei se desfășură o adevărată discuție. Mergeau iarăși la risc, Jamie știa asta, dar nu mai avea de ce altceva să se folosească.

Olivia își umezi buzele înainte să se uite din nou în sus spre domnul Pike.

– E o chestie înnăscută, domnule Pike?

– Da, doamnă Townsend.

– Atunci, probabil știți ceva despre obiectul pe care îl caut eu.

Jamie își dădu seama că-și ținea răsuflarea. Domnul Pike se lăsase pe spate în scaun, cu mâinile împreunate peste burtă, cu acea expresie jovială în continuare pe chip. Rămase acolo, așa, zâmbindu-i Oliviei un timp care păru cât o eternitate.

– Mă întreb dacă aveți un plan în legătură cu ce ați putea face cu obiectul acesta pierdut în cazul în care îl găsiți.

– Vreau să i-l înapoiez proprietarului de drept.

El se strâmbă și întoarse o palmă către ea.

– Unui broscoi?

– Da, poate unui francez, încuviință ea. Poate unui italian sau chiar unui austriac. Ducele de Wellington spune că onoarea noastră de englezi ne obligă să dăm înapoi ce a luat Bonaparte.

– Eu nu sunt de părere că trebuie înapoiat ceva unui broscoi, o contrazise el. Eu spun că reprezintă pradă de război. Iar ducele poate spune ce-o vrea el; oamenii noștri sunt cei care și-au dat sângele și chiar viața în războiul acesta, iar eu nu am de gând să înapoiez nimic, indiferent dacă e corect sau nu.

Olivia respiră încet, întretăiat. Jamie vedea cum îi pulsa vena la baza gâtului. Încercă să-și ascundă propria îngrijorare, chiar dacă își simțea mușchii atât de încordați, că nu era sigur că era în stare să se miște.

– Mi-e teamă că, dacă nu-l găsesc, bărbatul care mă urmărește nu se va opri până nu dă de el. Iar omul acesta nu merită nici pe departe nimic, deci mult mai puțin decât orice francez în viață, de asta pot să vă asigur. A încercat deja să o ucidă pe prietena mea... Aruncă o privire spre portretul de deasupra focului. Penelope seamănă foarte tare cu Mary a dumneavoastră, domnule, cu părul ei frumos și blond, ochii albaștri și spiritul viu.

Pike nu se uită la tablou.

– Și de unde știți că veți putea face ce spuneți? Cum de puteți fi sigură că asta vă va rezolva problema cu nemernicul despre care vorbiți?

– Dacă i-l înapoiez proprietarului de drept, Lord Clary nu va putea niciodată să pună mâna pe el.

Oh, nu. Căzuseră de acord să nu folosească numele vicontelui. Olivia conștientiză greșeala pe care o făcuse exact în același moment ca Jamie. Culoarea îi pieri din obraji și văzu cum degetele i se strâng în pumni pe genunchi.

– Clary, repetă Pike.

Expresia de pe fața lui nu se modifică, dar în voce i se citea o notă de satisfacție.

Olivia părea îndurerată, dar în mod evident ajunsese la aceeași concluzie ca Jamie: acum nu mai aveau nimic de pierdut dacă îi spuneau tot.

– Da, Lord Clary este bărbatul care mă urmărește. Se simte îndreptățit să primească... mă rog, ce-o fi! Nici măcar *el* nu știe despre ce e vorba, pentru că nu el este cel care l-a comandat și nici cel care a plătit. Dar omul acela este mort acum, iar Clary dorește lucrul cu pricina.

Pike se aplecă în față.

– Deci Clary se gândește să profite de ocazie, acum că a murit clientul inițial, și intenționează să-l obțină fără bani? Țâțâi sonor. Nimănui nu îi plac oamenii care nu sunt dispuși să plătească.

– El crede că e la mine și îmi cere insistent să i-l dau. Olivia clătină din cap, implorându-l din priviri. Vă rog, domnule Pike, *vă rog,* spuneți-mi că știți ceva care să mă poată ajuta.

– Eu? El ridică din sprâncene. Doamnă Townsend, eu știu multe lucruri care v-ar putea ajuta. Dar, la fel ca iubirea pentru mare, în orice om din Thanet e înnăscută și abilitatea de a păstra secretele. Ești dumneata o fetișcană arătoasă, dar cu siguranță e nevoie de mai mult decât niște ochi frumoși să descoși un om din Thanet de secretele lui. Bătu ușor cu degetele în masă. Să vă arăt însă ceva.

Umerii Oliviei se lăsară a dezamăgire, dar ea se ridică. Domnul Pike îi oferi brațul, iar ea îl luă cu un zâmbet forțat. Jamie însă îl urmărise pe Pike. Bărbatul părea prea mulțumit de el însuși. Pike nu avea să le *spună* nimic, dar Jamie ar fi pariat o sumă considerabilă de bani, chiar în momentul acesta, că *intenționa* într-adevăr să-i ajute.

– Nu suport să văd o femeie la ananghie, spuse Pike în timp ce îi conducea prin casă și apoi în sus pe scări. Nici un bărbat nu are dreptul să ridice mâna la o femeie în afară de cazul în care ea îi ține cuțitul la gât. Dar când bărbatul este un astfel de nemernic...

Clătină din cap și deschise o ușă.

Era un birou obișnuit, din câte își putu da seama Jamie dintr-o privire. Lângă ferestre era o masă de lucru. De-afară se vedeau culmea și apoi marea ale cărei valuri sclipeau orbitor în lumina soarelui. În încăpere nu mai păreau să fie decât două biblioteci cu câteva cărți și o canapea uzată. Pike închise ușa în urma lor.

– Un om odată ce își dă cuvântul este obligat să și-l respecte, spuse el încet, dar când îți moare un tovarăș... Ridică din umeri. Bănuiesc că e firesc să ai o datorie față de văduva lui. Se apropie de peretele de lângă cămin și se aplecă. M-am retras din afacerea asta cu ani buni în urmă – era prea complicat la vârsta mea. Dar e foarte greu să renunți, așa cum e și cu băutura – și, când se ivește o ocazie profitabilă, ei bine, ar trebui să fii nebun să nu o vezi.

Jamie nu vedea ce făcea, dar, după o clipă, Pike se ridică. Împinse în lambriul de pe perete, ceea ce făcu să se întredeschidă o firidă.

Jamie o auzi pe Olivia icnind scurt. În spațiul îngust din spatele lambriului atârna un tablou. Când Pike împinse lemnul mai departe mărind deschizătura, lumina dezvălui privirii un cavaler în armură, pe cal, cu sabia ridicată amenințător deasupra unui balaur încolăcit și fioros. Solzii bestiei erau negri-verzui, dinții îi erau albi, iar coada cea lungă avea niște țepi scânteietori. Sabia cavalerului strălucea ca argintul poleit, iar pe piept avea o cruce, așa cum stătea privind balaurul cu o hotărâre implacabilă. Chiar și calul părea necruțător, așa cum era pictat bătând cu picioarele aerul înaintea balaurului.

– E Sfântul Gheorghe, spuse Pike, studiind pictura cu mâinile în șolduri. Țin mult la acest tablou. Adesea nu mă uitam cu prea multă atenție la marfa pe care o aveam de transportat, dar, cum nu am mai primit nici o instrucțiune despre acesta, am aruncat o privire. Pe urmă am primit vorbă că Townsend e mort și totul s-a terminat. Ridică din umeri încă o dată. Nu mi l-a cerut niciodată nimeni. Simbria mea fusese plătită, așa că l-am păstrat.

– Deci e aici de doi ani? întrebă Olivia șocată.

– Aproape, încuviință Pike. Din februarie acum doi ani.

Ea își umezi buzele.

– În ianuarie anul acesta se împlinesc doi ani de când a murit Henry.

– Așa mă gândeam și eu. Iar dacă Clary vrea să pună mâna pe el...

Pike observă că Olivia tresări.

– Am auzit despre Lord Clary – sau mai degrabă despre comodorul Clary, ale cărui inspecții foarte relaxate ne îngăduie să ne desfășurăm activitatea netulburați. Ce coincidență că un bărbat cu același nume se gândește să primească o marfă pe care a plătit-o altcineva.

– Cine...? se auzi vocea tremurată a Oliviei. Cine a pictat asta?

Pike o privi cu ochii mijiți.

– Un tip pe nume Țițan sau așa ceva. Nu sunt sigur cine e.

Țițian, marele maestru italian. Jamie se abținu cu greu să nu rămână literalmente cu gura căscată de uimire. El și Olivia numiseră obiectul pe care-l căutau „comoară" fără să aibă nici cea mai vagă idee despre ce comoară adevărată era vorba. Jamie nu se pricepea în mod deosebit la artă, dar călătorise pe continent și vizitase cu conștiinciozitate muzeele ce adăposteau capodoperele

fiecărei țări pe care o vizitase, așa că îi erau destul de cunoscuți cei mai importanți artiști. Această pictură în particular nu îi era cunoscută, dar chiar și el își dădea seama că semăna foarte mult cu alte opere ale lui Tițian.

Desigur, asta era ceea ce voia Clary. Un Tițian original nu avea preț.

– Nu consider că ar trebui trimis înapoi în Franța, dacă asta intenționați, dar mereu am avut senzația că nu este al meu, că nu-l pot păstra. Pike se întinse spre firida deschisă acum complet și desprinse tabloul de pe perete. Chiar și practicanții de comerț liber știu ce e cinstit.

I-l dădu Oliviei, care părea transfigurată. Ea îl luă cu reverență și îl ținu în lumina zilei.

Era pictat pe o bucată subțire de lemn, cu o înălțime puțin peste șaizeci de centimetri și ceva mai puțin de atât în lățime. Culorile erau subtile, dar bogate, și fiecare tușă era puternică și precisă. Rama era una improvizată, dar proteja perfect tabloul.

– Mi-l dați mie?

Ochii lărgiți de uimire ai Oliviei se mutară de la pictură la domnul Pike.

– Da. Își încrucișă brațele la piept și zâmbi melancolic.

– Cred că veți face ceea ce trebuie cu el. Nu se cuvine să rămână ascuns într-un dulap, unde l-ar vedea numai un țap bătrân ca mine.

– Dar nu am prea mulți bani, începu ea, dar Pike flutură din mână.

– Nu mi s-a promis niciodată mai mult decât banii obișnuiți pentru a păstra produsele un timp. Întotdeauna unii aduceau marfa și alții veneau să o ia. Tot ce făceam eu era să am puțin grijă de ea. Clipi din nou. Să nu spuneți vreodată că cei care se ocupă cu contrabanda nu au onoare, doamnă Townsend.

– Mulțumesc, murmură Jamie.

Olivia părea copleșită; ținea pictura departe de corp, ca și cum ar fi putut fi periculoasă.

– Adevărul este că sunt foarte bucuros că pot să o dau în sfârșit de aici, le mărturisi Pike. Dorm mai bine când nu mai am marfă în casă.

Jamie putea înțelege asta. Chiar și acum simți cum tensiunea căutării făcea loc îngrijorării legate de modul cum trebuia

procedat în continuare. Erau departe de a fi terminat cu tărășenia asta.

– Mi-a luat ceva să-mi dau seama dacă ar fi un gest mai frumos din partea mea să vi-l dau sau să neg orice în legătură cu asta. Pike făcu o pauză, până ce Olivia ridică ochii și îi întâlni privirea. Dar sunteți o fetișcană neînfricată. Nu aș fi putut să vă las să vă luptați cu balaurul fără nici o armă. Chicoti. Când ați spus că nu vreți să dați comoara balaurului, am crezut că știți cu siguranță ceea ce căutați.

Treptat, pe chipul ei apăru un zâmbet.

– Domnule Pike, nu aveam nici cea mai vagă idee – absolut nici una.

– Mi-am dat seama. Și de asta cred că ar trebui să rămână la dumneata. Se înclină ușor. Pentru ca Sfântul Gheorghe să vă aibă în pază și să vă apere, doamnă Townsend, pentru tot restul vieții.

Capitolul 17

Se întoarseră la han într-o dispoziție exuberantă.

– Nu-mi vine să cred, spuse Olivia pentru a patra oară în timp ce intrau în curtea hanului The Three Sails.

Tabloul era înfășurat într-o mușama în brațele ei, prea prețios chiar și pentru a fi lăsat în cufărul de bagaje al trăsurii.

Jamie râse.

– Dar spuneai că simți că vei avea noroc!

– Nu pentru că aș fi crezut că deține tabloul, protestă ea. Pentru că nu îmi venea să cred nici că există! Eram atât de sigură...

– De ce? întrebă el când ea se opri.

Trase calul de hățuri oprind, în timp ce un valet apăru în fugă spre ei.

– Eram atât de sigură că Henry a făcut ceva ca să împiedice asta. Clătină din cap. Din câte mi s-a părut, a făcut orice i-a stat în putință pentru a mă împiedica să descopăr ceva.

Jamie sări jos și apoi o ajută și pe ea să coboare, cu grijă.

– Era imposibil să prevadă totul. Întoarse capul și îi spuse ceva valetului, apoi o conduse pe ea spre han. Să nu uiți asta: nici un plan nu este sută la sută sigur.

Olivia doar clătină din cap.

– Ale tale par să fie! Te-ai înșelat oare măcar o dată?

El zâmbi.

– Oricât de tare mi-ar plăcea să te dau pe spate, sunt la fel de șocat ca tine că presupunerile mele s-au dovedit adevărate. Sau, mă rog, trebuie să recunosc că m-am înșelat pe de-a-ntregul în legătură cu necesitatea de a o găsi pe domnișoara Charters.

– Doar că așa l-am găsit pe căpitanul P. în schimb – și am descoperit la el ceea ce speram să găsim.

Își coborî vocea când ajunseră la ușa hanului.

– Și slavă Domnului pentru asta, zise el.

Jamie deschise ușa. O luară drept spre scări, ca să ducă tabloul cât mai repede undeva unde să nu fie văzut de alții. Olivia își lăsă umerii în jos, drapându-și mantia peste mușama, iar Jamie o urmă îndeaproape. Chiar când ajunseră la scări însă, hangiul apăru în fața lor.

– Bună seara, domnule Collins. Înclină din cap spre Olivia. Doamnă.

– Bună seara, domnule Hughes.

Jamie dădu și el din cap, nerăbdător să ajungă sus.

– V-ați făcut treaba? Ochii hangiului erau ațintiți asupra Oliviei – prea fix. Ceea ce îl puse în gardă pe Jamie, chiar înainte ca bărbatul să arunce o privire sugestivă spre cadrul de lemn ce se vedea din mantie și să adauge: Ați găsit ce căutați?

Obrajii Oliviei erau roșii. Deschise gura, dar nu ieși nici un sunet.

– Da, desigur, spuse Jamie pe un ton egal, împingând-o ușor, în semn de avertizare. O amintire frumoasă a călătoriei noastre în Thanet.

– Hmm.

Hagiul miji ochii la Olivia.

– Vă simțiți bine, doamnă?

– O, da. Aruncă o privire îngrijorată către Jamie. De ce nu m-aș simți?

– Nu-mi dau seama. Dar arătați destul de palidă și necăjită, doamnă Collins. Făcu o pauză, iar Jamie trase instinctiv aer

în piept, parcă pregătindu-se de ceva rău. Sau poate că nu vă numiți așa?

Albă la față ca zăpada, Olivia șopti:

– Collins. Ne numim Collins, domnule.

Pentru întâia oară de un minut încoace, domnul Hughes se uită direct la Jamie.

– Aș vrea să rămân o clipă singur cu doamna.

Jamie își puse o mână protectoare pe talia Oliviei.

– Pentru ce motiv?

– Am motive să suspectez că nu sunteți soțul dumneaei. Bărbatul își încrucișă brațele, arătându-și mușchii bine definiți. Doamnă, omul acesta v-a răpit de la familia dumneavoastră?

Olivia icni, ca și cum ar fi dat drumul răsuflării pe care și-o ținuse ore întregi.

– Poftim? Sigur că nu! Este soțul meu! Se apropie mai tare de Jamie. De ce Dumnezeu v-ar putea trece altceva prin minte, domnule?

– Și este soțul dumneavoastră fără să fi fost silită de nimeni?

Acum hangiul aruncă o privire întunecată spre Jamie.

– Înaintea Domnului, sigur că este! răsună vocea Oliviei cu convingere, revenindu-și din șoc.

Își scoase mănușa și întinse mâna în față ca să se vadă verigheta de aur pe care o purta.

– Vedeți? E pe degetul meu, se vede că a lăsat și urmă de câtă vreme o port! Care este rostul acestor întrebări?

Expresia de pe fața domnului Hughes se îmblânzi puțin.

– Îmi cer iertare, doamnă. Trebuia să fiu sigur. Dacă nu ați fi fost cu dânsul din proprie voință, ar fi fost de datoria mea să intervin și să vă înapoiez familiei celei adevărate.

– De unde v-a venit ideea că nu ar fi soția mea? întrebă Jamie încet.

Ușa era în spatele lor, și nu intrase nimeni după ei, dar îi putea aștepta cineva în camera ce slujea drept bar sau într-unul dintre salonașele private. Își strecură mâna în buzunar și își încleștă degetele pe tocul pistolului. Probabil nu ar fi avut timp să îl armeze și să tragă, dar era destul de greu și s-ar fi dovedit o armă cât se poate de utilă la nevoie.

– A fost pe-aici fratele doamnei, în căutarea ei. A spus că a fost convinsă să fugă cu un aventurier și că nu voia decât să se asigure că era în siguranță.

La dracu'. Nu putea fi decât Clary. Jamie se dădu un pas înapoi, aruncând o privire rapidă prin bar.

– Și domnul acesta este încă aici?

Dacă-l puteau lua pe viconte prin surprindere, poate că nu era totul pierdut. Nu văzu nici urmă de el însă.

– Nu, domnule, v-a așteptat o jumătate de oră, apoi a plecat după ce a spus că va reveni mai târziu.

– Cum arăta? întrebă Olivia, cu buzele aproape rigide.

Roșeața de mai devreme datorată indignării ce o cuprinsese dispăru, lăsând-o palidă.

– Domnule Hughes, eu nu am nici un frate și nici un cumnat. Indiferent cine a fost bărbatul acela, să știți că v-a mințit.

Pentru prima dată, pe chipul hangiului se zugrăvi îndoiala.

– Nu aș vrea să vă jignesc în vreun fel, doamnă, dar sunteți sigură? V-a descris în detaliu; mi-a spus că sunteți sora lui mai mică, Olivia, o femeie blândă și sfioasă, care a dispărut din casa familiei ei. A zis că părinții dumneavoastră sunt înnebuniți și se tem că un vânător de zestre v-a convins să fugiți cu el.

– Toate sunt numai minciuni, șopti Olivia, clătinând din cap rapid, aproape smucindu-se. Nu am nici un frate și nici nu mai locuiesc în casa părinților mei de mai bine de zece ani. Era înalt – aproximativ de înălțimea soțului meu? Cu părul închis la culoare și pieptănat pe spate? Cu un nas proeminent și un aer distinct?

– Daaa, îngână hangiul.

– Și a spus unde stă? întrebă Jamie, ținând strâns pistolul. Poate că până la urmă tot putea să pună mâna pe Clary. Cu cât timp în urmă a plecat?

– Cam acum o oră, zise hangiul, spre dezamăgirea lui Jamie. Nu mi-a spus unde poate fi găsit, doar că se va întoarce în seara aceasta ca să vadă... Ezită. Ca să o vadă pe doamna Collins.

Olivia trase aer în piept, aproape scoțând un scâncet. Jamie lăsă pistolul și o cuprinse cu brațul, trăgând-o lângă el.

– Nu, șopti el îndârjit. Să nu-ți fie frică! Nu o să mai pună niciodată mâna pe tine.

Fără să-și poată potoli ușorul tremur, ea încuviință din cap.

Acum hangiul părea tare nesigur.

– Cine e omul acesta? Înțeleg că îl cunoașteți...

– Da, spuse Jamie peste capul Oliviei.

Ea își lipi fața de reverele paltonului lui și se apucă de el.

– Spre marele nostru regret.

Domnul Hughes își drese vocea.

– L-am... l-am lăsat să aștepte în salonul dumneavoastră.

Jamie miji ochii. Chiar dacă Clary le-ar fi fost prieten, hangiul îi îngăduise unui străin să intre în camera unui oaspete.

– Ce ciudat, spuse el pe un ton rece. Îmi amintesc perfect că v-am plătit pentru folosirea *privată* a acelei încăperi până cel mai devreme mâine.

Hangiul se făcu roșu.

– Nu am vrut afaceri necurate în hanul meu, murmură el. Și domnul a insistat să vadă dacă cumva sora lui a rămas aici. Când am bătut la ușă și nu am primit nici un răspuns, mi-a poruncit să o deschid și pe urmă a intrat... Poate că era mai bine să-i fi cerut să aștepte jos.

– Da, poate. Jamie se uită urât la el. Ați așteptat și dumneavoastră cu el? De unde ați știut că nu este un hoț obișnuit?

– Nu, mărturisi hangiul după o pauză lungă. Nu arăta ca un hoț...

Jamie făcu semn din cap către scări.

– Hai să vedem dacă am fost jefuit și trebuie să mă adresez ajutorului de șerif din zonă.

Înțelegând acum că nu procedase deloc cum trebuia, domnul Hughes continuă să turuie în timp ce îi conducea în sus pe scări, încercând să explice că acțiunile lui fuseseră bine intenționate chiar dacă se dovedeau a fi fost greșite. Jamie aproape că nu auzi o vorbă din explicațiile bărbatului, nu că i-ar fi păsat prea tare de ele. Slavă Domnului, Olivia ținea obiectul acela de mare valoare, după care umblaseră atâta, în brațe, ascuns în continuare sub mantie. Dacă Clary ar fi venit în seara aceasta sau dacă ei ar fi găsit pictura ieri...

Pe coridor, în fața camerei lor, el făcu din nou semn cu capul spre hangiu.

– Deschide ușa!

Domnul Hughes aruncă o privire speriată spre pistolul pe care Jamie îl scosese din buzunar, dar, după ce văzu expresia de pe fața lui Jamie, se întoarse și băgă cheia în broască. Jamie o împunse

ușor pe Olivia într-o parte, chiar în spatele hangiului. Fără nici un zgomot, armă pistolul și îl ridică.

Ușa se deschise încet. Jamie se strecură înăuntru, scrutând cu privirea camera dintr-o parte în alta, fără a fi nici surprins, nici dezamăgit că era goală. Lăsă arma în jos și deschise ușa larg.

– Tot mai credeți că bărbatul acela era fratele soției mele? întrebă el sumbru.

Domnul Hughes se albi la față. Încăperea fusese răvășită. Două dintre rochiile Oliviei erau pe pat sfâșiate complet; pălăria de rezervă a lui Jamie fusese distrusă. Cutia cu instrumente de scris fusese trântită la pământ, așa că acum mahonul ei lustruit era ciobit, călimara cu cerneală era spartă și hârtiile zăceau împrăștiate peste tot pe podea.

Olivia privi înăuntru de după el și icni. Jamie se uită la ea, avertizând-o să facă liniște.

– Duceți-vă să aduceți un ajutor de șerif, se răsti el la domnul Hughes.

– Nu ar trebui să vedeți mai întâi dacă lipsește ceva?

– Asta o să și fac până-l aduceți pe ajutorul de șerif.

Jamie îl împinse afară din cameră și închise ușa. Își trecu mâinile prin păr și înjură cu patos.

– Ce-o să facem? șopti Olivia, holbându-se la dezastrul din jur. A fost aici – mi-a rupt hainele –, Jamie, cu siguranță a citit toate hârtiile lui Henry...

– Poate.

Păși peste hârtii și îi luă pictura din mâini.

– Dar nu a găsit asta, și presupun că acesta este motivul pentru care și-a vărsat frustrarea pe lucrurile noastre. Olivia, nu a pus mâna pe nici unul din noi și nici *nu o va face*, repetă el.

– Dar este *aici*, spuse ea chinuită. În Ramsgate. Nu am fost deloc isteți – vezi, a reușit să ne găsească. Jamie, cum o să putem ajunge înapoi la Londra înaintea lui? Cum putem spera că ne vom strecura afară din oraș fără ca el să fie pe urmele noastre? Dacă s-a întors și e aici, jos, chiar acum, așteptând să termine ce a început?

El puse pictura pe podea și trase zăvorul la ușă. Apoi, își puse pistolul pe scrin și scoase și cutia lui. O deschise și începu să încarce și al doilea pistol.

– Ce bine ar fi să fie. Sunt gata să mă ocup de omul acesta o dată pentru totdeauna.

– Nu!

Ea îl apucă de braț.

– Ajutorul de șerif este pe drum! Nu-l poți împușca pe Clary fără să fii arestat.

Jamie rămase țeapăn o clipă. Tot i se părea o idee tentantă. Dar asta ar fi însemnat să o lase singură pe Olivia într-un colț îndepărtat de Kent, cu o pictură care o transforma într-o țintă sigură. Poate că Clary nu era singura persoană care o voia. Oftă.

– Nu o să-l împușc. Doar dacă voi fi nevoit. Strânge-ți ce poate fi recuperat și lasă restul aici. Domnul Hughes o să-și petreacă restul nopții înlocuind ceea ce ne trebuie mai urgent, altfel o să am grijă să fie judecat pentru complicitate la furt.

Olivia încuviință din cap și începu să adune ce-i mai rămăsese din haine. În afară de pălărie și de cutia cu instrumente de scris, nici un alt obiect al lui Jamie nu fusese atins; aparent, Clary își îndreptase pornirile distructive numai asupra lucrurilor ei. Jamie își împachetase lucrurile în valiză și tocmai aduna hârtiile împrăștiate pe jos, când vocea Oliviei îl făcu să înțepenească.

– Jamie.

Avea un glas de ziceai că se sufocă.

El lăsă să-i cadă ce ținea în mâini și se aruncă spre ea să o prindă, gândindu-se că era posibil să leșine. Dar ea îi întinse o hârtie. Fusese ruptă dintr-un caiet de-al lui, constată Jamie, dar scrisul nu era al lui. Pe hârtie stătea scrisă o amenințare, cu un scris mare, ascuțit:

Știi ce vreau. Nu mă face să vin să te caut încă o dată. Adu-mi-o la reședința mea din Londra în cel mult o săptămână, altfel o să-ți pară foarte, foarte rău că ai încercat să mă păcălești, draga mea Olivia.

– Asta înseamnă că nu se întoarce în seara asta? Olivia îl apucă de braț. Că suntem în siguranță în noaptea aceasta?

– Poate. Sau poate că nu însemna că nu venea. Jamie nu avea încredere în nici o vorbă a lui Clary. Dar noi *o să fim* în siguranță – doar că nu aici.

În liniște, terminară de împachetat. Olivia își lăsă acolo rochiile distruse, ca o mărturie flagrantă a violenței lui Clary. Jamie răscoli prin hârtii, încercând să se gândească la orice l-ar fi putut ajuta pe Clary să dea din nou de urma lor. Scrisorile lui Daniel erau în continuare acolo, precum și cele ale Bathshebei, dar și unele, și altele erau scrise cu destule întorsături ale frazei încât să pară absolut nesemnificative cuiva străin. Scrisorile de credit de la bancherul lui erau în continuare în buzunarul hainei, lângă registrul lui Henry; Jamie rosti o rugăciune în gând pentru tatăl lui, care îl sfătuise să nu lase niciodată din mână un document important. Hârtiile lui Henry dispăruseră, dar Jamie se așteptase la asta. Un zâmbet amar îi apăru pe buze. Hârtiile acelea erau inutile acum, dar spera ca Lord Clary să-și smulgă părul din cap încercând să priceapă ceva din ele.

Ridică de jos caietul lui de însemnări, din care Clary rupsese acea pagină, și-l răsfoi. Acolo se afla tabelul Oliviei, cu datele din scrisorile lui Henry și cu datele meteo. Acestea l-ar fi ajutat pe Clary mai mult decât altceva dacă vicontele ar fi bănuit însă la ce se referea. Desigur, de vreme ce domnul Pike nu mai avea pictura, nici măcar tabelul acela nu valora prea mult.

Tocmai voia să îndese caietul în valiză împreună cu restul de hârtii, când acesta se deschise undeva lângă coperta din spate. Mai multe foi fuseseră rupte, dar grosolan, probabil în grabă. Bucățelele rămase purtau semne ale scrisului lui, și îi îngheță sângele în vene când își dădu seama ce conțineau paginile acelea.

Clary îi furase toată munca.

Capitolul 18

Olivia reuși să-și țină firea în timp ce căuta prin hainele ei sfâșiate aruncând din când în când un ochi la pictura de Tițian, acum proptită de birou. Mușamaua căzuse într-o parte, dezvăluind tabloul în toată splendoarea lui. Chiar și în lumina scăzută de seară de iarnă, silueta Sfântului Gheorghe părea a străluci biruitoare, iar solzii balaurului aveau o sclipire nepământească. Atâta vreme cât pictura era la ei, se consolă ea, Clary nu câștigase;

nu îi învinsese. Îi luase pe nepregătite și îi șocase, dar nimic mai mult de atât.

Cu toate acestea, mâinile îi tremurau în continuare când ridică o cămășuță, una dintre preferatele sale, căreia îi brodase cu mâna ei niște floricele roz pe poale. Fusese făcută bucăți. La fel și cele două rochii pe care le mai avea acolo, plus cămașa de noapte. Clary îi lăsase ciorapii și jartierele neatinse, dar, în afară de acestea, acum nu mai avea decât hainele de pe ea. Iar dacă nu ar fi fost atât de frig afară, motiv pentru care trebuise să poarte mai multe jupe și șalul, ar fi pierdut chiar și mai multe, se gândi ea cu amărăciune. Clary părea hotărât să fure tot ce avea ea de valoare și să facă totul bucăți.

– Cred că asta e tot, îi spuse ea lui Jamie, aruncându-și cămășuța distrusă pe pat în urma ei.

Nici nu ar mai fi vrut-o, acum că o atinsese Clary.

El se uita fix la caietelul de însemnări pe care îl avea deschis în mâini. La auzul vorbelor ei, tresări și o privi cu un fel de... groază.

– Bine. Da.

– Ce este? întrebă ea simțind cum pulsul i-o lua din nou razna de îngrijorare. A mai scris Clary ceva acolo?

– Nu. Mi-a furat niște chestii pe care le-am scris eu – niște notițe despre o propunere de afaceri pe care am discutat-o cu un prieten.

Îndesă caietul în valiză și o închise.

– Dar nu-i nimic, e doar o chestie fără prea mare importanță. Stai aici. Trebuie să vorbesc cu domnul Hughes sa văd dacă a găsit un ajutor de șerif.

Senzația de îngrijorare care îi răscolea stomacul deveni și mai acută.

– Lasă-mă să vin cu tine...

– Trebuie să rămână cineva aici, spuse el uitându-se sugestiv către tabloul rămas la vedere. Încuie ușa în urma mea, trage zăvorul și nu deschide nimănui în afară de mine. Și ține pistolul la îndemână.

Ea își umezi buzele.

– Știi că nu ai apucat să-mi arăți cum se trage cu pistolul.

El tresări ca și cum i-ar fi tras o palmă.

– Știu. Nu te-aș lăsa dacă aș considera că ai avea într-adevăr nevoie să o faci. Nu trebuie decât să îl îndrepți în altă parte, nu spre tine, și să apeși pe trăgaci, iar zgomotul va aduce ajutoare.

– Foarte bine.

Nu mai avea ce altceva să spună. El plecă, strecurându-și unul din pistoale înapoi în buzunar în drum spre ușă, iar ea trase zăvorul la loc în urma lui. Pentru câteva clipe, își găsi ceva de făcut așezând frumos bagajele pe care le făcuseră lângă ușă, dar aveau numai cele două valize. Puse cutia pentru pistoale a lui Jamie în valiza ei, acum aproape goală, dar lăsă pistolul afară. El își băgase în valiză la grămadă toate hârtiile din cutia cu instrumente de scris. Simți un fior pe șira spinării când examină mai de aproape stricăciunile provocate cutiei de lemn frumos cioplite și lăcuite. Nu fusese încuiată; Clary ar fi putut foarte ușor să învârtă cheia în broască și să citească tot ce era în interior. Dar părea să o fi lovit cu vătraiul de fier din cămin, ca o bestie scoasă din minți. Olivia o puse pe pat lângă hainele sfâșiate.

Trase un scaun lângă ușă și se trezi din nou cu fața la Sfântul Gheorghe. Sfântul avea o expresie nobilă, dar necruțătoare așa cum era, cu sabia ridicată, pregătit să atace. Balaurul, cu solzii lui sclipind verzui și negri ca niște bucăți de armură poleită, se încolăcise gata să sară pe victimă, ca o pisică înverșunată. Pictura îți tăia răsuflarea, de-a dreptul, așa uimitoare era. Se întrebă cine era adevăratul ei stăpân. Domnul Pike respinsese ideea că francezii ar fi avut vreun drept asupra ei, dar ajunsese în Franța numai pentru că o ceruse Napoleon într-unul dintre tratatele lui de pace, ca un fel de compensație. Ceea ce însemna că fusese luată de la adevăratul ei proprietar cu ani buni în urmă, poate chiar cu zeci de ani. Oare mai *știa* măcar cineva cine era proprietarul ei de drept, după toți anii aceștia?

Pe de altă parte, asta nu era problema ei. Olivia își frecă fruntea. Planul lor era să i-o ducă ducelui de Wellington sau unei alte persoane potrivite, care să știe ce trebuia făcut pentru a o înapoia cui trebuia, și să dezvăluie infracțiunile pe care le comisese Clary încercând să dea de ea. Pe urmă, cu un pic de noroc, vicontele avea să fie arestat, judecat și trimis la închisoare. Nici ea, nici Jamie, nici Penelope nu ar fi avut de ce să se mai gândească la el sau să mai dea ochii cu el vreodată.

Desigur, asta dacă ei reușeau să se întoarcă la Londra în siguranță, cu tabloul neatins, și să îi convingă pe cei care puteau lua măsuri să dea crezare poveștii lor, nu minciunilor pe care le-ar fi putut turna Clary. Acum, că vicontele era în Ramsgate, suflându-le cu respirația lui puturoasă în ceafă, i se părea mult mai dificil să ajungă la Londra decât i se păruse de dimineață.

Privirea ei căzu pe mesajul scris, acel mesaj oribil, crud, care arăta fără doar și poate încrederea înverșunată a lui Clary că putea ajunge la ea oricând, că o putea face să se supună voinței lui numai prin forța numelui, a personalității, a poziției sau a averii sale. Chiar și acum, când ea se afla în posesia picturii pe care o dorea el, amenința să o distrugă dacă nu ceda pretențiilor lui.

– Dacă te pricepi atât de bine să omori balauri, șopti Olivia ușor spre Sfântul Gheorghe, mi-aș dori foarte mult să-ți înfigi sabia în inima lui Lord Clary.

Când Jamie intră în bar, domnul Hughes îl adusese pe ajutorul de șerif local. Se părea că hangiul știa ce băutură-i plăcea acestuia și cum să-l ia, așa că în mod evident voia să-i prezinte mai întâi versiunea lui. Jamie însă îl întrerupse imediat:

– Doresc să depun plângere împotriva domnului Hughes, spuse el, pentru faptul că a permis unui bărbat să pătrundă în apartamentul meu în scopuri infame.

– Nu am făcut așa ceva!

– Un bărbat care dovedește un interes nesănătos, de-a dreptul criminal, față de soția mea, continuă Jamie. Un bărbat care i-a sfâșiat toate veșmintele și mi-a răvășit toate hârtiile personale, fără îndoială cu scopul de a mă hărțui și pe viitor. Domnul Hughes a dovedit atât de puțină grijă pentru reputația hanului, încât a lăsat înăuntru un bărbat căutat pentru tentativă de crimă asupra surorii mele, contesa de Stratford, și i-a permis să cotrobăie prin camerele unui oaspete.

– Crimă! Domnului Hughes aproape că îi ieșiră ochii din orbite. Era un gentleman care și-a manifestat grija față de sora lui!

– Și, cu toate acestea, nu ați chemat imediat ajutorul de șerif când v-ați gândit că „sora" putea fi în mare pericol. Jamie îl fulgeră cu privirea. Nici măcar nu l-ați pus să aștepte în salon până ce putea fi găsită doamna și întrebată despre situația în care se află.

Ajutorul de șerif se ridică și încercă să-l domolească.

– Haideți, haideți, domnilor! Să rezolvăm problema. Doamna se află în vreun pericol în momentul acesta?

– Nu, spuse Jamie. I-am zis să tragă zăvorul la ușă cât timp eu sunt plecat.

– Bine, foarte bine. Se întoarse către hangiu. Ați permis ca un bărbat să intre în apartamentul acestui gentleman în lipsa lui?

Domnul Hughes oftă.

– Da.

– Nu e prea înțelept să faci așa ceva, Tom, spuse ajutorul de șerif pe un ton compătimitor. Acum, v-a fost furat ceva, domnule? îl întrebă pe Jamie.

– Îmi lipsesc niște hârtii, și toate hainele soției mele au fost sfâșiate. Nu i-a mai rămas nimic, decât hainele pe care le-a avut azi pe ea.

– Asta nu e bine. Tom, bănuiesc că vei compensa cumva pierderea doamnei.

Ajutorul de șerif se uită ferm la hangiu, iar domnul Hughes mișcă din cap o dată.

– Și știți cine este acest făptaș, domnule?

– Da. Jamie verifică dacă ușa era închisă, apoi își coborî totuși vocea. I-a lăsat un bilet soției mele, confirmând că o cunoaște. Numele lui este vicontele Clary. De luni întregi, o hărțuiește pe soția mea, care, după cum va confirma și domnul Hughes, este o doamnă rezervată și cât se poate de cuviincioasă. Acum câteva săptămâni, Lord Clary a împins-o pe sora mea, contesa de Stratford, peste bord în Tamisa. Dacă verificați la magistratul din Londra, veți afla că al meu cumnat, contele de Stratford, a depus plângere împotriva lui Lord Clary pentru tentativă de crimă.

– Crimă! Un conte! Un viconte! Domnul Hughes se lăsă să cadă greoi pe o bancă, uitându-se în gol înainte. Nu pot să cred...

Polițaiul avea o figură gravă.

– Înseamnă că este vorba despre o chestiune foarte serioasă. Până când trimit eu vorbă la Londra, bănuiesc că bărbatul va fi dispărut de aici, dar nu-mi place deloc gândul că un criminal umblă liber pe-aici prin oraș.

– L-ați putea aresta pentru furt sau distrugere, sugeră Jamie. Orice ar putea să-l țină pe Clary închis, departe de Olivia. Cu siguranță a tras la un han din apropiere.

După ce mai vorbiră puțin – ajutorului de șerif îi plăceau discuțiile lungi, din câte se părea –, căzură de acord că aveau să fie trimiși doi oameni în căutarea lui Clary. În sinea lui, Jamie considera că nu aveau să dea de el, poate fie și numai pentru faptul că ajutorul de șerif părea mai preocupat să nu aibă crime în orașul lui decât să pună într-adevăr mâna pe Clary. Dar domnul Hughes promise totuși să înlocuiască peste noapte cel puțin un set de haine pentru Olivia și mai făcu o afirmație importantă.

– Veți fi în siguranță în noaptea aceasta în hanul meu, jură el. Acum sunt cu ochii în patru după ticălosul acesta, și nu-mi va mai trece niciodată pragul. O să-i trimit pe valeți să stea de pază toată noaptea. Vă jur că nimeni nu se va apropia de dumneavoastră sau de soția dumneavoastră. Dați-mi voie să-mi repar greșeala, domnule!

Jamie nu era chiar sigur, dar era riscant să se mute într-un alt han fără să știe unde se afla Clary.

– Foarte bine. Dar o să vrem o altă cameră.

Domnul Hughes încuviință imediat, iar Jamie urcă și-i spuse Oliviei. Odată ce o văzu aranjată, chiar dacă încă tulburată, în încăperea cea nouă – și mai mare –, îi spuse că trebuia să mai iasă o dată. De data aceasta luă un cal de la grajduri și călări înapoi spre The Anchor. Charlie Pike se afla la locul lui obișnuit, lângă foc, și păru ușor surprins când Jamie se opri în fața lui.

– Mai am să vă cer o favoare, domnule căpitan Pike, spuse el, folosind în mod deliberat titlul pentru prima dată. O chestiune de afaceri.

Pike ezită o clipă, apoi pe față îi apăru un zâmbet larg.

– Ia-ți un scaun, tinere.

Capitolul 19

Ajunseră la Richmond târziu, a doua zi. În timp ce privea turnulețele de cărămidă roșie de la Stratford Court, care se dezvăluiau privirii pe măsură ce se apropiau, Olivia se minună în sinea ei de ceea ce se putea face cu bani mulți. Când plecase de la Londra, de una singură, cu numai două sute treizeci de lire – dintre

care multe împrumutate –, îi luase două zile să ajungă la Gravesend, călătorind cu poștalionul public și trecând prin hanuri.

Dimpotrivă, când Jamie voise să ajungă undeva repede, găsise o barcă și pe cineva care să-i ducă pe Tamisa, direct de la Broadstairs până la Stratford Court. O călătorie care ei i-ar fi luat cel puțin trei zile, cel mai probabil în frig și în condiții foarte proaste, se terminase după o călătorie elegantă de o zi. El spusese ceva cum că domnul Pike îl sfătuise în acest sens, dar Olivia știa că fusese exclusiv ideea lui Jamie. În ciuda frigului, își petrecuse cea mai mare parte din călătorie pe punte, studiind malurile pe lângă care treceau și chiar arătând în direcția în care își imagina că trebuia să se găsească Gravesend și căsuța ei închiriată.

Dar acum erau aici. Domnul Pike îi făcu semn din locul în care se afla, lângă cârmă. Era barca lui, o mică goeletă rapidă, și părea vesel ca un cintezoi că putea naviga în această zi. Olivia își dori să se poată bucura și ea la fel de mult de toate aceasta. Dar, pe de altă parte, un gentleman mai în vârstă, ale cărui zile de aventuri rămăseseră mult în trecut, putea să considere fascinantă plecarea intempestivă spre Richmond, în timp ce ea avea în continuare senzația că viitorul ei atârna de un fir de păr. Oare era posibil să ajungă înapoi în oraș înaintea lui Clary?

Jamie nu fusese de acord cu ideea de a se întoarce direct la Londra; voia să stea de vorbă cu Lord Atherton – „Stratford acum", își aminti singură. Cu siguranță nu avea cum să le strice să aibă un conte de partea lor când se lansau în acuzații la adresa lui Clary, iar Olivia știa că îi datora o explicație lui Penelope. Din cauza ei, Penelope și soțul ei aproape că se înecaseră.

Din nefericire, până ce Lord Clary nu era zăvorât în cea mai adâncă și mai întunecată temniță pe care o avea Londra, Olivia nu putea simți că vreunul dintre ei era în siguranță.

Ajunseră la mal și acostară fără nici o problemă. Răposatul Lord Stratford avusese și el un iaht de curse, așa că se îngrijise să-și construiască un chei mulțumitor. Domnul Pike dădu mâna cu Jamie și le ură din suflet numai bine.

– Când se va întâmpla să mai treceți prin Ramsgate, să nu cumva să nu veniți la un vin de-al meu de soc, adăugă el.

– Așa vom face, îi răspunse Jamie.

Ridică bagajele, în timp ce Olivia luă cu grijă tabloul, acum împachetat în mai multe cârpe. Coborâră din goeletă și îi făcură

cu mâna de pe chei domnului Pike, în vreme ce acesta își pregătea pânzele pentru călătoria de întoarcere.

– E cale destul de lungă, spuse Jamie când o luară spre casă. Poți să îl duci?

Ea încuviință din cap.

– Nu o să-l las jos nici un moment.

Vântul scăzu în intensitate pe măsură ce se îndepărtară de râu. Pietricelele de pe cărare le trosneau sub picioare. Olivia își ținu mantia strânsă în jurul ei. Cu toate astea, se bucură când în fața lor se iviră porțile de fier forjat, cu fațada impresionantă a Stratford Court chiar dincolo de ele.

Când majordomul îi anunță, Penelope aproape că zbură prin cameră ca să o îmbrățișeze pe Olivia.

– Ai pățit ceva? întrebă ea. L-ai ucis pe nemernicul acela de Clary? Unde ai fost?

Olivia zâmbi.

– Sunt bine mulțumită fratelui tău. Dar tu... Clary a încercat să te omoare! Și numai și numai din cauza mea. Penelope, am tot vrut să-ți cer iertare...

Dar prietena ei o făcu să tacă ducându-și un deget la buzele Oliviei.

– Nu ai de ce. Mă bucur atât de tare să te văd din nou! Și pe tine, Jamie. Ai reușit! Ai găsit-o!

Se răsuci pe călcâie ca să-și îmbrățișeze fratele.

– O clipă, Pen. Jamie lăsase valizele la majordom, iar acum ținea în mâini tabloul. Îi schimbă poziția ca să primească îmbrățișarea surorii lui. Trebuie avut grijă cu ăsta.

– Ce e ăla?

– Ți-l arăt, nu te teme, îi spuse Jamie. Soțul tău e prin preajmă?

Penelope încuviință din cap.

– În galerie. El și Gray au fost acolo în fiecare zi.

Îl găsiră pe noul conte în biroul lui. De acolo o ușă se deschidea înspre o încăpere și mai mare, iar Olivia putu să vadă cum fiecare bucățică de perete era acoperită cu tablouri. Benedict, Lord Atherton – „Stratford acum", trebui Olivia să-și amintească din nou – ridică privirea când Penelope îi conduse înăuntru.

– Te-ai întors!

Traversă camera din câțiva pași ca să dea mâna cu Jamie.

– Și biruitor, după câte se vede. Mă bucur mult să vă văd din nou, doamnă Townsend.

Făcu o plecăciune.

Olivia îi zâmbi și ea, ușor amețită. Contele era un bărbat de-a dreptul spectaculos, cu părul lui brunet ondulat și cu ochii albaștri plini de vioiciune. Singura dată când îl mai văzuse, el și Penelope își aruncaseră niște priviri feroce, mult diferite de privirile pe care le schimbau acum. Penelope se apropie de soțul ei, iar acesta o cuprinse pe după talie cu brațul.

– Au descoperit ceva, Ben.

Privirea lui Benedict se fixă asupra pachetului pe care-l ținea Jamie.

– Într-adevăr. Gray, strigă el.

Un tânăr înalt și subțire, cu o claie de păr castaniu în cap, se iți de după ușă.

– Da?

– Soțul surorii mele, Lord George Churchill-Gray, spuse Benedict ca o scurtă prezentare. Este artist și mă ajută să fac un catalog cu operele din galeria privată a tatălui meu. Gray, aceștia sunt fratele lui Penelope, domnul James Weston, și doamna Townsend cea greu de prins. Au descoperit ceva.

Gray intră în cameră având în continuare în mâini un tablou micuț, pe care-l așeză pe biroul lat de mahon.

– Ce este?

În loc de răspuns, Jamie așeză tabloul pe birou și începu să-l despacheteze.

– Cred că asta caută de fapt Lord Clary.

Pentru un moment, se lăsă tăcerea în timp ce Sfântul Gheorghe era dezvelit. Când balaurul își făcu apariția din spatele pânzei în care era înfășurat, lui Gray păru a i se tăia răsuflarea. Făcu o mișcare spre tablou, și Jamie se dădu la o parte, lăsând artistul să termine de dezvelit opera.

– Cu siguranță a fost pictat de un pictor din vechea școală, spuse Benedict după o clipă. Până și eu pot să văd atâta lucru.

– E un Tițian, spuse Gray reverențios.

Ridică tabloul și îl duse pe o servantă lângă ferestre, unde îl propti de perete. Încet, se lăsă într-un genunchi, privindu-l complet absorbit.

– Priviți tușele, priviți lumina, priviți cât de fine și de puternice sunt. De unde ai ăsta?

– De lângă Ramsgate. Jamie aruncă o privire spre Benedict. Crezi că tatăl tău ar fi fost interesat de așa ceva?

– Ar fi mers după el până la capătul lumii și înapoi, răspunse Benedict fără ezitare. Avea patru tablouri de Rafael, dar numai unul de Tițian, și acela doar un studiu mai puțin important. Gray aproape că a terminat catalogul.

Îl privi pe Gray.

– Tu cunoști pictura asta?

Încet, Gray încuviință din cap, în continuare absorbit.

– De obicei, Tițian nu picta tablouri de dimensiuni atât de mici. Așa ceva este de-a dreptul rar; foarte probabil să fi fost un cadou pentru un patron al artelor care l-a ajutat. Se poate să fi fost chiar pentru cineva de aici, din Anglia. Ridică privirea. Eu nu l-am văzut niciodată cu ochii mei, am văzut doar o copie. Am cunoscut pe cineva care își propusese să copieze fiecare Tițian pe care punea mâna; așa că a petrecut ani buni în Italia umblând după ele. Admira enorm tehnica lui. Avea un caiet cu schițele tuturor picturilor pe care le făcuse și mi le-a arătat. Ochii lui se fixară din nou asupra tablourilor. Îmi amintesc balaurul.

– Cum ai făcut rost de el, Olivia? Penelope părea de-a dreptul fascinată. Chiar, *cum* ai făcut rost de el?

Olivia se foi de pe un picior pe altul.

– E o poveste lungă.

– Cea mai importantă chestiune este ce ar trebui să facem cu el, spuse Jamie. Se întoarse către Benedict. Ai avut dreptate, apropo, în legătură cu contrabanda.

– Mi s-a părut din ce în ce mai evident, cu fiecare zi care trecea, răsună răspunsul plin de amărăciune. Tu l-ai adus înapoi la Londra, așa că presupun că ai habar ce ar trebui făcut cu el.

– Mă întreb mai degrabă *cum*. Jamie surprinse privirea Oliviei. Restul este o poveste *foarte* lungă.

– Dacă există o poveste lungă de ascultat, ar trebui să stăm jos și să mâncăm ceva.

Penelope o luă de braț și o conduse de-a lungul coridorului spre un salon spațios. Domnii le urmară, cu Gray încheind formația, cu Tițianul în brațe.

– Ceaiul, îi porunci Penelope servitorului care apăru aproape instantaneu în cadrul ușii când ea sună din clopoțel. Și sendvișuri, și prăjiturele.

Până când sosi gustarea, li se alăturară și sora lui Benedict, Samantha, împreună cu mama ei. Olivia aflase tot despre familia Stratford în seara aceea, cu câteva luni în urmă, când familia Weston fusese invitată să ia cina la Stratford Court. Atunci, Penelope vorbise despre contesa moștenitoare ca fiind o doamnă frumoasă, dar rece și distantă, iar pe Samantha o descrisese ca fiind tăcută și rezervată. Astăzi nici una din ele nu i se păru astfel; Samantha râdea când intră în cameră, cu obrajii îmbujorați și cu părul ei blond ciufulit de vânt, iar mama ei zâmbea cu drag, probabil ca urmare a încântării și a amuzamentului fetei sale.

Ambele femei se întrerupseră brusc când dădură cu ochii de musafiri. Penelope sări în picioare.

– Samantha, Lady Stratford, acesta este fratele meu, James Weston, și ea este buna mea prietenă, Olivia Townsend.

– Bine ați venit la Stratford Court, spuse Lady Stratford.

Avea o postură dreaptă și elegantă, dar un zâmbet plăcut îi apăru pe buze când Olivia făcu o reverență, iar Jamie se înclină.

– Mă bucur să te cunosc în sfârșit, îi spuse Samantha cu multă căldură Oliviei. Penelope ne-a povestit atâtea despre dumneata.

– Au venit cu noutăți, mamă, spuse Benedict înainte ca Olivia să-și poată reveni din sentimentul de groază ce o apucase la gândul că adusese atâtea probleme atâtor oameni. Se apropie de contesă, o luă de braț și o conduse spre tablou. Bănuiesc că asta urmărea tata atunci când a murit.

Toată culoarea fugi din obrajii contesei când se uită la Tițian, și, pentru o clipă, pe chipul ei apăru o expresie împietrită.

– Oh, Doamne, murmură ea în cele din urmă. E într-adevăr ceva ce și-ar fi dorit cu disperare. Își întoarse privirea chinuită spre fiul ei. Din cauza aceasta v-a pus în pericol pe tine și pe Penelope? Doamne, Dumnezeule, îmi pare atât de rău...

Penelope se grăbi să vină lângă ea.

– Fratele meu crede că tabloul acesta ne va ajuta să-l vedem în lanțuri pe Lord Clary, înfundând pușcăria. Nu-i așa, Jamie?

– Nimic nu mi-ar plăcea mai tare pe lumea asta, încuviință fratele ei.

– Atunci, sunteți cât se poate de bine-veniți, astăzi și pentru totdeauna, spuse Samantha cu entuziasm. Bărbatul acela a încercat să o ucidă pe Penelope. Aș fi în stare să-l pun eu însămi în lanțuri.

– Eu tot aș prefera să joc rolul de călău, comentă Benedict uitându-se intens la soția sa. Dar unde Dumnezeu ai găsit asta? Și cum?

Ochii lui Jamie îi întâlniră pe ai Oliviei. Aceasta citi întrebarea nerostită în ei. După cât se străduise ea să evite să vorbească despre suspiciunile pe care le avea în privința lui Henry sau despre amenințările la care o supusese Clary, fiind în stare să fugă din Londra fără a spune nici o vorbă nimănui, Jamie nu știa cât de multe era acum dispusă să dezvăluie. Olivia știa că, dacă dădea semne că nu se simțea prea confortabil să vorbească despre cele întâmplate, Jamie avea să-i păstreze secretele.

Dar gata cu asta! Nu avea cum să-l distrugă pe Clary fără a dezvălui activitățile ilicite ale lui Henry, și, chiar dacă Olivia nu dorea să distrugă numele răposatului ei soț, simțea că era cu totul și cu totul vina lui. Loialitatea ei era acum față de oamenii din această încăpere, adevărata ei familie. Încuviință din cap hotărâtă.

– Pictura aceasta a fost obiect de contrabandă în Anglia, spuse Jamie. Cel mai probabil a venit din Franța, unde se poate să fi fost furată din marele muzeu al lui Bonaparte.

Benedict nu spuse nimic, dar ochii lui albaștri strălucitori rămaseră fixați asupra lui Jamie.

– Credem – și avem dovezi în acest sens – că Lord Clary făcea parte din operațiune, cel mai probabil ocupându-se de găsirea cumpărătorilor pentru obiectele de artă furate.

– Inclusiv tatăl nostru, șopti Samantha.

Asculta și ea cu respirația întretăiată.

Jamie încuviință din cap.

– Așa cred și eu.

– Eu sunt sigur! exclamă Gray. Răposatul Lord Stratford a făcut mai multe consemnări în registrele lui, indicând plăți substanțiale către Lord Clary, fără a menționa și pentru ce. Datele corespund cu cele în care anumite picturi au intrat în galeria lui privată, dar nu există nimic altceva care să demonstreze de unde proveneau acele picturi.

Olivia simți satisfacția lui Jamie. I se părea că radia dinspre el, aproape palpabilă, de vreme ce presupunerea lui se dovedea încă o dată adevărată. Și asta o făcea și pe ea să se simtă curios de entuziasmată – nu numai pentru că el avusese dreptate, ci și pentru că îl vedea așa mulțumit.

– Contrabandiștii și-au adus marfa pe țărm în Kent, dincolo de Broadstairs, aproape de Ramsgate. Diverși localnici au fost plătiți ca să țină operele până era găsit un cumpărător, când tablourile aveau să fie aduse în Londra sau trimise oriunde în Anglia. În cazul lui Lord Stratford, puteau fi livrate chiar la poarta lui. Noi înșine am venit pe Tamisa astăzi cu o bărcuță din Broadstairs, grație unui gentleman care ne-a ajutat foarte mult. Cât despre modul în care operele erau scoase din Franța... Ridică o mână. Nu pot decât să fac observația că fratele mai mic al lui Lord Clary este comodor în forțele navale, staționat în Calais. Ceea ce poate fi doar o coincidență, desigur.

– Sunt convins.

Benedict părea triumfător și îndârjit.

– Cum ai fost tu prinsă în toate astea? o întrebă Penelope pe Olivia cu o voce peste poate de uimită.

Ea trase aer în piept.

– Henry era conducătorul grupării.

Penelope rămase cu gura căscată.

– El a aranjat totul cu ajutorul lui Clary. Eu nu am știut nimic despre asta, continuă Olivia. Dar cred că acesta este motivul pentru care Lord Clary a fost atât de insistent cu... atențiile lui. A descoperit că tabloul acesta – sau unul ca acesta – a fost dus în Anglia, dar nu a fost livrat niciodată, așa că îl vrea el.

– Ducele de Wellington a ordonat ca toate obiectele de artă care au fost luate prin jaf să fie repatriate, spuse Gray, încruntându-se. Sunteți siguri...?

– Nu, zise Jamie. Dar multe picturi au dispărut în ciuda ordinelor ducelui. Și aș îndrăzni să spun că unii colecționari nu ar sta pe gânduri dacă li s-ar oferi ceva de genul acesta, un obiect căruia nu ar fi prea ușor să i se dea de urmă.

Gray încuviință din cap.

– Sigur că s-ar găsi unii. Dar dacă te duci cu chestia asta la duce... Acesta este planul tău, nu-i așa?

Jamie încuviință.

– S-ar putea isca un incident internațional. Pentru că se înțelege că nu numai tabloul acesta, ci mai multe picturi de mare valoare și la fel de rare au fost furate și duse de contrabandiști în Anglia, la niște cetățeni englezi, cu ajutorul unui ofițer din marina engleză.

– Nu îmi pasă de nici unul dintre ei, în afară de Lord Clary.

– Nici mie, murmură Benedict.

– Asta e bine. Gray ridică din umeri ca răspuns la privirea enervată a lui Jamie. Wellington are alte griji acum; e posibil să considere că a încheiat ce era de încheiat în povestea cu obiectele de artă și să nu vrea să readucă totul în prim-plan din cauza lui Lord Clary. Ar trebui să fii avertizat în sensul acesta. Fratele meu mai mare lucrează la Ministerul de Interne, și au o mulțime de lucruri cu care trebuie să se confrunte, nu doar un amărât de contrabandist.

Jamie nu spuse nimic, dar Olivia văzu cum pe frunte i se formează cute de îngrijorare. Simți și ea ca o piatră în stomac. Și brusc nu mai era la fel de încrezătoare ca înainte că se apropiaseră cât de cât de o soluție.

Olivia nu avu ocazia să vorbească cu Jamie până târziu în noaptea aceea. Jamie nu spuse nimic în timpul cinei, ci doar ascultase cum Gray și Benedict se contraziceau în legătură cu cea mai bună cale de urmat. Aproape că nu se uită la ea când doamnele părăsiră sufrageria, iar apoi, când domnii li se alăturară din nou mai târziu, Jamie nu mai era cu ei. Olivia murmură o scuză față de Penelope și plecă în căutarea lui.

Îl găsi într-un mic cabinet lângă biroul contelui. Ușa era deschisă, dar Olivia stătu un moment înainte să intre. Tițianul era proptit de perete, în rama lui. O singură lampă ardea lângă el, aruncând o lumină aurie peste balaur, care sclipea ca un monstru din iad. Sfântul Gheorghe era pierdut în umbră, mai mult siluetă decât portret acum. Sabia lui ridicată părea șubredă și inutilă în fața dinților dezgoliți și a cozii despicate a balaurului. Jamie trăsese un scaun direct în fața picturii, iar acum stătea cu coatele pe genunchi și bărbia proptită în mâinile împreunate și se uita lung la el. Ezitând, Olivia ciocăni ușor la ușă.

Jamie se uită peste umăr.

– Intră.

Ea veni lângă el.

– Am crezut că faptul că am găsit tabloul va rezolva totul. Mă simt atât de naivă.

– Nu ai de ce.

Olivia se holbă la pictură un moment. Dacă totuși Wellington nu se dovedea a fi persoana potrivită să facă dreptate, după cum sperase ea, ce le rămânea de făcut? Ce puteau face cu această inestimabilă operă de artă?

– Poate că ar trebui să o facem bucăți și să i-o trimitem așa lui Lord Clary.

El mârâi.

– Da, asta ar fi o cale să-l nimicim pe nemernic.

– Să înțeleg ca nu vezi prea multe alte soluții, spuse ea după un minut întreg de tăcere.

– Soluții? Nu. Oftă, flexându-și degetele fără a-și lua ochii de la tablou. Dar mă aștept să întâmpinăm probleme pe parcurs, indiferent de ce vom alege. Singura întrebare în momentul acesta este în ce direcție să o luăm.

– Care sunt opțiunile cele mai puțin respingătoare?

El îi luă mâna și și-o duse la buze.

– Acelea care nu-i permit lui Clary să scape. Mi-e teamă că Gray are dreptate: e posibil ca Wellington să nu se arate prea hotărât să ceară condamnarea unui om din cauza unui tablou, mai ales dacă ar fi posibil ca povestea să ducă la dovezi privind alte acte de contrabandă. Cei care l-au plătit pe Henry sunt fără îndoială oameni bogați și cu influență.

– Dar Clary a încercat să o omoare pe Penelope!

– Da, încuviință Jamie. Dar asta e o altă poveste.

Își apăsă buzele pe mâna ei. Ea se rezemă ușor de scaun când limba lui trasă cu delicatețe un cerc pe pielea ei.

– Bănuiesc că nu vom împărți același pat în noaptea aceasta, murmură el.

– Nu...?

Vocea îi tremura în timp ce el continua să îi dezmierde mâna.

– Soră-mea e incapabilă să păstreze un secret. Dacă mă vede strecurându-mă în dormitorul tău, întreaga casă va afla înainte de micul dejun.

Nu voia să știe nimeni că erau iubiți. Olivia se gândi la nopțile – și diminețile – pe care le petrecuseră ținându-se în brațe, goi și lipsiți de orice inhibiție. Atunci nu arătase nici un fel de ezitare. Dar, imediat ce se întorseseră la Londra, unde puteau fi descoperiți de cineva apropiat...

Se forță să-și alunge din minte acest gând. În secret sau la vedere, îl iubea. Îl dorea.

– Cine spune că trebuie să împărțim un pat? Cred că ne putem descurca foarte bine și cu un scaun, cum ar fi acesta...

Lui Jamie îi înflori un zâmbet pe buze, privirea lui făcând-o să se înfioare.

– Ai dreptate. Încuie ușa.

Pământul era tare sub picioare, iarba era țeapănă și se rupea ușor din cauza gerului.

– Aici, spuse Jamie, trimițând vălătuci albi în aerul înghețat.

Arătă înspre un luminiș din pădure. Cei doi servitori de la Stratford, ambii cu carabine pe umeri, încuviințară din cap și călcară apăsat prin desișuri ca să se asigure că erau singuri.

– Ești sigur că trebuie să facem asta astăzi?

Olivia își frecă mâinile. Era îmbrăcată cu o mantie luxoasă peste o manteluță cu marginile de blană și purta șosete groase de lână în cizme noi și robuste. Penelope își deschisese garderoba și insistase ca Olivia să împrumute orice avea nevoie, adică, în situația dată, niște haine groase. Jamie voia să o învețe să tragă cu pistolul.

– Ar fi trebuit să fac asta cu multe zile în urmă. Își puse cutia cu pistolul pe un bolovan mare din apropiere și îl deschise. De fapt, din prima zi, când a trebuit să recurgi la o lopată ca să te aperi.

– Mă bucur mult că nu știam și că nici nu aveam un pistol la momentul acela, replică ea. Te-aș fi împușcat!

– Sper că nu vei avea niciodată nevoie să te folosești de cunoștințele astea, dar tot cred că ar trebui să înveți. Vino încoace!

Fără prea mare tragere de inimă, ea se apropie.

– Singura persoană pe care vreau să o împușc este Clary.

– Atunci ar fi bine să fii în stare să-l nimerești.

Îi ridică bărbia cu un deget și o sărută. Oliviei îi trecu vag prin minte că nu ar fi trebuit să-l lase să o facă; după ce o săruta, i se părea foarte greu să îl contrazică în legătură cu orice.

– Deși aș prefera să nu trebuiască să mai dai vreodată ochii cu bărbatul acela, mă voi simți mult mai bine să știu că te poți apăra singură.

Următoarea oră o învățâ cum să încarce pistolul și să-l armeze și o puse să repete iar și iar până ce reuși să o facă aproape

cu ochii închiși. În timp ce lucrau la asta, servitorii făcură o momâie folosind o haină veche umplută cu paie, legată de un copăcel. Cineva îi înfipse o pălărie deasupra, și Jamie ridică pistolul încărcat și armat.

– Trage!

Olivia prinse cu fermitate pistolul și îl întinse în față. Era un pistol frumos, dar greu. Își fixă privirea asupra momâii și apăsă pe trăgaci. Scoțând o scânteie și un zgomot puternic, glonțul ieși iute, și ea fu la un pas de-a se trezi în fund.

– Încarcă-l, îi spuse Jamie, stând în spatele ei cu brațele încrucișate.

Olivia se chinui să vadă momâia.

– Am lovit-o?

– Nu.

Ea îi aruncă o privire supărată și se apropie de locul unde era cutia pistolului.

– Înțelegi acum de ce nu m-am deranjat să iau un pistol.

– Poți să înveți. Mai pune niște praf de pușcă, te rog.

Ea mai bagă puțin praf de pușcă în țeavă și glonțul și trase armătura.

– Dacă învăț să trag, crezi că asta va schimba modul în care îl vom aborda pe Clary?

– Ce vrei să spui?

Încă o dată, își ocupă poziția și ținti spre momâie.

– N-ar trebui să ne folosim de asta?

Apăsă pe trăgaci, și de data aceasta mâneca momâii flutură. Lăsă pistolul în jos cu un zâmbet satisfăcut.

– Am lovit-o!

– Ai lovit mâneca. Mai încarcă o dată.

– Păi, mâneca am țintit-o, protestă ea, conformându-se totuși.

– Țintește aici!

Jamie bătu în mijlocul pieptului. Olivia se opri puțin, imaginându-și ce-ar fi provocat o împușcătură în locul acela.

– Ascultă-mă, Livie! Țintește în centru. Dacă ratezi, este posibil să îl rănești totuși. Dacă țintești în braț și ratezi, glonțul va merge aiurea, și tu vei rămâne fără apărare.

Cum ea nu se mișcă, el se apropie și luă al doilea pistol.

– Există un motiv pentru care bărbatul are întotdeauna la el două pistoale. Nu e timp să te oprești și să reîncarci dacă ești în pericol. Dacă simți că trebuie să tragi, atunci fă-o ca lumea!

În timp ce vorbea, încărcă al doilea pistol, cu mișcări precise ce dovedeau multă practică. Fără ezitare, ridică brațul, trase cocoșul înapoi și apăsă pe trăgaci. Olivia avu impresia că abia dacă aruncase o privire către țintă, însă momâia ricoșă și pe haină apăru o gaură neagră, chiar în centru, puțin spre stânga, când copăcelul se opri din legănat.

– Dacă vine Clary după tine, nu o să se poarte cu prea mare delicatețe, spuse Jamie blând, punând pistolul înapoi jos. O să vrea să-ți facă rău. Așa că ține în centru.

Ea ridică pistolul, ezită, apoi îl coborî.

– Cum?

El păși în spatele ei și o înconjură cu brațele. Mâinile lui îi cuprinseră mâinile pe tocul pistolului și își puse obrazul lângă obrazul ei.

– Imaginează-ți-l împingând-o pe Penelope în râul înghețat, murmură el, ghidând-o cum să ridice brațele. Imaginează-ți-l cum te ia pe nepregătite. Cum ar arăta fața lui?

Oliviei începură să-i tremure mâinile în timp ce imaginile îi umpleau încet, încet mintea.

– Acum imaginează-ți-l venind spre tine, șopti Jamie. Uite-l chiar acolo, în haina aceea verde-închis.

Ei îi zvâcniră degetele pe trăgaci. Capsa sări, și pistolul trase. De data aceasta, momâia se înclină într-o parte.

– Mai bine, spuse Jamie aprobator.

Olivia rămase pe loc cu pistolul în mână. Urechile îi țiuiau de la zgomotul împușcăturii, dar imaginea lui Clary venind spre ea îi rămase în minte, ca un spectru grotesc.

– Trebuie să facem o capcană pentru el, nu crezi?

Jamie nu spuse nimic. Ea se întoarse. Era în continuare în spatele ei și ea îl privi până ce el oftă.

– Nu știu ce capcană am putea face.

– Avem tabloul, îi spuse ea.

El oftă.

– Mi-e teamă că nu este de ajuns. Benedict e sigur că Wellington va fi furios când va afla. Poate că da, însă Gray are probabil dreptate când spune că ducele nu va fi prea dornic să îl trimită

la judecată. Fără sprijinul ferm al lui Wellington, rezultatul este departe de a fi sigur. La urma urmei, Clary are relații. Nu vreau să risc să scape basma curată.

– Dar dacă îi dăm pictura lui Wellington..., începu ea.

– Clary ar fi chiar și mai furios pe tine că ai făcut astfel încât să nu mai poată pune mâna pe ea, spuse Jamie încet. Și ar fi în continuare în libertate.

Îi cuprinse fața în mâini, în timp ce ea simțea un junghi în stomac la acest gând.

– Asta înseamnă numai că vom avea nevoie de o capcană mai bună – una din care să nu poată scăpa. Pictura face parte din ea. Și tu trebuie să faci, de asemenea, parte din ea. La restul mai trebuie să mă gândesc.

Ce ar fi putut să asigure condamnarea lui Clary? Răspunsul îi veni în minte foarte repede: celălalt registru al lui Henry. Registrul cu obiecte de contrabandă nu era scris în vreun cod, conținea doar abrevieri obișnuite. Dacă putea pune mâna pe celălalt registru, acesta trebuia să arate cine îl plătise pe Henry pentru obiectele de artă furate – și, dacă Jamie avea dreptate, trebuia să scrie acolo și comisioanele plătite lui Clary pentru ajutorul dat. Cu siguranță asta avea să-l convingă pe Wellington că el, Clary, făcuse cu adevărat parte din complot și că trebuia judecat.

Iar ea știa cine avea acel registru.

Capitolul 20

Se înapoiară la Londra a doua zi, la reședința familiei Weston, în Grosvenor Square. Olivia fusese în vizită în casa aceasta de nenumărate ori, însă niciodată în calitate de oaspete care să și rămână. Refuzase toate invitațiile primite în acest sens, spunând că era o prostie să o facă de vreme ce locuia atât de aproape. Dar de data aceasta fu găzduită într-un dormitor mare și elegant, cu ferestrele înspre piață; de fiecare dată când arunca o privire pe geam, nu se putea împiedica să nu se minuneze de priveliște.

– E bine aici?

– Desigur, spuse ea zâmbind.

Jamie se sprijini de tocul ușii, cu brațele încrucișate.

– Probabil te bucuri să fii din nou acasă.

El ridică din umeri.

– Asta este casa părinților mei. Dar este sigură și convenabilă. Nu va intra nimeni aici fără permisiunea mea, iar valeții vor sta de pază la uși.

– Unde e casa ta?

Ea nu știuse niciodată unde se considera el acasă. Poate că nici nu era în Londra. Cu siguranță pleca din oraș suficient de des încât să nu aibă nevoie aici de un loc permanent unde să locuiască.

– Nu am casă, răspunse el. Nu am rămas niciodată într-un loc suficient de mult încât să am nevoie de una.

„Rămâi cu mine", se trezi ea gândind. Dar Jamie nu scosese nici un cuvânt despre viitor. Olivia își impusese să nu se aștepte la asta atunci când îi spusese că îl iubea; era foarte posibil ca șansa lor de a-și face o viață fericită împreună să se fi risipit cu zece ani în urmă. Dar fiecare moment pe care îl petrecea în compania lui, fiecare noapte pe care o petrecea în brațele lui o făceau să fie mai sigură ca oricând că el era singurul bărbat pe care avea să-l iubească vreodată. El era singura persoană pe care voia să o vadă în fiecare zi pentru tot restul vieții ei. Însă, pe măsură ce timpul trecea, devenea din ce în ce mai conștientă de faptul că era posibil ca el să nu aibă aceleași sentimente în ceea ce o privea.

– Trebuie să mă întorc la mine, spuse ea, scuturându-se de îngrijorarea ce o cuprinsese. Să-mi iau niște haine curate și câteva obiecte personale.

– Dar nu ți-a dat Penelope rochii?

Olivia se jucă cu un nasture de la rochie – o rochie împrumutată de la Penelope.

– Ba da, dar aș vrea una de-a mea.

Hainele lui Penelope îi erau un pic strâmte la piept și fustele cam scurte. Lady Samantha se oferise și ea să-i dea ce avea nevoie, dar ea era chiar mai subțire decât Penelope. Și, deși tot ce îi împrumutase Penelope de la ea era mult mai frumos decât orice haină avusese vreodată Olivia, voia să se simtă din nou normal, fie și numai prin faptul că-și purta propria lenjerie.

– Desigur, spuse Jamie după o pauză. Dar va trebui să rezolvăm repede. Aș prefera să nu ne facem încă prezența cunoscută în Londra.

– Înțeleg, îl asigură ea. Am nevoie doar de un sfert de oră.

Două ore mai târziu, porniră. Jamie tocmi o trăsură obișnuită, închisă, iar Olivia își puse un voal peste bonetă. Vremea în Londra era mult mai blândă decât fusese în Kent, dar ea tot se încotoșmănă cu cea mai groasă mantie a lui Penelope. Își scoase cheia în timp ce întorceau pe Clarges Street și apucă mânerul valizei ei goale. Lucrurile pe care dorea ea să le ia aveau să intre acolo, și oricum nu avea timp să împacheteze tot.

Sări jos aproape înainte ca Jamie să oprească trăsura și descuie ușa cât timp el priponi caii. Camerele ei erau la etajul întâi, dar proprietăreasa cea scundă și corpolentă înaintă înspre ei prin hol înainte să apuce să urce trei trepte.

– Stați puțin, țipă doamna Harding. Stop, opriți-vă când vă spun! Opriți-vă unde... Oh! Doamnă Townsend!

– Șșștt, făcu Olivia nervoasă înspre ea. Am trecut doar o clipă, doamnă Harding...

– Ei bine, era și timpul! Dacă nu v-aș cunoaște, m-aș putea gândi că v-ați apucat de ce nu trebuie.

Jamie o împingea de la spate să meargă mai departe.

– E o poveste lungă, doamnă dar nu am timp să vă explic acum, spuse Olivia și mai urcă o treaptă.

Doamna Harding își flutură mâinile.

– Ați avut atâția vizitatori de când ați plecat! Vreți să vă dau scrisorile?

Olivia îngheță.

– Scrisorile?

Proprietăreasa încuviință din cap.

– Sunt o mulțime. Le-am pus deoparte pe toate în salonașul meu, fiindcă nu am știut...

– Cine le-a adus? o întrerupse Jamie.

Doamna Harding se încruntă la el ca și cum primise un afront.

– Asta nu vă privește pe dumneavoastră, domnule. Și, oricum, cine sunteți? Doamnă Townsend, sunteți în pericol?

Cu siguranță scrisorile erau de la Clary. Oare ce îi trimitea? Sau pur și simplu încerca să dea de ea? Olivia îi aruncă o privire îngrijorată lui Jamie, iar el răspunse cu o mișcare hotărâtă din cap, fără să-și ia ochii de la ea.

– Acesta este prietenul meu de încredere, domnul Weston. Vreți să îi dați lui scrisorile mele? Este un domn cât se poate de respectabil și de onorabil.

Dacă Jamie ar fi putut să se uite la corespondență, ar fi economisit ceva timp. Deja avea senzația că auzea un ceas ticăind. Simplul fapt că se afla în casa aceasta, unde își petrecuse atâta timp ferindu-se de avansurile insistente ale lui Clary, o făcea să se simtă extrem de tensionată.

Doamna Harding părea să ezite.

– Nu știu, doamnă Townsend, nu mi se pare chiar în ordine. Casa mea nu este una dintre acelea.

Jamie sări treptele înapoi în jos și îi dărui un zâmbet fermecător.

– E o plăcere să vă cunosc, doamnă, spuse el cu o plecăciune, dar doamna Townsend se grăbește foarte tare – ați spus cumva că a avut foarte mulți vizitatori în ultima vreme?

O conduse pe femeia mai în vârstă în jos pe coridor, făcând semn cu mâna pe deasupra capului în spate spre Olivia: „Dă-i drumul".

Ea o luă la fugă. Degetele îi tremurară în timp ce descuie ușa pe palierul de la etaj, dar camerele arătau exact așa cum le lăsase. Se repezi în dormitor și îndesă în valiză cât de multe lucruri putu. Jamie nu venise încă sus să o ia, dar avea senzația că era deja aici de o oră. Se înapoie în salon și deschise sertarul de sus al scrinului. Mai avea nevoie de un șal gros care să-l înlocuiască pe cel pe care i-l distrusese Clary în Ramsgate.

Privirea îi fu atrasă de un teanc de foi îndesate în sertar. Făcu o mică pauză. Probabil că era mai bine să-și lase seria *Fifty Ways to Sin* aici, dar pe de altă parte... Era istoria extrem de scandaloasă a unei doamne rămase văduve care-și povestea aventurile amoroase de care avea parte prin Londra. Și, chiar dacă i se păreau șocante, Olivia simțea un viu interes și chiar o afinitate ciudată pentru Lady Constance, autoarea. Constance nu era niciodată înfricoșată, nu se simțea niciodată intimidată de bărbați și își urmărea satisfacerea propriilor dorințe fără să-i pese dacă erau cuviincioase sau nu. De câteva ori, Olivia își pusese întrebarea ce ar fi făcut cineva precum Constance când Clary începuse să îi facă propuneri obscene; cel mai probabil ar fi râs de el. În plus, mai erau și bărbații pe care Constance îi primea în patul ei pentru aventuri

care mai de care mai erotice. Înainte să se poată convinge să nu o facă, se trezi îndesându-le în valiză. „Doar ca să am ceva de citit seara", își spuse ea, ca să-și mai ia gândul de la necazuri... și poate ca inspirație pentru niște activități mai plăcute.

Nu avu parte de alt avertisment în afara zgomotului unui singur pas în pragul ușii.

– Scumpa mea Olivia, zise glasul care îi bântuia coșmarurile de luni întregi. Ce încântare să te revăd!

Olivia se răsuci brusc, strângând șalul în mâini instinctiv. Își simți inima în gât, iar mâinile începură să-i tremure. Se simțea ca o vulpe în bătaia puștii vânătorului când Lord Clary pătrunse în încăpere, cu o strălucire întunecată în ochi și cu un rânjet larg pe buze.

Dar nu. Ea nu era o vulpe neajutorată și în nici un caz nu avea să-l lase pe bărbatul acesta să o îngrozească. Încet, cu grijă, deși simți că-i trosnesc încheieturile când își descleștă degetele, își puse șalul pe scrinul din spatele ei.

– Lord Clary. Nu am auzit camerista să vă fi fost anunțată prezența.

– Ca și când eu aș fi așteptat fetișcana aia proastă să urce aici, când te caut cu înverșunare de săptămâni întregi. Ce bine că s-a întâmplat să trec pe aici tocmai când te-ai întors și tu în sfârșit acasă.

Porni spre ea, îndoindu-și mâinile. Mănușile lui negre îi făceau mâinile să-i semene cu niște gheare. Olivia își reprimă un tremur.

– Ați putea să-mi spuneți doamna Townsend, fie și numai din respect pentru prietenul dumneavoastră de suflet, soțul meu.

Știa că nu avea pic de respect pentru ea personal.

– E adevărat: bietul Henry, care a murit din păcate atât de devreme, lăsând în urma lui o văduvă frumoasă și tânără... Se opri în fața ei. Și neajutorată... Se apropie și mai tare, ochii lui negri scormonindu-i parcă în suflet. Și *netoată*.

Ea se sili să-și tragă umerii înapoi și să-și îndrepte spatele, sperând că avea mai multă prestanță decât simțea în momentul acela. Simplul fapt că era atât de aproape de el îi făcea pielea de găină, și simțea o nevoie imperioasă să se smucească și să o ia la goană. Sigur că exact asta își dorea și el – ar fi vrut să o vadă cum încerca să scape fiindcă îi plăcea vânătoarea... vânătoarea aceea

mereu urmată de uciderea prăzii. Clary era genul de bărbat care se bucura mai mult decât orice pe lume de posibilitatea de a cuceri. Nu că l-ar fi deranjat prea tare dacă ea s-ar fi predat pur și simplu în mâinile lui, dar ar fi fost chiar și mai fericit dacă ar fi fost nevoit să o determine.

– Ce flatant, spuse ea pe un ton egal. Nu sunt prea mulți cei care ar considera tânără o femeie de vârsta mea.

El se strâmbă ușor ironic.

– Și totuși, te porți ca o fetișcană. Plescăi compătimitor, în bătaie de joc. Chiar credeai că poți fugi de mine?

– Eu cred că s-a descurcat foarte bine, se auzi vocea lui Jamie din ușă. Dat fiind faptul că de-abia acum dai ochii cu ea, deși s-a întors de mult la Londra.

Cum fața lui era atât de aproape de a ei, Olivia văzu cum vicontele tresare, cum ochii i se aprind de furie. Dar instantaneu totul dispăru. Își îndreptă spatele și se răsuci pe călcâie, aruncând o privire rece și disprețuitoare către Jamie.

– Iată-l și pe complice. Cum te numești? Westly?

– James Weston.

Jamie îl privi cu îndrăzneală drept în ochi.

– În ceea ce vă privește, reputația dumneavoastră vă face faimos.

Lui Clary îi reveni rânjetul.

– Așa sper și eu. Și mai sper că amândoi veți avea asta în vedere. Se îndepărtă de Olivia câțiva pași, iar aceasta se forță să expire încet ca să nu-l lase să audă că de fapt răsufla ușurată. M-am săturat să tot aștept să-mi răspunzi la mesaje, așa că, după cum vezi, am fost obligat să vin la tine. Îl măsură cu răceală pe Jamie. Dați-mi-o și ne putem despărți în termeni amiabili.

– Amiabili? Jamie ridică din sprâncene, părând sincer uimit. Ce frumos! Mai ales după câte haine ați sfâșiat.

Vicontele aproape că schiță un zâmbet la auzul acestor vorbe.

– Cu toții avem momentele noastre de patimă. Uneori ne vedem siliți să cedăm, nu sunteți de acord? Aruncă o privire spre Olivia. Cum ar fi atunci când doi oameni călătoresc împreună ca soț și soție, când de fapt lucrurile nu stau deloc așa.

– Sunteți chiar așa sigur? întrebă Jamie.

Rânjetul lui Clary dispăru pe dată. Acum părea rece și furios.

– O vreau.

– O, repetă Jamie pe același ton neobișnuit de calm pe care-l folosise tot timpul. Adică, la ce vă referiți mai exact? De vreme ce suntem atât de deschiși și de onești unii cu alții...

– Știi foarte bine ce vreau, se răsti bărbatul mai vârstnic.

Fără grabă, Jamie se uită țintă la Olivia.

– Da, știu. Și în privința aceasta vă puteți pune pofta în cui o dată pentru totdeauna.

Clary trase aer în piept, iar Olivia se pregăti să asiste la o izbucnire teribilă de furie. Jamie părea netulburat, însă ea nu se putu împiedica să nu măsoare din ochi distanța până la ușă și locul în care se afla așezat un sfeșnic greoi pe care l-ar fi putut folosi ca să se apere. Dar apoi Clary răsuflă și își detensionă ușor umerii.

– Nu pe *ea*, spuse el disprețuitor. Marfa de contrabandă a lui Henry. Știu că ați adus-o de la Thanet. Aduceți-o numaidecât aici.

– Dacă a fost a lui Henry, acum i se cuvine de drept văduvei lui.

– Nu face pe deșteptul cu mine, îl repezi Clary. E a mea.

Jamie se legănă ușor pe călcâie.

– Pe de altă parte, parcă îmi aduc aminte că am văzut o chitanță scrisă chiar de mâna contelui de Stratford, în care se făcea referire la dreptul de proprietate asupra exact aceluiași lucru pe care se pare că îl căutați. Așa că, dacă e să aibă altcineva decât doamna Townsend dreptul asupra... *ei*, cred că acela este noul Lord Stratford. Zâmbi. Care se întâmplă să fie cumnatul meu.

Un mușchi zvâcni pe chipul lui Clary.

– Foarte bine, spuse el cu voce joasă, plină de venin. Așa vrei să stea lucrurile? Atunci e mare păcat că a supraviețuit.

– Da, și ar vrea să vă vorbească despre incidentul acela de pe râu, spuse Jamie. Și același lucru ar dori și un magistrat.

Clary oftă.

– Ar fi doar o pierdere de vreme. De ce m-ar acuza? De crimă? Este o infracțiune capitală. În calitate de nobil, aș fi judecat – dacă s-ar ajunge chiar la asta – de Camera Lorzilor. Hai să vedem puțin ce șanse am! Cine m-ar putea acuza? Noul și tânărul conte care are prea puține relații? Nu a văzut nimic cu ochii lui. Soția lui, moștenitoarea unei familii recent îmbogățite cu care s-a căsătorit în urma unui scandal?

Zâmbetul lui triumfător era de-a dreptul dezgustător.

– Cu toții știm că nu voi pune niciodată piciorul într-o închisoare. Chiar și cei care ar putea avea ceva îndoieli s-ar uita la familia mea, la linia mea de descendență și și-ar spune că un astfel de gentleman, unul din rândurile lor, nu s-ar putea face niciodată vinovat de așa ceva. Ești și mai neghiob decât pari dacă nu ești în stare să-ți dai seama de adevărul spuselor mele.

Olivia simți că i se face rău. Doamne, Dumnezeule! Avea dreptate – fiecare cuvânt pe care îl rostise era cât se putea de adevărat, exact așa cum îi avertizase Gray. Se temuse că avea să fie acuzată de minciună de către Clary, dar era chiar mai rău. El avea să spună că Penelope și soțul ei mințeau, iar toți lorzii aceia îngâmfați din parlament aveau să îl creadă. Jamie se întrebase dacă reușiseră să-i întindă lui Clary capcana care trebuia, dar acum Olivia își dădea seama că nu conta; puteau să-i întindă ce capcană voiau, căci Clary tot ar fi reușit să iasă netulburat din ea. Și pe urmă avea să fie liber să o hărțuiască și să o intimideze pentru tot restul vieții ei.

Însă Jamie nu spuse altceva decât:

– Poate. Haideți să vedem ce o să fie!

– Pe de altă parte, continuă Clary ca și când Jamie nu spusese nimic, dacă îmi dați ceea ce vreau, nu voi arunca nici un fel de umilință asupra familiei tale.

Își împreună mâinile la spate și traversă camera cu pași mari, apropiindu-se de Jamie. Amândoi bărbații păreau calmi și cât se poate de detașați, dar Olivia se simțea tensionată ca un arc gata să sară. Mai aruncă o privire spre sfeșnicul pe care-l văzuse, cântărind din ochi de câtă forță ar fi nevoie ca să-l ia și să-l folosească pe post de bâtă cu care să-i crape capul lui Lord Clary.

– Și cred că sunteți om de afaceri, spuse vicontele, oprindu-se în fața lui Jamie. Un bărbat care își dă seama ce înseamnă o afacere bună atunci când i se oferă una.

– Banii nu au nimic de-a face cu asta, spuse Jamie încet.

– A, nu?

Olivia prinse zâmbetul periculos al lui Clary când acesta se uită din nou înspre ea.

– Poate că până la urmă chiar ești un prost.

Cu o mișcare bruscă, atacă, împingându-l pe Jamie înapoi, lovindu-l cu ambele mâini în piept. Jamie își reveni rapid – puse mâna pe tocul ușii înainte ca Lord Clary să trântească ușa peste

mâna lui cu răutate, o dată, de două ori, până ce Jamie își trase mâna cu un urlet de durere. Iute ca o fiară, vicontele trânti ușa, învârti cheia în broască și apoi se întoarse cu fața la ea.

Olivia avea deja sfeșnicul în mână. Faptul că privise cum Jamie era rănit în felul acela o făcuse să-i treacă orice frică. Era gata să-l omoare pe omul acesta și ridică amenințător sfeșnicul greu.

– Dacă îndrăznești să mă atingi, îți zdrobesc capul, țipă ea.

Iar mâinile nu-i tremurară deloc.

Clary mai făcu un pas și se opri. De afară, Olivia îl auzea vag pe Jamie strigând și țipetele îngrijorate ale doamnei Harding. Rămase concentrată asupra lui Clary.

– Nu o să te fac a mea aici și acum, draga mea, spuse el. Dar *a mea* vei fi fără îndoială. O să vii tu la mine, o să te dezbraci în pielea goală și o să te așezi în genunchi în fața mea. De prea mult timp umblu după tine, și jur pe Dumnezeul meu că nu mă va putea împiedica nimeni.

– Mai repede m-aș arunca în Tamisa să mă înec.

El râse zeflemitor.

– Și tu, și eu știm că asta nu este adevărat. Știm că îți dorești să trăiești fericită până la adânci bătrâneți cu al tău cavaler, Sir Lancelot, de-acolo din spatele ușii. Se auzi o izbitură puternică în ușă. O să-mi dea pictura, ca să evite ca soră-sa să fie expusă ca o mică târfă manipulatoare ce este, spuse Clary, iar tu o să mi te dăruiești ca să păstrezi ce a mai rămas din reputația aia a ta terfelită.

Olivia pufni dezgustată. Ceva se izbi din nou în ușă, care de data aceasta scoase un zgomot de lemn crăpat. Jamie avea să spargă ușa, dar nu pe cât de iute avea ea nevoie. Degetele ei se strânseră mai puternic în jurul sfeșnicului.

– Căci dacă n-o s-o faci... Clary se mai apropie un pas. O să te demasc, ca pe o păcătoasă depravată ce ești de fapt. O mare neglijență din partea ta, draga mea, să lași dovezile acelea peste tot, ca să le găsească oricine. Iar când Sir Lancelot va descoperi că micuța văduvă liniștită duce de fapt o viață dublă cât se poate de scandaloasă... Ochii lui o măsurară din nou, zăbovind un moment mai lung asupra sânilor ei înainte de a coborî. În sfârșit. Să sperăm doar că ai învățat suficient din aventurile tale dezmățate încât să mă convingi să nu spun nimănui micul tău secret.

Olivia clipi, derutată. Să o demaște ca pe o păcătoasă depravată ce era? Oare ce însemna asta? Fusese în camera ei la Ramsgate.

Era destul de sigură că Clary nu îi sfâșiase hainele fiindcă suspecta că ea și Jamie erau amanți, ceea ce ar fi provocat un scandal minor dacă s-ar fi aflat, dar în nici un caz nu era semn de dezmăț sau depravare.

Însă acesta fu momentul în care ceva se izbi de ușă și mai tare, și de data aceasta lemnul cedă. Bucăți de lemn zburară peste tot, și, când Olivia se uită spre cadrul ușii, îl văzu pe Jamie cu un topor mare în mâini.

– Lord Clary, spuse el respirând greoi, dacă nu dispari din ochii mei în clipa următoare, nu va mai fi nevoie de nici un proces în parlament.

Clary îl măsură din ochi o secundă.

– Nu-ți face griji, spuse el rece. Am terminat aici.

Aruncă o privire spre Olivia, apoi o apucă spre ușă. Jamie se dădu la o parte, dar numai puțin, și ridică toporul când bărbatul trecu pe lângă el.

Nici unul din ei nu se mișcă până când auziră ușa de la intrare, dedesubt.

– Doamnă Harding, strigă Jamie ascuțit.

– Da, da, domnule, a plecat, se auzi vocea tremurândă a proprietăresei. O, Doamne, doamna Townsend a pățit ceva?

– Nu, răspunse el înainte să împingă ușa distrusă la loc. Aceasta ricoșă și rămase atârnând pe jumătate deschisă. Nu mulțumită ție, adăugă el printre dinți. Bănuiesc că femeia aia cea cu mintea cât a unei găini l-a încurajat să stea prin preajmă așteptându-te să te întorci. Iisuse!

Aruncă jos toporul cu o mișcare bruscă. Olivia tresări când acesta se izbi de podea și alunecă pe scânduri până ce lama se înfipse în piciorul unei mese.

– Te-a atins?

Ea puse sfeșnicul la loc.

– Nu. Dar m-a amenințat.

Ochii lui Jamie aveau o strălucire stranie, mortală.

– Cum?

Ea inspiră adânc.

– Nu prea știu. A spus că va dezvălui secretul scandalos pe care-l ascund ca o păcătoasă depravată ce sunt. Habar nu am ce înseamnă asta, dar a zis că mă va distruge dacă nu...

– Dacă nu îi dai pictura?

Ea își umezi buzele.

– Nu. Vrea...

Lui Jamie nu avea să-i pice prea bine.

– Vrea să îi cedez.

Pentru prima dată, privirea lui se concentră asupra ei.

– Poftim?

– Vrea să...

Făcu o mișcare sugestivă. Un colț de hârtie care îi ieșea din valiză îi atrase atenția, și brusc își dădu seama la ce se referea Clary. Rămase literalmente cu gura căscată de uimire.

– Oh! Sau altfel va spune tuturor că... Am impresia că el crede că eu sunt Lady Constance!

Jamie era ca o stană de piatră, iar fața îi părea cioplită, imobilă ca o mască. Olivia nu se putu abține să nu izbucnească în râs. Era mai degrabă un acces de isterie decât unul de amuzament. Își acoperi gura cu palma și se întoarse cu spatele.

– Ei pe dracu'!

Jamie traversă camera din câteva mișcări și o răsuci pe loc. Îi cuprinse fața în mâini.

– Îmi pare rău... nu m-am gândit niciodată că va fi aici, așteptându-te... Doamne, Livie, ar fi putut să-ți facă rău...

– Nu mi-a făcut.

Îi prinse încheieturile mâinilor în palme, simțind tensiunea care-l încerca. Era curios; în mod normal, ea ar fi fost cea incapabilă să respire, țeapănă de frică din cauza amenințărilor lui Clary. Dar Jamie sărise în ajutorul ei cu un topor. Spărsese ușa ca să ajungă la ea. Chiar și acum era nervos, furios de-a dreptul, și probabil s-ar fi dus după Clary cu toporul dacă ea i-ar fi cerut-o. Era atât de deosebit de Jamie cel pe care îl cunoștea ea, netulburat de nimic și mereu gata cu un plan sau cu o idee pentru orice.

– Mulțumită ție.

O clipă, o expresie de emoție pură i se zugrăvi pe figură, luminându-i trăsăturile. O trase la el și o sărută ca și cum ar fi fost pentru ultima oară. Mâinile îi tremurau, și strânsoarea lui era aproape brutală. Olivia se lipi de el, gândindu-se ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi venit cu ea astăzi.

– Aș fi putut să-l ucid când l-am văzut aici cu tine astăzi, spuse el scoțând un mârâit furios. Și chiar aș fi făcut-o.

– Știu. Își trecu degetele prin părul lui. Slavă Domnului că nu a fost nevoie să o faci.

– Da, așa e.

El răsuflă ușurat și-și plecă ușor capul o clipă până ce i se sprijini de al ei. Aproape că simțea cum încerca din răsputeri să se adune, iar, când vorbi, vocea îi sună în mod evident ușurată.

– Deci plănuiește să te dea în vileag ca fiind Lady Constance, nu? Nu-mi imaginez că va fi mai ușor pentru el să facă asta decât a fost pentru ultimul care a încercat să facă un lucru similar.

– A încercat deja cineva asta? întrebă ea nevenindu-i să creadă. Eu nu aflu niciodată bârfele cele mai suculente.

După cum spera, Jamie zâmbi. Tensiunea din corp i se risipi, dar nu și intensitatea sau concentrarea din privire.

– Un amărât a crezut că a găsit el adevărata identitate a lui Constance. A acuzat o femeie în fața unei mari mulțimi de oameni, la un bal.

– Și oamenii l-au crezut? întrebă ea îngrijorată.

Jamie pufni, dar de data aceasta abia se abținea să nu râdă.

– Nici o clipă! I se înscenase totul, desigur, dar omul s-a făcut de râs în fața tuturor și a trebuit să plece din oraș a doua zi.

– Și ce s-a întâmplat cu doamna acuzată pe nedrept?

– O să-ți placă povestea ei, răspunse el. A primit o cerere în căsătorie chiar în noaptea aceea – pe care a acceptat-o. Ceea ce a stârnit multă vâlvă.

Asta îi aduse un zâmbet visător pe față.

– Ceea ce mi se pare firesc – asta cu condiția să fi fost acceptată de plăcere și nu de rușine, pentru a repara o reputație pătată.

– Din câte se știe, nu ar fi avut cum să accepte din alt motiv decât pentru că mintea îi era încețoșată de dragoste. Cu siguranță ai auzit de acest gentleman; sora lui este prietenă bună cu Abigail și cu Penelope. Doamna Douglas Bennet.

Olivia rămase mută. Se gândea că el o tachina în legătură cu cererea în căsătorie. Dar chiar îl cunoștea pe domnul Bennet, care era unul dintre cei mai faimoși – și mai inabordabili – holtei din Londra. De câte ori le ascultase pe Abigail și pe Penelope chicotind cu prietena lor Joan despre aparenta lipsă de interes a fratelui ei pentru femeile decente?

– Și cine era doamna?

– Madeline Wilde. Pe ea nu ar fi deranjat-o prea tare un mic scandal. Pe de altă parte, Lord Clary... Își puse mâinile în șolduri și se uită în gol pe fereastră. Asta este marea lui amenințare? Că tu ești Lady Constance!?

Olivia se trase înapoi, prefăcându-se jignită.

– Adevărul este că nu-mi dau seama dacă mă bucură prea tare faptul că îți vine greu să crezi așa ceva. Constance este socotită o amantă foarte aventuroasă și priceputa la pat. Lord Clary pare convins că toată lumea va crede că despre mine e vorba.

El zâmbi, aproape revenindu-și la starea lui normală.

– Să nu te îndoiești niciodată de cât de mult îmi place mie priceperea ta la pat. Ceea ce voiam să spun de fapt era că tu nu ai scrie niciodată astfel de povești de necrezut.

Fața ei se înroși ușor când se gândi la foile ascunse în valiză.

– Și mie îmi plac unele dintre istorisirile acelea, murmură ea.

Adică cum de necrezut? Din câte se părea, nu-l deranja deloc interesul ei pentru astfel de lucruri când erau în pat împreună.

Dar Jamie începuse să se miște de colo-colo, cu o expresie distantă și în același timp concentrată.

– Poate că e o idee și asta, murmură el.

– Poftim?

Olivia își puse mâna pe brațul lui. Era aproape îngrijorător faptul că acum amenințarea lui Clary nu o prea neliniștea. Ultima oară amenințările lui fuseseră chiar mai blânde, și ea fugise din Londra, îngrozită și disperată. Acum simțea numai o siguranță profundă că într-un fel sau altul ea și Jamie aveau să iasă învingători din povestea aceasta. Chiar dacă fiecare cuvânt spus de Clary era adevărat – că nici un magistrat nu-l va trimite la un proces și că nici un membru al parlamentului nu o va crede pe Penelope –, Olivia se simțea acum îndeajuns de puternică să îl sfideze pe viconte. N-avea decât să strige în gura mare că ea era Lady Constance. Din cine știe ce motiv, avea senzația că nu ar face altceva decât să izbucnească în râs.

Un zâmbet înflori pe chipul lui Jamie.

– Vicontele mi-a dat o idee despre cum îi putem veni de hac.

– Cum? Ea îl apucă de braț. Jamie, ce e?

La atingerea ei, el tresări.

– Ah – el vrea o pictură. Nu știe exact ce pictură. Poate că tot ce trebuie să facem este să îi oferim o pictură.

– Mă îndoiesc că poate fi prostit cu orice pictură obișnuită. Trebuie să fie una veche sau, oricum, una faimoasă și de valoare... Se întrerupse, amintindu-și discuția pe care o avusese la Stratford Court. Sau o *copie* a unei picturi faimoase și de valoare.

Zâmbetul lui deveni mai amplu și mai necruțător.

– Exact.

Capitolul 21

După ce Clary îi surprinsese în camerele Oliviei, Jamie îi chemă pe toți servitorii de la Weston și îi avertiză ca nu cumva să îngăduie ca Lord Clary sau oricine altcineva să încerce să se strecoare în casă. Din fericire, Olivia nu părea îngrozită de întâlnire – de fapt, când Penelope sosi a doua zi, ea vru să meargă împreună la cumpărături.

– La cumpărături? se încruntă Jamie.

Știa că femeilor, mai ales mamei și surorilor lui, le plăcea să meargă la cumpărături. Dar acum? Nu crezuse că și Olivia era atât de pasionată de achiziționarea de bonete noi.

– Am nevoie de câteva lucruri, spuse Olivia.

– Suntem în siguranță, să știi, interveni Penelope. Benedict a înarmat valeții care sunt cu noi, dacă îți faci griji din pricina lui Clary.

Jamie rămase la fel de încruntat. Nu îi plăcea deloc, dar nu găsea nici un motiv suficient de bun să protesteze. Nu era ca și cum el însuși ar fi fost în stare să îl împiedice pe Clary să se apropie de Olivia și să o amenințe. Iar ea părea atât de dornică să meargă; și ea, și Penelope stăteau pe marginea canapelei, cu mâinile împreunate în gesturi identice de implorare. Probabil că avea să-i prindă bine să iasă și să facă un lucru cât se poate de normal cu una dintre cele mai bune prietene ale ei, iar el știa că Penelope avea dreptate: Benedict îl informase înainte de a pleca din Richmond că toți servitorii lui primiseră ordine stricte să-l țină pe Lord Clary departe de Penelope și că orice servitor care se întâmpla să-l împuște pe viconte ca să o apere pe contesă nu avea nici să fie dat

afară, nici pedepsit, ba, dimpotrivă, era posibil chiar să primească o recompensă.

– Nu pot sta toată ziua încuiată aici și să mă tem să ies din casă, spuse Olivia cu blândețe, dovedindu-i încă o dată că îi putea citi gândurile. Refuz să-l las pe omul ăsta să-mi distrugă viața și mă simt cât se poate de în siguranță în prezența lui Penelope și a servitorilor ei.

– Sigur că nu. El nu avea nici un drept să o țină în Grosvenor Square. Și nici nu i-ar fi folosit la nimic să încerce. Să cumperi ceva frumos.

– Splendid! se bucură Penelope zgomotos. O să avem grijă, îți promit!

Olivia îi dărui un zâmbet strălucitor. Probabil era pregătită să mai vadă și alte fețe în afară de a lui, se gândi el cu o strângere de inimă. Cele două femei ieșiră în foșnet de mantii și sporovăială veselă, lăsând în urmă casa goală și liniștită. Jamie rămase la fereastră și urmări cu privirea trăsura care se îndepărta spre Bond Street, cu valeții stând în picioare în spate.

Și, în timp ce Olivia se bucura de o zi de cumpărături cu sora lui, el trebuia să se apuce să lucreze la planul pe care nu-i venise să i-l împărtășească Oliviei.

Se duse să îl vadă pe Daniel Crawford. Nu mai primise vești de la el de câteva zile, ceea ce putea însemna totul sau nimic. Nu răspunse nimeni când ciocăni la ușa casei familiei Crawford, așa că se duse spre taverna Blue Boar. Acolo își găsi prietenul, cu o halbă de bere în față.

– Ei bine! Daniel zâmbi larg spre el. În sfârșit, te-ai întors. Bine ai venit!

Jamie își trase un scaun lângă el.

– Sper că nu ești aici de când am plecat.

– Nu chiar. Daniel își învârti paharul de bere înainte să ia o înghițitură bună. Dar nu prea am ce face altceva.

Jamie simți un junghi de vinovăție. El și Daniel fuseseră prieteni încă din facultate, dar deveniseră parteneri de afaceri abia în ultimul timp. Apoi Jamie se avântase nebunește în urmărirea Oliviei, complet pe neașteptate, și, în loc să-l certe și să-l bată la cap pentru că-și abandona astfel responsabilitățile, Daniel îi urase numai bine și se oferise să-l ajute.

– Știu. Lucrez la...

– Slavă Domnului! Daniel se aplecă înainte, și amorțeala lui aproape letargică păru să se evapore. Au trecut mai bine de două săptămâni, și vânzătorii sunt tot timpul la ușa mea. M-a convins Bathsheba să onorăm toate comenzile pe care le primim, dar... Când crezi că le pot spune că vom avea ceva nou?

– Nu mă refer la asta, murmură Jamie. Sau, mă rog, nu în întregime. Tu știai că Lord Clary s-a înapoiat la Londra?

Daniel oftă, și expresia de entuziasm de pe fața lui pieri la fel de repede precum apăruse.

– Am auzit eu ceva. Dar deja tu îmi trimiseseși vorbă că pleci spre Richmond, așa că am știut că ne vom vedea curând.

– Spune-mi tot ce știi.

Prietenul lui îl măsură cu o privire lungă.

– Mai întâi trebuie să știu – de lucrat *ai lucrat*? Înțeleg că problema asta este mai importantă decât orice altceva, dar ar fi bine să...

Jamie își trecu mâinile prin păr.

– Da, spuse el pe un ton scăzut. Dar Clary a furat ce am făcut. A urmărit-o pe Olivia până la hanul unde stăteam, a intrat în cameră și a răscolit peste tot. Așa că nu am nimic să-ți dau, dar am toate motivele din lume să îl văd distrus pe Clary.

Daniel scoase o înjurătură.

– Câte pagini? Mai scoase încă o înjurătură când Jamie îi răspunse. Nemernicul dracului!

– Exact, încuviință și el. Dar asta mi-a dat o idee. Trebuie însă să știu cu ce se ocupă Clary.

Celălalt bărbat se aplecă din nou deasupra paharului cu bere.

– Încearcă să nu atragă deloc atenția asupra lui. Am auzit că a fost în vizită la câțiva oameni – în majoritate prieteni de familie –, dar că nu stă acasă la el. Nimeni nu știe cu siguranță pe unde stă, dar sigur nu este acasă cu soția lui, care continuă să susțină că e plecat în Țara Galilor. Îndrăznesc să spun că știe foarte bine că e în Londra, dar și servitorii ei sunt la fel de scumpi la vorbă ca ea.

În vizită la prieteni de familie. Din câte se părea, Clary încerca din răsputeri să-și încredințeze aliații că nu era vinovat de nimic din ce ar fi putut spune Benedict despre el. Lui Jamie nu-i păsa de asta – nu se așteptase niciodată să convingă familia lui Clary de cât de nemernic era –, dar însemna că trebuia să pună

lucrurile în mișcare curând, înainte ca lumea să-și fi format o părere. Până acum, Benedict convinsese un magistrat că vicontele trebuia chemat pentru a i se pune niște întrebări, dar de-aici până *la o condamnare era cale foarte lungă.*

– Ceva bârfe despre el? Ceva despre finanțele de care dispune sau despre obiceiurile personale?

Daniel ridică din umeri.

– Nu e prea greu să afli zvonuri despre probleme financiare, așa că dispun și eu de câteva chestii, dar nimic care să-l distrugă. Obiceiuri personale... Bănuiesc că te referi la femei, nu? Nu am dat încă de o amantă. Preferă bordelurile, și nici una dintre fetele acelea nu este dispusă să vorbească despre el. Nici asta nu e chiar un plus pentru el, dar nici nu e motiv suficient de condamnare.

Jamie cugetă puțin la asta. Oare ce-l făcea pe Clary să o urmărească pe Olivia cu atâta înverșunare? Nu era vorba numai despre tablou. Clary voia pictura *și* pe Olivia.

– Ce idee ți-a venit?

Vocea lui Daniel îi întrerupse șirul gândurilor.

– Ai spus că ți-a venit o idee mulțumită lui. Care e aia?

Nici el însuși nu știa prea bine, dar totul începuse să i se pară din ce în ce mai clar.

– O să te anunț.

După ce se opri doar puțin din drum ca să ia provizii, Jamie se înapoie direct la Grosvenor Square. Se bucura că părinții lui lipseau din oraș și că asta îi permitea să folosească după bunul-plac casa. Cei doi Westoni în vârstă se duseseră la casa lor de la țară, Hart House din Richmond, ca să fie aproape de fiicele lor. Penelope, la Stratford Court, era exact pe malul celălalt al râului, iar Abigail era chiar mai aproape, căci soțul ei deținea proprietatea din vecinătate, Montrose Hill. Jamie știa că mama lui iubea viața la oraș, dar mai tare de atât își iubea familia. Străbătu salonul spațios, elegant, și se întrebă dacă el însuși ar fi fost în stare să renunțe *la casa asta și să-și ia una mai mică, dacă asta ar fi însemnat* să petreacă mai mult timp în Richmond. Taică-său nu și-ar fi dorit asta; lui Thomas Weston îi plăceau casele mari, iar Jamie știa că își propusese să găzduiască petreceri de amploare pentru înalta societate și să aibă o mulțime de nepoți care să alerge în sus și-n jos pe scările acelea.

Încet, își trecu mâna peste balustradă. Era lată și netedă și se arcuia grațios înspre etajul superior. Dacă ar fi avut casa aceasta când era el mic, cu siguranță ar fi devenit maestru la alunecatul pe ea. Când va avea un băiat va trebui să-i arate el însuși cum se face...

Deja de două ori se oprise cu greu înainte de a-i cere Oliviei să se mărite cu el. Știa că ar accepta; mai grav decât atât, știa că ea aștepta cu nerăbdare propunerea lui. Ce bine ar fi fost dacă ar fi știut mai devreme că ea ar gândi în felul acesta. Ar fi putut să o salveze de Clary, iar pe el l-ar fi putut scuti de toate încurcăturile ce-l făceau acum să se simtă cu mâinile legate și îl împiedicau să cadă în genunchi în fața ei. Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut să se descotorosească de Clary repede și pentru totdeauna, dovedind astfel că era capabil să-și protejeze soția.

Își strânse involuntar pumnul pe balustradă, în timp ce Jamie se învinovățea în sinea lui. Oare ce fel de idiot notoriu era să stea acolo, așa, plângându-și de milă pentru toate astea în loc să facă ceva să îndrepte situația? Dădu drumul balustradei și urcă treptele rămase două câte două. Avea treabă de făcut.

Olivia se întoarse la Grosvenor Square în seara aceea cu respirația întretăiată de bucurie și mândrie.

– Sper că asta va fi de ajutor, spuse Penelope pentru a șasea oară în timp ce se îndreptau spre reședința Weston. Trebuie să fie! A fost atât de incitant!

– Nu-i așa? replică Olivia.

În continuare nu-i venea să creadă că totul mersese atât de bine. Aruncă o privire afară pe geam și-l văzu pe unul dintre valeții Stratford țopăind în sus pe scări și sunând clopoțelul.

– Mulțumesc pentru ajutor, Pen.

– Desigur! Cum aș fi putut să nu te ajut?

– Sper că Jamie nu se va supăra prea tare că l-am mințit.

Penelope își dădu ochii peste cap.

– *Olivia, ai încredere în mine, o să te ierte imediat. Nu te-a iertat mereu?*

„Nu", gândi Olivia cu un fior de îndoială. Și nici ea nu îl iertase de fiecare dată imediat. Dar era prea târziu pentru asta acum; fapta era deja făcută. Spera însă că succesul ei avea să atenueze orice dezaprobare din partea lui Jamie.

Majordomul deschise ușa casei, așa că Olivia îi mai dădu lui Penelope o ultimă îmbrățișare și coborî.

– Succes! îi strigă prietena ei pe fereastră în timp ce vizitiul pornea.

Olivia îi făcu și ea cu mâna, apoi se grăbi să intre în casă.

– Domnul Weston este acasă? întrebă ea în timp ce majordomul o ajuta să-și scoată mantia și boneta.

– Da, doamnă. A lucrat toată ziua în bibliotecă.

– Mulțumesc.

Strângându-și la piept obiectul de preț pe care-l obținuse, o luă spre bibliotecă. Bătu ușor la ușă, apoi apăsă pe clanță, prea nerăbdătoare să mai aștepte. Biblioteca Weston era o încăpere mare și impresionantă, cu tavan înalt și ferestre ample care dădeau înspre grădina din spatele casei. Lămpile decorate erau toate aprinse și împrăștiau o lumină strălucitoare în întreaga încăpere. Draperiile lungi de catifea fuseseră deja trase și în ambele șemineuri ardea focul, încălzind plăcut încăperea lungă. O masă lată lângă unul dintre cămine era acoperită cu hârtii și cu vechea cutie cu instrumente de scris a lui Jamie, purtând în continuare semnele vizibile ale atacului lui Clary, dar nu se vedea nici urmă de Jamie.

Dezamăgită, ea intră în cameră. Probabil își petrecuse întreaga zi aici, ocupându-se de corespondență și de alte chestiuni de afaceri cu care rămăsese în urmă, judecând după volumul impresionant de hârtii de pe masă. Unele dintre ele erau în mod clar ciorne, schițe, cu anumite părți subliniate și cu pete de cerneală pe margini. Olivia se apropie de foc, în continuare înfrigurată după lunga călătorie cu trăsura. Senzația pe care o răspândea focul lângă grilaj era absolut minunată, și se întoarse să se încălzească și la spate.

Câteva minute lungi se bucură de strălucirea caldă a focului și de gândul la reacția lui Jamie când avea să-i arate ce găsise. Olivia deschise ceaslovul cu coperte de piele în mâini și citi cu mare plăcere scrisul mâzgălit. Registrul cu plățile lui Henry, ținut de domnul Brewster însuși, scris de mâna lui, dezvăluia exact ce membri ai înaltei societăți plătiseră ca să cumpere opere de artă furate din Franța.

Olivia o avertizase pe Penelope că avea să fie riscant atunci când îi propusese planul, înainte să plece din Richmond. Dar, odată ce prietena ei auzise întreaga poveste, Penelope fusese

de acord că era un risc pe care merita să și-l asume. Benedict jurase să-l găsească pe Clary și să-l ucidă, dacă un judecător nu putea fi deranjat pentru a-l pune la punct, iar Penelope nu era dispusă să-și vadă soțul în pericol de a fi băgat la închisoare. Amândouă fuseseră de acord că nici Benedict, nici Jamie nu trebuiau să știe despre această misiune până nu se termina.

Domnul Brewster fusese foarte surprins când o văzuse din nou la ușa lui. Judecând după expresia de pe chipul bărbatului, și mai surprinzător fusese modul în care Olivia își pusese calmă în poală un pistol împrumutat de la unul din valeți. Se minuna și ea câte de bine reușise pistolul acela să capteze atenția bărbatului și să-i schimbe atitudinea. În decurs de o oră, domnul Brewster își revizuise complet comportamentul și trecuse de la a nega vehement că ar pricepe despre ce vorbea ea la a-i înmâna registrul. De data aceasta Olivia îl citi acolo, pe loc, ca să se asigure că includea informațiile importante.

Jamie, desigur, avusese încă o dată dreptate. Avocații nu aruncau niciodată hârtiile de preț.

Olivia era sigură că acum aveau destul pentru a-i veni de hac lui Clary. Spre deosebire de prescurtările nenumărate pe care le folosise în celălalt registru, în acesta domnul Bewster notase cu meticulozitate fiecare penny pe care Henry îl primise sau îl cheltuise. O mie de lire pentru un tablou cu Fecioara și pruncul. Șase sute douăzeci pentru o pictură cu Sfântul Sebastian, două mii două sute pentru o statuetă cu Venus, o sută cincisprezece pentru o figurină din bronz a lui Apollo. Marii artiști erau înșiruiți laolaltă cu unii despre care nu auzise niciodată, și unele dintre piese erau probabil atât de vechi, încât era posibil ca nimeni să nu mai știe cine le făcuse. „Antichitate", stătea scris în dreptul lor. Și fiecare cheltuială era justificată, de la cei cinci șilingi pentru pânza cu care se înfășurau tablourile până la sutele de lire plătite lui Lord Clary, peste tot trecute drept „comision". Chiar la un calcul rapid, în mare, Olivia își putu da seama că Henry adunase o avere, iar Clary avusese și el partea lui din aceasta.

Era sigură că Jamie avea să o ierte pentru că îl mințise în legătură cu cumpărăturile atunci când avea să vadă registrul. Olivia nu se putuse împiedica să nu observe cât de tare îl afectase toată povestea aceasta; vina ce se zugrăvise pe fața lui când Clary o surprinsese o măcina încă. În noaptea în care dormise pe podea

îi spusese că era mai puternică și mai destoinică decât își imagina ea. Olivia își dorise să fie adevărat, așa că se hotărâse să îi arate că avusese dreptate.

Fericită, ea închise registrul și se aplecă în față să-l pună pe masă. Când îl lăsă să cadă, niște hârtii făcute teanc aproape de margine se mișcară. Una, apoi încă una, foile se ridicară și plutiră înspre cămin. Olivia le apucă instinctiv. Dar când se întoarse să le pună înapoi pe birou, ochii ei înregistrară automat cuvintele scrise.

Dragă cititorule,

Dacă nimic din ce ți-am povestit până acum nu te-a șocat, regret să-ți spun că povestirea pe care am de gând să ți-o înfățișez acum s-ar putea să te lase mut de uimire. De data asta îți voi scrie despre întâlnirea mea cu doi bărbați: unul, un gentleman dintre cei mai de soi, și unul, un nemernic la fel de mare...

Oliviei nu-i venea să-i creadă. Cu ochii mari, citi foaia de două ori, apoi pe cealaltă. Era, fără discuție, o parte din *Fifty Ways to Sin*. Scrisul era îngrijit, necunoscut. Oare de unde făcuse rost Jamie de astea? Și cum?

Ușa se deschise în timp ce ea rămăsese țintuită locului, nemișcată și confuză.

– Livie! exclamă Jamie. Nu știam că te-ai întors.

Ea ridică ochii exact la timp ca să vadă cum privirea lui rămâne ațintită la foile din mâna ei și expresia lui se schimbă instantaneu într-una greu de citit.

– Da.

Ea mișcă din cap într-o întrebare mută.

– Ce e asta?

– La ce te referi?

El împinse ușa închizând-o în spatele lui.

– Mă refer la...

Se înroși. *Fifty Ways to Sin* era una dintre plăcerile ei vinovate, una despre care nu știa exact cum să discute cu Jamie. Dar, din câte se vedea, nu numai că citea și el același lucru, dar era și în stare să facă rost de numere nepublicate încă. Ea nu o citise pe aceasta, și era scrisă de mână.

– Știu ce *este*. Este parte dintr-un număr din *Fifty Ways to Sin*. Dar de unde o ai?

– Oh. E un număr pe care mi l-a dat cineva, începu el să spună, dar Olivia pufni.

– Știu că nu a fost niciodată publicat! Mi-aș aminti dacă aș fi citit povestea asta!

Expresia lui Jamie se transformă într-una de interes și de uimire.

– Tu citești așa ceva?

– Toată lumea citește! Sigur că o fac și eu.

Se aprinse la față în timp ce vorbea și, fără să se gândească, aruncă o privire la paginile pe care le avea în mână. Ar fi trebuit să le citească până la capăt înainte de a spune ceva.

– Și îți... place? întrebă el precaut.

Acum simțea că îi ardea tot corpul.

– Da. O, *da*. Poveștile sunt atât de... libere. Atât de îndrăznețe. Atât de... Se opri când îi văzu expresia. Să nu-mi spui că ai ceva împotrivă ca o femeie să aibă parte de plăcere.

El ridică ambele mâini.

– În nici un caz.

– De ce ai astea? Scutura foile din mână. De unde le ai? Sunt o schiță a următorului număr, nu-i așa?

El înghiți în sec.

– Poate.

– Dar... Jamie!

Râse, nevenindu-i să creadă.

– Cu siguranță tu știi cine e Lady Constance!

El nu spuse nimic. Nici nu era nevoie.

– Cine? întrebă Olivia, aproape țeapănă de uimire. Cine este? Îți dai seama că toată Londra moare de curiozitate să afle treaba asta.

– Toată Londra? În nici un caz.

El făcu o față neîncrezătoare, dar îi evita privirea fascinată.

– Bine, atunci să spunem că o mare parte din Londra și aproape fiecare femeie.

Sau, cel puțin, fiecare femeie pe care o cunoștea Olivia, printre care propriile surori ale lui Jamie. Penelope fusese cea care le vorbise ei și lui Abigail prima oară despre faimoasele povestiri. Penelope o auzise din întâmplare pe maică-sa discutând despre

ele cu niște prietene, ceea ce fusese de-ajuns de incitant încât să-și petreacă vreo două săptămâni în căutarea disperată a unui număr. De atunci amândouă surorile Weston deveniseră cititoare fervente, împreună cu prietena lor Joan Bennet. Olivia nu știa, și nici nu-și dorea să știe, cum le procurau. Auzise că Penelope fusese odată prinsă citind și fusese aspru pedepsită de mama ei, dar aflase și faptul că Abigail se înroșise toată și spusese că cititul lor nu avusese deloc un efect negativ asupra relației ei de dragoste și apoi asupra căsniciei sale – ba chiar dimpotrivă, dacă se gândea mai bine.

Mai privi o dată foile. Din câte citise, avea să fie o altă povestire șocantă în care Constance se bucura înotând într-un heleșteu izolat, numai pentru a fi descoperită – și bineînțeles desfătată – de un gentleman din împrejurimi aflat în trecere. Olivia își putea doar imagina cât de mult aveau să se încingă lucrurile, căci acele pagini lipseau. Schițele nu purtau nici un număr, dar știa că probabil se apropiau de sfârșit. Din cele cincizeci de moduri de a păcătui pe care le promitea titlul, aproape patruzeci fuseseră publicate deja.

Iar acum se dovedea că, dintre toți oamenii de pe lumea asta, Jamie era cel care știa identitatea misterioasei Lady Constance. Cât de uimite aveau să fie Penelope și Abigail! Și Jamie – ce viclean era de putuse să păstreze secretul acesta atâta amar de vreme. Cu siguranță știa că subiectul suscitase un viu interes peste tot în Londra. Unii gentlemeni chiar oferiseră recompense oricui îi putea descoperi numele adevărat.

– Cine este? întrebă ea din nou. Și cum se face că o știi?

Jamie nu se grăbi să răspundă.

– Îl cunosc pe cel care le publică, recunoscu el într-un târziu.

Ea ridică din sprâncene. Și aceasta era o informație la fel de interesantă și la fel de necunoscută.

– Cine e?

– Un coleg de-al meu de la universitate. A fost rănit în război și s-a luptat foarte tare ca să-și câștige existența când s-a întors acasă. Povestioarele astea i-au oferit un venit confortabil.

– Nu mă îndoiesc. Am auzit că s-au vândut cinci mii de exemplare din fiecare număr.

– Adevărul este că în jur de opt mii, murmură el.

Incredibil. Ea clătină din cap.

– Nu-i neg meritele pentru un asemenea succes. Fără îndoială e de lăudat riscul enorm pe care și l-a asumat – de fapt, nu am mai citit nimic în care plăcerea feminină să fie atât de deschis urmărită și de îndrăzneț descrisă.

Jamie scoase un oftat înăbușit și se lăsă greoi pe un scaun, plecându-și capul.

– S-a întâmplat ceva? întrebă ea ușor îngrijorată, făcând câțiva pași spre el. Nu te simți bine?

El clătină din cap.

– Dacă te temi că voi dezvălui adevărata identitate a lui Constance, să știi că jur că nu o voi face.

El se ghemui și mai tare.

– Nu e vorba despre asta. Am încredere în tine.

Ea era perplexă, dar în continuare extrem de curioasă.

– Atunci, cine e Constance?

Jamie își trecu mâinile peste cap. Când își înălță privirea ca să se uite la ea, părul lui întunecat îi stătea ciufulit în toate părțile, așa cum nu-l mai văzuse de când era doar un puști. Dar expresia de pe fața lui era aceea a unui bărbat care se pregătește să încaseze o lovitură, iar ochii îi exprimau îngrijorare.

– Eu sunt.

Partea a treia

Dar dragostea adevărată e ca un foc nestins,
Arzând de-a pururi în mintea ta
Nicicând pălind, nicicând murind, nicicând respins,
Mult mai puternic ca o stea.

Versuri atribuite lui Sir Walter Raleigh

Capitolul 22

Pentru o clipă, ea nu reacționă, iar Jamie își îngădui să-și imagineze că nu spusese nimic de fapt. Era secretul lui cel mai de seamă, taina pe care jurase că nu avea să o dezvăluie nicicând dacă i-ar fi trecut cuiva vreodată prin minte să-l bănuiască pe el. Acesta fusese târgul pe care-l încheiase cu Daniel: nimeni nu trebuia să afle vreodată.

Dar Olivia îl prinsese cu mâța-n sac. Era îndeajuns de loială și de de încredere încât să nu-l contrazică dacă el ar nega, chiar dacă avea nenorocita aceea de dovadă, scrisă de propria lui mână. Cum putuse fi atât de prost încât să lase schița aceea undeva unde putea fi găsită de ea? La urma urmei, după toate promisiunile pe care le smulsese de la Daniel și de la Bathsheba să nu pomenească despre asta absolut nimănui, el fusese cel care se dăduse de gol. Și gata cu secretul! Lăsase povestea aceea pe jumătate scrisă acolo, unde o putea găsi ea.

Singura consolare era că era vorba despre Olivia. Dintre toți oamenii din lumea asta, în ea avea cea mai mare încredere. Nici prin cap nu-i trecea că l-ar fi putut demasca în public, nici măcar pentru sumele mari de bani pe care câțiva idioți le promiseseră celor care îi puteau ajuta să afle adevărata identitate a lui Constance. Dar asta nu însemna că nu avea să fie uimită peste poate sau chiar îngrozită să descopere că el era cel care scrisese acele povestiri erotice sub masca unei femei, și, cu cât se holba mai mult la el strângând foile în mâini, cu atât teama lui se făcea mai mare.

– Tu, spuse ea slab. Tu? Jamie...

Fir-ar să fie! Dădu să îi ia hârtiile, dar ea se trase înapoi, ferindu-se.

– Uită ce ți-am spus, Livie. Oricum s-a terminat.

– S-a terminat? Duse foile la spate când el încercă din nou, cu inima îndoită, să-și ia înapoi schițele. Nu o să se termine până ce nu ajunge la numărul cincizeci. Toată lumea așteaptă cincizeci!

– Ba nu, spuse el pe un ton scăzut. Am jurat că mă voi opri în ziua în care cineva mă descoperă. Deci s-a terminat.

În continuare mută de uimire, ea se apropie și se așeză aproape de el. Pentru o clipă, îl studie, înclinându-și capul ușor într-o parte, așa cum făcea întotdeauna când se gândea.

– Chiar le-ai scris tu pe toate?

Resemnat, el încuviință.

– Cum...? Clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Dar nici măcar nu este scrisul tău.

El oftă și-și ridică mâna stângă. Mâna dreaptă, cea pe care Clary i-o prinsese la ușă cu câteva zile în urmă, era în continuare umflată și dureroasă. Îi era mai ușor să scrie cu dreapta, dar în mod ciudat scria mai frumos cu stânga.

Olivia știa că el putea scrie cu ambele mâini. Acceptă deci explicația fără să spună nimic.

– De ce?

– A început ca o prinsoare, spuse el, dându-și seama de cât de îngrozitor suna asta. M-am contrazis cu un prieten dacă femeile sunt capabile să aibă aceleași... dorințe ca bărbații. El a insistat că nu, eu am spus că da.

Îndrăzni să arunce o privire spre ea, să vadă dacă vorbele lui aveau vreun efect. Nu-și dădu seama. Ochii ei albaștri erau în continuare larg deschiși și limpezi, și o cută subțire de mirare i se formase între sprâncene.

– Pe urmă, am zis haide să punem rămășag. Din dorința de a câștiga, și puțin și din cauza băuturii... Își drese glasul, amintindu-și sticla de vin de Porto bun care-l ajutase să-și găsească inspirația pentru primul număr. Puțin mai mult din cauza băuturii, am scris una ca să dovedesc că am dreptate. I-am strecurat-o pe sub ușă, crezând că vom râde împreună apoi în legătură cu asta, că el își va recunoaște greșeala și că totul se va termina în felul acesta.

– În mod evident, s-a mers mult mai departe de-atât, spuse ea.

El oftă.

– Nu m-am așteptat ca persoana care avea s-o găsească să fie de fapt sora lui. A citit-o și – ăăă – i-a plăcut foarte mult. A dus-o la frate-său și l-a întrebat de unde o are și dacă mai avea și altele. El mi-a recunoscut scrisul, desigur, și a dat buzna peste mine. I-am explicat că nu era nimic serios, dar deja împărtășea și el părerea

surorii lui. Voiau să o publice, căci amândoi credeau că multe doamne și chiar și gentlemeni urmau să o găsească... interesantă.

Obrajii ei se înroșiră ușor.

– Iar tu nu te-ai îndoit că aveau dreptate.

– Nu prea m-am gândit la asta! A fost o glumă, Livie. Își trecu mâna peste față. Dar adevărul era că Daniel – prietenul meu – avea nevoie de bani. Și-a pierdut brațul în război și, odată cu el, și gradul de ofițer de marină. Tatăl lui îi lăsase o tiparniță pentru un ziar, deși vânzările scăzuseră dramatic după război și abia dacă le îngăduiau să-și ducă traiul de azi pe mâine. El m-a convins să îl las să încerce să o publice.

Acesta fusese, își dădea seama Jamie, momentul lui de pierzanie. Daniel abia dacă se descurca din punct de vedere financiar, și cu toate acestea se oferise să tipărească povestirea asumându-și singur riscul. Ca să-și împiedice prietenul să-și arunce și ultimul șiling, Jamie cumpărase hârtia pentru prima ediție, așteptându-se tot timpul a se dovedi o mare pierdere de bani care avea să-i scoată lui Daniel din cap această idee nebunească. De fapt, nebunul fusese el.

– S-a vândut bine, și curând omul a apărut la ușa mea cerându-mi o altă povestire.

Ceea ce era din nou departe de ce se întâmplase de fapt. Daniel îi prezentase cu multe argumente solide modul în care aveau să fie buni parteneri, dar Bathsheba îl implorase de-a dreptul. Nu numai că văzuse aici o oportunitate, ci voia pur și simplu să citească mai multe despre Constance.

– Am vrut să-l ajut să se pună pe picioare, așa că am fost de acord să mai scriu câteva. Își ridică o mână, apoi o lăsă să cadă la loc. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că lucrurile o vor lua razna în felul acesta.

– O vor lua razna!

– Că povestea va deveni atât de populară, se corectă el. În ceea ce privește cererile. Nu am crezut niciodată că o vor citi atâția oameni, ca să nu mai vorbim despre faptul că atâția vor cere alte și alte numere. Dar, odată pornit tăvălugul, mi-a fost imposibil să-l opresc. După luni întregi de luptă și de depresie, prietenul meu avea din nou, în sfârșit, un scop în viață. Unul care îi aducea mâncare pe masă și haine călduroase să treacă prin iarnă. Așa că nu am putut spune nu.

Ea nu spuse nimic, ci doar se uită fix la el, uluită. El întinse mâna.

– Poți să mi le dai înapoi?

Ca și când ar fi știut ce voia să facă, Olivia se trase înapoi, ținându-și foile cu grijă, parcă protejându-le.

– De ce?

– Ca să le pot arde, răspunse el cu sinceritate. Sunt niște porcării.

– Ba nu, nu sunt. Se uită în jos la hârtii. Sunt minunate!

Își simțea fața arzând. Dumnezeule, roșea ca o fetiță, în parte din cauza umilinței de a fi fost descoperit și în parte, nemărturisit, dintr-un fel de excitare datorată faptului că Oliviei îi plăcuse. Ea citise cuvintele scrise de el în tot timpul acesta. Spusese despre povestirile lui că emanau libertate și îndrăzneală și că i se păreau erotice și antrenante. Dacă vreodată în viața lui ar fi simțit nevoia de vreun fel de încurajare sau de aprobare, atunci exact aceasta era.

– Cum ți-au trecut prin cap lucrurile astea? întrebă ea, cu capul plecat în continuare. Cum ai decis ce se va întâmpla?

El își imaginase o femeie rămasă văduvă, eliberată de orice sentiment de vinovăție, teamă sau anxietate. Se gândise la o femeie care merita să aibă parte de plăcere, dar care se ținea departe de dragoste. Apoi se gândise la toate modurile în care ar fi putut tenta o asemenea femeie spre senzații de extaz interzis și ar fi putut-o ajuta să accepte ființa senzuală care sălășluia de fapt înlăuntrul ei. În imaginația lui, era amantul misterios al unei nopți de plăcere nebună cu o femeie care nu i-ar fi oferit niciodată mai mult decât atât.

Se gândise la ea, la singura femeie pe care o iubise vreodată și pe care nu mai avea nicicând să o țină în brațele lui.

– Bathsheba, spuse el în loc de toate astea. Sora prietenului meu. Ea a sugerat să creionez gentlemenii pornind de la trăsăturile membrilor înaltei societăți. Mi s-a părut amuzant să fac haz de oamenii care se luau adesea prea în serios, iar, când rămâneam fără idei, Bathsheba era cât se poate de fericită să participe la diferite evenimente ca să strângă vreo bârfă suculentă sau vreun zvon de doi bani, ca să le pot folosi într-o altă poveste. Și am pus mult de la mine, nedorind să mă apropii prea tare de cineva cu o descriere prea fidelă.

– Bathsheba, repetă ea încet.

– Și fratele ei, Daniel Crawford.

Olivia tresări.

– E numele pe care l-ai folosit în Kent!

James zâmbi.

– El mi-a îngăduit, îți jur.

– Deci știa unde te afli?

El auzi nota subtilă de îngrijorare din vocea ei.

– A fost singurul care a știut. Nici măcar Bathsheba nu era la curent. Aveam nevoie de cineva care să poată pune întrebări în Londra și să facă o mulțime de treburi pe care le consideram necesare.

Ea înghiți în sec.

– Și știe de ce te-ai dus?

– Da, spuse Jamie pe un ton egal. Rețeaua lui de reporteri și informatori a fost cea care m-a ajutat să dau de tine și să descopăr ce pune la cale Clary.

Olivia se înfioră.

– Adică vrei să spui că știe tot?

– Nu, știe numai ce l-am rugat eu să afle, adică ceea ce era în bună măsură legat de Clary.

– Și de Henry.

Avea în continuare capul plecat.

– Da.

Olivia tot mai strângea paginile mototolite în ambele mâini. Jamie închise ochii ca să nu le mai vadă. Îi trecuse prin cap, așa, pentru o clipă doar, ideea că ar putea folosi *Fifty Ways to Sin* ca să-l înfunde pe Clary. Acum, că secretul ieșise la iveală, nu mai avea de ales, trebuia să pună capăt poveștii ăsteia. Mai târziu în seara aceasta avea să ardă tot și să-i anunțe și pe ceilalți. Daniel avea să se supere, iar Bathsheba urma probabil să-l bată la cap cu chestia asta zile întregi, dar Jamie voia să se țină de cuvânt. Nu putea spune că îi era chiar rușine de ceea ce făcuse, dar era perfect conștient că avea să devină ținta batjocurii dacă era vreodată dat în vileag ca fiind autorul. Și nu voia să facă asta familiei lui, și mai ales nu Oliviei – Olivia, cea cu care era în continuare atât de disperat să se însoare.

Pe de altă parte... Aceasta era șansa lui. Dacă punea punct poveștii despre Constance aici și acum, asta îi dădea libertatea

să o ceară în sfârșit de soție pe Olivia și de data aceasta să și meargă până la capăt...

– De ce ai spus că s-a terminat?

Întrebarea Oliviei rostită încet îl făcu să tresară. Simți fiori pe șira spinării.

– Aceasta a fost singura mea condiție, murmură el. Dacă avea cineva vreodată să-mi descopere implicarea, renunțam să mai scriu chiar și un cuvințel.

– Deci este vina mea.

– Nu. Oftă. Ba da. Dar nu te învinovăți. Nu-mi pare rău.

– Dar mie, da! Netezi foile. Nu vreau să se termine. Care era planul pentru povestirea asta?

I se părea că totul suna și mai aiurea dacă rostea vorbele cu voce tare. Să se folosească de o femeie ușoară fictivă ca să prindă un nemernic real? Jamie își îndoi degetele și-și examină încheieturile.

– Mă gândeam că ar fi posibil să o folosesc pe Constance pentru a mă ajuta să întorc opinia publică împotriva lui Clary.

Olivia tresări.

– Cum?

Acum chiar era roșu ca racul, știa asta. Singura persoană care comentase vreodată ceva cu privire la povestirile lui, de față cu el, era Bathsheba, iar comentariile ei erau de cele mai multe ori critice.

– Gentlemenii cu care are aventuri Constance se bazează pe bărbați adevărați, desigur, sub diferite înfățișări, dar ușor de recunoscut. Nu există nici un motiv pentru care nu aș putea să-l fac pe Clary unul dintre acei bărbați, dar să-l fac crud și necuviincios cu ea.

Olivia înclină din cap așteptând continuarea, fără să izbucnească în râs sau să se arate șocată.

– Eu aud o mulțime de bârfe. Nu va dura mult până ce oamenii vor începe să gândească lucruri urâte despre Clary. Nici acum nu sunt prea mulți cei care îl admiră sau îl plac, și dacă o atacă pe Constance...

Ridică din umeri.

Ea nu spuse nimic pentru mult timp. El o văzu cum citește pagina din mâna ei iar și iar. Jamie ba voia cu disperare să afle la ce se gândea ea, ba se gândea că, de fapt, nu voia să știe. Îi citise

povestirile – și îi plăcuseră –, dar asta se întâmpla atunci când credea că erau scrise de o femeie.

Nimic nu îl uimise mai tare decât faptul evident că nimeni nu bănuia că scriitorul era bărbat. Lui Jamie îi plăceau prea mult femeile ca să-și lase personajul să pară slab sau insipid, și sigur că o făcuse femeia cea mai lipsită de inhibiții și cea mai libertină din întreaga Anglie, așa că trebuia să fie o femeie hotărâtă, puternică, dintr-o bucată. Oare ce avea să creadă Olivia despre el acum? I se părea foarte ciudat să-și fi expus așa cele mai întunecate unghere ale imaginației, și Jamie simți o mare teamă că ea avea să fie atât de îngrozită sau de șocată, încât nu avea să-l mai poată vedea niciodată în aceeași lumină.

– Cred că va merge, spuse ea pe un ton scăzut. E o idee foarte bună. Ar trebui să scrii mai departe.

El ridică iute capul.

– Ce?

– Toată lumea citește povestirile astea. Dacă Clary este nemernicul din ele, oamenii îl vor vedea exact așa și în realitate. Avem nevoie de orice am putea folosi împotriva lui, nu crezi?

– Ba da, dar... Se lăsă să cadă de pe scaun, în genunchi, lângă ea. Te simți dezgustată fiindcă eu am făcut asta?

Ea zâmbi, ușor emoționată.

– Nu. Ai scris despre o femeie căreia nu îi este teamă să își asigure ceea ce dorește, căreia nu îi este rușine de propriile ei dorințe. Cum aș putea fi dezgustată? Deja ți-am spus că îmi plac povestirile din... din diverse motive.

Jamie se gândi să-i spună că majoritatea povestirilor se bazau pe fantezii pe care le avusese în legătură cu ea, dar imediat reprimă această idee. Pentru moment.

– Ești o femeie deosebită, Olivia Townsend.

– Și eu am să-ți fac o mărturisire, spuse ea. De vreme ce ne împărtășim secretele. Oricum voiam să-ți spun – am venit aici imediat ce m-am întors acasă. Să știi că astăzi nu am fost la cumpărături cu Penelope.

O, Doamne! Jamie înțepeni.

– Ce ai făcut?

Ea se ridică și se apropie de birou.

– M-am dus la Bethnal Green și m-am întâlnit cu domnul Brewster. El era avocatul nostru la Londra și el s-a ocupat de toți

banii lui Henry. Toate facturile pe care le-am avut vreodată îi erau trimise domnului Brewster. Mi-a spus cu săptămâni în urmă că habar nu avea ce însemna registrul acela de la domnul Armand, dar am știut chiar și atunci că mă mințea. Așa că astăzi i-am spus că știu și că vreau registrul pe care îl ținea el pentru Henry.

Se răsuci pe călcâie și îi întinse un fel de ceaslov legat în piele.

Ochii lui o cercetară neîncrezători. Dumnezeule mare. Fusese absolut sigur că Brewster avea să-l distrugă după ce Olivia îl pusese în gardă cu prima ei vizită legată de celălalt registru. Dar acum îl avea, deținea dovada scrisă despre cercul de contrabandiști al lui Henry. Dovada care ar fi putut închide cătușele la încheieturile lui Clary.

– Cum ai pus mâna pe ăsta? întrebă el prostește.

– Am fost cu Penelope la Bethnal Green și l-am cerut. O roșeață de vinovăție îi îmbujoră fața, dar nu-și coborî privirea. Valeții erau înarmați, adăugă ea. Mincinoșii merită să fie puși față în față cu adevărul și siliți să-și recunoască minciunile. Timp de doi ani, domnul Brewster m-a mințit și mi-a spus să nu-mi fac griji cu privire la moșia lui Henry, când el știuse tot timpul că existau probleme.

– Și reiese că...? începu el, dar Olivia încuviința deja din cap.

– Sunt consemnate sute de lire plătite lui Lord Clary pentru obiecte de artă furate. Zâmbi, mai puțin emoționată și mai încrezătoare. Și alte mii plătite lui Henry de diverși oameni din înalta societate. Din câte se pare, domnul Brewster se pricepe foarte bine să țină socoteala la toate chestiunile acestea.

Jamie se ridică și o luă în brațe dintr-o mișcare. Ea deschise registrul și îi arătă câteva pagini, indicându-i rândurile unde se menționau plăți făcute lui Lord Clary, chiar lângă sumele primite pentru tablouri cu Diana la vânătoare și sculpturi de Nike. Jamie scoase un chiot și o învârti prin aer. Olivia își puse brațele în jurul gâtului lui și râse.

– Ce pereche pe cinste facem, spuse ea încă râzând când el o puse jos. Niște hoți, amândoi!

El zâmbi larg și o sărută.

– Ne potrivim perfect.

Ea radia toată.

– Cum o să-l prindem pe ticălosul ăsta?

Jamie se uită la biroul lui, pe care erau împrăștiate o mulțime de notițe și de schițe. Știa ce voia să facă cu povestea aceasta, iar, dacă Olivia era de acord cu el, se simțea suficient de norocos să-și asume riscul și să câștige.

– Trebuie să-i spun lui Daniel. Și cred că și tu ar trebui să-l cunoști.

Capitolul 23

Arăta ca oricare altă casă, îngustă și ușor dărăpănată. Totman Street era la marginea părții respectabile din Londra. Jamie bătu ușor de două ori cu ciocănelul în ușă și se dădu un pas îndărăt, înapoindu-se lângă Olivia.

– Asta îi va oferi lui Daniel un avans considerabil, spuse el pe un ton sfătos.

– Planul tău? Ochii ei albaștri străluciră. Cred că e genial. Deși mi-ar plăcea să pot face și eu mai multe.

– De parcă n-ai trecut prin atâtea. Lasă-mă să transform eu năzbâtia asta care mi-a trecut prin minte în ceva care să merite cu-adevărat.

Zâmbi, și zâmbetul îi fu răsplătit cu un zâmbet. I se încălzea inima când vedea cum Oliviei îi revine încrederea în sine. Fie și doar pentru aceasta, și meritase totul.

Desigur, încrederea aceasta adusese cu sine și alte avantaje. Registrul pe care-l cercetase scoțându-l din mâinile domnului Brewster era un tezaur de informații. În dimineața aceea îi trimiseseră o scrisoare lui Benedict, îndemnându-l să vină în oraș cât putea de repede și să-și aducă avocații. Jamie înțelesese imediat că trebuiau să îl atace pe Clary pe două fronturi simultan: legal și social. Registrul însemna că aveau o armă legală cât se putea de viabilă, iar Benedict, contele de Stratford, avea mai multă prestanță pentru a conduce lupta aceea. Jamie nu avea nici o îndoială că fratele lui urma să fie în Grosvenor Square nu mai târziu de dimineața următoare.

Cu toate astea, era ceva mai puțin sigur de reacția lui Daniel. Până atunci scrisese treizeci și opt de numere, ceea ce însemna

că îi mai rămăseseră numai douăsprezece. Jamie însuși fusese cel care insistase să se limiteze la cincizeci; el nu își imaginase că avea să dureze atâta, dar, cum gluma părea a se transforma într-o afacere profitabilă, își dădu seama că era posibil să continue așa la infinit. Înainte de a se gândi la planul de a-l distruge pe Clary, se cam săturase de asta și chiar își anunțase în repetate rânduri dorința de a se opri curând.

Însă acum poate venise momentul să se răzgândească. Dacă era nevoie de mai mult decât atât pentru a întoarce înalta societate împotriva lui Clary? Deja își încălca legământul de a se opri din scris imediat dacă cineva afla adevărul. Poate că, dacă Clary nu ar fi amenințat-o pe Olivia, s-ar fi ținut de cuvânt, dar acum asta nu mai conta. Daniel avea să fie conciliant, Jamie o știa. Deja începuse să facă aluzii la faptul că nu vedea de ce era nevoie să se oprească la cincizeci; aceasta era doar o cifră, așa, la întâmplare, spusese el într-o conversație banală înainte ca Jamie să plece din Londra. Dacă oamenilor le place, noi de ce să nu le oferim ce vor?

Ușa se deschise.

– În sfârșit te-ai întors! strigă Bathsheba. Probabil lucra, judecând după boneta pe care o avea prinsă cu ace peste păr și după șorțul mare, pătat cu cerneală, pe care-l purta. Apoi dădu cu ochii de Olivia. Oh! Îmi cer scuze...

– Aceasta este doamna Olivia Townsend, spuse Jamie. Olivia, domnișoara Bathsheba Crawford. Putem intra?

– Desigur! Înroșindu-se la față, Bathsheba deschise ușa larg. Poftiți, doamnă!

Jamie o conduse pe Olivia în jos pe scărița înghesuită a servitorilor. Însă, în loc de o bucătărie sau de alte camere de depozitare, sala cu arcade adăpostea o tipografie. Pereții erau plini de sârme, înșirate pe mai multe rânduri, și foi atârnau de fiecare centimetru din ele. Olivia se trezi cu gura căscată de uimire și își înălță capul, încercând să absoarbă totul cu privirea. Adevărul era că și Jamie se simți ușor surprins. Povestirile se vindeau cu siguranță mai bine ca oricând, judecând după numărul de foi atârnate la uscat. Mai demult puteau atârna o comandă întreagă pe jumătate dintre sârmele pe care le foloseau acum. Tiparnița, o mașinărie uriașă din lemn care ocupa centrul încăperii, scotea un zgomot sec, foarte puternic, în timp ce Daniel lucra la ea, dar totul încetă când bărbatul dădu cu ochii de Jamie.

– Salut!

Trase de mâner înapoi, apoi ocoli tiparnița, ștergându-și mâna pe șorțul pătat pe care îl purta. Cealaltă mânecă era suflecată și prinsă exact sub cotul brațului stâng.

– Daniel, îl salută Jamie. Văd că tot cu asta te ocupi.

Omul izbucni în râs.

– Cineva trebuie să o facă. Am hotărât să tipărim exemplare din urmă, și comenzile nu au întârziat să apară, din ce în ce mai multe. Bathsheba aproape că și-a luxat brațul străduindu-se să țină pasul.

Aruncă o privire rapidă către Olivia încercând să-și ascundă curiozitatea.

– Olivia, acesta este prietenul meu Daniel Crawford. El este vinovatul care m-a tentat să mă apuc de rele. Iar aceasta, Dan, este doamna Olivia Townsend.

Olivia se înclină ușor.

– Mă bucur să vă cunosc, domnule!

– Și eu mă bucur să fac cunoștință cu dumneavoastră, doamnă Townsend, spuse Daniel Crawford grav.

Făcu o plecăciune exact când intră Bathsheba.

Aceasta își luase boneta de pe cap și își scosese șorțul, iar acum se apropia de ei cu o expresie încurcată.

– Bine ai venit înapoi, Jamie! Sper că totul ți-a mers bine în călătorie.

– Până acum, da.

Jamie se duse să închidă ușa, deși probabil nu mai era nimeni altcineva în casă. Daniel le dădea zi liberă celor doi servitori ai lui când era ceva de tipărit. Le spunea tuturor că își tipărea volume de poezii pentru colecția lui privată, ca să explice cantitățile mari de hârtie și cerneală de care avea nevoie. Jamie se întreba dacă mai era cineva care chiar credea asta.

– Am venit să-ți vorbesc despre asta. Să stăm jos?

Daniel și sora lui schimbară o privire în timp ce se așezau pe câteva scaune vechi dintre cele aflate în partea din spate a încăperii. Colțurile gurii Bathshebei se lăsară în jos într-o expresie de amărăciune, iar Daniel păru a se îmbărbăta, ca și cum s-ar fi așteptat la orice.

– Mai ai nevoie de ajutor? întrebă el aproape resemnat. Mai ai nevoie de informații? Am dat de veste oricui am putut să aibă ochii deschiși la ce te interesează pe tine.

– Astăzi am venit să vorbesc despre Constance.

Și Daniel, și Bathsheba înțepeniră, iar pe chip le apăru o expresie șocată. Ca și cum s-ar fi vorbit, ambii își îndreptară ochii spre Olivia.

– Știe, le spuse Jamie.

Bathsheba trase aer în piept.

– Nu! Nu acum! În fiecare zi apar comenzi noi – eu și Danny abia dacă facem față cu tipăritul ca să ținem cât de cât pasul cu ele, chiar dacă muncim cât e ziua de lungă, toată săptămâna! Ar fi o prostie să ne oprim acum, nu trebuie să afle nimeni. Trebuie să înțelegeți cât de importantă este treaba asta, i se adresă ea Oliviei. Trebuie să păstrați totul în cea mai mare taină...

– Sigur că așa o să fac, spuse Olivia surprinsă.

Jamie clătină din cap.

– Nu ne oprim. Eu mai am douăsprezece povești și am nevoie de fiecare dintre ele. Constance ne va ajuta să-l distrugem pe Lord Clary.

Cei doi soți Crawford se holbară la el, Bathsheba în continuare cu gura deschisă, dând să protesteze.

– Ă... Ce? reuși în cele din urmă să îngaime Daniel.

Jamie se uită la Olivia, iar ea încuviință ferm din cap. Familia Crawford știa deja despre Clary.

– Știți că am ținut foarte mult să aflu ce face Clary și pe unde umblă. Motivul este faptul că a tot hărțuit-o pe Olivia. Când ea nu a fost de acord să devină amanta lui, a atacat-o. Din câte se pare, soțul ei intrase în niște treburi cu câțiva oameni și săvârșise o serie de fărădelegi. Clary știe asta – fiindcă făcea și el parte dintre ei – și a amenințat-o deja. Când ea a plecat din oraș ca să scape de el, a încercat să o omoare pe soră-mea fiindcă Penelope a refuzat să îi spună unde o poate găsi pe Olivia. Omul ăsta merită să fie băgat la închisoare, dar are relații. Jamie zâmbi amar. Și, cum el nu intenționează să joace onorabil, nici eu nu o voi face.

– Și cum o să ne ajute Constance să îl distrugem? întrebă Bathsheba încet.

– După părerea oamenilor, Constance spune adevărul sau ceva foarte aproape de adevăr. Fiecare gentleman care a înclinat din

cap cu subînțeles când oamenii șopteau că el este bărbatul pe care l-a descris Constance i-a întărit credibilitatea mult mai bine decât aș fi putut face-o eu vreodată. Prin urmare, dacă un ticălos pe nume... Lord Brarely se apucă să o hărțuiască pe Constance și să-i facă rău... Jamie ridică din umeri. Cred că s-ar putea chiar să încerce să o omoare.

Din nou, cei doi Crawford schimbară o privire.

– Există ceva în planul tău care să ne asigure că nu vom putea fi dați în judecată?, întrebă Daniel.

– În judecată?

Jamie ridică din sprâncene.

– Vrei să spui că Lord Clary ar recunoaște public faptul că el este violatorul criminal din poveste?

– În primul rând, este un lord, spuse Bathsheba apăsat. Lorzii sunt bogați, și tu ai spus că acesta are și relații. O să-i fie foarte ușor să ne pună să închidem tot aici, ca să nu mai spunem că s-ar putea să ne bage la închisoare pentru indecență.

– Oricum o să închidem tot aici după ce apar și cele douăsprezece povești.

Gura i se strânse într-o linie subțire.

– Nu o să avem de ales dacă membrii parlamentului eliberează mandate ca să fim arestați!

– Dar totul e pură ficțiune, răspunse Jamie. Lord Clary cu siguranță va da de înțeles că se simte cu musca pe căciulă dacă va admite că se recunoaște în trăsăturile ticălosului dintr-o broșurică de doi bani.

– De doi bani!

Bathsheba se strâmbă la el indignată.

– Nu e chiar o broșurică, adăugă Daniel printre dinți. Dar, ca să revenim... De unde știi că va crede cineva? Gentlemenii care înclină din cap când îi întreabă cineva dacă o cunosc pe Constance sunt una, când Constance este... ăăă... un personaj care flatează. Evită să se uite la vreuna din femei. Dar acum vei înfățișa un gentleman ca pe un monstru. Nimeni nu va fi atât de dornic să creadă așa ceva.

– În rest, totul va fi exact la fel, îi asigură el. Constance va cunoaște un bărbat și va avea parte de plăcere. Doar că asta se va petrece când va scăpa din ghearele ticălosului.

Bathsheba continuă să-l privească aspru.

– Chiar trebuie să o faci? Orice roman publicat de Minerva Press poate descrie o astfel de poveste. Ale noastre sunt speciale – Constance nu are nevoie să fie salvată! Este perfect capabilă să-și poarte de grijă, și acum vrei să o transformi într-o făptură delicată și slabă. Dimpotrivă, eu cred că asta le place cititorilor la ea, faptul că este puternică și abilă și că nu există nici un ticălos de care trebuie să fie salvată.

– Are dreptate, spuse Olivia.

El îi aruncă o privire surprinsă. Ochii ei albaștri se reflectară senini în ai lui.

– Nu o face pe Constance o ființă slabă.

– Ai încredere în mine! Își puse mâna peste mâna ei. Țin prea tare la Constance ca să o las să sufere neajutorată vreun abuz sau cine știe ce acte reprobabile. Dar până acum a avut o viață de basm; a făcut tot ce a vrut și i-a ieșit tot ce și-a propus, fără să sufere niciodată vreun fel de constrângere sau să fie nevoită să facă față atenției nedorite a vreunui bărbat. Amândoi știm bine că așa ceva este imposibil pentru o femeie obișnuită. Confruntându-se cu elemente ostile va demonstra cât de puternică este, nu cât de slabă. Cât de valoroasă se va dovedi pentru semenele ei în final când va triumfa asupra ticălosului?

Se opri puțin, mutându-și privirea de la Bathsheba la Olivia. Bathsheba părea în continuare supărată, iar Olivia, îngrijorată.

– Să îndrăznesc să vă mai spun încă o dată că este pur și simplu un personaj fictiv, nu o femeie în carne și oase pe care să vreau eu să o supun unor acte de cruzime?

Olivia clipi de câteva ori, apoi zâmbi rușinată. Bathsheba se făcu roșie la față și-și ridică mâinile în semn de renunțare.

– Foarte bine. Fă ce vrei!

– Și asta va însemna că datorită nouă o femeie în carne și oase nu va avea de suferit, continuă Jamie. Oare acesta nu este un motiv suficient pentru a proceda astfel?

– Ba da. Daniel își puse mâna pe brațul surorii lui. Știi foarte bine că așa este.

– Da, știu, recunoscu ea imediat, aruncând o privire vinovată către Olivia. Desigur.

Daniel expiră zgomotos și începu să se plimbe de colo-colo.

– Ce anume intenționezi să faci?

Erau alături de el. Jamie se simți însuflețit de un sentiment de ușurare și, entuziasmat, le descrise în câteva cuvinte ce voia să facă. Când termină, pe fruntea lui Daniel se formase cuta aceea adâncă pe care o făcea când gândea profund, iar Bathsheba se holba la podea, bătând darabana cu degetele pe fustă.

– Cât de repede vrei să publici chestiile astea?

– Cât de repede le pot scrie.

Daniel și sora lui schimbară o privire.

– Acum durează o săptămână întreagă să tipărim un număr.

– Va trebui să le scoatem repede, spuse Jamie pe nerăsuflate. Vreau să iasă două sau trei numere pe săptămână.

– Trei pe săptămână!

Bathsheba își aruncă mâinile în aer exasperată.

– Avem comenzi de aproape nouă mii de exemplare pentru următorul număr. De când ai plecat tu și nu au mai fost povestiri noi, librarii au făcut din nou comenzi pentru cele mai vechi. Nu putem tipări douăzeci de mii de exemplare pe săptămână. Abia dacă putem tipări șase mii.

Jamie nu spuse nimic. Trecu cu privirea peste hârtiile agățate de ceea ce reprezentau probabil kilometri întregi de frânghii și de sârme. La început, puseseră la punct un sistem eficient. Fiecare număr nu putea fi mai mare de opt pagini, așa că puteau tipări toate paginile pe o singură coală de hârtie. În prima zi tipăreau o față, a doua zi tipăreau pe verso. A treia zi tăiau și legau paginile, apoi broșurile mergeau la librării și la magazine. Dacă toți trei lucrau împreună la asta, mai puteau scoate câteva mii de exemplare pe săptămână. Dar Bathsheba avea dreptate; în nici un caz nu puteau toți trei, sau chiar toți patru, să realizeze douăzeci de mii de exemplare sau mai mult de atât în fiecare săptămână.

Bathsheba își duse mâinile la tâmple.

– Poate că nu va dura prea mult și opinia publică se va schimba în sensul dorit de noi. Dacă bărbatul ăsta este atât de nenorocit pe cât spui, cu siguranță poți să îți atingi scopul în două sau trei numere.

– Ba nu, răspunse el încet. E nevoie de mai mult. Oamenii se vor teme pentru viața lui Constance. Intenționez să-l demasc pe Clary și să arăt ce monstru este, că nu e un simplu bărbat nesăbuit și impulsiv care poate fi dat cu ușurință la o parte. Povestea o să țină toate cele douăsprezece numere rămase, și va trebui

să scoatem un număr mare din fiecare dintre ele. Vreau ca toată lumea din Londra să vorbească despre asta. Va trebui să ne facem rost de ajutor.

– Ajutor. Daniel sări brusc de pe scaun. De unde? De la cine? Tu erai ăla atât de înnebunit să ținem totul secret încât ai jurat că o să renunți dacă descoperă cineva adevărul! Aruncă o privire spre Olivia și ridică o mână în semn de scuze. Nu că aș regreta vreun moment că te-ai răzgândit. Dar din cauza asta nu am angajat niciodată pe nimeni. Bathsheba a fost obligată să muncească aici în hruba asta în fiecare zi alături de mine, și ne chinuim în continuare să facem față.

– Bine, așa e, spuse Jamie pe un ton neutru, dar eu m-am oferit să încetez de multe ori până acum.

Daniel se înroși.

– Da, și eu te-am convins să nu o faci. Știu. Dar... pe cine o să găsești să ne ajute? Bănuiesc că în continuare nu ești dispus să lași să răsufle ceva.

În nici un caz. Constance devenise cea mai bună cale a lor de salvare și în același timp și cea mai mare vulnerabilitate. Cel mai sigur era, pentru bunul lui renume și pentru viitorul lui în societate, să înceteze imediat să mai scrie. Trebuia să se elibereze de Constance pentru a se putea însura cu Olivia cu conștiința curată. Scandalul care ar fi izbucnit dacă totul era făcut public era mult prea groaznic ca să ia în seamă o astfel de posibilitate.

Însă ar fi dat tot ce avea să îl distrugă pe Lord Clary. Constance începuse mai mult ca o glumă pentru el, apoi se transformase într-un mijloc de a-și ajuta un prieten. Acum stătea în puterile ei să facă dreptate în cazul cuiva care altfel ar fi scăpat nevătămat și să o salveze pe femeia pe care Jamie o iubea. Chiar și cu riscul de a-și distruge propria imagine, era hotărât să meargă mai departe.

Ceea ce îi amintea de ceva.

– Este foarte posibil ca numele meu să iasă la iveală oricum, îi avertiză el. Ți-am spus că Clary a furat niște pagini din cartea mea în Ramsgate, îi spuse Oliviei. Erau notițe pentru niște povestiri viitoare.

Ea deschise gura uluită.

– De asta mi-a spus că mă va demasca pe mine ca Lady Constance!

Jamie își drese glasul, conștient de privirea întrebătoare a Bathshebei.

– Hmm. Da. Dar, dacă scriu povestiri în care apare Clary, ori va crede că tu ești, ori mă va bănui pe mine.

– De ce? întrebă Bathsheba.

Cu toții se uitară la ea. Dar ea ridică din umeri.

– Există deja cel puțin o jumătate de duzină de imitatori. Aș îndrăzni să spun că, și dacă Clary le-ar arăta notițele tale oamenilor, nu ar crede că au fost scrise de adevărata Constance. Nu uita, ți-am citit primele schițe, Jamie. Toate s-au îmbunătățit simțitor după ce am făcut câteva schimbări...

– Da, înțeleg, spuse el ușor iritat. Schimbările ei fuseseră minore, și știau amândoi acest lucru. Ei bine, mă voi preface cu siguranță cât se poate de uimit dacă mă acuză cineva, iar Olivia poate nega totul cu multă sinceritate. Acum gata, considerați că ne-am pus de acord?

Daniel încuviință din cap, Bathsheba își țuguie buzele, dar nu neagă în nici un fel, iar Olivia rosti tare și apăsat:

– Da.

– Avem nevoie de un partener, repetă el. Cineva care să înțeleagă nevoia de tăinuire, cineva care de-abia ar aștepta să intre într-o poveste misterioasă ca aceasta. Și, desigur, cineva care să beneficieze de o răsplată pe măsura succesului.

– Aș putea angaja un băiat care să nu știe să citească, spuse Daniel după o clipă. Ar putea să muncească la tiparniță, fără să culeagă literele.

– Dar poveștile au o înfățișare aparte, îl contrazise Bathsheba. Chiar și un flăcău analfabet ar observa asta. În plus, un singur angajat de felul ăsta nu ne-ar ajuta prea tare.

– Nu, avem nevoie de cineva care să știe cum se lucrează la o tiparniță.

Jamie se încruntă, îngândurat.

– De cineva care lucrează la redacția unui ziar, spuse Olivia.

Ceilalți trei se uitară la ea. Ea încuviință din cap.

– Ziarele se tipăresc într-un ritm foarte rapid.

– Da, dar și secretele se dezvăluie la fel de repede, replică Bathsheba.

– Ei bine, trebuie să fie cineva pe-acolo în stare să își țină gura. *London Intelligencer* are reporteri anonimi. Doamna care scrie pagina de scandal pentru ei nu a fost niciodată identificată.

– De unde știi că este o doamnă cea care scrie pagina aceea? întrebă Daniel surprins.

Olivia tresări surprinsă.

– Oh! Credeam că este evident. Trebuie să ia parte la toate petrecerile, să audă toate lucrurile despre care scrie, iar bărbații nu iau niciodată în seamă bârfele așa cum o fac femeile...

Jamie înălță capul. *London Intelligencer.* Cunoștea acest nume. Cunoștea acest ziar. Îl cunoștea și pe cel care îl publica. Liam MacGregor era un scoțian tânăr și ambițios cu nervi de oțel. Iar cuvintele Oliviei îl făcură să-și amintească un fapt curios pe care îl învățase de-a lungul ultimului an. În fiecare săptămână, MacGregor avea o întâlnire la Wharton's Bank. Jamie avea niște treburi pe-acolo, și de mai multe ori îl văzuse pe bărbat sosind și fiind invitat într-un birou privat. Și odată, ceva mai devreme anul acesta, întâlnirea lui MacGregor fusese cu doamna Madeline Wilde.

Doamna care fusese acuzată în mod public cu doar câteva luni în urmă că era Constance.

Așteptând fără să facă nimic în timp ce un partener de-al lui de la bancă îi aducea actele de care avea nevoie, Jamie îi văzuse pe amândoi sosind și intrând în același birou. Asta nu dovedise nimic, însă doamna Wilde fusese un fascinant subiect de bârfă chiar înainte de acea acuzație scandaloasă... căci se mișca în cele mai bune cercuri din înalta societate, dar păruse cât se putea de distantă și de retrasă. Sau cel puțin așa se întâmplase până ce acceptase cererea în căsătorie a lui Douglas Bennet în fața celor o sută cincizeci de musafiri de la balul dat de Lady Cartwright cu ocazia solstițiului de vară.

Jamie, cunoscând adevărul, găsise întreaga poveste teribil de amuzantă. Doamna Wilde nu părea deranjată de vâlva pe care o făcuse – de fapt, părea de fiecare dată în public extrem de fericită la brațul noului ei logodnic –, și, după ce domnul Bennet dăduse de pământ cu vreo doi bărbați care o strigaseră Lady Constance, chiar și acel zvon se stinsese.

Dar Liam MacGregor...

Era posibil să fie o simplă coincidență, dar, dacă exista cineva care să angajeze o femeie care să scrie, acela era MacGregor. Iar

bărbatul care o acuzase pe doamna Wilde, William Spence, trebuie să fi avut vreun motiv ca să o bănuiască pe ea. Se știa foarte bine, la urma urmei, că participa la toate evenimentele mondene, unde afla, fără îndoială, toate bârfele. Și, oricum ar fi fost, MacGregor reușise să păstreze absolut secretă identitatea autorului paginii sale de scandaluri.

– O să caut pe cineva care să ne ajute la tipărit, spuse el brusc. O să ne încadrăm în termenele propuse și, înainte de ultimul număr, Lord Clary va fi dat în vileag în ochii întregii Londre.

Capitolul 24

Jamie se puse pe treabă, hotărât să se răzbune. Își mută toate trebuincioase scrisului în dormitor și le spuse servitorilor că nu trebuia deranjat. Olivia se învăță curând să nu îi iasă în cale. Stătea și o oră întreagă cu privirea pierdută pe fereastră, cu fruntea ușor încruntată, gânditor, pe urmă lua pana și umplea pagini după pagini întregi. Uneori se oprea la jumătate de drum și înjura făcând hârtia ghemotoc și aruncând-o în foc. Alteori tăia un cuvânt sau chiar un paragraf întreg și scria fără pauză.

Noaptea venea în continuare la ea. Se gândea că probabil el aștepta până ce servitorii mergeau la culcare, dar în fiecare noapte negreșit, adesea foarte târziu, intra în dormitorul ei, se furișa sub pleduri și o trăgea aproape de el. Mulți dintre servitorii obișnuiți plecaseră la Richmond cu cei doi soți Weston mai vârstnici, ceea ce făcea lucrurile mult mai suportabile pentru conștiința Oliviei. Jamie părea la fel de dispus ca ea să se servească singur, așa că erau lăsați în pace dacă nu cumva sunau după careva. Casa din Grosvenor Square se transformă într-o mică și intimă lume, numai a lor, unde Oliviei i se părea că trăia ceva mult mai asemănător unei căsnicii decât orice trăise pe vremea când era căsătorită cu Henry. Ea și Henry locuiseră în aceeași casă, dar niciodată nu împărțiseră aceeași viață. Chiar și când Jamie petrecea ore bune lucrând în camera de alături, ea se simțea aproape de el.

În parte, știa că motivul era faptul că munceau amândoi pentru aceeași cauză. În timp ce Jamie scria, Olivia făcea liste

cu obiceiurile, preferințele și ticurile lui Clary, ca el să le folosească în povestiri. Amândoi voiau ca oricine îl cunoștea pe Clary, chiar dacă nu foarte bine, să îl recunoască imediat. Și când o trecea un fior de teamă sau de dezgust gândindu-se la bărbatul care o terorizase în ultimul an, își imagina cum avea să fie umilit și disprețuit chiar de însăși înalta societate în care căuta refugiu, iar cuvintele îi veneau și mai ușor.

Într-o noapte, Jamie veni chiar când ea se pregătea să se culce.

– Poftim, spuse el întinzându-i un teanc de hârtii.

Intrigată, Olivia aprinse lampa de pe măsuța ei de toaletă. Până acum el nu o lăsase să citească nimic, chiar dacă îi mai povestise când și când câte ceva din ceea ce plănuia să scrie.

El se așeză pe fotoliul de lângă ea în timp ce Olivia citea. În câteva minute, se întinse cu o mână atârnându-i într-o parte și cu cealaltă sub cap. Se holba la tavan, părând istovit. Olivia îi aruncă o privire peste foi.

– Te-a obosit atât de tare Constance? îl tachină ea ușor.

Unul din colțurile gurii lui zvâcni.

– Trebuie să am grijă să nu trec dincolo de limită: prea mult despre Clary, și scrierile își vor pierde farmecul pentru cititori. Prea puțin, și nu o să ne mai servească scopurilor noastre.

Ea râse și citi mai departe. După câteva rânduri, reuși să-și scoată din minte faptul că Jamie era cel care scrisese fiecare cuvânt și se lăsă absorbită de poveste. Nu îi dăduse numai o poveste, ci patru, o treime dintre cele rămase, și ea le citi pe toate până la capăt.

În primul, Lord Brarely, un bărbat întunecat cu legături importante și cu o căsnicie ce-i aducea multe avantaje, începu să îi acorde atenție lui Constance. Ea îl refuză, așa cum îi refuzase pe toți ceilalți bărbați căsătoriți, și în schimb își întoarse favorurile spre un gentleman distins cu renume de savant. Olivia se înfioră când citi despre modul delicat și „științific" în care acesta testă pielea lui Constance bucățică cu bucățică în căutarea zonelor ce-i provocau o plăcere aparte.

A doua poveste o prezenta pe Constance oprindu-se să se răcorească într-un helești izolat, în timpul unei călătorii, doar pentru a fi descoperită acolo de Lord Brarely. Îl acuză că o urmărise, iar el îi replică spunându-i că nimeni nu avea să o creadă

că nu fusese ea cea care îl atrăsese acolo. Din fericire, se întâmplă să treacă pe acolo un tânăr și chipeș moșier, iar Constance descoperi plăceri nebănuite făcând dragoste în apă după ce Brarely fu pus pe fugă.

A treia poveste înfățișa niște scrisori de la Brarely, în care încerca să o convingă pe Constance să fie amanta lui. Constance, care de multă vreme jurase că nu avea să mai aparțină vreodată unui singur bărbat, le arse, dar spectrul a ceea ce o aștepta era deja clar format. A patra întâmplare avea loc la un bal, unde Brarely nu făcu nimic altceva decât să se holbeze la Constance întreaga seară. Chiar dacă Constance ajunse în brațele unui netrebnic afemeiat notoriu care se bucură peste poate să o poată vrăji și duce într-un dormitor sigur și izolat, Olivia simți cum i se strânge stomacul la simpla descriere a ochilor întunecați, de uliu, ai lui Brarely cu care o urmărea pe Constance peste tot. Jamie reușise de minune să creioneze acea atmosferă încordată, acea tensiune, precum și nevoia de a o cataloga drept o teamă prostească de femeie.

– Ei bine? întrebă Jamie când ea lăsă foile jos, cu inima bătându-i gata să-i spargă pieptul.

– Sunt bune. Își drese glasul ca să nu mai sune ușor răgușit, așa cum se întâmpla de obicei. Foarte bune.

– Excelent. Acum, vino aici!

Ea se mișcă și se așeză pe marginea fotoliului. Jamie se ridică în capul oaselor și îi cuprinse talia cu brațul.

– Nu vreau să-mi dezamăgesc cititorii loiali, murmură el, trăgându-i în jos cămașa de noapte și lipindu-și buzele de umărul ei gol.

Olivia zâmbi.

– Ca unul dintre ei, te pot asigura că nu ai făcut-o.

În ciuda prezenței amenințătoare a lui Lord Brarely, Constance își îngăduia în continuare să se desfete cu obișnuitele ei interludii erotice, din ce în ce mai rafinate, pentru a-și lua gândul de la el.

– În calitate de cel mai de seamă cititor al meu, opinia ta este cea mai importantă. Prinse capătul panglicii ce îi lega cămașa de noapte la gât. Care ți-a plăcut cel mai mult?

Ea trase aer în piept când el desfăcu panglica. Nu încăpea îndoială că povestea de la helești o atinsese profund, trezindu-i sute de amintiri.

– Fiecare dintre ele are ceva aparte... Se uită în jos la foile din mâini. De unde îți vin ideile astea?

– Un gentleman nu ar trebui să divulge asta niciodată.

Dar ea își dorea foarte tare ca acest gentleman să îi divulge această taină. Voia să știe de unde se inspira. Îi spusese că Bathsheba îi oferea sugestii din când în când, dar Jamie nu vorbise cu Bathsheba de zile întregi; fusese tot timpul ferecat în camera lui, scriind. Tot ce era în paginile acestea izvora din imaginația lui, iar Olivia era disperată să știe mai multe despre asta. Oare își imagina întâlniri similare și între el și alte femei? Oare acest interludiu al lor era sortit pieirii odată ce el se sătura de ea? Olivia nu putea ignora faptul că Jamie fusese un bărbat sănătos și viril și pe vremea când ea era o femeie măritată. El nu se însurase cu altcineva, dar ea era dureros de conștientă de faptul că avusese mai multe aventuri. Din fericire, Penelope și Abigail menționaseră astfel de lucruri doar în treacăt – dintre care frumoasa vicontesă franțuzoaică fusese exemplul cel mai notabil în acest sens –, dar Olivia ar fi fost mult mai nedumerită dacă Jamie nu ar fi avut amante.

– Constance este inspirată de o femeie anume? întrebă ea.

El se opri brusc din a-i săruta umărul, și mâna pe care acum și-o cuibărise în jurul sânului ei rămase nemișcată.

– Nu.

Ea își umezi buzele.

– Nu e greu de observat – de fapt, o mulțime de oameni au remarcat că această Constance trece de la o iubire la alta ca un bărbat dintre cei mai ușuratici. Atunci... atunci este inspirată de tine?

El nu îi răspunse câteva clipe lungi. Olivia netezi foile pline cu scrisul lui, apoi le lăsă să cadă pe podea.

– Nu mi-am închipuit niciodată că ai trăit ca un călugăr, spuse ea, încercând să se justifice. Nu aș putea să te învinovățesc pentru că ai avut o mulțime de amante. De fapt, chiar nu te învinovățesc deloc. Eu... eu... doar că sunt curioasă. Tu știi cum a fost viața mea cu Henry, dar eu știu numai ce mi-au povestit surorile tale. Cuvintele i se părură îngrozitoare chiar în clipa când le rosti, și se crispă. Nu contează. Nu îmi datorezi nici o explicație.

– Au existat alte femei, spuse el pe un ton coborât. Da. În primii ani ai căsniciei tale. Destule, deși nu aș putea spune că au fost chiar multe. Mă scotea din minți când mi te imaginam cu Henry.

Voiam să mi te șterg din minte și să uit cum mă simțisem când te avusesem în brațele mele – voiam să te uit cu totul, deși știam că așa ceva era imposibil. Dar nu a funcționat. Oftă. De fiecare dată când duceam o altă femeie în patul meu, îmi doream să fi fost tu în locul ei sau măcar să semene destul de mult cu tine încât să mă poată păcăli pentru o noapte. Nu a mers niciodată. În cele din urmă, am înțeles că e o cauză pierdută și nu am mai încercat.

Ei i se tăie răsuflarea.

– Nu ai mai încercat?

El ridică dintr-un umăr, stânjenit, ferindu-și privirea când ea se răsuci să îi vadă fața.

– Nu am mai avut o femeie de aproape doi ani.

– Oh!

Ea se simți deodată însuflețită, dar apoi strâmbă din nas.

– Numai doi! Asta înseamnă că rămân opt ani de alte femei!

Buzele lui se curbară într-un zâmbet.

– Ei bine, mi-a luat ceva să-mi dau seama de adevăr. Se opri puțin. Unele dintre aventuri au durat un timp, unele doar câteva nopți. Știam că nici una dintre acele femei nu avea să fie pentru mai mult timp sau să însemne prea mult. Nu le-am făcut bine femeilor cu care am fost atunci, Livie. Dar am învățat ceva de la fiecare dintre ele.

Ea știa că nu se referea la nimic erotic, deși avea senzația că era ceva adevărat și în privința asta.

– Nu mă îndoiesc.

– Dar în ceea ce privește sursa de inspirație pentru Constance... Își modifică poziția, apropiindu-se și mai tare de ea. M-am gândit la tine.

Olivia se smuci.

– Eu niciodată nu am...!

El îi duse un deget la buze.

– Nu, nu în sensul acela. Știam că tu nu ești așa. Dar în alte sensuri... Degetul lui îi mângâie bărbia și gâtul, oprindu-se în locul unde i se simțea pulsul. Mi-am imaginat o femeie capabilă să-și exploreze cele mai adânci dorințe, chiar și pe cele pe care le considera întunecate sau necuviincioase. M-am întrebat ce ar fi în stare să facă dacă nu ar trebui să se teamă de izbucnirea unui scandal.

Inima ei îi bătea gata să-i spargă pieptul. Oare nu făcuse ea exact asta? Din momentul în care îi spusese hangiului că Jamie era soțul ei, Olivia cedase tot mai mult celor mai ascunse dorințe ale ei. Voia totul de la el – fiecare zâmbet, fiecare secret, fiecare orgasm ce o făcea să se cutremure cu fiecare fibră. Voia ca el să știe că ea era a lui, pe deplin a lui, pentru totdeauna.

– Și cred că mi-ai dovedit că nu mă înșelam, șopti Jamie cu buzele lipite de gâtul ei, înfiorându-i ușor pielea din spatele urechii. Femeia din tine este mai senzuală decât îți poți închipui, Olivia, și gândul de a o aduce la suprafață mă scoate din minți.

Degetul lui desenă cercuri și spirale pe pieptul ei, la fel de ușor ca o aripă de fluture, înainte să ajungă la marginea veșmântului ei.

– Spune-mi că ești de acord...

– Da, rosti ea când el îi coborî mâneca pe braț. Cu tine sunt...

– Și îți place ce face Constance.

Cealaltă mânecă îi căzu de pe umăr, lăsând-o goală până la mijloc.

– Da...

– Ce ți-a plăcut cel mai mult? Una după alta, el îi eliberă mâinile din cămașa de noapte. Biciușca? Faptul că a fost legată la ochi? Tânjești să mă legi și tu și să faci dragoste cu mine?

Ea deschise gura, apoi o închise la loc. Fața îi ardea.

– Ce sugerezi?

– Te-ai gândit să faci asta? întrebă el din nou. Sau să te lași legată? Poate fi foarte excitant.

Ea rămase nemișcată, ca o statuie cu ochii mari, abia răsuflând.

– Legată... cu ce?

El îi ridică mâna și își trecu buzele peste încheietura ei, unde pulsul se simțea cu putere.

– Pentru tine? Panglici de mătase. Albastre ca ochii tăi și suficient de moi ca să nu-ți rănească pielea, chiar dacă te țin expusă și complet fără apărare în fața unui iubit care vrea să te facă a lui.

– Legată de ce? întrebă ea slab.

Dinții lui îi mușcară ușor umărul, și trupul ei se cutremură.

– De patul meu. Complet expusă și vulnerabilă, fără să ascunzi nimic... fără să refuzi nimic.

Se chinui să înghită în sec, cu mare greutate.

– Dar eu nu ți-am refuzat...

– Să te lași pe deplin pe mâinile iubitului tău și să îi dai voie să aibă putere deplină asupra ta este cea mai mare dovadă de încredere. Sau ale iubitei tale, adăugă el. Toate plăcerile funcționează și într-un sens, și în celălalt. Ai prefera să mă legi tu pe mine?

Olivia înghiți în sec încă o dată, chinuindu-se să respire. Una era să citească despre asta, și cu totul altceva să o facă ea. Dar imaginea unui Jamie legat și în totalitate la dispoziția ei...

– Nu.

El mormăi satisfăcut.

– Deloc? Își desfăcu eșarfa. Nici măcar un pic?

Olivia îl urmări uluită, nevenindu-i să creadă cum scoase eșarfa și o scutură ca și cum ar fi vrut dinadins să îi arate cât de lungă era. Voia să o lege și să-și facă poftele cu ea. Sau voia ca ea să îl lege și să-și facă poftele cu el. Ar fi trebuit să fie șocată, și totuși sângele îi zvâcnea nebunește, și trebui să își strângă genunchii ca să nu alunece de pe fotoliu. Nu ar fi trebuit ca asta să i se pară excitant, nici măcar incitant, dar, Dumnezeu să o ajute, chiar așa i se părea.

Și nu era în întregime doar vina lui Jamie. Olivia o luase pe panta asta în ziua în care începuse să citească *Fifty Ways to Sin*. Toată lumea vorbise despre ea și despre felul în care erau relatate aventurile erotice ale unei doamne foarte libertine cu diverși gentlemeni din Londra. Era complet ridicol, și totuși... Ei bine, te puteai simți foarte singură ca văduvă. Discret, simțindu-se cumva jenată de propriul ei interes nesănătos pentru ele, Olivia citise fiecare poveste. Iar acum culegea exact ce semănase, căci imagini și idei incitante îi apărură brusc în minte în timp ce Jamie îi șoptea lucruri din cele mai provocatoare. Chiar și mai rău, era vorba despre imaginile și ideile lui... inspirate de ea.

– Fă-o, murmură el, lăsând să-i cadă eșarfa în poala ei. Leagă-mă!

Calm, cu mișcări precise, el își desfăcu manșeta și își ridică mâneca înainte de a-i întinde brațul cu încheietura dezgolită și cu pumnul strâns.

Ea se uită lung la el. Apoi, încet, ridică eșarfa de pe genunchi și legă un laț în jurul încheieturii lui. Când el trase brusc aer în piept, ea se opri puțin. Trăsăturile lui Jamie erau parcă cioplite în piatră, și ochii îi scânteiau înfometați. Nu spuse nimic.

Ea mai făcu un laț.

„Ești al meu", își jură ea în gând. „Al meu să te seduc, al meu să te iubesc, al meu pentru totdeauna. O să fac orice să te conving de asta." Inima îi bătea nebunește; se simțea sălbatică și puternică. Ea mai înfășură materialul încă o dată în jurul încheieturii lui, dar, când el săltă cealaltă mână și o apropie de prima, invitând-o să îi prindă mâinile la un loc, ea o împinse la o parte.

– Așa, șopti ea, împletindu-și degetele cu degetele lui.

Jamie făcu ochii mari, dar nu protestă când ea înfășură materialul în jurul mâinilor lor unite, legând-o pe a ei lângă a lui. Cu o singură mână, nu putu să facă nod, așa că trase capătul liber în jos printre încheieturile lor.

– Și acum?

Vocea lui sună adânc și gutural.

Ea își puse mâna liberă pe pieptul lui și îl împinse până ce el se prăbuși pe pernele de pe fotoliul din spatele lui.

– Ești al meu.

Ochii lui se închiseră când ea umblă la nasturii de la pantalonii lui.

– Mereu am fost, Livie...

Îi luă mai mult decât ar fi fost normal, căci se folosea doar de o mână, dar în cele din urmă reuși să scape de poalele cămășii lui dintre ei. Abdomenul lui se cutremură ușor când ea își coborî palma pe toată lungimea erecției lui, încercuind capul, cuprinzându-l într-o strânsoare fermă. Jamie înjură printre dinți, dar rămase nemișcat și încordat. Mâna legată de a ei tremură când ea își plecă ușor capul. Olivia aruncă o privire spre fața lui și îl văzu urmărind-o printre pleoapele întredeschise.

– Al meu, spuse ea din nou, simțindu-se la fel de sălbatică și de dezmățată precum Constance.

El icni când ea își trecu limba peste capul mădularului lui. Ea zâmbi și își găsi o poziție mai confortabilă. Încet, își închise buzele în jurul lui, minunându-se de reacția pe care o simți în trupul lui. Mai auzise de acest act înainte ca *Fifty Ways to Sin* să îl prezinte într-unul dintre povești, dar nu conștientizase nicicând cât de intim putea fi. Deși ea era în genunchi, făcându-l pe el să se simtă bine, era evident că întreaga ființă a lui Jamie era concentrată asupra ei; mușchii îi tremurau rigizi și răsuflarea îi ieșea șuierată printre dinți la fiecare mângâiere a limbii ei.

Cu o mișcare bruscă, el o smuci de mână, trăgând-o deasupra lui. Sărutul lui era năvalnic, iar Olivia se desfătă primindu-l. El se întrerupse și se ridică, întorcând-o până ce ea ajunse pe genunchii lui, cu spatele lipit de pieptul lui. Mâinile lor legate îi traseră brațul în jurul ei. Cu două smucituri puternice, îi scoase cămașa de noapte, lăsând-o goală în brațele lui.

– Nu, gâfâi ea.

– Vreau să îți ofer plăcere...

Râsul lui sună tare și răgușit.

– Dar asta faci, draga mea. Acum desfă-ți picioarele și hai să ne oferim plăcere unul altuia.

Călărind fotoliul, el îi trecu unul din picioare peste genunchiul lui, expunându-i păsărica în toată splendoarea ei. Olivia se simți o dezmățată numai gândindu-se la acel cuvânt; pleoapele îi fluturară deschizându-se pentru o clipă, și constată că erau cu fața spre oglindă. Roși puternic în clipa când se văzu reflectată acolo, cu ochii lucindu-i, cu părul ciufulit, cu brațul puternic al lui Jamie înfășurat în jurul mijlocului ei și cu mâna lui pe genunchiul ei, îndemnând-o să își desfacă picioarele și mai tare... și expresia lui, aspră, necruțătoare, înnebunită de dorință, în timp ce urmărea totul în oglindă, peste umărul ei.

– Jamie, scânci ea, cu vocea topindu-i-se într-un suspin când degetele lui îi urcară pe coapsă.

– Livie, răsuflă el, cu dinții mușcându-i delicat pielea sensibilă a claviculei. Fii o desfrânată cu mine!

Degetele lui mângâiară cârlionții întunecați dintre picioarele ei înainte să se înfigă între cutele rozalii de dedesubt.

Olivia gemu și se zbătu. Știa exact cum s-o atingă... Dar voia ca și el să simtă exact aceeași durere delicioasă, nemaipomenită. Își înfipse degetele de la picioare în covor și își roti șoldurile. Șoptind un blestem, Jamie se mișcă, ținând-o și mai strâns, și pătrunse brusc în ea. Respirația i se tăie și rămase nemișcat, iar ea își dădu seama că nu se putea mișca.

Așa că-și depărtă genunchii și mai tare și împinse. Degetele lui se opriră. Olivia îi privi fața în oglindă în timp ce se apăsa și mai tare în el. Simți cum tremură. Mâna lui pe mâna ei, în continuare legată de a lui, se strânse și mai tare, până ce încheieturile

i se făcură albe. Olivia își duse mâna liberă în josul pântecelui, împletindu-și degetele cu ale lui.

– Mereu sunt o desfrânată când sunt cu tine.

– Arată-mi!

El îi eliberă mâna și o apucă de umăr. Privirea îi rămase ațintită asupra mâinii ei, dar păru a înceta să mai respire când o văzu cum se mângâie.

Olivia știa foarte bine cum să-și provoace plăcere. În ultimii ani ai căsniciei cu Henry, fusese singura cale prin care putea să ajungă la orgasm, iar patul ei fusese la fel de gol și după ce murise Henry. Dar nu se atinsese niciodată atât de deschis, cu atâta îndrăzneală și cu siguranță nu în timp ce avea în ea mădularul unui bărbat, iar acesta o privea cu ochi fascinați și arzători. „Fii o desfrânată cu mine." Se concentră asupra feței lui și făcu mici rotocoale cu degetul până ce găsi ritmul ce știa că avea să o ducă pe culmi.

Iar senzația o cuprinse mai repede decât oricând, luând-o complet prin surprindere. Când simți cum se înalță, abia dacă avu timp să scoată un icnet înainte ca podeaua să pară că i se prăbușește sub picioare. Jamie o cuprinse cu brațul cel liber peste piept și își arcui spatele, afundându-se și mai adânc în ea înainte să-și dea drumul la rându-i, eliberându-se.

Pentru o clipă ce i se păru cât o eternitate, nici unul din ei nu se mișcă. Olivia întredeschise ochii și se minună de imaginea decadentă pe care o înfățișau, ea cu picioarele desfăcute larg și cu mâna în continuare între ele, Jamie cu ambele brațe petrecute în jurul ei și cu fruntea coborâtă pe umărul ei. Un mic zâmbet satisfăcut îi apăru pe buze. Desfrâul nu fusese niciodată atât de grozav.

– Livie, spuse Jamie sacadat, cu răsuflarea fierbinte lipită de gâtul ei. Olivia, te iubesc. Te voi iubi până în ziua când voi muri.

Aceeași emoție o copleșise și pe ea, un val uriaș de dragoste care o asaltă, îndepărtând orice altceva. Îl sărută, având inima prea plină pentru a mai rosti ceva. Știa că el o iubea, la fel de sigur cum știa că și ea îl iubea – și avea să o facă de-a pururi.

Dar el nu îi mai spuse nimic altceva. Și, mai târziu, în timp ce el dormea lângă ea în pat, cu un braț mânjit de cerneală peste mijlocul ei, Olivia nu se putu abține să nu se întrebe dacă omisiunea asta însemna ceva.

Capitolul 25

Iarna se năpusti în forță asupra Londrei, cenușie și înfricoșătoare și atât de friguroasă, încât Olivia scotea aburi respirând aproape în toate încăperile casei, mai puțin în cele mai călduroase dintre ele. Jamie scria întruna. Din când în când, își punea haina și pălăria și ieșea la plimbare, dar altfel își petrecea zilele închis în casă, aplecat peste biroul lui.

Deși evenimentele mondene erau mai reduse în anotimpul acesta al anului, mai erau câteva petreceri și baluri publice. Bathsheba se duse ca de obicei și le scrise imediat despre ceea ce aflase. Prima poveste a lui Constance ce-l implica pe Lord Clary nu provocă prea mare vâlvă, dar, când ieșiră alte și alte numere, Bathsheba auzi din ce în ce mai multe zvonuri rostite în șoaptă despre bărbatul oribil care o urmărea cu atâta înverșunare pe Constance.

„Funcționează", scria ea într-un mesaj, „deși nu pe cât de rapid ne-am dori. În momentul acesta, oamenii nu sunt siguri dacă este o amenințare reală sau un viitor iubit. Eu cred că va fi nevoie de mai multe numere..."

Jamie aruncă biletul pe birou.

– Mai multe! Femeia aia este hotărâtă să mă scoată din minți.

Olivia zâmbi.

– Nu-i poți purta pică. Poveștile se vând mai bine ca oricând.

Ceea ce era adevărat. Se părea că fiecare tiparniță și mică librărie din Londra și din împrejurimi se băteau pur și simplu pe acele foi. Ceea ce era și mai important, Daniel era în stare să facă față acestei cereri. Îl convinsese pe domnul Hicks să vină de la Gravesend să-l ajute, și cumva Jamie reușise să intermedieze un parteneriat între Daniel și Liam MacGregor, care publica ziarul *London Intelligencer*. Olivia fusese la fel de uimită ca oricine altcineva să afle asta, dar în acest moment deja nimic din ceea ce făcea Jamie nu o mai surprindea. MacGregor primea o treime din profit și, în schimb, le permitea să dubleze sau chiar mai bine de atât producția.

– Doar că s-ar putea să mă îmbolnăvească de-a dreptul.

Jamie își întinse brațele deasupra capului.

– Odihnește-te, spuse ea, copleșită de remușcări. Mi-ar plăcea să mă lași să te ajut. Eu stau aici fără să fac nimic, iar tu o să orbești de la atâta scris.

El ridică o mână.

– Să nu mai aud nici un cuvânt. Contribuția ta este vitală. Își strecură un braț în jurul mijlocului ei și o trase mai aproape. Am nevoie disperată de inspirație...

Olivia râse și îl lăsă să o tragă pe genunchii lui ca să îi dea un sărut arzător.

După cum știau amândoi, avea să îi vină și ei rândul. Orice capcană avea nevoie de o momeală. Clary voia tabloul, dar ar fi fost mai ușor să îl scoată din ascunzătoare dacă avea impresia că o putea prinde pe Olivia singură.

Nu era nevoie ca Jamie să îi spună asta. În plus, Olivia nu avea intenția să îi permită să o țină ascunsă pentru a o proteja. Clary agresase tot ce avea Olivia mai scump: libertatea, fericirea, prietenii și iubirea ei. Nu avea absolut nici o îndoială că el îl percepea pe Jamie ca pe un obstacol, ca pe bărbatul care o ținea pe Olivia departe de el. Ceea ce îl transforma într-un pericol nu numai pentru Olivia însăși, ci și pentru Jamie. De dragul amândurora, Clary trebuia pus la punct – și Olivia știa că ea trebuia să fie cea care avea să o facă.

Îi luă ceva mai mult de trei săptămâni lui Jamie să scrie și apoi lui Daniel să publice unsprezece numere din *Fifty Ways to Sin*. După cum plănuise Jamie, Lord Brarely deveni din ce în ce mai amenințător. Constance deveni tot mai speriată de prezența lui sinistră și insistentă. Bathsheba le relată că, din câte auzise, oamenii erau îngroziți de intimidările lui Brarely și începuseră să-și facă griji pentru siguranța lui Constance. Ea nu era la fel de vulnerabilă la asemenea discuții cum ar fi fost Olivia, de exemplu, dar Olivia abia de mai pleca de la Grosvenor Square. Jamie avea bănuieli că Clary pusese casa sub urmărire. În orice caz, MacGregor era capabil să monitorizeze bârfele, cu ajutorul jurnalistului său încă necunoscut, și veștile de la el erau din cele mai satisfăcătoare: existau deja mai multe pariuri deschise cu privire la identitatea lui Brarely, iar Clary era principalul favorit.

Dar înțeleseră că sosise vremea să instaleze capcana când Jamie se întoarse acasă din una dintre plimbările sale.

– Clary este furios, îi spuse în timp ce ea îi curăța stratul superficial de zăpadă ce i se pusese pe mantia groasă. În sfârșit a spus cuiva că are impresia că tu ești cea care încearcă să-i mânjească numele.

– Unde ai auzit asta?

Olivia știuse că așa avea să se întâmple dacă planul lor funcționa, și totuși i se opri inima de panică la auzul vorbelor lui.

– Într-o cafenea. M-am întâlnit cu un tovarăș de-al meu cu care am făcut afaceri la un moment dat, și el mi-a zis că Clary răspândește tot felul de calomnii la adresa ta.

Jamie îi întinse haina și pălăria valetului care aștepta și care dispăru apoi în lungul holului.

– Îți faci griji?

Da. Cu Clary, mereu avea să-și facă griji. Dar Olivia se forță să alunge acest gând și încuviință din cap fermă. Aveau un plan, iar ea nu putea să bată în retragere și să nu ducă la bun sfârșit partea ce îi revenea.

El îi zâmbi, în parte ca să o liniștească, în parte ca o promisiune de răzbunare.

– Bun. Cred că a sosit momentul.

Două seri mai târziu, Olivia își puse vechea ei mantie albastră și ieși în Grosvenor Square în amurg, când se întunecase îndeajuns încât lămpile de pe stâlpii de iluminat să fie aprinse, dar nu era chiar toiul nopții. Valetul opri o cabrioletă și îi dădu vizitiului adresa reședinței doamnei Harding, după care o ajută să urce. Valiza voluminoasă pe care o căra conținea numai câteva lucruri, dar ea o trase mai aproape, ca să aibă pe ce să se sprijine. Jamie plecase cu câteva ore mai devreme ca să se ocupe de aranjamentele finale, iar Olivia înțelegea abia acum cât de mult se obișnuise să-l aibă în preajmă în permanență.

În Clarges Street plăti vizitiul și alergă în sus pe trepte. Doamna Harding apăru în holul întunecos când ea intră.

– Oh! Doamnă Townsend.

– Da.

O luă în sus pe scări. Doamna Harding o urmări, cu o cută mare de îngrijorare pe frunte.

– Nu-mi place treaba asta. Să nu crezi că poți veni și pleca oricând vrei dumneata – nu am genul acesta de stabiliment –,

și domnii...! Nu este permisă prezența domnilor la etaj, doamnă Townsend!

Olivia se opri în capul scărilor.

– Doamnă Harding, spuse ea ferm, dar pe un ton scăzut, o să eliberez apartamentul pe care îl am aici după seara aceasta. Bănuiesc că știți de ce.

După ultima ei vizită aici, își formase părerea că doamna Harding, sau poate unul dintre servitori, îi raporta lui Lord Clary când venea și pleca ea. Era o coincidență mult prea stranie că vicontele apăruse acolo exact când ea revenise în Clarges Street.

Doamna Harding se făcu stacojie.

– Sunt sigură că nu știu la ce vă referiți, dar mă gândesc că poate ar trebui să chem un ajutor de șerif în legătură cu treaba asta. Nu aprob deloc modul în care vă comportați!

– Foarte bine, spuse Olivia, știind că proprietăreasa nu avea să dea curs amenințării. Chemați-l.

Se întoarse și descuie ușa.

Camerele arătau la fel, nederanjate și parcă în așteptare. Intră în dormitor ca să se asigure că totul era pregătit, apoi se întoarse în salon și aprinse lămpile. Despachetă valiza, puse cutia pe masă și tabloul pe podea lângă șemineul rece, ascuns vederii de fotoliul uzat. Sfântul Gheorghe părea a se uita drept la ea, cu o privire aprobatoare. „Apără-ne pe toți", se rugă ea în gând.

Bătaia din ușă o făcu să tresară. Spunându-și că putea să fie doamna Harding, dar știind că probabil nu era ea, deschise ușa.

– În sfârșit, iată-te!

Clary împinse ușa, deși ea încercă instinctiv să o trântească la loc.

Olivia se dădu înapoi, inima bătându-i gata să-i spargă pieptul. Plănuise să-l ademenească aici, dar acum, că era în încăpere, nu mai avea nici o șansă să se răzgândească.

– Te rog să pleci, Lord Clary.

– Nu încă. Noi doi mai avem o afacere de rezolvat.

– Ba nu, nu avem! exclamă ea, ridicând vocea.

El închise ușa în spatele lui, întorcând cheia în broască. Nedezlipindu-și privirea de la ea, cu un zâmbet malefic pe buze când ea mai făcu un pas înapoi, își strecură cheia în buzunar.

– Unde e proprietăreasa mea? întrebă Olivia. Nu primesc musafiri...

– Nu am cerut aprobarea hoaștei ăleia. Și nici nu am nevoie de permisiunea ta! se răsti vicontele.

Când se apropie și lumina lămpilor îl dezveli cu totul privirii, Olivia văzu că arăta rău și la față, și la trup. Avea cercuri negre sub ochi, părul lui brunet era neîngrijit și nu neted ca de obicei, iar hainele arătau a nu mai fi fost de mult curățate cum se cuvine.

Bun.

Nu erau semne evidente că vicontele se cam afunda, însă, pentru Olivia, care știa cât de precis și de pretențios era în mod obișnuit Clary cu privire la orice, inclusiv la propria persoană, ele dezvăluiau un bărbat căruia începuseră să-i scape lucrurile de sub control. Și exact asta intenționaseră ea și Jamie să îi facă, dar în același timp vicontele devenise chiar mai periculos decât era.

– A fost o vreme când te-am rugat, continuă Clary, recăpătându-și vocea joasă și sumbră, după momentul acela de furie. A fost o vreme când te-am implorat, draga mea. Dar tu te-ai încăpățânat și mi-ai făcut probleme. Eu nu sunt bărbatul care să accepte un refuz, și totuși tu m-ai refuzat... de trei ori. Traversă camera. Ceea ce nu se va mai întâmpla, Olivia.

Ea își umezi buzele.

– Nu vreau să am o aventură cu dumneata, domnule, spuse ea, asigurându-se că vocea îi suna puternică și hotărâtă.

Zâmbetul lui Clary era înfricoșător, și, chiar dacă era în partea opusă a camerei față de ea, îi făcea pulsul să i-o ia razna din cauza fricii.

– Nu am fost îndeajuns de clar? De data asta nu te rog. Făcu o pauză, iar Olivia reuși cu greu să tragă în piept puțin aer. Spune-mi mai întâi unde e tabloul. Voi fi drăguț dacă îmi spui. Căci, dacă va trebui să îl caut... nu o să-ți placă deloc ce va urma.

– De ce? Vocea îi tremura. De ce mă vrei pe mine? Nu este normal...

O expresie de surprindere i se zugrăvi pe față.

– De ce? Nici eu nu știu prea bine, draga mea. Desigur, pentru motivul obișnuit. Mi-ai căzut cu tronc. Nu suficient încât să risc să-mi stric aranjamentele pe care le aveam cu Henry, dar, odată ce el s-a dus, nu am văzut nici un motiv pentru care să nu mă pot bucura de tine. Clătină din cap și scoase un plescăit de dezamăgire. Dar tu erai atât de rece și de politicoasă. Ceea ce a făcut totul atât de dificil! Știu că nu era din cauza durerii – nimeni nu l-a jelit

pe Henry chiar atât de mult, și cu atât mai puțin ar fi fost de așteptat să o facă soția pe care i-o cumpărase taică-său. Se opri când văzu reacția șocată a Oliviei. O, da, știa toată lumea. Tatăl lui l-a cam ținut din scurt, și singura modalitate de a-l face să-l mai slăbească puțin a fost să accepte influența blândă a unei soții bune. Ce fericire pe Henry că tu nu ți-ai pus în gând să-l faci să-și bage mințile în cap! Ți-a fost foarte recunoscător. Asta i-a ușurat mult activitățile ulterioare.

Clary se apropie de ea în timp ce Olivia rămase pe loc, înțepenită de umilință. Henry povestise tuturor că se însurase cu ea numai pentru a-l prosti pe taică-său. Nu se mira că el simțise astfel, dar faptul că le spusese tot eleganților lui prieteni... descoperirea aceasta o cam luă prin surprindere. Chiar și convingerea că soțul ei fusese îndeajuns de gentleman să păstreze discreția cu privire la adevărul despre căsnicia lor fusese greșită.

– Că tot veni vorba despre activitățile acelea, spune-mi unde este! Ochii negri ai lui Clary ardeau. Știu că e la tine.

Olivia clătină din cap.

– Spune-mi! Vocea îi răsună ascuțit. Până la Thanet și înapoi... Henry păstra partea aceea a afacerii doar pentru sine – uneori mă gândeam că nu prea avea încredere în mine. Dar știu că vaporul a acostat la Ramsgate, iar tu ai plecat în grabă direct acolo. Ce îndrăzneală, Olivia! Oricât aș aprecia dorința ta de a găsi ultima marfă expediată pentru mine, mi s-a părut că ți-ai ales foarte prost complicele. Ca și cum, dacă îți aduceai un alt bărbat în pat, mă făceai pe mine mai puțin hotărât să te am.

Cu o mișcare bruscă, o împinse. Olivia țipă scurt.

– Nu am toată noaptea la dispoziție. Spune-mi unde este tabloul, și aceasta va fi o experiență plăcută pentru amândoi.

– Acolo. Olivia se dădu înapoi cu spatele la perete și ridică un deget tremurând. Acolo este. Ia-l și lasă-mă în pace!

La vorbele ei, Clary se răsuci pe călcâie, căutând cu privirea. Tabloul era pe podea, ușor ascuns de scaunul cu spătar curbat de lângă șemineu, dar îl văzu. Scoase un șuierat și traversă camera din trei pași mari, ca să-l ridice. Îl studie câteva minute, chiar întorcându-l ca să vadă ce era pe spate.

– Doamne!

Șoapta lui șuierată îi trăda entuziasmul.

– Doamne, chiar că îl avea...

– Acum e al tău, spuse Olivia din nou. Ia-l odată și pleacă!

El ridică încet capul și se întoarse ca să se uite la ea. Zâmbetul rece și atât de cunoscut apăru.

– Nu încă. Te-ai ocupat în ultima vreme cu multe treburi pe care nu ar fi trebuit să le faci, și acum a sosit momentul să plătești pentru ele.

Puse tabloul jos, rezemându-l cu grijă de perete. Balaurul păru a mârâi, ridicându-se să atace. Solzii îi străluciră în lumina lămpii.

– Nu.

– Nu?

Își îndoi degetele. Olivia știa că el nu voia ca ea să îi cedeze. Voia să o forțeze.

– Mi-ai spus nu de mult prea multe ori.

Porni spre ea.

Olivia ridică pistolul. În timp ce Clary se dusese la tablou, ea se apropiase neobservată de cutia de pe masă ascunsă de valiza ei, în care se aflau două pistoale încărcate și pregătite. Erau niște pistoale mai mici decât ale lui Jamie, dar nu mai puțin eficiente și precise la distanță mică. Jamie le cumpărase chiar pentru ea, iar ea îi urmase sfatul de a le păstra pe amândouă la îndemână.

– Oprește-te, domnule!

El râse.

– Nu o să tragi în mine.

Mai făcu un pas, iar Olivia apăsă pe trăgaci.

Clary mugi și-și încleștă o mână pe piept. Cu o expresie de neîncredere, își dădu la o parte reverul hainei ca să lase să se vadă o pată lipicioasă de sânge lângă umăr, care deja îi păta vesta. Își întoarse privirea spre ea, cu o expresie criminală.

– Asta ți-a pecetluit soarta.

Se năpusti asupra ei.

Olivia o luă la fugă ținând strâns al doilea pistol cu ambele mâini. Clary o prinse de fustă, dar ea reuși să se smucească și să scape. Înnebunită, apăsă pe clanță, dar el încuiase ușa. Se lipi cu spatele de ușă și ținti cu pistolul.

Clary îngheță. Pentru prima oară ceva asemănător cu spaima îi scânteie în ochi.

– Nu!

Cu o mișcare sigură Olivia ațintì pistolul asupra tabloului.

– Ai nevoie de el, nu-i așa? Am auzit că soția ta te-a părăsit, și că tatăl ei ți-a tăiat fondurile. Banii lui reprezentau cea mai mare parte din veniturile tale, nu-i așa? Acum, că Henry nu te mai plătește ca să-l ajuți să vândă opere de artă provenite din contrabandă...

– Lasă pistolul jos, îi porunci Clary.

– Ești ruinat în Londra, continuă ea, încercând să-și stăpânească vocea și să continue a vorbi coerent. Ai nevoie de pictura asta ca să poți fugi din Londra și să o vinzi peste hotare cuiva care habar nu are că e furată. Nu-i așa?

– Olivia, lasă pistolul jos, spuse Clary cu o voce ca o lamă de oțel. Ai putea trage fără să vrei, pentru numele lui Dumnezeu!

– Tabloul acela este salvarea ta, insistă ea, dar tu nu vrei să îl iei pur și simplu și să pleci! Mă vrei fără nici un alt motiv decât acela că ți-am refuzat avansurile. M-ai urmărit și m-ai atacat și ai încercat s-o ucizi pe prietena mea Penelope...

– Târfa aia mică și mincinoasă ar fi trebuit să fie mai amabilă, mârâi el. La fel cum ar fi trebuit să fii și tu. Nu o să-ți mai zic încă o dată, Olivia. Dă-mi pistolul!

Rosti ultimul cuvânt și se aruncă asupra ei, dar atunci Olivia apăsă pe trăgaci.

Reculul îi făcu brațul să se izbească de ușă, și aproape că scăpă pistolul. Clary se răsuci pe călcâie ca să se uite șocat. Glonțul perforase tabloul, lăsând o gaură fumegândă acolo unde fusese capul balaurului.

– Nu, se înecă el. Nu se poate... ai distrus o capodoperă neprețuită!

Dându-și seama că avea să se repeadă asupra ei dintr-un moment în altul, Olivia aruncă pistolul. Acesta lovi tabloul, și lemnul subțire se făcu bucăți. Clary scoase un urlet groaznic, dar Olivia se năpustise pe lângă el și alergă, traversă camera într-un suflet și intră pe ușa nezăvorâtă a dormitorului ei, chiar în brațele lui Jamie.

– O să regreți...

Mugetul furios al lui Clary se întrerupse brusc în momentul când ajunse la ușă, la doi pași în urma ei. Jamie o împinse pe Olivia în spatele lui. Benedict, Lord Stratford, se afla alături de el. În spatele lor, alți trei bărbați tocmai se ridicau.

Simțind că nimic nu ar fi putut servi mai bine drept argument convingător decât o confesiune ieșită chiar de pe buzele lui Clary, Jamie convinsese un magistrat să vină alături de el în întunericul din dormitorul Oliviei, în timp ce ea aștepta sosirea vicontelui. Benedict se oferise să vină și el chiar înainte ca Jamie să apuce să-l invite, iar Gray insistase să fie, la rându-i, de față. De fapt, Gray, se oferi să îl aducă și pe tatăl lui, ducele de Rowland, iar acest lucru fusese argumentul suprem în ochii magistratului. Toți cinci se strecuraseră în încăpere cu ceva timp înainte, urcând pe furiș scările în timp ce Jamie îi distrăgea atenția capricioasei doamne Harding, în salonaș.

Clary îi privi îngrozit când magistratul păși în față.

– Domnule viconte Clary, trebuie să veniți cu mine.

– Femeia aceea a tras în mine, spuse Clary. Îi aruncă Oliviei o privire plină de ură. Adevărat, încuviință magistratul, și trebuie să o felicit pentru cât de bine țintește. Ați încercat să o luați cu forța, și nu pot să-i găsesc vreo vină unei biete văduve pentru că a încercat să se apere.

Din momentul acela, Clary refuză să mai scoată vreun cuvânt. Magistratul îl forță să îi înmâneze cheia pe care o avea și trimise după doamna Harding, ca să se ocupe de rana vicontelui. Ajutoarele de șerif care așteptau în apropiere sosiră și îl escortară pe Lord Clary până la o trăsură închisă, cu zăbrele la ferestre.

– Vă mulțumesc pentru răbdare, îi spuse Jamie magistratului.

– Mi-am făcut datoria, nimic altceva. Privirea bărbatului trecu dincolo de Jamie. Mai aveți nevoie de ceva, Excelență?

– În seara aceasta, nu, spuse ducele de Rowland. Să sperăm că nu ne vom mai confrunta niciodată cu așa ceva.

Magistratul se înclină.

– Sunt încredințat că nu, domnule. Noapte bună.

Ieși fără să-l conducă nimeni. Un rânjet sălbatic de satisfacție apăru pe chipul lui Benedict.

– L-am prins! Nu are cum să iasă cu fața curată din așa ceva.

– Și eu mă îndoiesc că ar putea, spuse ducele. Se aplecă să ridice o bucată din tabloul spart. Tu l-ai făcut, George?

George Churchill-Gray privi peste umărul tatălui lui.

– Eu.

Ducele îl studie un moment.

– Ai lucrat foarte bine.

– Mulțumesc. Gray se încruntă. Mai puțin aici – vezi, nu am avut timp să fac umbrele exact așa cum trebuia, după cum se poate observa, nu se întrepătrund așa cum ar fi trebuit...

Rowland chicoti.

– Lasă că le nimerești data viitoare. Își înălță capul și îi aruncă fiului său o privire laudativă. În colecția Ashby există un portret foarte bine făcut al lui Cupidon și Psyche. Poate că ai putea...?

Expresia lui Gray dădea de înțeles că mai avuseseră discuția aceasta și altă dată.

– Nu-mi place să copiez tablouri, tată.

– Dar mamei tale îi place atât de mult, și Ashby se încăpățânează să nu vândă blestemata de pictură, se plânse ducele. Doar de data aceasta, te rog? Pentru mama ta?

Gray nu răspunse nimic, ci doar clătină din cap și ieși urmat de tatăl lui, care încerca în continuare să-l convingă. Benedict dădu să le calce pe urme, apoi se opri.

– Am permisiunea să îi povestesc totul lui Penelope, nu-i așa? o întrebă pe Olivia. Înțeleg dacă ați prefera să nu o fac, dar cu siguranță va fi înnebunită de curiozitate. Mi-a fost extrem de greu să o conving să rămână acasă.

Olivia izbucni în râs – era încă un pic afectată, dar acum se simțea fericită.

– Puteți să-i povestiți. Și, Lord Stratford... Își puse mâna pe brațul lui. Vă mulțumesc.

Benedict aruncă o privire spre Jamie.

– Nu a fost ideea mea și nici nu s-au făcut toate acestea prin eforturile mele. Și numai curajul de care ați dat dovadă dumneavoastră, doamnă, a fost cel care a condus la succesul acestei acțiuni.

– Vă mulțumesc totuși, din tot sufletul, spuse ea ușor.

El zâmbi și porni după Gray și Rowland. Astfel, Olivia rămase singură cu Jamie.

– Crezi că acesta este cu adevărat sfârșitul lui Clary? întrebă ea ezitând. A fost de-ajuns?

– Magistratul a auzit fiecare cuvânt. Având și registrele lui Henry, și tabloul adevărat al lui Tițian, ar trebui să fie de-ajuns pentru a-l ține pe viconte în închisoare mult timp de acum încolo.

Ea răsuflă adânc, încovoindu-și spatele.

– Așa sper și eu.

Jamie o trase mai aproape.

– Așa este, șopti el. Pentru noi.

– Nu-mi vine să cred că a mers, spuse ea cu vocea sugrumată și cu gura lipită de pieptul lui.

I se păruse cel mai nebunesc plan de care auzise vreodată, dar Jamie reușise să-l ducă la bun sfârșit. Un magistrat și un duce îi auziseră mărturisirea lui Clary.

– Mulțumită ție. Să nu subestimezi niciodată cât de tare își dorește un ticălos ca victima lui să își dea seama de cât de iscusit a fost el.

– Iar eu l-am împușcat. Râse, fără urmă de veselie. Asta nu mi-a plăcut...

El o strânse și mai tare în îmbrățișarea lui.

– Gândește-te că astfel a plătit într-un fel pentru ce i-a făcut lui Penelope.

Asta chiar o făcu să se simtă mai bine. În plus, chiar dacă Olivia țintise direct spre pieptul lui Clary, așa cum o învățase Jamie, se simțea foarte ușurată că îl atinsese totuși în umăr. În nici un caz nu ar fi vrut să se simtă vinovată pentru moartea lui Clary. Dar, dacă ar fi țintit spre umăr, atunci ar fi ratat, și numai Dumnezeu știa ce s-ar fi întâmplat apoi.

– Mi-a fost mult mai ușor să trag în tablou. Ridică ușor capul ca să se uite la rămășițe. Deși e păcat de munca lui Gray.

– Nu, cred că el se bucură.

Jamie zâmbi.

– Copia aceea a lui l-a păcălit pe Lord Clary. Și asta cred că reprezintă o răsplată suficientă.

– Cu siguranță! A fost un fals perfect.

Adevăratul Tițian se afla în continuare la Stratford Court. Benedict ceruse să fie dus la un loc cu celelalte picturi din galeria tatălui lui care fuseseră probabil furate și își pusese avocații să descopere cine erau proprietarii de drept. Acum, că Clary fusese prins, avea șansa de a o face fără grabă și de a-și cruța familia de orice scandal. Spusese în mai multe rânduri că era dispus să-l dea în vileag pe taică-său, dar Olivia bănuia că ar fi fost mult mai fericit să nu o facă totuși, de dragul mamei lui.

– Ceea ce înseamnă că mai rămâne o singură chestiune urgentă, spuse Jamie, întrerupându-i gândurile. Olivia, draga mea, vrei să te măriți cu mine?

Ea făcu ochii mari.

– După toate astea?

El zâmbi ușor.

– M-ai acceptat o dată. Sper că o poți face din nou. Devenisem serios. A trebuit să scap de cealaltă femeie. Dacă nu ar fi fost Constance, l-aș fi rugat pe vicarul din Ramsgate să-și facă treaba în dimineața de după ziua în care ai spus că încă mă iubești. Îmi fusese foarte teamă că nu voi mai auzi niciodată cuvintele acelea... Dar acum stau în fața ta, un bărbat liber și chiar și mai îndrăgostit de tine decât eram acum zece ani. Îți jur că voi sta mereu alături de tine când vei avea nevoie de mine; îți promit că te voi proteja și te voi apăra cu toată puterea mea. Te rog, iubita mea, spune-mi că încă mă vrei.

Olivia îl mângâie pe obraz. Zâmbetul ei deveni chiar mai larg.

– Nu m-ai înțeles, spuse ea blând. Am vrut să spun că, după toate prin care am trecut, tu ai impresia că mai trebuie să întrebi? Inima mea îți aparține de când aveam zece ani.

– Niciodată nu am considerat că mi se cuvine ceva așa, pur și simplu, de la sine, spuse el solemn și îi sărută mâna. Spune da.

– Niciodată nu ți-am spus nu ție. Își petrecu brațele în jurul gâtului lui și se uită spre el. Da. Pentru tot restul vieții mele, da.

Capitolul 26

Crăciun
Richmond

Le luă ceva timp să facă focul pe gerul acela năprasnic, dar Penelope Lennox, Lady Stratford, era absolut hotărâtă că trebuia făcut, și făcut de ele, fără ajutorul servitorilor. Sora ei Abigail mătură zăpada de pe un petic de pământ, apoi vărsă acolo găleata de surcele pe care le adusese de acasă și le aranjă într-o grămăjoară.

– De ce nu am putut să le lăsăm să ardă în șemineu? întrebă Joan, Lady Burke.

Se așezase, înfofolită în mantia ei garnisită cu blăniță, pe un trunchi de copac căzut în apropiere. Se întorsese de puțină vreme din voiajul de nuntă petrecut în Italia, așa că rareori o vedea cineva fără mantia ei, chiar și în interiorul caselor, și insista că Anglia devenise și mai rece, și mai posomorâtă în lunile cât lipsise.

– Penelope dorește un fel de sacrificiu ritualic, spuse Abigail, făcându-și de lucru cu surcelele.

– Nu am vrut să fim descoperite, răspunse tânăra despre care vorbeau.

– Dar suntem la doar câteva sute de metri de Hart House, o contrazise Joan. E foarte posibil ca un grădinar să vadă fumul și să vină în goană încoace ca să ne dea de gol. Și atunci va trebui să explici de ce facem focul în pădure când casa este plină de șemineuri.

– Contesele nu sunt niciodată nevoite să dea explicații.

Abigail se lăsă pe călcâie și ridică din sprâncene.

– Chiar așa? Atunci, contesele pot veni să-și aprindă ele însele focul, eu nu am nici o problemă.

Penelope se trase un pas înapoi și își acoperi protector pântecele cu o mână. Sarcina începuse să i se vadă și nu avea nici o reținere să se folosească de acest lucru ca pretext pentru a nu face nimic din ce nu-i plăcea.

– Benedict m-a pus să jur că nu voi face nimic periculos.

– Cum ar fi să te plimbi prin zăpadă în pădure? întrebă Abigail cu voce gravă. Unde ai putea să aluneci și să cazi într-o văgăună abandonată...

– Sau unde te-ar putea vâna niște animale sălbatice sau te-ar putea lovi copacii care ar cădea, continuă Joan și mai sumbru. Ca să nu mai vorbim că ai putea să degeri de frig. Nu are cum să-ți facă prea bine să fii aici, Pen.

Penelope se uită urât la amândouă.

– Nici una nu aveți pic de imaginație și nici de dramatism – deloc. Încep să mă întreb dacă ar trebui să mai umblu cu voi.

– În cazul acesta, chiar că va trebui să-ți faci singură focul, murmură Abigail, aprinzând cu grijă o bucată de hârtie de la torță și apropiind-o de surcelele pe care le aranjase.

Spre deosebire de prietenele ei, ea nu se măritase cu un bogătaș și trebuise să învețe să-și facă singură focul.

Când primele firișoare de fum începură să se înalțe, tonul lui Penelope deveni mai vesel.

– Vedeți? V-am spus eu că nu mă pricep deloc, dar iată că Abby l-a aprins de la prima încercare. Foarte bine!

Abigail se ridică și își scutură fustele.

– Treaba ta va fi să îl stingi la sfârșit, de vreme ce tu ne-ai făcut să venim până aici.

Penelope îi aruncă o privire scandalizată.

– Și pe bună dreptate!

– Eu tot spun că am fi putut să ne încuiem în salon și să le dăm foc acolo fără nici o problemă, adăugă Joan. Și am mai fi avut și ceai fierbinte la îndemână.

– Ca să nu mai vorbim de sendvișuri și biscuiți, spuse Abigail vicleană în timp ce mai punea niște lemne pe foc.

Acum flacăra se întețise, așa că se întinse să ia cele mai groase vreascuri și să le aranjeze deasupra focului.

Penelope o fulgeră cu privirea. Sarcina îi dublase apetitul.

– Trădătoareo! Cu gesturi teatrale, scoase un teanc de hârtii din coșul pe care-l adusese în pădure. Atunci pur și simplu o să-i dau drumul, de vreme ce nici una din voi nu aveți suficientă tărie să o faceți și nici nu vă dați seama de importanța acestui moment.

Ridică o primă hârtie și o ținu deasupra focului.

– Îmi cer iertare mamei mele pentru că i-am furat-o pe aceasta din camera ei de toaletă, spuse ea grav și se aplecă să dea foc unui colțișor.

Lacome, flăcările o cuprinseră de îndată, mistuind cu ușurință hârtia ieftină și învechită. Penelope o lăsă să cadă în foc, și toate o urmăriră cum ardea și cum cuvintele *Fifty Ways to Sin* se înnegriră în timp ce hârtia se strânse și pieri.

– Mai departe, Abby, o îndemnă Penelope.

Abigail ridică următoarea hârtie.

– Nu pot să cred că a făcut asta.

Sora ei se cutremură.

– Nu vorbi despre el! Nu vreau să știu, nu vreau să mă gândesc la asta.

– Dar nici nu ai cum să uiți.

Abigail se aplecă și aprinse foaia, aruncând-o în flăcări fără gesturile dramatice ale lui Penelope.

– Trebuie să recunoști că a fost impresionant cât de bine a putut tăinui totul.

Joan pufni, luă următoarea foaie de la Penelope și o aruncă în foc.

– Și cât de iscusit!

– Încetați cu discuțiile astea, vă rog! Penelope ținu deasupra focului încă una. Îmi pare foarte rău că am mințit ca să fac rost de aceasta.

– La momentul respectiv nu ai făcut-o, îi aminti Joan.

– Asta a fost înainte să aflu că *fratele meu* a fost cel care a scris așa ceva.

Strâmbându-se, Penelope aruncă hârtia în flăcări. O bucată de lemn pocni, trimițând în sus o ploaie de scântei.

– Am descoperit că, dacă îmi dau silința, o să reușesc să uit asta.

Chiar și așa, Abigail mai aruncă încă o hârtie în foc înainte ca Penelope să apuce să o îndemne în vreun fel.

– Adevărul este că e mare păcat, spuse Joan gânditoare. Erau foarte populare. Mi se pare că e o pierdere să sfârșească astfel...

– Dar Constance și-a găsit fericirea, spuse Abigail. Odată ce m-am asigurat de asta, am avut senzația că o pot lăsa să plece fără nici un regret.

– Nu a existat niciodată cu adevărat, spuse Penelope scrâșnind din dinți. Mai puse încă două exemplare pe foc. Era doar un produs al imaginației lui Jamie!

– Și când te gândești că tu ai spus mereu că îi lipsește cu desăvârșire. Abigail zâmbi. Ce bine ar fi să îi poți cere iertare pentru asta.

– Ba nu, cu siguranță nu am de ce să îmi cer iertare! Mai bine și-ar cere el iertare față de noi pentru că a fost așa un... așa un trișor!

– Stai puțin! Joan își îndreptă spatele. Mi s-a părut că mi-ai zis că Olivia ți-a spus numai după ce a insistat să păstrezi secretul.

Abigail păru că nu reacționează, apoi, după o clipă, se făcu roșie.

– Penelope, gemu ea.

– I-ai spus lui Jamie că știm?

Fața surorii lui era acum roșie ca focul.

– Nu. Nu chiar. Eu... eu i-am spus că știm ce a pus la cale și că nu sunt deloc de acord! Își plecă privirea și mai aruncă în foc niște numere din *Fifty Ways to Sin*. Sunt convinsă că a mai făcut el și altele de care ar trebui să-i fie rușine.

– Of, Doamne! Joan își acoperi fața. Nu o să mă pot uita în ochii lui în seara asta.

Penelope pufni.

– Nici nu trebuie. Mama a invitat pe toată lumea la cină. Va fi ușor să îl eviți – asta dacă vine, desigur.

După scandalul legat de Lord Clary, domnul și doamna Weston consideraseră că era mai bine să rămână în Richmond timp de câteva luni. Lui Benedict îi luase tare mult timp să facă ordine în galeria de tablouri a tatălui lui, așa că nu avusese cum să fie altfel decât încântat să accepte când fusese invitat să evadeze la reședința Hart House. Joan și soțul ei fuseseră invitați la întoarcerea din Italia, căci, după timpul petrecut în străinătate, Joan avea multe noutăți de aflat, printre care unele dintre cele mai importante erau noutățile șocante despre *Fifty Ways to Sin*.

Toată lumea înțelesese că venise sfârșitul, desigur. Așteptarea aceea plină de suspans în legătură cu bărbatul înfricoșător care o amenințase pe Lady Constance acaparase întreaga Londră. La fiecare număr nou, publicat la câteva zile, subiectul era pe buzele tuturor. Până și în Richmond, magazinul doamnei Driscoll primea o mulțime de exemplare și numărul creștea în fiecare zi. De data asta, se părea că este posibil să se țină pasul cu cererea. Nu durase mult până ce se instaurase în înalta societate credința că bărbatul care o urmărea pe Constance era vicontele Clary. Toate caracteristicile se potriveau, iar reputația și comportamentul lui Clary nu ofereau deloc garanții. Când cineva din cercul lui Clary izbucnise spunând că nu erau decât o grămadă de prostii și de calomnii, ziarul *London Intelligencer* afirmase că multe dintre povestirile lui Constance fuseseră confirmate tacit de către domnii la care se făcea referire în ele – așa că de ce ar fi fost acum altfel?

Rubrica de mondenități din *London Intelligencer* creionase cu pricepere imaginea unei biete văduve lipsite de apărare, care trebuia să facă față, fără nici un fel de relații, cerințelor lascive ale lui Clary, și dojenise societatea care fusese atât de dispusă

să îi creadă și să îi savureze poveștile de până atunci, dar nu o credea exact când avea cea mai mare nevoie de asta. Cum nimeni nu o putea condamna pe Constance că își făcuse dreptate fără a dezvălui faptul că aveau cunoștință de acțiunile ei anterioare, totul se discută cu la fel de multă pasiune ca orice alt subiect și încet, dar sigur opinia publică se îndreptă împotriva lui Lord Clary.

Parte din această schimbare se datoră veștii că Lady Clary părăsise Londra fără soțul ei și se întorsese în casa părinților ei, și curând Clary însuși fu arestat – deși nu rămase prea mult în închisoare. *London Intelligencer* relată că vicontele fusese eliberat din cauza unei răni serioase pe care o primise în piept și plecase în cea mai mare grabă să ia vaporul spre Indiile de Est. De asemenea, tot în ziar se spunea că fratele mai mic al vicontelui, comodorul Clary, fusese recent degradat la rangul de căpitan și trimis la post în Golful Bengal, și oare fusese o simplă coincidență faptul că amândoi părăsiseră Anglia tocmai când se dovedise că averea familiei Clary se evaporase?

Abigail, Penelope și Joan fuseseră la fel de șocate ca toată lumea de scandalul ce izbucnise. Acum, că erau femei măritate, nu mai aveau de ce să se ferească să citească sau să discute ceva. Dată fiind experiența lui Penelope cu Clary, toate consideraseră că era exact finalul ce se potrivea perfect unei povești fantastice.

Apoi, a doua zi după ce Olivia se căsătorise cu Jamie cu o dispensă specială – printr-o mare coincidență, chiar în aceeași zi, apăruse cu mare succes în librării ultimul număr din *Fifty Ways to Sin*, în care iubitul misterios al lui Constance învinse fără putință de tăgadă soarta necruțătoare care o pândea și primi, pe lângă inima ei, și mâna lui Constance –, Olivia o luase deoparte pe proaspăta ei cumnată.

– Vreau să-ți spun ceva, începuse ea. Taina asta trebuie să rămână între noi două de-a pururi.

Penelope fusese cam reticentă.

– Am jurat că nu-i voi mai ascunde nimic lui Benedict.

– Ba secretul acesta va trebui păstrat. Nu face rău nimănui, dar... cred că vei înțelege când îți voi explica.

Când Olivia îi rostise numele, Penelope izbucnise în râs. Abigail se uitase la ele cu o privire uluită și plină de îndoială.

– Ești sigură?

– Destul de sigură, răspunsese Olivia, îmbujorată ca un trandafir.

Penelope se oprise din râs.

– Așa ceva e imposibil! Se întorsese spre soră-sa. Abby, nu se poate să crezi prostiile astea!

– Dar Olivia nu minte, spusese Abigail încet, cu o expresie la fel de perplexă. De ce ar spune așa ceva? Știe foarte bine cum am urmărit noi *Fifty Ways to Sin*. Dacă s-ar dovedi că fratele nostru – chiar *fratele* nostru însuși – era cel care le scria...

Penelope aproape că se înecase.

– Nu se poate să fie el! Și, chiar dacă ar fi el, de ce ne-ai spune tu asta? o întrebase pe Olivia.

– Pentru că acum suntem o familie. Pentru că nu vreau să vă ascund asta. Ezită puțin. Surorile nu ar trebui să-și ascundă nimic.

Abigail și Penelope schimbaseră o privire din care reieșea că amândouă se îndoiau de adevărul acelei afirmații, dar nici una nu spusese nimic în acest sens.

– Vorbești serios? mai întrebase Abigail. Jamie a fost? Tot timpul? Toate numerele?

Olivia încuviințase din cap.

Penelope sărise în picioare.

– Bine! Foarte bine, dacă acesta este adevărul, eu mă bucur să îl cunosc. Îți mulțumesc, Olivia!

O înșfăcase de braț pe Abigail, o scosese din cameră și apoi decretase imediat că trebuiau să dea foc la toate exemplarele din *Fifty Ways to Sin*.

Așa că, iată-le aici în mijlocul pădurii, în gerul iernii. Soțul lui Joan, Tristan, plecase să vadă niște invenții de mare interes pentru el la Melrose Hill House. Răposatul tată al lui Sebastian fusese inventator, și nimic nu îl fascina pe Tristan mai tare decât inovațiile. Îl luase la întrebări pe Sebastian la cină cu câteva seri în urmă și ajunsese la concluzia că unele dintre acele invenții se puteau dovedi practice, la urma urmei, dacă exista ceva capital de investit. Benedict se dusese înapoi la Stratford Court, peste râu, ca să o aducă pe maică-sa la cină. Jamie și Olivia erau așteptați să sosească de la Londra mai târziu în ziua aceea, ceea ce le lăsa doar această după-amiază în care toate trei să fie libere și să se poată strecura afară din casă pentru o oră.

– Joan, se auzi Penelope. E rândul tău.

Joan ezită, netezind exemplarele pe care le avea în mână.

– Cred că eu ar trebui să pot păstra câteva numere. La urma urmei, nu e fratele meu.

– Pe absolut toate, spuse Penelope sumbră.

– Doar trei. Joan le strecură sub mantie. Nu mă pot gândi la Constance ca la un bărbat, nu pot!

– Nu există nici o Constance!

– Doar pentru că nu e o persoană în carne și oase nu înseamnă că nu e reală!

Joan apelă la Abigail.

– Nu-mi spune că tu nu simți o legătură adevărată cu personajele din cărțile tale preferate.

– Asta așa e, Pen, răspunse Abigail. Doar pentru că nu sunt oameni adevărați nu face personajele mai puțin... adevărate.

– Vă dați seama că nimic din ceea ce spuneți amândouă nu are sens, nu-i așa?

Penelope își înălță mâinile dramatic, apoi începu să arunce foile pe foc fără nici un fel de ceremonie.

– Constance nu există. Prin urmare, nimic din ce a scris ea nu a fost adevărat.

– Și cu toate astea te-ai bucurat nespus să-i citești poveștile, și mi s-a părut că ai găsit mult adevăr în ele, spuse soră-sa cu viclenie.

– Închide gura, îi porunci Penelope, făcându-se roșie la față ca focul.

– Numai pentru că nu erau relatări precise ale unor lucruri reale nu înseamnă că nu erau cât se poate de verosimile.

Joan își strânse foile și mai tare, în timp ce Penelope se apropia de ea cu o strălucire amenințătoare în ochi.

– Dă-mi-le!

– Te comporți absolut ridicol, spuse Joan. Eu nu aș fi atât de supărată dacă s-ar dovedi că fratele meu este autorul.

– Oh, nu? Abigail își arcui o sprânceană. Atunci nu ai fost supărată când mireasa lui a fost acuzată că este Lady Constance, și Douglas i-a propus totuși până la urmă să se căsătorească cu el în fața atâtor oameni?

– Ba da, bineînțeles că am fost supărată, spuse Joan indignată. Nu am fost acolo și nu am văzut nimic din toate astea! Ne-am

întors acasă și l-am găsit însurat! Mama nici nu i-a putut vorbi câteva zile întregi, atât a fost de uimită.

– Da, a fost un șoc, încuviință Abigail. Doamna Wilde a fost mereu atât de tăcută! Atât de misterioasă! Atât de elegantă și de sofisticată. Cine ar fi crezut că tocmai Douglas va fi cel care îi va câștiga inima?

– Oho, a avut mult de furcă cu ea. Ochii lui Joan străluceau de încântare. Dar, indiferent de cât s-a străduit ca să-l respingă, s-a lovit de capul tare al lui Douglas, desigur, și s-a îndrăgostit de el până la urmă. Eu pur și simplu o ador pe Madeline – se pricepe de minune să spună toate lucrurile acelea impertinente pe care tânjesc eu să le spun, doar că ea reușește să le spună cu atâta stil și cu atâta spirit, că nimeni nu o dojenește niciodată pentru ele.

– Ea e măritată, îi aminti Abigail.

– Și eu sunt! protestă Joan.

– Probabil că e vorba de stil, spuse Penelope. Sau poate că este spiritul. Oricum ar fi, nu are de-a face cu foaia pe care încerci să o ascunzi sub mantie. Nu pot să cred că vrei să o păstrezi.

– Mi-a plăcut atât de mult asta. Joan o ținu departe de mâna întinsă a lui Penelope. Și la fel și lui Tristan.

– Și ce ar spune dacă ar ști cine a scris-o?

Joan ridică din sprâncene.

– Tristan? I s-ar părea cea mai bună glumă din toată Anglia și l-ar ruga pe fratele tău să o citească cu glas tare, cu intonație și comentarii. Să îi spun la cină în seara asta?

Fața lui Penelope era stacojie și schimonosită din cauza neputinței.

– Să nu îndrăznești! Oh, Doamne, ce umilință ar fi să afle lumea!

– Să afle lumea că Jamie a reușit să ducă la bun sfârșit una dintre cele mai măiestre și de amploare acțiuni clandestine din istoria recentă? Abigail se apropie de Joan și rămase în spatele ei, în semn de sprijin. Și nu numai că a fascinat Londra, dar a și făcut dreptate unui om care avea nevoie disperată de așa ceva. Și a mai și făcut o avere din asta între timp. Mă aștept să fie numit Lord al Trezoreriei sau să fie numit undeva la Ministerul de Interne.

Furia lui Penelope se mai domoli.

– Asta e adevărat, spuse ea pe un ton mai liniștit. Într-adevăr, a reușit să-l gonească pe monstrul acela de Clary din Anglia. Ceea

ce nu e la fel de mulțumitor cum ar fi fost dacă l-aș fi văzut putrezind în lanțuri în pușcărie, dar măcar acum există șanse considerabile să moară de malarie sau să-l mănânce canibalii.

– Eu sper că de malarie, se auzi o altă voce. Olivia ieși dintre copaci și se apropie de ele. Nu-i pot dori nimănui să aibă parte de carnea lui Clary, nici măcar celor mai sălbatici dintre canibali.

Se cutremură.

– Ești aici! Abigail se grăbi să-și îmbrățișeze noua cumnată. Se uită apoi în spatele Oliviei. E și...?

– Jamie e acasă, spuse Olivia cu un zâmbet. I-am spus că sunt în stare să vă găsesc de una singură.

Înălță capul și privi curioasă spre foc.

– Penelope a vrut să facem un foc de tabără, îi explică Abigail.

Sora ei se înroși.

– Bine ai venit acasă, Olivia! Apoi un zâmbet uriaș i se lărgi pe față. Și câți ani am tot așteptat să spun asta! Mă bucur atât de tare că în sfârșit ai reușit să-l faci pe Jamie să-și dea seama ce e de făcut și să se însoare cu tine.

Fața Oliviei strălucea de fericire.

– Și eu la fel. Deși nu sunt sigură că s-a întâmplat chiar așa...

Penelope flutură dintr-o mână.

– Mă rog, probabil a fost ceva de genul acesta, sunt sigură. O mai știi pe Joan?

– Foarte bine. Olivia înclină din cap. E o plăcere să vă reîntâlnesc, Lady Burke.

– Felicitări pentru căsătoria dumneavoastră, spuse Joan călduros. Vă doresc multă fericire, doamnă Weston!

Olivia râse.

– Mulțumesc... foarte mult.

Faptul că în sfârșit era o Weston îi provoca o senzație de încântare și neîncredere de fiecare dată când cineva i se adresa pe noul ei nume. Părinții lui Jamie o primiseră cu brațele deschise, spunând că nu s-ar fi putut găsi o soție mai bună pentru fiul lor nici dacă ar fi căutat-o ei înșiși. Abigail și Penelope reacționaseră cu țipete de fericire și o avalanșă de îmbrățișări. Era aproape opusul primei ei căsătorii, în toate privințele. Chiar și propriii părinți îi trimiseseră un bilet de felicitări. Olivia se gândi că făcuseră asta cu speranța de a profita și ei de averea pe care o avea acum,

dar le răspunse totuși politicos. Nimic nu avea să-i umbrească fericirea.

– Trebuie să te duc foarte curând la cină, îi spuse noii ei cumnate. Ați terminat cu focul ăsta?

– Da!

Joan sări imediat în sus de pe bușteanul pe care stătea.

– Nu! spuse Penelope aproape în același timp. Ăăăă... Aruncă o privire spre Joan și apoi spre Olivia, cu o expresie chinuită. Aproape.

Olivia se întoarse spre Abigail, doar pentru a vedea strădaniile acesteia disperate de a-și ascunde amuzamentul.

– Cred că ai face bine să cedezi, Pen. Să o lași pe Joan să facă așa cum vrea.

– Abby! Penelope făcu ochii mari. Dar tu de partea cui ești?

– De partea liniștii și a păcii, îi răspunse soră-sa. Câtă vreme taci tu din gură, o să fie liniște și pace. Nu e nevoie să distrugem pacea pe care ar putea să o aibă Joan.

Olivia privi cu ochii mijiți spre foc. O grămadă de hârtii înnegrite se mistuiau în cenușă, și, când se aplecă în față, putu să vadă destule bucățele nearse încât să-și dea seama ce făceau ele trei.

– Oh... Oh, vai de mine! Izbucni în râs. Le ardeți?

– Toate până la ultima, din ordinul lui Pen.

Abigail zâmbi larg.

– Ce pierdere!

– Vezi?

Într-o clipită, Joan mai ascunse câteva pagini în mantie și se apropie în grabă de Olivia.

– Nu ar trebui să mergem la cină? În plus, mi se pare că e mult mai frig acum.

– Dacă mai punem ceva pe foc o să ne încălzim, ripostă Penelope.

– Da, dar o să ne încălzim și dacă ne întoarcem acasă. Joan se întoarse spre casă, apoi se opri. Se apropie și mai tare de Olivia și șopti: Bănuiesc că nu vor mai fi și altele, nu-i așa...?

Olivia își ascunse un zâmbet și clătină din cap. Jamie îi jurase că terminase cu chestiile astea, că nu îl mai interesa să mai scrie, iar ea îl credea. Și, în plus, spera că aveau să fie prea ocupați să-și construiască o viață împreună și să se iubească. Și, oricât de mult îi plăcea Oliviei să citească *Fifty Ways to Sin*, era de o sută de ori

mai bine să trăiască plăcerile pe care le descria Constance în propriul ei pat, cu bărbatul pe care îl iubea cu atâta disperare.

Joan își înăbuși un oftat.

– Da, așa mă temeam și eu. Își coborî și mai tare vocea. Spune-i că scriiturile lui erau geniale, o adevărată inspirație pentru noi toate. Vorbesc serios.

Fără să mai aștepte răspuns, o apucă în jos pe cărare. Abigail făcu ochii mari amuzată și ridică din umeri spre sora ei, înainte să i se alăture și ea prietenei lor.

Penelope se uită lung după ele, cu gura căscată, după care murmură ceva printre dinți. Aruncă cele câteva foi rămase pe focul ce murea.

– Trădătoarele!

– Tu nu ți-ai fi păstrat exemplarele tale dacă nu ai fi știut niciodată?

Olivia o ajută să acopere cu pământ rămășițele focului, apoi tropăiră peste cenușă. Plouase de curând, așa că nu era prea mare riscul să se răspândească focul. După ce îl stinseră de tot, Olivia își trecu brațul peste cel al lui Penelope și porniră împreună spre Hart House.

– Pur și simplu nu se cuvine ca el să scrie astfel de povești, spuse Penelope în timp ce se îndepărtau. Ce-o fi fost în capul lui?

– Cred că a făcut-o numai pentru a ajuta un prieten. Apoi Olivia adăugă cu sinceritate: Se prea poate să fi început și pentru că pierduse un rămășag, după o beție.

Penelope pufni.

– Desigur. Bărbații și rămășagurile lor la beție.

Își urmară drumul șerpuit printre copaci și apoi pe cărarea că dădea în grădinile de la Hart House. Când ajunseră la capătul Aleii Parfumate, frumos pietruită și mărginită de arbuști care parfumau aerul primăvara și vara, le apăru în fața ochilor și Hart House. Abigail și Joan dispăruseră, dar doi domni stăteau pe terasa din spatele casei, și unul din ei flutură un braț în semn de salut.

– Ben! exclamă Penelope fericită.

Își ridică fustele și o luă la fugă spre el. Benedict o prinse în brațe și o ținu strâns o clipă înainte să intre împreună în casă, capul lui brunet nedezlipindu-se de cel blond al ei. Olivia se întrebă dacă Penelope avea să-i spună soțului ei ce făcuse în pădure, dar apoi decise că nu era treaba ei.

Jamie se îndreptă spre ea cu pași mari și își deschise larg brațele când ajunse mai aproape de ea. Olivia alergă și se aruncă în îmbrățișarea lui, minunându-se încă o dată că el era al ei – în sfârșit.

– Unde ați fost? șopti el mușcându-i ușor urechea.

– Penelope a făcut focul în pădure.

El se trase înapoi ca să o privească în ochi, șocat.

– Penelope? Cum a reușit? Și în clipa asta pădurea arde ca o vâlvătaie?

– Poate că Abigail a fost cea care a făcut focul, clarifică Olivia lucrurile, dar la dorința expresă a lui Penelope. Iar eu am ajutat-o să îl stingă, așa că pădurile sunt în siguranță.

Jamie își mijii ochii, iar ea își dădu seama că o citea ca pe o carte deschisă. Nu că asta ar fi deranjat-o; nici ei nu îi trecea prin cap să păstreze secrete față de Jamie.

– Le-ai spus, nu-i așa?

Olivia îi aruncă un zâmbet vinovat.

– Cum aș fi putut păstra un astfel de secret?

– Păi, nespunându-l nimănui. Clătină din cap, prefăcându-se afectat. Sunt foarte dezamăgit de tine, doamnă Weston!

Numele acela o făcu să se înfioare de fericire.

– Chiar așa? Nu îți face plăcere să afli că Lady Burke le găsea absolut geniale?

– Deloc.

– Și nici că și eu eram de aceeași părere?

Jamie se strâmbă la ea.

– Credeam că tu ești mai presus de genul acesta de prostii.

– O, nu. Te asigur că și mie mi se păreau absolut fascinante. Își strecură brațele în jurul taliei lui. Mai ales ce s-a întâmplat în helești. Și în trăsură. Și, de asemenea, partea cu cei doi frați.

Jamie, care se chinuia să nu zâmbească, se încruntă brusc la auzul ultimelor vorbe.

– Nu.

Ea ridică din umeri.

– Desigur, tu nu ai un frate, așa că presupun că a fost sugestia Bathshebei.

El izbucni în râs.

– Chiar așa a fost! Mă cutremur când mă gândesc ce ar fi putut să scrie ea.

– Poate că o va face, acum că tu ai ieșit de pe piață. Olivia se gândi o clipă. Mă aștept să îi iasă destul de bine.

– Dacă Bathsheba dorește să fie moștenitoarea lui Constance, poate lua coroana cu binecuvântarea mea. Jamie o sărută. Oricât de multe îi datorez lui Constance, mă bucur să îmi iau rămas-bun de la ea.

– Nu o să-ți lipsească deloc? Nici măcar puțin?

– Hmm. Făcu o față ca și cum s-ar fi gândit, chiar în timp ce mâinile lui i se strecurau pe sub mantie. Mi-a ținut de urât câtă vreme am fost singur. Și într-adevăr mi-a dezvoltat imaginația în multe moduri minunat de lascive. Ți-a plăcut povestea de la heleșteu, nu-i așa?

– Mai mult decât oricare alta, spuse ea cu voce nesigură, arcuindu-se lipită de el.

Acum el își trecea mâinile în sus și în jos pe spatele ei, trimițându-i fiori delicioși pe piele.

– Și ce anume, mai precis, ți-a plăcut la ea? murmură el.

Olivia trase adânc aer în piept.

– Mi-a plăcut că semăna foarte tare cu ce s-a petrecut în ziua aceea în care am știut că m-am îndrăgostit de-a pururi și iremediabil de tine. Aceea a fost cea mai fericită zi din viața mea, asta până de curând.

Jamie își ridică ușor capul.

– Aș putea spune și eu exact același lucru. Doar că eu am știut că tu ești aleasa mea cu mult timp înainte de ziua aceea.

Își împleti degetele cu degetele ei și îi duse mâna la buze.

– Ziua aceea a fost cea în care am știut că eu voi fi alesul tău, și asta a făcut-o să fie cea mai fericită.

Nu exista nici un motiv pentru care să-l contrazică; totul era limpede ca lumina zilei. Se ridică pe vârfuri și îl sărută, desfătându-se cu senzația scânteietoare ce o traversă când buzele lui le atinseră pe ale ei.

– Te iubesc, James Weston. Atât de mult, încât sunt dispusă să-mi iau rămas-bun de la Constance fără nici o supărare.

El râse ușor, ceea ce îi făcu pieptul să vibreze.

– Nu există nici un motiv de supărare – nu atâta vreme cât te am pe tine în loc. Tu ești de un milion de ori mai bună din toate punctele de vedere, draga mea.

Olivia zâmbi. De fapt, i se părea că zâmbetul i se lipise pe buze zilele acestea și avea impresia că așa avea să fie de-a pururi.

– Câtă vreme sunt cu tine și eu simt exact la fel.

Epilog

Casa din Totman Street nu mai fusese atât de liniștită de luni întregi. Bathsheba Crawford coborî agale în camera cu tavan boltit unde petrecuse atâtea ore trudind – culegând literele, dându-le cu cerneală, apăsând tiparnița, tăind și legând paginile. De-acum nu mai avea să fie nimic din toate astea. Tiparnița era tăcută și doar o coală de hârtie stătea agățată de tavan. Aproape c-ar fi putut trece iarăși drept încăperea obișnuită a servitorilor din casă.

Știa că *Fifty Ways to Sin* fusese un mare succes. Chiar în momentul acesta Daniel lua cina cu Liam MacGregor și discuta despre alte afaceri comune, despre noi oportunități de publicat pentru amândoi. În timpul zilelor nebunești în care scoseseră ultimul număr, MacGregor însuși venise ca să-i înlocuiască pe cei de la tiparniță, și, în decurs de câteva zile, el și Daniel deveniseră prieteni. Bathsheba se bucură nespus să-și vadă fratele devenind din nou aproape la fel cum fusese înainte să-și piardă brațul: hotărât, cu un scop în viață, bucuros, fericit să muncească pentru un țel ca al lor. Și totul mersese de minune.

Pentru prima oară de ani întregi aveau suficienți bani pentru cărbune, mâncare și haine noi –, ultimele fiind chiar foarte necesare ca să le înlocuiască pe toate cele distruse de cerneală. Bathsheba știa că ea și fratele ei îi erau extrem de îndatorați lui James Weston. Acesta nu încasase nici o lețcaie din profituri. Ce bine ar fi fost dacă nu ar fi decis că era momentul să îi pună capăt. Bathsheba era sigură că oamenii din Londra, de fapt din toată Marea Britanie, ar fi fost dispuși să cumpere număr după număr și după ce se terminau cele cincizeci de numere. Sigur că mai erau atâtea de făcut pentru Constance...

Cu siguranță mai erau atâtea de făcut – lucruri pe care Bathsheba voia să le facă.

Se duse înapoi sus în salonașul curat și primitor. Acum, că nu mai tipăreau zi și noapte, aveau din nou servitori, iar casa era

mult mai curată. Biroul lui Daniel era acolo, iar ea deschise sertarul din față. Spațiile care fuseseră pline de facturi restante cu numai câteva luni în urmă erau goale, iar priveliștea aceasta îi făcu mare plăcere. Aproape fără să se gândească, scoase o foaie de hârtie și răsuci o pană între degete. Oare așa începuse și Jamie? De unde îi veneau de fapt ideile pentru povești? Oricât de deștept ar fi fost Jamie, știa că mai erau o grămadă de oameni, dintre care unii complet idioți, care scriau poezii, povestiri și rubrica de mondenități a ziarelor, ba chiar romane întregi.

Bathsheba scoase un cuțitaș și-și ascuți pana. Măsura lung foaia goală. Avea o imaginație bogată, chiar dacă viața ei fusese mereu cât se poate de obișnuită. Nu de puține ori ea însăși sugerase aventuri pentru Constance. James folosise unele dintre acestea, dar nu pe toate. Înainte să-și poată da seama măcar, deschise călimara și își înmuie pana în cerneală. Constance își luase bun-rămas, dar nu înainte de a captiva Londra întreagă cu aventurile ei. Cu siguranță publicul larg avea să aștepte cu nerăbdare să scrie o altă poveste, similară...

Asta era numai așa, ca un fel de răsplată pentru ea însăși, își spuse. Nimeni nu trebuia să o citească, la urma urmei; putea chiar să o pună pe foc, și nimeni nu avea să știe că a scris ceva. Cu grijă, puse pana pe hârtie și scrise:

Dragă prietene,

De curând, mi-a spus cineva că o existență interesantă nu are aproape nici o însemnătate dacă nu lasă în urmă ceva scris. Și, deși nu mă gândisem nicicând să pun pe hârtie unele dintre aventurile mele din tinerețe, m-am răzgândit, așa că am pus peniță pe hârtie pentru a vă povesti cea dintâi dintre cele mai extraordinare aventuri ale mele: noaptea în care i-am salvat viața ducelui de W. și am fost răsplătită cu o pasiune ce a rămas gravată cu litere de aur în amintirea mea...